C. H. Spurgeon

Ved Jesu føtter

Kveldsbetraktninger for hver dag i året

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

C. H. Spurgeon: *Ved Jesu føtter* (Kveldsbetraktninger for hver dag i året).
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 24. november 2026.

Innhold

Forord 1
Januar 2
Februar 32
Mars 58
April 85
Mai 111
Juni 138
Juli 165
August 192
September 219
Oktober 246
November 273
Desember 300
Om C. H. Spurgeon 328

Forord

Som de fleste lesere sikkert vet, er C. H. Spurgeon verdens fremste predikant. Tabernaklet hans i Southwark i London er alltid fullt, enda det rommer 6000–7000 mennesker, og prekenene hans blir trykt og lest av mange tusen. Flere av skriftene hans har også nådd fram til oss. De er oversatt og spredt i et ganske stort antall, og de har nok også blant vårt folk virket til ikke liten velsignelse.

Når jeg nå også har våget å overføre disse kveldsbetraktningene til vårt språk, skjer det i det sikre håp at den samme Herre som så rikelig har velsignet lesningen av denne boka i hjemlandet, også av sin nåde må la den bli til velsignelse for vårt folk.

Forleggeren

Januar

1. januar

«Vi vil fryde og glede oss i deg» (Høys 1,4).

Vi vil fryde og glede oss i deg. Vi vil ikke gå inn i det nye året med klagesanger, men med fagre toner fra gledesharpen og lyden av høyt klingende cymbler. «Kom, la oss juble for Herren! La oss rope med fryd for vår frelses klippe!» (Sal 95,1). Vi, de kalte, utvalgte og trofaste, vil jage sorgene våre bort og reise banner i vår Guds navn.

La andre klage over bekymringene sine. Vi som har det søte treet å kaste i Maras beske vann (2 Mos 15,23–25), vil prise Herren med glede. Evige Ånd, vår mektige Talsmann! Vi som er det tempelet du bor i, vil aldri holde opp med å påkalle og lovsynge Jesu navn. Vi vil det, og det er vårt faste forsett: Jesus skal få det høyeste takkofferet hjertene våre har. Vi skal ikke vanære vår Brudgom ved å sørge mens han er hos oss.

Vi er bestemt til å bli himmelens sangere. Derfor bør vi øve på vår evige lovsang før vi skal synge den sammen i salene i det nye Jerusalem. Vi *vil fryde og glede oss* – to ord med én og samme betydning: dobbel glede, den ene velsignelsen etter den andre. Trenger det å være noen grense for gleden vår i Herren allerede nå? Har ikke benådede mennesker allerede her funnet at deres Herre er «narder og safran, kalmus og kanel» (Høys 4,13–14)? Og hvor mye større vellukt skal de ikke kjenne i himmelen!

Vi *vil fryde og glede oss i deg*. Det siste ordet – *deg* – er maten på fatet, kjernen i nøtten, sjelen i teksten vår. For en salighet det er i vår Jesus! Strømmer av uendelig salighet har sin kilde i ham, ja, henter hver dråpe fra ham. Kjære Herre Jesus, du er ditt folks del. Gi oss derfor i dette året en slik følelse av hvor dyrebar du er, at vi fra den første til

den siste dagen kan fryde og glede oss i deg. Å, måtte januar begynne med fryd i Herren og desember ende med glede i Jesus!

Om også verden vil ofte forhindre
meg i min glede og gjøre den mindre,
ser jeg til Gud, han den sender tilbage,
gleden i Gud skal meg ingen fratage.

2. januar

«Og folkene, la dem iføre seg ny kraft» (Jes 41,1).

Alt på jorden trenger å bli fornyet. Ikke noe skapt kan bestå av seg selv. «Du gjør jordens skikkelse ny igjen», sier salmisten (Sal 104,30). Til og med trærne, som ikke sliter seg ut med bekymringer eller forkorter livet med arbeid og møye, må drikke himmelens regn og suge til seg den skjulte næringen i jorden. Libanons sedrer, som Gud har plantet, lever bare fordi de dag etter dag fylles av livssaft hentet fra jorden.

Heller ikke menneskets liv kan holdes oppe uten hjelp fra Gud. Slik kroppen må styrkes med mat, må vi også styrke sjelen. Det skjer når vi henter føde til den fra Guds bok, når vi lytter til det forkynte ordet, og når vi blir styrket ved Herrens bord. Hvor matte blir ikke de kreftene nåden har gitt oss, når nådemidlene forsømmes! For noen utsultede stakkarer de kristne er som lever uten å bruke Guds ord og bønnen flittig!

Kan troen vår leve uten Gud, er den ikke av guddommelig opphav. Da er den bare innbilning. For er den født av Gud, lengter den etter ham slik blomstene lengter etter duggen. Uten stadig fornyelse er vi ikke rustet mot helvetes uopphørlige angrep eller himmelens alvorlige prøvelser – ikke engang mot striden i vårt eget indre.

Når stormen bryter løs, ve det treet som ikke har sugd til seg ny livssaft og grepet fast om klippen med mange sammenflettede røtter! Når stormen kommer, ve de sjøfolkene som ikke har en sikker skute, ikke har kastet anker og ikke har søkt havn! Lar vi det gode svekkes, vil det onde sikkert samle krefter og kjempe innbitt for å få makt over oss. Og det kan ende med en sørgelig ødeleggelse og et bedrøvelig fall.

La oss derfor gå fram for nådens trone med ydmyk frimodighet. Da skal vi få erfare at løftet blir oppfylt: «De som venter på Herren, får ny kraft» (Jes 40,31).

3. januar

«Det er en røst av en som roper i ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør hans stier rette!» (Luk 3,4).

Røsten som ropte i ørkenen, krevde *en vei for Herren*, *en ferdig vei* og *en vei ferdig i ørkenen*. Jeg vil lytte til Mesterens befaling og rydde ham en vei i hjertet mitt, banet av nådens virke gjennom den øde marken i min natur. De fire anvisningene i teksten krever at jeg tar dem på alvor.

Hver dal skal fylles opp. Lave og uverdige tanker om Gud må bort, tvil og frykt ryddes vekk, egenkjærlighet og kjødelige lyster gis opp. Over disse dype dalene må det legges en herlig nådens vei.

Hvert fjell og hver haug skal senkes. Den stolte egenviljen og den pralende egenrettferdigheten må graves ned, så det kan bli en vei for kongenes Konge. Hovmodige og selvopptatte syndere har ikke fred med Gud. Herren har behag i de ydmyke og er nær hos dem som har et nedbrutt hjerte (Sal 34,19), men de hovmodige er en vederstyggelighet for ham. Min sjel, be om Den Hellige Ånds hjelp!

Det krokete skal rettes ut. Det vinglete hjertet må få en rett vei å gå ved å bestemme seg for Gud og for hellighet. Tvesinnede mennesker er fremmede for sannhetens Gud. Min sjel, se nøye til at du alltid vandrer i sannhet og ærlighet for den levende Guds øyne, han som ransaker hjertet.

De ujevne veier skal bli jevne. Syndens anstøtssteiner må ryddes bort, og opprørssinnets torner må rykkes opp. En så høy gjest bør ikke møte gjengrodde veier og steinete steder når han kommer for å hedre sine utvalgte med sitt besøk. Å, om Herren i denne kveldsstunden kunne finne en vei i hjertet mitt, ryddet ved hans barmhjertighet! Da kunne han holde et triumftog gjennom sjelen min fra begynnelsen av året til slutten.

4. januar

«Josef kjente igjen brødrene sine, men de kjente ikke ham» (1 Mos 42,8).

I morges ba vi om å få vokse i kunnskapen om Herren Jesus. I kveld skal vi se på et beslektet emne, nemlig *vår himmelske Josefs kjennskap til oss*. Hans kjennskap til oss var – Gud skje lov – fullkomment lenge

før vi kjente det minste til ham. «Da jeg bare var et foster, så dine øyne meg. I din bok ble de alle oppskrevet, de dagene som ble fastsatt da ikke én av dem var kommet» (Sal 139,16). Før vi fikk vår plass her på jorden, hadde vi en plass i hans hjerte.

Da vi var hans fiender, kjente han oss – vår nød, vår dårskap og vår ondskap. Da vi gråt angerens bitre, trøstesløse tårer og bare så en dommer og hersker i ham, så han på oss som sine elskede brødre, og hjertet hans lengtet etter oss. Han har aldri mistet sine utvalgte av syne, men alltid sett dem som gjenstand for sin uendelige kjærlighet. «Herren kjenner sine» (2 Tim 2,19) – det gjelder like mye den bortkomne sønnen som gjeter svin, som barna som sitter ved bordet.

Men akk, *vi kjente ikke vår kongelige Bror*, og av denne uvitenheten fulgte en mengde synd. Vi holdt hjertene våre unna ham og lot ham ikke få noen del i kjærligheten vår. Vi trodde ham ikke og hadde ingen tillit til ordet hans. Vi gjorde opprør mot ham og ga ham ikke kjærlighetens tilbedelse. Rettferdighetens sol skinte, men vi kunne ikke se den. Himmelen kom ned til jorden, men jorden la ikke merke til det.

Gud skje lov, de tidene er nå forbi for oss. Likevel kjenner vi selv nå lite til Jesus sammenlignet med det kjennskapet han har til oss. Vi har bare begynt å se på ham, men han kjenner oss ut og inn. Å, så salig at det ikke er omvendt, at han ikke kjente oss – for da hadde vi vært uten håp! Han skal ikke si til oss: «Jeg har aldri kjent dere» (Matt 7,23). Nei, han skal nevne navnene våre på den dagen han kommer igjen. Og før den tid skal han åpenbare seg for oss slik han ikke åpenbarer seg for verden (Joh 14,22).

Hvor salig er den lille flokk
som Jesus kjennes ved!
I ham, sin Frelser, har den nok
nå og i evighet.
I kjærlighet, i håp og tro
den vandrer her, og hist skal bo
med ham, når håp og tro forgår,
men kjærlighet består.

5. januar

«Og Gud så at lyset var godt» (1 Mos 1,4).

I morges talte vi om at lyset var godt, og at Gud skilte lyset fra mørket. Nå skal vi se nærmere på Guds dom over lyset. «Gud så … lyset» – han betraktet det med velbehag og glede og så at det «var godt». Har Herren gitt deg lys, kjære leser, så ser han på dette lyset med særlig interesse. Det er kjært for ham, ikke bare fordi hans hender har skapt det, men fordi det ligner ham selv, han som er lyset (1 Joh 1,5).

Det er salig for en troende å vite at Guds øye med så kjærlig oppmerksomhet følger det nådeverket han selv har begynt. Han mister aldri av syne den skatten han har lagt ned i leirkarene våre (2 Kor 4,7). Vi kan iblant ikke se lyset, men *Gud* ser det alltid, og det er mye bedre enn om *vi* så det. Det er bedre for meg at dommeren ser min uskyld, enn at *jeg* synes jeg ser den.

Det er salig for meg å vite at jeg hører til Herrens flokk. Men enten jeg vet det eller ikke, er jeg likevel frelst, så sant Gud vet det. Dette er grunnvollen: «Herren kjenner sine» (2 Tim 2,19). Du kan sukke og gråte over arvesynden og sørge over mørket ditt. Likevel ser Herren «lys» i hjertet ditt, for han har tent det der inne. Alt det dunkle og triste i sjelen din kan ikke skjule lyset ditt for hans nådige blikk.

Du kan ha sunket dypt ned i sorg, ja, til og med i fortvilelse. Men har sjelen din noen lengsel etter Kristus, og søker du å hvile i hans fullbrakte verk, da ser Gud «lyset». Og han *ser* det ikke bare; han bevarer det også i deg. «Jeg, Herren, er dens vokter» (Jes 27,3). Dette er en dyrebar tanke for dem som engstelig har våket og prøvd å bevare seg selv, men har kjent at de ikke makter det selv.

Det lyset som slik blir bevart ved hans nåde, skal en dag vokse fram til middagssolens klarhet og herlige glans. Lyset i oss er morgengryet til den evige dag.

6. januar

«Og Herrens hånd var over meg om kvelden» (Esek 33,22).

Dette kan bety en *dom*. I så fall bør jeg tenke over årsaken til en slik hjemsøkelse og gi akt både på riset og på ham som bruker det. Jeg er ikke den eneste som blir tuktet om natten. Å, at jeg må bære bedrøvelsen med glede og ivrig søke å ha nytte av den!

Men Herrens hånd kan også merkes på en annen måte, nemlig slik at den *styrker* sjelen og løfter hjertet mot de evige ting. Å, at jeg må kjenne Herrens hånd på den måten! Når vi merker at Gud er nær og

bor i oss, løftes sjelen mot himmelen som på ørnevinger. I slike stunder strømmer den åndelige gleden over i oss, så vi glemmer jordens sorger og bekymringer. Det usynlige kommer oss nær, og det synlige mister sin makt over oss. Tjeneren – kroppen – må bli stående ved foten av fjellet, mens husbonden – sjelen – tilber Gud på toppen.

Å, måtte jeg få en salig stund sammen med min Gud denne kvelden! Herren vet at jeg trenger det så sårt. Mine åndelige krefter blir matte, fordervelsen raser i meg, troen er svak, bønnen kald. Alt dette viser at jeg trenger hans helbredende hånd. Hans hånd kan svale min brennende panne og stille uroen i det bankende hjertet.

Den allmektige høyre hånden som skapte verden, kan skape sinnet mitt om. Den utrettelige hånden som holder jorden oppe, kan holde sjelen min oppe. Den kjærlige hånden som omfatter alle de hellige, kan støtte meg. Den sterke hånden som slår fienden til jorden, kan seire over syndene mine. Hvorfor skulle jeg ikke kjenne denne hånden røre ved meg i kveld?

Opp, min sjel, og vend deg til din Gud! Minn ham om at Jesu hender ble gjennomboret for at du skulle bli frelst. Da skal du sikkert kjenne den samme hånden over deg, den som en gang rørte ved Daniel og reiste ham opp på knærne, så han kunne se de guddommelige åpenbaringene (Dan 10,10).

7. januar

«Min søster, min brud» (Høys 4,12).

Legg merke til de herlige navnene den himmelske Salomo i usigelig kjærlighet gir sin brud, menigheten. *Min søster* – en som er nær knyttet til meg ved naturens bånd, en som har det samme på hjertet som jeg. *Min brud* – den nærmeste og kjæreste, forent med meg ved kjærlighetens ømme bånd; min kjære følgesvenn, en del av mitt eget jeg.

Min søster – fordi jeg ble menneske og dermed ben av dine ben og kjøtt av ditt kjøtt. *Min brud* – ved en himmelsk trolovelse, der jeg har trolovet deg med meg i rettferdighet (Hos 2,19). *Min søster* – som jeg har kjent fra gammel tid og våket over fra hun var et lite barn. *Min brud* – utvalgt blant døtrene, omsluttet av mine kjærlige armer og trolovet med meg for evig.

Se hvor sant det er at vår kongelige Frende ikke skammer seg over oss (Hebr 2,11). Han dveler jo med særlig glede ved dette doble slektskapet. Ordet «min» står to ganger i teksten vår, som om Kristus med henrykkelse tenkte på at menigheten var hans eiendom. Han hadde sin lyst i menneskenes barn (Ordsp 8,31), fordi disse menneskene var hans egne utvalgte. Hyrden søkte sauene fordi de var *hans* sauer. Han har gått omkring «for å søke og frelse det som var fortapt» (Luk 19,10), fordi det fortapte var *hans* lenge før det gikk tapt for seg selv og for ham.

Menigheten er sin Herres eiendom, hans alene. Ingen annen får dele den med ham eller kreve å ha del i dens kjærlighet. Å Jesus, det er din menighets glede at det er slik! Måtte hver bedrøvet sjel hente styrke fra disse kildene. Sjel, Kristus står deg nær ved slektskapets bånd. Kristus er deg kjær ved ekteskapets bånd, og du er ham kjær. Se, han griper begge hendene dine og sier: «*Min søster, min brud.*»

Se de to hellige båndene som Herren holder deg fast med – så sikkert at han verken kan eller vil slippe deg noen gang. Å, mine elskede, vær ikke sene til å svare på flammen av hans hellige kjærlighet!

8. januar

«For din kjærlighet er bedre enn vin» (Høys 1,2).

Ingenting gir den troende så mye glede som samfunnet med Kristus. Som andre har han glede av livets alminnelige velsignelser; han kan glede seg både over Guds gaver og Guds ord. Men verken i hver av dem for seg eller i alle sammen finner han en så ekte glede som i den uforlignelige Herre Jesus. Han har en vin som ingen vingård på jorden noen gang har gitt, og et brød som ikke engang alle Egypts åkrer har kunnet bære fram.

Hvor finnes vel en slik lykke som den vi har smakt i samfunnet med vår Elskede? I våre øyne er jordens gleder lite bedre enn skolmene som blir kastet til svinene (Luk 15,16), sammenlignet med Jesus, den himmelske manna. Vi vil heller ha en munnfull av Kristi kjærlighet og en dråpe av samfunnet med ham enn en hel verden full av kjødelige nytelser. Hva er agnene mot hveten? Hva er den glitrende falske juvelen mot den ekte? Hva er en drøm mot en herlig virkelighet? Hva er verdens lyst i all sin glans mot vår Herre Jesus i hans dypeste fornedrelse?

Kjenner du noe til det indre livet, må du bekjenne at våre høyeste, reneste og mest varige gleder må være frukter av livets tre, som står midt i Guds paradis (Åp 2,7). Ingen kilde gir så friskt vann som den Guds brønn som ble åpnet med soldatens spyd (Joh 19,34). All jordens lykke er jordisk, men gleden over at Kristus er nær, er himmelsk som han selv.

Når vi ser tilbake på samfunnet med Kristus, finner vi ingen grunn til å klage over tomhet. Det er ingen berme i denne vinen, ingen døde fluer i denne salven (Fork 10,1). Gleden i Herren er sikker og varig. Forfengeligheten har ikke sett den, men klokskap og forstand vitner om at den består tidens prøve og i tid og evighet fortjener å kalles *den eneste sanne glede*.

Når det gjelder å gi næring, trøst, glede og styrke, finnes det ingen vin som kan måle seg med Jesu kjærlighet. La oss drikke av den i kveld, så vi blir mettet.

9. januar

«Tjen Herren med glede» (Sal 100,2).

Glede i Herrens tjeneste er et tegn på at vi er benådet. De som tjener Gud med et sorgfullt ansikt fordi de gjør noe de ikke har lyst til, tjener ham ikke. De gir ham den ytre formen for gudsdyrkelse, men livet er ikke der. Vår Gud vil ikke æres av slaver. Han er herskeren i kjærlighetens rike og vil ha sine tjenere kledd i gledens farger. Guds engler tjener ham med sanger, ikke med klager; et sukk eller en mumling blant dem ville være opprør.

Den lydigheten som ikke er frivillig, er ulydighet. For Herren ser på hjertet (1 Sam 16,7), og ser han at vi tjener ham av tvang og ikke av kjærlighet, forkaster han offeret vårt. Å tjene med glede er å tjene av hjertet og derfor i sannhet. Ta den glade villigheten bort fra en kristen, og du har tatt bort *beviset for at han er oppriktig*.

Den som blir tvunget ut i strid, er ingen fedrelandsvenn. Men den som går i kamp med strålende ansikt og flammende blikk og synger: «Det er herlig å dø for sitt land», viser at kjærligheten hans til fedrelandet er oppriktig.

Gleden holder kraften vår oppe ved gleden i Gud er vi sterke (Neh 8,10). Den hjelper oss også å *overvinne vanskeligheter*. Den er for tjenesten vår det oljen er for hjulene på et lokomotiv. Uten olje blir ak-

selen snart varm, og det kan skje en ulykke. Og mangler sjelen denne hellige oljen, blir den snart nedbøyd av tretthet. Den som er glad i å tjene sin Gud, viser at lydigheten er hans element. Han kan synge: «Led meg fram på dine buds sti! For i dem har jeg min lyst» (Sal 119,35).

Leser, la meg spørre deg: Tjener *du* Herren med *glede*? Verden tror at kristendommen er trelldom. La oss vise den at kristendommen er vår glede og fryd! Måtte gleden vår vise at vi tjener en god Husbond.

10. januar

«… skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud» (Job 19,26).

Legg merke til hva Job i from forventning ser fram til: «Jeg skal skue Gud.» Han sier ikke: «Jeg skal få se de hellige», selv om det uten tvil skal bli en usigelig glede. Nei, han sier: «Jeg skal skue Gud.» Han sier ikke: «Jeg skal få se perleportene, murene av jaspis og gullkronene.» Nei: «Jeg skal skue Gud.» Dette er det første og største i himmelen, og dette er alle troendes glade håp.

Nå gleder de seg over å se ham i troen og i nådemidlene. De elsker å se ham i nattverden og i bønnen. Men der, i himmelen, skal de se ham fritt, uten slør. Og når de slik får «se ham som han er», skal de bli ham fullkomment like (1 Joh 3,2). *Å bli lik Gud* – hva mer kan vi vel ønske? *Å få se Gud* – hva mer kan vi begjære?

Noen ser i denne teksten en antydning om Kristus, Ordet som ble kjød (Joh 1,14), og om den salige stunden da vi skal skue ham i de siste tider. Enten det nå er slik eller ikke, er det sikkert at Kristus skal være den vi skuer i evighet. Vi skal heller ikke trenge noen annen glede enn å se ham.

Tro ikke at ånden din da får et trangt område å bevege seg i. Det finnes bare én gledeskilde, men den er uuttømmelig. Alle hans egenskaper skal bli emner for vår betraktning, og siden han er uendelig i alle henseender, er det ingen fare for at vi blir ferdige med dem. Hans verk, hans gaver, hans kjærlighet til oss og storheten i alle hans planer og gjerninger skal være et emne som alltid er nytt.

Patriarken så fram til å skue Gud som en *personlig* glede: «… han som mine øyne skal se og ikke noen fremmed» (Job 19,27). Se for deg himmelens salighet, og tenk etter hva den skal være *for deg*. «Dine øyne skal skue Kongen i hans herlighet» (Jes 33,17). All jordisk glans

blekner og formørkes når vi ser på den. Men det finnes en klarhet som aldri blir mindre, en herlighet som aldri kan svinne – *jeg skal få se Gud*.

11. januar

«Men jeg ba for deg» (Luk 22,32).

Hvor oppmuntrende er ikke tanken på Frelserens uopphørlige forbønn for oss! Når vi ber, taler han for oss. Og når vi *ikke* ber, fører han vår sak og bevarer oss ved sin bønn fra farer vi ikke kjenner.

Legg merke til hvilket trøsterikt ord han sier til Peter: «Simon, Simon! Se, Satan krevde å få dere i sin makt for å sikte dere som hvete. Men …» – men hva? «Gå og be for deg selv»? Det ville vært et godt råd, men det står ikke slik. Han sier heller ikke: «Jeg skal holde deg våken, og så skal du bli bevart.» Det ville vært en stor nåde. Nei, han sier: «*Men jeg ba for deg at din tro ikke måtte svikte*» (Luk 22,31–32).

Vi vet lite om hvor mye vi har å takke vår Frelsers forbønn for. Når vi kommer til himmelen og ser tilbake på den veien Herren vår Gud har ført oss, å, hvor skal vi ikke da lovsynge ham! Ved den evige trone har han gjort til intet det onde Satan gjorde på jorden. Hvordan skal vi ikke takke ham fordi han aldri tidde, men natt og dag har pekt på naglemerkene i sine hender og båret navnene våre på sin brystduk (2 Mos 28,29)!

Allerede før Satan begynte å friste, kom Jesus ham i forkjøpet og bar fram sin forbønn i himmelen. Nåden er raskere enn ondskapen. Legg vel merke til at han ikke sier: «Satan har siktet deg, og derfor skal jeg be.» Han sier: «Satan *krevde* å få dere.» Han stanser Satan allerede i selve kravet og kveler det hele i fødselen.

Han sier heller ikke: «Men jeg har ønsket å be for deg.» Nei: «Jeg ba for deg. Jeg har allerede gjort det. Jeg har vært i retten og ført forsvaret før noen anklage engang var reist.» Å Herre Jesus, for en trøst at du har tatt deg av vår sak mot våre usynlige fiender, gjort deres anslag til intet og avslørt deres bakhold! Her har vi grunn til glede, takknemlighet, håp og tillit.

12. januar

«Ennå er det noe å si til forsvar for Gud» (Job 36,2).

Vi skal ikke trakte etter å bli kjent for vår dyd eller berømt for vår iver. Men på den andre siden er det en synd alltid å prøve å skjule det Gud

har gitt oss til beste for andre. En kristen skal ikke være en by i dalen, men en by som ligger på et fjell (Matt 5,14). Han skal ikke være et lys satt under et kar, men et lys i lysestaken som lyser for alle (Matt 5,15).

Å holde seg tilbake kan nok være vakkert til rett tid, og å gjemme seg bort vitner sikkert om beskjedenhet. Men å skjule *Kristus* i seg kan aldri forsvares. Og å holde tilbake den sannheten som er dyrebar for oss selv, er en synd mot andre og en forbrytelse mot Gud.

Er du forsagt av natur og tilbøyelig til å trekke deg tilbake, så vokt deg for å gi så mye etter for det at du blir til ingen nytte for menigheten. Prøv å gjøre litt vold på følelsene dine i kraft av ham som ikke skammet seg over deg. Fortell andre det Kristus har fortalt deg. Kan du ikke tale med basunrøst, så tal med stille stemme.

Blir ikke prekestolen din plass, og skal ikke pressen bære ordene dine på sine vinger, så si likevel med Peter og Johannes: «Sølv og gull eier jeg ikke, men det jeg har, det gir jeg deg» (Apg 3,6). Tal med den samaritanske kvinnen ved brønnen i Sykar, om du ikke kan preke på fjellet. Forkynn Herrens pris hjemme i huset ditt, hvis det ikke kan skje i templet; ute på marken, om ikke på børsen; blant dine husfolk, om du ikke kan gjøre det for menneskeslektens store familie.

La bekjennelsens stille bekker strømme ut fra den skjulte kilden i ditt indre og forfriske hver den som går forbi. Grav ikke ned talentet ditt, men handle med det, så skal du skaffe din Herre og Mester gevinst. Å tale om Gud forfrisker oss selv, oppmuntrer de hellige, er til gagn for syndere og til pris for Frelseren. Stumme barn er til sorg for foreldrene sine. Herre, løs tungen på alle dine barn!

13. januar

«… og fikk øksen til å flyte opp» (2 Kong 6,6).

Øksen så ut til å være håpløst tapt. Og siden den var lånt, sto profetdisiplenes gode navn på spill, og deres Guds navn kunne bli vanæret. Men mot all forventning løftet jernet seg fra bunnen av elven og fløt. Det som er umulig for mennesker, er mulig for Gud (Luk 18,27).

For noen år siden kjente jeg en kristen som ble kalt til et arbeid som langt overgikk hans krefter. Oppgaven virket så vanskelig at det syntes ham dårskap bare å tenke på å prøve. Likevel var han kalt til det, og troen hans vokste med vanskelighetene. Gud lot ikke troen hans bli til skamme, men sendte uventet hjelp – og så fløt jernet.

Et annet Guds barn var i en svært hard økonomisk knipe. Han kunne ha innfridd alle krav og vel så det om han bare hadde fått solgt en del av eiendommen sin. Men så kom han i en presset stilling. Han søkte forgjeves hjelp hos vennene sine, men troen førte ham til den Hjelperen som aldri svikter. Og se, han ble reddet – jernet fløt.

En tredje sto overfor et sørgelig tilfelle av moralsk forfall. Han hadde undervist, formant, advart, lokket og bønnfalt, men alt forgjeves. Den gamle Adam var for sterk; den onde ånden ville ikke vike. Da fulgte en bønnekamp, og snart kom et salig svar fra himmelen. Det harde sinnet var brutt – jernet fløt.

Kjære leser, hva heter den store vanskeligheten du har å kjempe med? Hvilken byrde er det som trykker hjertet ditt denne kvelden? Kom med den! Profetenes Gud lever, og han lever for å hjelpe sine hellige. Han skal ikke la deg mangle noe godt. Bare tro på Herren, hærskarenes Gud! Kom nær til ham i bønnen i Jesu navn, så skal jernet flyte. Også du skal få se Guds hånd gjøre under for sitt folk. «Det skal skje deg som du har trodd!» (Matt 8,13). Det tunge jernet skal flyte igjen.

14. januar

«… og begynte å synke. Da ropte han: Herre, frels meg!» (Matt 14,30).

Når Herrens tjenere står i fare for å synke, er det *tid for bønn*. Peter forsømte å be da han la ut på sin farlige ferd. Men da han begynte å synke, lærte faren ham å be, og selv om ropet hans kom sent, kom det ikke for sent. I stunder med smerte i kroppen og uro i sjelen blir vi drevet til bønnen like naturlig som bølgene driver vraket mot land. Reven skynder seg å søke vern i hiet sitt, og fuglen flyr til skogen for å skjule seg. Slik iler Guds fristede barn til nådestolen for å være i sikkerhet.

Himmelens store nødhavn er bønnen. Tusener av stormdrevne fartøyer har funnet vern der. Og så snart uværet bryter løs, gjør vi best i å sette kurs dit for fulle seil.

Korte bønner er lange nok. Peters bønnerop hadde ikke mer enn tre ord, men det var nok. Det trengs ikke lengde, men kraft. Nøden er en mektig lærer når det gjelder å fatte seg i korthet. Om bønnene våre hadde mindre av forfengelighetens fine fjær og sterkere vinger i stedet, ville de være bedre. Mange ord i bønnen er som agner i hveten.

Kostbare ting tar ofte liten plass. Det som er virkelig bønn i mange lange taler, kunne kanskje sies med like få ord som Peter brukte.

Våre trengsler er gode anledninger for Herren. Straks vi kjenner faren og presses til å rope i angst, når ropet fram til Jesu øre. Hos ham er øre og hjerte ett, og hånden hans er ikke sen. I siste øyeblikk vender vi oss til vår Mester. Men trass i vår nøling kommer hans villige hånd oss i møte med rask og sikker hjelp.

Holder vi på å bli knust av bedrøvelsens brusende bølger, så la oss løfte hjertene våre til vår Frelser og hvile trygt i vissheten om at han ikke skal la oss gå til grunne. Når vi ingenting kan gjøre, kan Jesus gjøre alt. La oss sikre oss hans mektige hjelp, så skal alt bli godt.

Ser jeg meg i verden om,
tenker på de svundne dage,
hva som gikk, og hva som kom,
og hva ennå står tilbage:
Nei, for all den ting jeg visste,
kan jeg ei min Jesus miste!

Aldri, aldri jeg min trøst
slippe kan i jordens dale.
Du som har min sjel forløst,
og som kan den best husvale:
I ditt navn mitt hjerte briste!
Så skal jeg deg aldri miste.

15. januar

«… men jeg er bare bønn» (Sal 109,4).

Løgnaktige tunger hadde det travelt med Davids navn og rykte. Men han forsvarte seg ikke. Han anket saken til en høyere domstol og la den fram for den store Kongen selv. Bønnen er det beste svaret på hatets ord. Salmisten ba ikke bare bønner; han ga seg hen til bønnen. Han la hele hjertet sitt i den og spente hver muskel og sene, slik Jakob gjorde da han kjempet med engelen. Slik, og bare slik, bør vi alle ile til nådens trone.

En skygge har ingen kraft, for den har ingen kropp. Slik er også en bønn helt maktesløs når vi ikke legger hele sjelen i den med alvor og brennende lengsel. Den mangler nemlig det som skal gi den kraft.

«Den brennende bønnen», sier en gammel kristen, «er som en kanon foran himmelens porter. Den slår dem på vidt gap.»

En vanlig feil hos de fleste av oss er at vi så lett lar oss forstyrre av alt mulig. Tankene våre flagrer hit og dit, og vi kommer ikke målet stort nærmere. Sinnet vårt er som kvikksølv, som ikke holder sammen, men triller til alle kanter. Hvor bedrøvelig er ikke det! Det skader oss, og enda verre: Det krenker vår Gud. Hva ville vi tenke om en som hadde audiens hos en fyrste for å be om en gunst, og så sto og lekte med en fjær eller ga seg til å fange fluer?

Iherdighet og utholdenhet kreves også i bønnen. David ropte ikke én gang og tidde siden. Han fortsatte å be og rope inntil bønnen hans hadde kalt velsignelsen ned. Bønnen må ikke være en tilfeldig sak, men vårt daglige arbeid og vårt hjertes trang. Slik en kunstner gir seg hen til modellene sine og en dikter til studiene sine, må vi gi oss hen til bønnen. Vi må leve i bønnen som i vårt element og be uten opphold (1 Tess 5,17). Herre, lær oss å be, så vi kan bli sterkere og sterkere i bønnen!

16. januar

«Etter de sekstito ukene skal Den Salvede utryddes og intet ha» (Dan 9,26).

Lovet være hans navn: Det fantes ingenting hos ham som fortjente døden. Verken arvesynd eller gjerningssynd hadde smittet ham, og derfor hadde døden ingen rett til ham. Ikke noe menneske kunne med skinn av rett ha tatt livet hans, for han hadde ikke gjort noe menneske urett. Heller ikke kunne noen ha tatt livet hans med makt, om han ikke frivillig hadde ofret seg selv.

Men se, den ene synder, og den andre lider straffen. Vi krenket rettferdigheten, men ved ham fikk den fyldest. Elver av tårer, fjell av syndoffer, hav av blod fra offerdyr og hauger av røkelse hadde ikke kunnet ta bort synden (Hebr 10,4). Men Jesus døde for oss, og ved hans død ble også årsaken til vreden fjernet, for synden ble tatt bort for evig.

Her er visdommen som tenkte ut stedfortredelsen, den raske og sikre veien til forsoning. Her ser vi hvordan Messias, Fyrsten, i guddommelig nåde bøyde seg ned for å bære en tornekrone og dø på

korset. Her er kjærligheten som drev Gjenløseren til å gi sitt liv for sine fiender.

Det er likevel ikke nok at vi ser med beundring på den uskyldige som blør for oss skyldige. Vi må også forvisse oss om at vi har del i ham. Den særlige hensikten med Messias' død var at hans kirke skulle bli frelst. Har vi del og lodd blant dem han har gitt sitt liv som løsepenge for (Matt 20,28)? Sto Herren Jesus som vår stedfortreder? Har vi fått legedom ved hans sår (Jes 53,5)? Det er sannelig forferdelig om vi ikke har del i hans offer. Da hadde det vært bedre for oss aldri å være født.

Spørsmålet er uhyre viktig. Men heldigvis kan det besvares klart og uten feiltakelse. For alle som tror på ham, er Herren Jesus en Frelser her og nå, og de er alle bestenket med forsoningsblodet. Å, at alle som stoler på Kristi fortjeneste, måtte glede seg ved hver påminnelse om ham! Og måtte en hellig takknemlighet drive dem til å ofre seg helt for hans sak.

17. januar

> «Så hendte det en kveld at David sto opp av sengen og gikk omkring på taket av kongens hus» (2 Sam 11,2).

Det var da David fikk se Batseba. Vi kommer aldri utenfor fristelsens rekkevidde. Både hjemme og ute står vi i fare for å bli lokket til det onde. Morgenen begynner med fare, og kveldens skygger finner oss ofte i nød. De som Gud bevarer, er vel bevart. Men ve dem som går ut i verden, eller bare våger seg omkring i sitt eget hus, uten å være væpnet! De som tror seg trygge, er mer utsatt for fare enn noen andre. Selvtilliten er syndens våpendrager.

David skulle ha vært opptatt med å føre Herrens kriger. I stedet hadde han slått seg til ro i Jerusalem og levde makelig der – han sto jo opp av sengen ved kveldstid. Lediggang og overflod er djevelens sporhunder, som skaffer ham bytte i mengdevis. I stillestående vann kryr det av skadelige dyr, og vanskjøttet jord blir snart overgrodd av ugress og torner. Å, at Jesu kjærlighet måtte tvinge oss til nyttig virksomhet!

Når jeg ser Israels konge makelig stå opp fra leiet sitt ved kveldstid og straks falle i fristelse, må jeg la meg advare og holde alvorlig vakt ved hjertets dør. Er det mulig at kongen var gått opp på taket for å be i ensomhet? Var det hensikten hans, ligger det en advarsel til oss

i det: Vi må ikke regne noe sted, hvor ensomt det enn er, som fredet mot synd!

Så lenge hjertene våre er som knusk og så lett tar fyr, trenger vi sårt å være på vakt overalt for å holde ilden unna. Djevelen kan komme med opp på taket og trenge inn i kammeret vårt. Ja, selv om vi kunne stenge denne onde ånden ute, ville vår egen fordervelse være nok til å styrte oss, om ikke nåden reddet oss.

Leser, vokt deg for kveldens fristelser! Føl deg ikke trygg. Solen har gått ned, men synden våker. Vi trenger en vekter om natten like mye som en beskytter om dagen. Å, Hellige Ånd, bevar oss fra alt ondt denne natten! Amen.

Opp, våk og be,
min sjel; du vet
deg ellers ikke sikker,
at du kunne drages ned
i den ondes strikker.
Bruk Ordets makt,
gi nøye akt
på hjertet, hvor det vanker,
lær å holde hellig vakt
over dine tanker!

18. januar

> «… og forklarte for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham» (Luk 24,27).

De to disiplene på veien til Emmaus fikk stor velsignelse av reisen sin. Den som slo følge med dem og underviste dem, var *den aller beste læreren*. Han som tolket Skriftene for dem, var han som alle visdommens og kunnskapens skatter er skjult i (Kol 2,3). Herren Jesus bøyde seg ned og ble en forkynner av evangeliet.

Han syntes ikke det var for ringe å preke for en tilhørerkrets på bare to. Like lite nekter han nå å undervise, selv om det bare er én. Å, la oss søke samfunn med en så uforlignelig lærer! For før han er blitt vår visdom (1 Kor 1,30), blir vi aldri vise til frelse.

Denne uforlignelige læreren brukte *den aller beste boken* i sin undervisning. Selv om han kunne ha åpenbart nye sannheter, valgte han heller å forklare de gamle. I sin allvitenhet visste han hvilken

undervisning som bar mest frukt. Han begynte straks med Moses og profetene og viste oss med det at den sikreste veien til visdom ikke er spekulasjoner og bevis eller lesning av menneskers bøker, men gransking av Guds ord.

Den raskeste veien til å bli rik på himmelsk kunnskap er å grave i denne diamantgruven og samle perler i dette himmelske havet. Når Jesus ville gjøre andre rike, hentet han fra Den hellige skrifts gruve.

De lykkelige disiplene fikk grunne på *det aller beste emnet*. For Jesus talte om Jesus og forklarte alt som var skrevet om ham. Her skar diamanten diamanten – hva kunne vel være mer beundringsverdig? Husets Herre lukket selv opp sine dører, førte gjestene til bords og satte rettene fram for dem. Han som skjulte skatten i åkeren (Matt 13,44), førte selv dem som lette, fram til den.

Vår Frelser ville jo tale om det beste av alle emner, og han kunne ikke finne noe bedre enn sin egen person og sine egne gjerninger. Vi burde alltid ha blikket festet på dette når vi gransker i Ordet. Å, måtte vi få nåde til å lese Bibelen med Jesus både som lærer og lærdom!

Bli hos oss, Mester, dagen helder!
Så ba i Emmaus de to.
O trøst, som Skriften meg forteller:
Du ble, du ga dem hjertero!
Hør også oss, o du Guds Sønn!
Vi ber nå just den samme bønn.

Bli hos oss du når dagen helder,
den siste, livets tunge dag,
når dødens natt med makt utvelder,
og frykt og sorg gjør felles sak!
Med troens skjold utruste du
den bange sjel mot dødens gru!

19. januar

> «Da åpnet han deres forstand, så de kunne forstå Skriftene» (Luk 24,45).

Han som vi i går kveld så forklare Skriftene, ser vi her åpne forstanden. I den første gjerningen har han mange medarbeidere, men i den andre står han alene. Mange kan føre fram Skriftens ord, men Gud

alene kan gjøre hjertet beredt til å ta imot det. Vår Herre Jesus er ulik alle andre lærere. De når bare ørene, men han underviser hjertet. De legger fram det ytre ordet, men han gir en indre smak for sannheten, så vi fatter hva den er, og hvordan den er.

De mest umodne mennesker blir modne og lærde i nådens skole når Herren Jesus ved sin Ånd tyder himmerikets hemmeligheter for dem. Han salver dem med den guddommelige salven, så de kan se de usynlige ting. Salige er vi om Mesteren har opplyst og styrket forstanden vår! Hvor mange med stor lærdom er ikke uvitende i de åndelige ting! De kjenner bokstaven som slår i hjel, men ikke Ånden som gjør levende (2 Kor 3,6). De har et dekke over hjertet (2 Kor 3,15), og den kjødelige fornuftens øyne makter ikke å trenge gjennom det.

Slik var det også med oss for en tid siden. Vi som nå ser, har en gang vært blinde. Sannheten var for oss som skjønnhet i mørket – noe en ikke ser og ikke legger merke til. Uten Kristi kjærlighet ville vi vært like uvitende den dag i dag. Hadde ikke han av nåde åpnet forstanden vår, ville vi like lite ha nådd fram til åndelig kunnskap som et spedbarn kan klatre opp på pyramidene, eller en struts kan fly opp til stjernene.

Kristi skole er den eneste der vi virkelig kan lære sannheten å kjenne. I andre skoler kan en nok lære *hva* en skal tro, men bare i Kristi skole får vi vite *hvordan* vi skal tro. Å, at vi måtte sitte ved Jesu føtter og påkalle hans hjelp i alvorlig bønn, så vår formørkede forstand kan bli opplyst og ta imot de himmelske ting!

20. januar

> «Vend mine øyne bort fra å se etter tomhet! Hold meg i live på din vei!» (Sal 119,37).

Det finnes mange slags tomhet og forfengelighet. Narrens lue og bjeller, verdens lyst og dansen – alt dette vet alle er tomt. Det bærer sitt navn og sin tittel på pannen. Mye mer bedragerske er de like tomme tingene som kalles denne verdens bekymringer og jaget etter rikdom (Matt 13,22).

En kan jage etter tomhet like mye på kontoret som i teatret. Den som bruker livet sitt til å samle rikdom, kaster bort tiden sin på tomt skinn. Følger vi ikke Kristus og gjør Gud til livets store innhold,

skiller vi oss bare i det ytre fra de mest lettsindige. Vi trenger sannelig å be den første bønnen i teksten vår.

«Hold meg i live på din vei!» Salmisten bekjenner at han er kald, treg, nesten død. Kanskje kjenner du det samme hos deg selv, kjære leser. Vi er så trege at selv de beste midler ikke makter å holde oss i live. Bare én makter det, nemlig Herren selv.

Kan ikke engang helvete holde meg i live? Kan jeg tenke på hvordan syndere går fortapt, og likevel ikke våkne? Kan ikke himmelen holde meg i live? Kan jeg tenke på lønnen som venter de rettferdige, og likevel forbli kald? Kan ikke døden holde meg i live? Kan jeg tenke på døden og på at jeg skal stå fram for Gud, og likevel være forsømmelig i min Mesters tjeneste? Skal ikke Kristi kjærlighet tvinge meg (2 Kor 5,14)? Kan jeg tenke på hans dyre sår, kan jeg ligge ved foten av korset, uten å bli drevet til iver og nidkjærhet?

Nei, det ser ikke ut til det. Ingen betraktning i seg selv kan holde oss i live; det må Gud selv gjøre. Derfor heter det: «Hold *du* meg i live!» Salmisten legger hele sjelen sin i bønnen; både kropp og sjel forener seg i den. «Vend mine øyne bort», sier kroppen. «Hold meg i live», roper sjelen. Dette er en passende bønn for hver dag. Å Herre, bønnhør den i kveld!

21. januar

> «Da ble han brennende tørst, og så ropte han til Herren og sa: Du har gitt denne store frelse ved din tjeners hånd, og så skal jeg nå dø av tørst» (Dom 15,18).

Samson var nær ved å dø av tørst. Denne prøvelsen var helt ulik dem helten hadde kjent før. Å få slukket tørsten er jo ingenting mot å bli frelst fra tusen filistere. Men da tørsten kom over Samson, kjentes denne lille prøvelsen i øyeblikket mye tyngre enn den store som han så underfullt var blitt fridd ut av.

Det er svært vanlig at Guds barn synes en liten prøvelse er altfor tung å bære når de nettopp er blitt reddet ut av en stor nød. Samson slår tusen filistere, men blir motløs fordi han mangler litt vann! Jakob kjemper med Gud ved Pnuel og får overtaket over Den allmektige – og siden «haltet han på hoften sin» (1 Mos 32,31). Det er underlig at styrken *må* bli mindre hver gang vi har vunnet en seier. Det er som

om Herren *må* lære oss hvor små vi er, ja, at vi ikke er noe, for å holde oss innenfor de rette grensene.

Samson skrøt nok mye da han sa: «Med kjevebeinet av et esel slo jeg tusen mann!» (Dom 15,16). Men det varte ikke lenge før den skrytende tungen hans ble tørr av tørst, og han måtte ta sin tilflukt til bønnen. Gud har mange måter å ydmyke sine på. Kjære Guds barn, det er ikke noe nytt om du kommer svært langt ned etter å ha erfart mye nåde. Da David hadde steget opp på Israels trone, sa han: «Men jeg er ennå svak og bare salvet til konge» (2 Sam 3,39). Du må være forberedt på å føle deg svakest når du har vunnet din største seier.

Har Gud latt deg finne mektig hjelp i tiden som er gått, er den bekymringen du har nå, bare som Samsons tørst. Herren skal ikke la deg forsmekte eller la de uomskårne triumfere over deg. Sorgens vei er veien til himmelen, men langs denne veien finnes det også kilder som gir ny kraft. Derfor, min fristede bror, oppmuntre hjertet ditt med Samsons ord, og vær viss på at Gud ikke skal vente lenge med hjelpen.

Jeg går i *trengsel* hvor jeg går;
mot synden skal jeg stride.
Om Gud med korsets ris meg slår,
det skal jeg tålig lide.
Tidt ingen vei jeg ser
hvor jeg kan vandre mer,
når motgangs tåke om meg står;
jeg går i trengsel hvor jeg går.

Jeg går til *himlen* hvor jeg går;
frimodig da, mitt hjerte!
Kun dit hvor du en ende får
på all din synd og smerte!
Bort verdens lyst og prakt,
til himlen står min akt!
All verdens eie jeg forsmår,
jeg går til himlen hvor jeg går.

22. januar

«Mon Job frykter Gud for intet?» (Job 1,9).

Slik spurte Satan giftig om den fromme mannen i gammel tid. Men i vår tid kunne det samme spørsmålet med full rett stilles om mange. De elsker nok Gud på sin måte, fordi han gir dem framgang. Men gikk det dem ille, ville de gi opp all den troen på Gud som de skryter av. Kan de tydelig se at alt har gått dem godt siden de innbilte seg at de ble omvendt, så elsker de Gud på sin kjødelige måte. Men må de lide motgang, setter de seg opp mot Herren. Deres kjærlighet gjelder bordet, ikke verten; maten, ikke husets herre.

En sann kristen venter derimot å få sin lønn i det kommende livet og lidelsen i dette. Den gamle pakt lovet framgang, men den nye lover motgang. Husk Kristi ord: «Hver grein på meg som ikke bærer frukt, tar han bort. Og hver den som bærer frukt» – hva gjør han med den? «*... renser han, for at den skal bære mer frukt*» (Joh 15,2). Bærer du frukt, skal du få lide bedrøvelse.

«Akk», sier du, «det er en forferdelig utsikt.» Men denne bedrøvelsen fører så dyrebare ting med seg at en kristen som rammes av den, må lære å glede seg i lidelsen. For likesom lidelsen kommer over ham i rikt mål, så er også trøsten rikelig ved Jesus Kristus (2 Kor 1,5). Er du et Guds barn, kan du være viss på at du ikke skal mangle tukt. Før eller senere må hvert stykke av gullet i ilden.

Frykt ikke! Gled deg heller over at slike fruktbare tider venter deg. For i dem skal du bli vent av med jorden og gjort skikket for himmelen. Du skal bli fri fra å henge fast ved det som er nå, og lære å lengte etter de evige ting som så snart skal bli åpenbart for deg. Når det kjennes som om du tjener Gud for intet i dette livet, skal du glede deg over den evige lønnen som kommer.

23. januar

«... vi vil prise din kjærlighet mer enn vin» (Høys 1,4).

Jesus vil ikke at hans folk skal glemme hans kjærlighet. Om all den kjærligheten de har fått, skulle bli glemt, vil han besøke dem med ny kjærlighet. «Glemmer du korset mitt?» spør han. «Jeg vil minne deg om det, for ved mitt bord åpenbarer jeg meg på ny for deg. Glemmer du hva jeg har gjort for deg i evighetens rådskammer? Jeg vil minne deg om det. For du kommer til å trenge en rådgiver, og jeg skal være klar når du kaller på meg.»

En mor lar seg ikke glemme av barnet sitt. Reiser sønnen til Australia uten å skrive hjem, skriver moren og spør om han har glemt henne. Og det kommer et svar som viser at den kjærlige påminnelsen ikke var forgjeves. Slik er det også med Jesus. Han sier til oss: «Kom meg i hu», og vi svarer: «Vi vil prise din kjærlighet.»

Vi *vil* minnes din kjærlighet[1] og den uforlignelige beretningen om den. Den er evig, likesom den herligheten du hadde hos Faderen før verden ble til (Joh 17,5). Vi minnes, Jesus, din evige kjærlighet, da du ble vår redningsmann og trolovet deg med oss som din brud. Vi minnes den kjærligheten som ga deg tanken på å ofre deg selv. Den grunnet på dette offeret til tiden var inne, og lenge før den tid var det skrevet i boken: «Se, jeg kommer» (Sal 40,8).

Vi minnes din kjærlighet, Jesus, slik den ble åpenbart for oss gjennom ditt hellige liv, fra krybben i Betlehem til hagen i Getsemane. Vi følger sporene dine fra vuggen til graven – for hvert ord og hver handling fra deg var kjærlighet. Og vi gleder oss over din kjærlighet, som ikke ble slukt av døden, din kjærlighet som lyste klart i oppstandelsen din.

Vi minnes denne brennende kjærlighetsilden som aldri skal la deg få ro før alle dine utvalgte er trygt berget, før Sion er opphøyet og Jerusalem bygd opp på sin evige grunn av lys og kjærlighet i himmelen.

24. januar

> «Men Marta var travelt opptatt med alt som skulle stelles i stand» (Luk 10,40).

Feilen hennes lå ikke i t*jenesten*. En tjeners stilling passer godt for hver kristen. «Jeg tjener» burde være valgspråket for hvert medlem av den himmelske kongefamilien. Det var heller ikke noen feil at hun var opptatt med *mye* tjeneste. Vi kan ikke gjøre for mye. La oss gjøre alt som står i vår makt, og la tanker, hjerte og hender være opptatt med Mesterens tjeneste. Det var ikke noen feil at hun laget i stand et måltid for Mesteren.

Lykkelige Marta, som fikk ta imot en slik gjest! Lykkelig også fordi hun hadde trang til å legge sjel og hjerte i denne gjerningen! Feilen hennes var at hun var *travelt opptatt* med tjenesten, så hun glemte

[1] NB: «vi vil prise din kjærlighet mer enn vin».

ham og bare tenkte på arbeidet. Hun satte tjenesten foran samfunnet med ham og oppfylte slik den ene plikten på bekostning av den andre.

Vi bør være Marta og Maria i én person. Vi skal tjene hele tiden, men samtidig ha flittig samfunn med Herren. Til det trenger vi mye nåde. Det første er lettere enn det siste. Josva ble ikke trett i striden mot amalekittene. Men Moses, som sto øverst på fjellet i bønn, trengte to som kunne støtte ham (2 Mos 17,12). Jo mer åndelig arbeidet er, desto før blir vi trette av det. De fineste frukttrærne er vanskeligst å få til å vokse, og de edleste nådegavene er vanskeligst å dyrke.

Mine elskede, vi skal ikke forsømme de ytre tingene, som er svært gode i seg selv. Men vi bør også se til at vi står i et levende, personlig fellesskap med Jesus. Pass på at du ikke forsømmer å sitte ved Frelserens føtter, heller ikke under påskudd av å tjene ham. Det viktigste for sjelens helse, for hans ære og for at vi skal være til nytte, er at vi blir i det stadige samfunnet med Herren Jesus. Framfor alt annet i verden må vi ta vare på selve livet i kristendommen vår.

25. januar

> «Opphever vi så loven ved troen? Langt derifra! Vi stadfester loven» (Rom 3,31).

Når den troende blir tatt opp blant Guds folk, opphører med én gang hans forbindelse med den gamle Adam og loven. Han står under en ny styring og en ny pakt. Du som tror, er Guds barn; din første plikt er å lyde din himmelske Far! Du har ingenting med et slavesinn å gjøre. Du er ikke slave, men barn (Gal 4,7). Og fordi du er et elsket barn, skylder du å etterkomme din Fars minste ønske, det ringeste vink om hans vilje. Gir han deg et hellig bud, forsømmer du det på egen risiko, for da er du ulydig mot din Far.

Befaler han deg å strebe etter å bli lik Jesus? Er det ikke en glede for deg å prøve? Sier Jesus til deg: «Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen» (Matt 5,48)? Da skal du arbeide for å bli fullkommen i hellighet, ikke fordi loven byr det, men fordi din Frelser krever det.

Byr han sine hellige å elske hverandre? Gjør det ikke fordi loven sier: «Du skal elske din neste» (3 Mos 19,18), men fordi Jesus sier: «Dersom dere elsker meg, da holder dere fast på mine bud» (Joh 14,15). Og dette er hans bud til oss, «at dere skal elske hverandre» (Joh 15,12).

Er du blitt formant til å gi til de fattige? Gjør det ikke fordi barmhjertigheten er en byrde du ikke våger å unndra deg, men fordi Jesus sier: «Gi til den som ber deg» (Matt 5,42).

Sier Guds ord: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte» (Matt 22,37)? Se på dette budet og svar: «Dette budet har Kristus allerede oppfylt. Derfor trenger jeg ikke å oppfylle det for å bli frelst. Men det er mitt hjertes lyst å gjøre det, fordi Gud nå er min Far og har en rett til meg som jeg ikke vil bestride.»

Å, måtte Den Hellige Ånd lære deg å lyde den tvingende makten i Kristi kjærlighet, så du kan be denne bønnen: «Led meg fram på dine buds sti! For i dem har jeg min lyst» (Sal 119,35). Nåden er hellighetens mor og ikke syndens forsvarer.

26. januar

> «Og alle som hørte det, undret seg over det som ble sagt dem av gjeterne» (Luk 2,18).

Vi skal ikke holde opp med å undre oss over vår Guds store under. Det er vanskelig å trekke grensen mellom hellig undring og *virkelig tilbedelse*. For når sjelen kjenner seg overveldet av herligheten i Guds majestet, tilber den – selv om den verken bryter ut i sang eller så mye som ytrer en ydmyk bønn med bøyd hode. Vår Gud som ble menneske, skal tilbes som «Under» (Jes 9,6).

At Gud elsket sin falne skapning, mennesket, så høyt at han i stedet for å utrydde det selv påtok seg å bli dets gjenløser og betale løsepengen – det er sannelig underfullt. Men for hver troende er gjenløsningen aller mest underfull når han ser at den gjelder ham selv. Det er et nådens under at Jesus kunne forlate sin herlighet og ære der oppe for å lide her nede *for deg*. Måtte sjelen din synke ned i undring, for undring er den rette følelsen her.

Hellig undring skal føre deg til *takknemlig tilbedelse* og til *hjertelig lov og pris*. Den skal føde en hellig årvåkenhet i deg, så du blir redd for å synde mot en slik kjærlighet. Når du kjenner at den allmektige Gud er nær i sin kjære Sønn, som han har gitt oss, skal du dra skoene av føttene, for det stedet du står på, er hellig grunn (2 Mos 3,5).

Samtidig skal du også bli vekket til et *salig håp*. Har Jesus gjort noe så underfullt for din skyld, skal du kjenne at selve himmelen ikke er for stor for dine forventninger. Hvem kan lenger forundres over noe

når han en gang har undret seg over krybben og korset? Hva finnes vel igjen som er underfullt, når en har sett Frelseren?

Kjære leser, kanskje lever du et så stille og ensomt liv at du knapt kan gjøre som gjeterne i Betlehem, som fortalte hva de hadde sett og hørt. Men du kan i det minste slutte deg til kretsen av dem som tilber foran tronen, ved å undre deg over det Gud har gjort.

27. januar

> «Men Maria tok vare på alle disse ordene og grunnet på dem i sitt hjerte» (Luk 2,19).

Den benådede kvinnen brukte her tre av sjelens evner. Hun brukte sin *hukommelse* – hun tok vare på alle disse ordene. Hun brukte sin *kjærlighet* – hun gjemte dem i hjertet sitt. Og hun brukte sin *forstand* – hun overveide dem.[2] Hukommelse, kjærlighet og forstand var alle opptatt av det hun hadde hørt.

Kjære venn, husk hva du har hørt om Herren Jesus, og hva han har gjort for deg. La hjertet ditt være gullkrukken med manna (Hebr 9,4), som tar vare på minnet om det himmelbrødet du har levd av i dagene som er gått. Måtte hukommelsen samle alt du noen gang har kjent, lært og trodd om Kristus. Og måtte så din ømme kjærlighet holde *ham* fast for evig.

Elsk din Herre! Bær fram ditt hjertes alabastkrukke, selv om den er knust, og la din kjærlighets kostbare salve strømme over hans gjennomborede føtter. Måtte forstanden din være opptatt av Herren Jesus. Tenk over det du har lest. Stans ikke ved det ytre, men gå i dybden. Gjør ikke som svalen, som stryker over vannet med vingene, men som fisken, som søker helt ned til bunnen.

Bli fast hos din Herre. La ham ikke være for deg som en veifarende som slår opp teltet sitt for natten (Jer 14,8). Nei, nød ham og si: «Bli hos oss, for det lir mot kveld» (Luk 24,29). Hold ham fast, og la ham ikke gå (Høys 3,4).

«Overveie» betyr jo å veie. Sett dommens vektskåler i stand. Men akk, hvor finnes den vekten som Herren Jesus Kristus kan veies på? Han løfter øyene som et støvgrann (jf. Jes 40,15) – hvem skal løfte *ham*? Han veide fjellene på vekt (Jes 40,12) – på hvilken vekt skal vi

[2] NB: «grunnet på dem».

veie *ham*? Å, måtte hjertet ditt favne ham, selv om forstanden ikke kan fatte ham! Og makter ikke ånden din å omslutte Herren Jesus med tanken, så la den omslutte ham med kjærlighetens armer.

28. januar

> «Gjeterne vendte så tilbake, og de priste og lovet Gud for alt det de hadde hørt og sett, slik det var blitt sagt dem» (Luk 2,20).

Hva var det de lovet Gud for? *De lovet Gud for det de hadde hørt* – for det store gledesbudskapet at en Frelser var født for dem. La oss ligne dem. La oss også stemme i en takkesang fordi vi har fått høre om Jesus og hans frelsesverk.

De priste også Gud for alt det de hadde sett. Det er den vakreste musikken: det vi har erfart, det vi har kjent i vårt indre, det vi har gjort til vår eiendom – det som ble vårt da hendene våre rørte ved Kongen. Det er ikke nok å *høre* om Jesus. Ved hørselen kan en stemme harpen, men bare troens levende hender får tonene fram. Har du sett Jesus med troens øyne, som Gud har gitt deg, så la ikke spindelvev samle seg på harpestrengene. La harpen din klinge høyt til pris for Guds nåde.

En grunn til at de lovet Gud, var *samsvaret mellom det de hadde hørt, og det de hadde sett*. Legg merke til de siste ordene: «slik det var blitt sagt dem». Har du ikke i ditt eget indre funnet evangeliet nøyaktig slik Bibelen sier at det er? Jesus sa at han ville gi deg fred (Joh 14,27) – har du ikke hatt den saligste fred i ham? Han har sagt at du skulle eie glede, liv og trøst ved troen på ham – har du ikke fått alt dette? Er ikke alle hans veier fagre veier, og alle hans stier fred (Ordsp 3,17)?

Du kan sikkert si med dronningen av Saba at de ikke har fortalt deg halvparten (1 Kong 10,7). Jeg har funnet Kristus herligere enn hans tjenere noen gang har malt ham for meg. Jeg har sett på bildet de har gitt av ham, men det var bare fuskverk sammenlignet med ham selv. For Kongen i sin skjønnhet overgår alt det herligste vi kan tenke oss. Det vi har sett, er sannelig like stort som det vi har hørt, ja, det overgår det. La oss derfor prise og love Gud for en så dyrebar og fullkommen Frelser.

Lover den Herre, hvis evige kjærlighet fremmer
det han begynte, og sine utvalgte ei glemmer!
Mange fra trang

står alt i himlen med sang;
Herrens pauluner dem gjemmer.

Lover den Herre Gud Fader, hans evige nåde;
lover den Herre Guds Sønn, som oss frelste av våde;
lover Guds Ånd,
kysser hans ledende hånd!
Amen. Vår Herre det råde!

29. januar

«Duen kom til ham da det led mot kveld» (1 Mos 8,11).

Herre, jeg takker deg også for denne nådedagen, selv om jeg nå er trett av slitet. Til ham som vokter menneskene, stiger min takk og pris. Duen fant ingen hvile utenfor arken og vendte derfor tilbake til den. Og i dag har sjelen min kjent dypere enn noen gang at de jordiske ting ikke gir noen tilfredshet – Gud alene kan gi sjelen min hvile. Arbeidet mitt, eiendelene mine, familien min og inntektene mine er gode på sin måte. Men ingenting av dette kan fylle lengselen i min udødelige natur.

«Kom igjen til din ro, min sjel! For Herren har gjort vel imot deg» (Sal 116,7). I den stille timen da dagens porter ble lukket, kom duen på trette vinger tilbake til sin herre. Å Herre, hjelp meg til å vende tilbake til Jesus på samme måte i kveld! Duen maktet ikke å sveve over den urolige vannørkenen hele natten. Like lite kan jeg holde ut å være borte fra Jesus en time til – han som er mitt hjertes hvile og min sjels hjem.

Duen satte seg ikke bare på taket av arken; den kom «til ham». Slik bør også min lengtende sjel se inn i Herrens hemmelighet, trenge inn til sannhetens innerste vesen og nå fram til ham som min sjel elsker. Til Jesus må jeg komme. Uten det nærmeste samfunn med ham kan min tørstende sjel ikke holde seg i live. Kjære Herre Jesus, vær meg nær! Åpenbar deg selv, og bli hos meg hele natten, så jeg også har deg hos meg når jeg våkner.

Jeg leser at duen bar et friskt oljeblad i nebbet, et minne om dagene som var gått, og en profeti om framtiden. Har ikke jeg noe gledesbudskap å bringe hjem, ikke noe pant på nåde som skal komme? Jo, Herre, jeg bærer fram for deg min takk for den barmhjertigheten som

har vært ny hver morgen og kveld (Klag 3,23). Og nå ber jeg deg: Rekk ut hånden din og ta din due inn til ditt bryst!

Ditt korses dårlig' preken
er meg en visdoms kilde,
din død gir meg mitt liv igjen,
og hva som vil forspilde
mitt sjelegagn,
skal i ditt navn,
som er min trygge tilfluktshavn,
forsvinne, Jesu milde.

Akk, måtte jeg kun idelig
ved deg, min Jesus, henge!
Akk, måtte kun min sjel i deg
seg daglig dypt inntrenge!
Så fikk jeg fred,
så fant jeg sted
for duens trette fotefjed,
endog det varte lenge!

30. januar

«I ham har vi også fått del i arven» (Ef 1,11).

Da Jesus ga seg selv for oss, ga han oss også alle de rettigheter og fordeler som tilhørte ham. Som Gud har han fra evighet rettigheter som ikke noe menneske kan våge å gjøre krav på. Men som Jesus, Mellommannen, nådepaktens hode, har han likevel ingen arv som ikke vi også skal få del i. Alle de salige følgene av hans lydighet til døden er felles eiendom for dem som er i ham, og som han oppfylte Guds vilje for.

Se, han går inn til herligheten, men ikke bare for seg selv. For det står skrevet: «… der Jesus gikk inn som forløper *for oss*» (Hebr 6,20). Står han for Guds åsyn? Ja, han gikk inn i selve himmelen «for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld» (Hebr 9,24).

Tenk over dette, du som tror. Du har ingen rett til himmelen i deg selv; din rett har du ved Kristus. Har du fått tilgivelse, er det ved *hans* blod. Er du rettferdiggjort, er det ved *hans* rettferdighet. Er du helliget, er det fordi *han* har helliget deg. Blir du bevart fra fall, er det

fordi du er bevart i Kristus Jesus. Og blir du til sist fullkommen, skjer det fordi du er fullkommen i ham (Kol 2,10).

Slik blir Jesus herliggjort – for alt er i ham og ved ham. Slik blir livet sikret for oss – for vi får det i ham. Slik blir hver velsignelse så mye mer dyrebar og selve himmelen lysere, fordi det er «i ham», vår kjære Herre Jesus, vi har fått alt.

Hvem kan uttrykke verdien av vår himmelske arvelodd? Vei Kristi rikdommer og skatter på en vekt, og tenk så på å regne ut de eiendommene som tilhører de hellige. Mål dypet i Kristi hav av salighet, og prøv så å fatte den saligheten som Gud har beredt for dem som elsker ham (1 Kor 2,9). Finn grensen for Kristi makt, og drøm så om en grense for den herlige arven til de utvalgte. «Alt hører dere til, men dere hører Kristus til, og Kristus hører Gud til» (1 Kor 3,22–23).

31. januar

«Da sprang Akima'as bortetter veien gjennom Jordansletten og kom forbi kusjitten» (2 Sam 18,23).

Å løpe er ikke nok; mye avhenger av hvilken vei vi velger. En rask fot over fjell og dal kommer ikke like fort fram som en langsommere vandrer på jevn mark. Hvordan er det med min åndelige reise? Strever jeg opp høydene av mine egne gjerninger og ned i dalene av mine egne beslutninger og ydmykelser? Eller iler jeg fram på den jevne veien: «Tro og lev»?

Hvor salig er det ikke å vente på Herren i troen! På troens vei iler sjelen av sted uten å bli svekket (jf. Jes 40,31). Kristus Jesus er livets vei. Han er en jevn vei, en behagelig vei, en vei som passer godt for de snublende føttene og de kraftløse knærne til skjelvende syndere. Er jeg på denne veien, eller jager jeg etter en annen, som filosofien kanskje vil peke ut for meg?

Jeg leser om den hellige veien at den som vandrer på den, aldri skal gå seg vill, hvor uforstandig han enn er (Jes 35,8). Er jeg blitt løst fra min stolte fornuft og som et lite barn ført til hvile i Jesu kjærlighet og død? Er det slik, skal jeg ved Guds nåde vinne over den raskeste løperen som har valgt en annen vei.

Denne sannheten gjør jeg vel i å huske i mine daglige bekymringer og trengsler. Den sikreste veien er å gå rett til min Gud og ikke vandre hit og dit, snart til den ene vennen, snart til den andre. Han vet hva

jeg trenger, og kan gi meg det. Hvem skulle jeg vel gå til med bønnen min, om ikke til ham? Den rakeste veien er den korteste. Jeg vil ikke tale med tjenerne, men ile til deres herre.

Når jeg leser denne teksten, kommer jeg til å tenke på at mennesker kappes med hverandre allerede i hverdagslige ting, og at den ene vinner over den andre. Da bør jeg i fullt alvor løpe slik at jeg vinner (1 Kor 9,24). Herre, hjelp meg å binde opp om mitt sinn (1 Pet 1,13) og jage mot målet, til seiersprisen som venter meg der (Fil 3,14)!

Februar

1. februar

«Din kjærlighet var mer dyrebar for meg enn kvinners kjærlighet» (2 Sam 1,26).

Kom, kjære leser, la oss tale med hverandre – ikke om Jonatans, men om Jesu underfulle kjærlighet. Vi vil ikke gjenta det vi har hørt av andre. Vi vil tale om det vi selv har smakt og kjent av Kristi kjærlighet.

Din kjærlighet til meg, Jesus, var underfull[1] da jeg var en fremmed som vandret langt borte fra deg og gjorde det kjødet og sinnet ville. Din kjærlighet holdt meg tilbake fra å gjøre den synden som fører til døden, og bevarte meg fra å ødelegge meg selv. Din kjærlighet holdt øksen tilbake da rettferdigheten sa: «Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden?» (Luk 13,7). Din kjærlighet drev meg ut i ørkenen, kledde meg naken der og lot meg kjenne skylden for mine synder og byrden av mine misgjerninger.

Din kjærlighet talte trøstende til meg da jeg var redd og engstelig: «Kom til meg …, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28). Å, hvor uforlignelig din kjærlighet var da du i et øyeblikk utslettet mine synder! Min besmittede sjel var rød av blodet fra min fødsel og svart av skitten fra mine overtredelser, men du gjorde den hvit som snø og ren som den fineste ull.

Hvor tydelig viste du din kjærlighet da du hvisket meg i øret: «Jeg er din, og du er min.» Ømme var dine ord da du sa: «Faderen selv elsker dere» (Joh 16,27). Salige var de stundene – selv om de snart svant – da du forklarte meg «Åndens kjærlighet» (Rom 15,30). Aldri skal min sjel glemme de stedene der du har åpenbart deg for meg.

[1] Den eldre bibeloversettelsen har her «underligere», der NB har «mer dyrebar».

Moses så Gud på fjellet; også vi har hatt våre klippekløfter, der vi har sett hele guddommens fylde i Kristi person. Tenkte David tilbake på Jordans land og Hermons høyder (Sal 42,7)? Også vi kan minnes steder som er dyrebare for oss, og like velsignede som disse. Kjære Herre Jesus, la oss på denne nye månedens første dag igjen få smake din underfulle kjærlighet! Amen.

2. februar

«Dette er overleveringer fra gammel tid» (1 Krøn 4,22).

Likevel er ikke disse overleveringene så gamle som de dyrebare tingene som er vårt hjertes fryd. La oss noen øyeblikk tenke på dem og telle dem over igjen, slik den gjerrige teller pengene sine.

Faderens utvelgelse, da han utvalgte oss til evig liv før jordens grunnvoll ble til, er en svært gammel gjerning. Ingen menneskelig tanke kan fatte når den skjedde. Vi er utvalgt før verdens grunnvoll ble lagt. *Evig kjærlighet* fulgte med utvelgelsen. Vi er nemlig ikke utvalgt ved et bart og nakent maktord fra Gud; den guddommelige kjærligheten hadde del i det. Faderen elsket oss fra begynnelsen av. Her har vi noe å tenke på hver dag.

Tanken fra evighet – å gjenløse oss fra det fordervet han så forut, rense og hellige oss og til slutt herliggjøre oss – er uendelig gammel. Den går hånd i hånd med uforanderlig kjærlighet og ubegrenset makt. *Pakten* omtales alltid som evig. Jesus, den andre parten i pakten, har virket helt fra fordums tid. Han gikk i hellig borgen lenge før den første stjernen ble tent, og det var i ham de utvalgte ble bestemt til evig liv.

Slik ble den salige pakten mellom Guds Sønn og hans utvalgte folk opprettet i Guds tanke. Den skal stå fast som grunnen for deres frelse når tiden ikke finnes mer. Er det ikke godt å være fortrolig med disse gamle tingene? Er det ikke en skam at de blir oversett så mye, ja, til og med forkastet av de fleste som bekjenner seg til kristendommen? Kjente de mer til sin egen synd, ville de da ikke være mer villige til å tilbe Guds nåde? La oss både beundre og tilbe i denne kveldsstunden.

3. februar

«Si meg … Hvor vokter du hjorden? Hvor lar du den hvile om middagen?» (Høys 1,7).

Disse ordene uttrykker at den troende lengter etter Kristus og ønsker å ha samfunn med ham nå. Hvor vokter du hjorden din? I *ditt hus*? Da vil jeg gå dit, om jeg kan finne deg der. I *bønnen*? Da vil jeg be uten opphold. I *Ordet*? Da vil jeg lese det flittig. I *dine bud*? Da vil jeg vandre etter dem av hele mitt hjerte.

Si meg hvor du lar hjorden beite! For der du går som hyrden, vil jeg følge som sauen. Ingen andre enn du kan stille mitt hjertes trang. Jeg kan ikke være fornøyd med å være skilt fra deg. Min sjel hungrer og tørster etter din salige nærhet. Hvor lar du hjorden hvile om middagen? Enten det er morgen eller middag, finnes min eneste hvile der du er med din dyrebare hjord.

Min sjelefred må være gitt av nåde, og jeg kan bare finne den i deg. Hvor er skyggen av denne klippen? Hvorfor skulle ikke jeg hvile i den? «Hvorfor skal jeg være som en tilsløret kvinne som går omkring ved dine venners flokker?» Du har venner – hvorfor skulle ikke jeg være en av dem?

Satan sier at jeg er uverdig. Men jeg har jo alltid vært uverdig, og likevel har du elsket meg lenge. Derfor kan ikke min uverdighet hindre meg i å ha samfunn med deg nå. Det er sant at jeg er svak i troen og lett faller. Men nettopp min svakhet er grunnen til at jeg alltid vil være der du vokter hjorden, så jeg kan bli styrket og trygt bevart ved de stille vannene.

Hvorfor skulle jeg gå bort? Det finnes ingen grunn til det, men tusen grunner til å la være – for Jesus vinker meg til seg. Om han av og til skjuler seg, er det bare for at jeg skal sette enda større pris på hans nærvær. Nå som jeg er sorgfull og bedrøvet fordi jeg er borte fra ham, skal han føre meg tilbake til det trygge stedet, der lammene i hans hjord er skjermet for solens brennende stråler.

4. februar

> «Dere skal ha dem til tilfluktssteder for drapsmannen, når han flyr for blodhevneren» (Jos 20,3).

Vi får vite at tilfluktsbyene i Kanaans land var valgt slik at hvem som helst kunne nå en av dem innen en halv dag. Slik er også frelsens ord nær oss. Jesus er en Frelser som er her nå, og veien til ham er kort. Vi trenger bare å gi slipp på all egen fortjeneste og gripe Jesus, så han blir alt for oss.

Det fortelles også at veiene som førte til tilfluktsbyene, ble holdt i god stand. Det skulle være bro over hver elv, og hver hindring skulle ryddes bort, så den som flyktet, kunne finne åpen vei til byen. Én gang i året gikk de eldste langs veiene og så etter at alt var i orden. Ingenting skulle sinke noen under flukten, så han ble innhentet og drept. Hvor nådig rydder ikke evangeliets løfter bort alle anstøtssteiner fra vår vei!

Overalt der det fantes sideveier eller veikryss, sto det veivisere med innskriften: «Til tilfluktsbyen!» Dette er et bilde på veien til Jesus Kristus. Den går ingen omvei om loven og krever ikke at vi holder dette eller hint. Det er den rette veien: «Tro og lev!» Den er så vanskelig at ikke noe selvrettferdig menneske kan gå den. Men samtidig er den så lett at enhver som vet at han er en synder, kan finne veien til himmelen på den.

Så snart den som flyktet, hadde nådd byens ytre forsvarsverk, var han i sikkerhet. Han trengte ikke komme langt innenfor murene; allerede forstedene ga ham vern nok. Lær av dette: Om du bare rører ved kanten av Kristi kappe, skal du bli helbredet. Om du bare griper ham med en tro så svak som et sennepskorn, er du frelst. Men kast ikke bort tiden, og nøl ikke på veien! For hevneren farer av sted på lette føtter, og kanskje er han like bak deg i denne stille kveldsstunden.

5. februar

«På den tiden tok Jesus til orde og sa» (Matt 11,25).

Det er en underlig måte å begynne et vers på: «På den samme tid svarte Jesus.»[2] Ser vi på sammenhengen, finner vi ingen som hadde stilt ham et spørsmål, og han snakket ikke med noe menneske. Likevel står det skrevet: «På den samme tid svarte Jesus og sa: Jeg priser deg, Far.» Når et menneske svarer, svarer han noen som har talt til ham. Hvem hadde da talt til Jesus? Hans Far.

Likevel blir det ikke fortalt noe om det. Av dette kan vi lære at Jesus sto i stadig forbindelse med sin Far. Gud talte så ofte og så uopphørlig til hans hjerte at det ikke var noe som trengte å nevnes. Det var Jesu vane og liv å tale med Gud.

[2] NB: «På den tiden tok Jesus til orde og sa». Det greske ordet er det vanlige ordet for å svare.

«Slik som han er, slik er også vi i denne verden» (1 Joh 4,17). La oss derfor huske det denne enkle beretningen om ham lærer oss. Å, måtte vi på samme måte i stillhet ha samfunn med Faderen, så vi ofte svarer ham! Verden vet ikke hvem vi taler til. La oss likevel svare den hemmelige stemmen som ingen andre ører hører, men som vårt eget øre lytter glad til når Guds Ånd har åpnet det.

Gud har talt til oss; la oss tale med Gud! Vi kan stadfeste at Gud er trofast og holder sine løfter. Vi kan bekjenne den synden Guds Ånd har overbevist oss om. Vi kan takke for den nåde og barmhjertighet Gud har vist oss. Eller vi kan si ja til de store sannhetene som Gud Den Hellige Ånd har åpnet for vår forstand.

For en stor rikdom det er å få leve fortrolig med åndenes Far! Det er en hemmelighet som verden ikke kjenner, en glede som ikke engang den aller nærmeste venn har noen del i. Vil vi høre Guds kjærlighet hviske, må øret vårt renses og gjøres skikket til å lytte til hans røst. Å, måtte hjertene våre denne kvelden være så myke at vi, som Jesus, er rede til straks å *svare* når Gud taler til oss.

6. februar

«Be for hverandre» (Jak 5,16).

Vil du ha oppmuntring til å be for andre med glede, så husk dette: *En slik bønn er den mest velbehagelige Gud kan høre*, for Kristi bønn er av samme slag. Blant all den røkelsen som vår store yppersteprest nå legger i det gylne røkelseskaret, finnes det ikke ett eneste korn for ham selv. Hans bønn må være den mest velbehagelige av alle, og jo mer vår bønn ligner hans, desto mer behager den Gud.

Bønnene for oss selv blir nok tatt vel imot. Men forbønnene for andre har mer i seg av Åndens frukt – mer kjærlighet, mer tro, mer broderkjærlighet. Derfor er de, ved Jesu dyre fortjeneste, det beste offeret vi kan bære fram for Gud.

Husk også at *forbønnen har svært stor virkning*. Hvilke under har den ikke gjort! Guds ord er fullt av beretninger om hva den har utrettet. Du troende kristen, du har et mektig redskap i hånden. Bruk det vel, bruk det stadig, og bruk det i tro, så skal du sannelig bli til velsignelse for dine brødre.

Du har fått adgang til Kongen, så før dine lidende brødres sak hos ham! Du har fått den store forretten å komme nær hans trone, og

Kongen sier til deg: «Be, og du skal få.» La da ikke bønnen din bare gjelde deg selv, men også de mange som trenger hans hjelp.

Har du fått nåde, men ber likevel ikke for andre, da må nåden din være liten som et sennepskorn. Da har du bare akkurat nok nåde til selv å flyte over sandbankene. Noen dyp flod av nåde har du ikke. Ellers ville du med glede ta med deg en tung last av andres nød i båten din, og du ville føre rik velsignelse tilbake til dem – velsignelse de kanskje ellers ikke ville ha fått.

7. februar

> «Og de hørte en høy røst fra himmelen som sa til dem: Stig opp hit!» (Åp 11,12).

Vi går ikke inn på den profetiske sammenhengen disse ordene står i. Vi vil se på dem som vår store forløpers innbydelse til sitt hellige folk. Når tiden er inne, skal en høy røst fra himmelen lyde til hver troende: «Stig opp hit!» Dette burde være noe de hellige *lengter etter med fryd*. I stedet for å frykte den stunden da vi skal forlate denne verden og gå til Faderen, burde vi se fram til øyeblikket da vi blir satt fri. Vår sang burde være denne:

Mitt hjerte er i himlen hos min Gud,
og lang blir veien for mitt håp;
hvert øyeblikk jeg venter på ditt bud:
«Se, nå er stunden kommet, stig hit opp!»

Vi er ikke kalt *ned* i graven, men *opp* til himmelen. Vår himmelfødte sjel burde lengte etter lufta i sitt hjemland. Likevel bør vi *vente tålmodig* på dette himmelske kallet. Vår Gud vet best når han skal kalle oss opp dit. Vi har ikke lov til å ønske at avskjedstimen skal komme fortere. Jeg vet nok at den sterke kjærligheten driver oss til å rope:

«Å Herre Sebaot, still havets bølger
og før oss over til den andre strand» –

men tålmodigheten må øves. I sin ufeilbare visdom fastsetter Gud hvor lenge det er best for den frelste å være her nede. Kunne det finnes savn i himmelen, ville de salige sikkert sørge over at de ikke fikk leve lenger her for å gjøre mer godt. Å, jeg ville så gjerne samle flere kornbånd i min Herres låve og bringe flere edelstener til hans krone! Men hvordan skulle det kunne skje uten mer arbeid?

Riktignok har saken også en annen side: Er livet vårt kort, blir også syndene våre færre. Men når vi tjener Gud helhjertet, og han lar oss så god sæd og høste hundre fold, vil vi også si at det er godt for oss å bli der vi er. La oss være fornøyde, enten Mesteren sier «gå» eller «bli», bare han styrker oss med sin nærhet.

8. februar

«For han skal frelse sitt folk fra deres synder» (Matt 1,21).

Spør vi folk hva det vil si å bli frelst, vil nok mange svare: «Å bli fridd fra helvete og komme til himmelen.» Det er en frukt av gjenløsningen, men ikke tiendedelen av det som ligger i denne gaven. Det er sant at Herren Jesus frelser sitt folk fra den kommende vrede. Han frelser dem fra den forferdelige dommen som syndene deres har ført over dem. Men hans seier rekker enda mye lenger. Han frelser sitt folk «fra deres synder». Å, salige befrielse fra våre verste fiender!

Der Kristus gjør sin frelsesgjerning, styrter han Satan fra tronen og lar ham ikke lenger være herre. Den som lar synden herske i sitt dødelige legeme, er ingen sann kristen. Synden finnes i oss – den blir aldri helt utryddet før sjelen går inn til herligheten. Men den får ikke *ha makten*. Den strever nok etter det – den begjærer mot den nye loven og den nye ånden som Gud har skapt. Men synden skal aldri få overhånd, så den hersker uinnskrenket over vår natur.

Kristus skal være hjertets herre, og synden må korsfestes. Løven av Judas stamme skal seire, og dragen skal kastes ut. Kristen, er synden i deg kuet? Er ditt *liv* vanhellig, så er ditt *hjerte* uforandret, og er hjertet ditt ikke forandret, så er du ikke frelst. Har ikke Frelseren fått hellige deg og fornye deg, gitt deg hat til synden og kjærlighet til helligheten, da har han ikke fått gjort noe i deg som hører med til frelsen.

Den som ikke av nåden blir gjort til et bedre menneske enn andre, bedrar seg selv. Kristus frelser sitt folk, ikke i deres synder, men *fra* dem. «Uten helliggjørelse skal ingen se Herren» (Hebr 12,14). «Hver den som nevner Herrens navn, skal avstå fra urett!» (2 Tim 2,19). Hvordan kan vi håpe å bli regnet blant hans folk hvis vi ikke er frelst fra synden? Herre, frels meg nå fra alt ondt, og hjelp meg så jeg kan ære min Frelser!

9. februar

«Og led oss ikke inn i fristelse, men fri oss fra det onde» (Luk 11,4).

Det vi lærer å søke eller sky i bønnen, bør vi også jage etter eller unngå i det vi gjør. Derfor bør vi med stor omhu unngå fristelsen. Vi bør gå varsomt på lydighetens vei, så vi aldri lokker djevelen til å friste oss. Vi skal ikke trenge inn i skogen og lete opp løven. En slik formastelighet kunne vi komme til å betale dyrt for. Løven kan møte oss på veien eller styrte mot oss fra skogen, men det er ikke vår sak å jage den opp. Den som møter den, får kjempe en hard kamp, om han i det hele tatt vinner seier.

En kristen må be om å slippe denne striden. Vår Frelser visste av erfaring hva fristelse er, og han ga disiplene sine denne alvorlige formaningen: «Be at dere ikke må komme i fristelse» (Luk 22,40).

Men hvordan vi enn innretter oss, vil vi likevel bli fristet. Derfor heter det: «Fri oss fra det onde!» Gud hadde én Sønn som var uten synd, men han har ingen sønn som ikke har vært fristet. «Mennesket fødes til plage, likesom flammens gnister flyr høyt i været» (Job 5,7) – og like sikkert er en kristen født til å bli fristet.

Vi må alltid være på vakt mot Satan, for i likhet med tyven varsler han ikke at han kommer. Kristne som av erfaring kjenner Satans veier, vet at det er visse tider da han trolig vil gå til angrep – slik vi kan vente kalde vinder i visse årstider. Faren gjør en kristen dobbelt årvåken, og når han gjør seg rede til å møte den, blir den avverget.

Det er bedre å forebygge enn å lege det onde. Det er bedre å være så godt væpnet at djevelen ikke går løs på en, enn å utsette seg for farene i striden, selv om en går seirende ut av den. Be i kveld først om at du ikke må bli fristet, og deretter om å bli fridd fra det onde hvis fristelsen likevel blir tillatt.

10. februar

«Jeg utsletter dine overtredelser som en tåke og dine synder som en sky. Vend om til meg, for jeg gjenløser deg!» (Jes 44,22).

Gi godt akt på *det lærerike i selve bildet*: Syndene våre ligner en sky. Som skyene har overtredelsene våre mange slags former og farger. Som skyene skygger for solens lys og gjør landet under seg mørkt, slik skjuler syndene våre Herrens ansikt for oss og setter oss i dødens

skygge. De stiger opp fra jorden, og når de har samlet seg så tett at målet er fullt, truer de oss med uvær.

Men skyene gir velsignede regnskurer, og det gjør ikke syndene våre. Nei, de truer med å drukne oss i fordervelsens rasende flom. Å, dere syndens svarte skyer, hvordan kan det bli godvær i sjelen vår så lenge dere er der?

Måtte vi med glede se på *den herlige gjerningen* Guds nåde gjør: utslettelsen. Gud selv trer fram, og i guddommelig mildhet åpenbarer han sin nåde i stedet for å kunngjøre sin vrede. Med ett og for evig tar han det onde bort. Han blåser ikke skyen bort; han utsletter den én gang for alle, så den ikke finnes mer. Ingen synd står igjen mot den som er rettferdiggjort; korsets store soning har for evig tatt hans overtredelser bort fra ham. På Golgata ble den store gjerningen fullført, helt og herlig – den gjerningen som for evig tok bort alle de utvalgtes synder.

La oss lyde *den nådige befalingen*: «Vend om til meg!» Hvorfor skulle benådede syndere leve langt borte fra sin Gud? Har vi fått tilgivelse for alle våre synder, kan ingen berettiget frykt hindre oss i å komme nær vår Gud med den største frimodighet. Vi kan gråte over våre fall, men la oss ikke bli stående ved dem. La oss i Den Hellige Ånds kraft for alvor strebe etter å komme tilbake til et så nært samfunn med Herren som mulig. Å Herre, før oss tilbake dit denne kveldsstunden!

11. februar

«… du har forlatt din første kjærlighet» (Åp 2,4).

Vi bør alltid minnes den beste og lykkeligste av alle stunder – da vi først så Herren, ble kvitt byrden vår, fikk løftets brev, gledet oss i den fulle frelsen og gikk bort i fred. Det var vår i hjertet, for vinteren var omme. Sinais torden hadde stilnet, og lynene derfra flammet ikke lenger. Gud var forsonet. Loven truet ikke med noen hevn, og rettferdigheten krevde ingen straff.

Da begynte hjertets blomstringstid. Håp, kjærlighet, fred og tålmodighet skjøt opp av jorden. Angerens hyasint, den hellige renhetens snøklokker, troens gylne krokus og den første kjærlighetens lilje prydet hjertets hage. Det var den tiden da fuglene sang, og vi gledet oss med takk. Vi lovpriste vår nådige Guds navn, og vårt forsett var: «Herre, jeg er din, helt din! Alt jeg er, og alt jeg har, vil jeg hellige deg.

Du har kjøpt meg med ditt blod – la meg ofre meg og bli brukt i din tjeneste.»

Hvordan har vi holdt dette forsettet? Vår brudekjærlighet til Jesus brant med en hellig glød – brenner den slik *ennå*? Kunne ikke Jesus ha grunn til å si til oss: «Jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet»? Ak, vi har utrettet så lite til vår Mesters ære. Vinteren vår har vart altfor lenge. Vi er kalde som is, når vi burde kjenne sommerens varme og bære hellige blomster.

Vi gir Gud småpenger, når han fortjener store summer – ja, han fortjener at vi preger mynt av vårt hjerteblod til tjeneste for hans kirke og hans sannhet. Skal vi fortsette slik? Å Herre, skal vi være utakknemlige for din gjerning, etter at du har velsignet oss så rikt? Å, gjør oss levende, så vi kan vende tilbake til vår første kjærlighet og gjøre våre første gjerninger! Send oss en herlig vår, du rettferdighetens sol!

12. februar

> «… han skal gi dere en annen talsmann, for at han skal være hos dere for evig» (Joh 14,16).

I gamle dager, før Sønnen kom, åpenbarte den store Faderen seg for de troende. Abraham, Isak og Jakob kjente ham som Gud den Allmektige. Siden kom Jesus, den Sønn som er velsignet fra evighet av, og i egen person var han lyset for sitt folks øyne. Siden Gjenløseren steg opp til himmelen, er det Den Hellige Ånd som står i spissen for den tiden vi nå lever i. Hans makt åpenbarte seg mest herlig på og etter den første pinsedagen.

Ennå i dag er han Immanuel som er hos oss – Gud med oss. Han bor i og hos sitt folk, gir liv, leder og hersker. Akter vi hans nærvær slik vi burde? Vi kan ikke styre hans gjerning; han er stor i alt han gjør. Men er vi ivrige nok etter å få hans hjelp? Er vi årvåkne nok, så vi ikke tvinger ham til å trekke seg tilbake?

Uten ham kan vi intet gjøre, men ved hans allmektige kraft kan de største gjerninger skje. Alt avhenger av om han åpenbarer eller skjuler sin kraft. Ser vi alltid opp til ham med den ærbødige lydigheten vi skylder ham, både i vårt indre liv og i vår ytre tjeneste? Er vi ikke altfor ofte døve for hans kall og handler uten å spørre etter hans vilje?

La oss i kveld ydmyke oss for alt vi har forsømt, og be om at vi må bli fuktet av denne himmelske duggen, salvet med denne hellige salven og få den guddommelige ilden tent i oss. Den Hellige Ånd er ingen gave for en tid; han blir hos de hellige. Vi trenger bare å søke ham på rett måte, så finner vi ham. Han blir lett såret, men han er barmhjertig; vender han seg bort i vrede, kommer han tilbake i nåde. Han er mild og rik på kjærlighet; han blir ikke trett av oss, men venter stadig på å være nådig mot oss.

13. februar

«Så er det da ingen fordømmelse» (Rom 8,1).

Tenk over dette, min sjel! Tror du på Jesus, er du virkelig og sikkert fri fra skyld. Du er ført ut av fengselet ditt. Du ligger ikke lenger i lenker som en slave. Nå er du løst fra lovens trelldom og fridd fra synden, og du kan ferdes som en fri mann, for din Frelsers blod har kjøpt deg full frihet.

Nå har du rett til å komme nær din Fars trone. Der finnes det ingen straffens flammer som kan skremme deg bort, intet blinkende sverd; rettferdigheten kan ikke felle den uskyldige. Syndene dine er tatt bort. En gang var du uskikket til å se din Fars ansikt, men nå kan du se det. Du kunne ikke tale med ham, men nå har du fri adgang. En gang hang helvetes redsler over deg, men nå frykter du dem ikke – for hvordan kan det finnes straff for den som er uten skyld? Den som tror, blir ikke fordømt og kan ikke bli straffet.

Og mer enn det: De godene du skulle ha nytt om du aldri hadde syndet, er dine, nå som du er rettferdiggjort. Alle de velsignelsene du skulle ha fått om du hadde oppfylt loven, og enda flere, er dine, fordi Kristus har oppfylt den for deg. All den kjærlighet og det velbehag som Gud ville ha gitt en fullkommen lydighet, tilhører deg. For Kristus har vært fullkommen lydig i ditt sted, og hele hans fortjeneste blir tilregnet deg. Slik skal du bli overmåte rik ved ham som for din skyld ble overmåte fattig. Å, hvor stor gjeld av kjærlighet og takknemlighet står du ikke i til din Frelser!

Er Gud for meg, så trede
meg hva der vil, imot,
jeg kan i bønnens glede

det felle under fot;
vil Gud meg gjerne høre,
har Faderen meg kjær,
hva kan meg Satan gjøre
med all sin helvedhær?

Den grunn hvorpå jeg bygger,
er Kristus og hans død,
i Jesu pines skygger
er sjelens hvile sød;
der har jeg funnet livet,
selv er jeg intet verd,
hva Jesus meg har givet,
gjør meg for Gud så kjær.

14. februar

«… og hvordan hun straks var blitt helbredet» (Luk 8,47).

I kveld vil vi se på et av vår Frelsers mest rørende og lærerike under. Kvinnen visste svært lite. Hun trodde at kraften gikk ut fra Jesus av en slags nødvendig lov, uten at han visste det eller ville det. Hun kjente heller ikke Jesu kjærlige sinn. Ellers ville hun ikke ha gått bakfra for å stjele seg til den hjelpen han var så villig til å gi.

Nøden bør alltid stille seg rett fram for nådens øyne. Hadde hun kjent Jesu kjærlighet, ville hun ha sagt: «Jeg trenger bare å stille meg der han kan se meg. Han vet alt, og han skal se hvordan det står til med meg, og hans kjærlighet skal straks helbrede meg.» Vi beundrer troen hennes, men vi undrer oss over hvor lite hun forsto.

Da hun var blitt helbredet, gledet hun seg med beven. Hun var glad for at den guddommelige kraften hadde gjort et under i henne. Men hun var redd for at Kristus skulle ta velsignelsen tilbake og nekte henne sin nåde – så lite kjente hun rikdommen i hans kjærlighet! Vi ser ham ikke så klart som vi kunne ønske; vi kjenner ikke dybden og høyden i hans kjærlighet. Men det vet vi med visshet: Han er altfor barmhjertig til å ta fra en skjelvende sjel den gaven den har fått ta imot.

Men her er det underfulle: Selv om hun visste så lite, ble hun likevel frelst ved sin tro – og det på øyeblikket – fordi troen var ekte. Det

ble ingen lang venting; troens under skjedde straks. Har vi tro som et sennepskorn, er frelsen vår eiendom, både nå og i evighet. Er vi skrevet inn blant Guds barn som de svakeste av dem alle, kan likevel ingen makt, verken menneskelig eller djevelsk, stenge oss ute fra frelsen, for vi er arvinger ved troen.

Kanskje kan vi ikke ta Herren i armene som Simeon, eller hvile hodet ved hans bryst som Johannes. Men om vi våger oss inn i mengden bak ham og rører ved kanten av kappen hans, skal vi bli helbredet. Fatt mot, du forsagte sjel! «Din tro har frelst deg. Gå bort i fred!» (Luk 8,48). «Da vi nå er rettferdiggjort av tro, *har* vi fred med Gud» (Rom 5,1).

15. februar

«Fra elfenbensslott fryder deg strengespill» (Sal 45,9).

Hvem har den herlige forretten å kunne glede Gud? Hans kirke – hans folk. Men hvordan er det mulig? Han gjør oss glade, men hvordan *kan vi gjøre ham glad*? *Ved vår kjærlighet*. Ak, vi synes den er så svak og så kald – og med sorg må vi innrømme at den er det. Likevel er den Kristus svært kjær. Hør hvordan han selv priser denne kjærligheten i den gylne sangen: «Hvor fager din kjærlighet er, min søster, min brud! Hvor mye bedre er ikke din kjærlighet enn vin» (Høys 4,10).

Se, du elskede hjerte, hvordan du er hans glede! Når du hviler hodet ved hans bryst, tar du ikke bare imot lykke; du gir ham lykke. Når du ser med kjærlighet inn i hans herlige ansikt, får du ikke bare trøst; du gir ham glede. Også vår *lovsang og pris* gleder ham – ikke bare sangen fra leppene, men tonene som bæres av hjertets dype takknemlighet.

Våre *gaver* er også svært kjære for ham. Han elsker å se oss legge våre evner, vår tid og vår eiendom på hans alter. Han ser ikke på verdien av det vi gir, men på det som driver oss til å gi. Hans helliges små offergaver er ham kjærere enn store summer av sølv og gull. *Hellighet* er som røkelse og myrra for ham.

Tilgi din uvenn, så gjør du Kristus glad. Del det du eier, med de fattige, så gleder han seg. Bli et redskap til å frelse sjeler, så får han «se det og mettes» (Jes 53,11). Forkynn hans evangelium, så blir du en vellukt for ham. Gå ut blant dem som ikke vet, og løft korset høyt, så har du gitt ham ære.

Det står i din makt nettopp nå å knuse alabastkrukken og helle gledens olje over hans hode, slik den kvinnen gjorde som fortsatt blir husket overalt hvor evangeliet forkynnes. Vil du være sen til det? Vil du ikke la din kjære Herre dufte av myrra, aloë og kassia – ditt hjertes pris? Ja, dere elfenbensslott, dere skal høre de helliges strengespill!

16. februar

«Du ga dem din gode Ånd» (Neh 9,20).

Det er en vanlig, altfor vanlig synd å glemme Den Hellige Ånd. Det er dumt og utakknemlig. Han har ikke fortjent det av oss, for han er god, inderlig god.

Som Gud er han god i *sitt vesen*. Han har del i det tredobbelte «hellig, hellig, hellig» som stiger opp for Herrens trone. Han er bare renhet, sannhet og nåde. Han er *full av kjærlighet*. Han bærer tålmodig over med vår egenrådighet og arbeider med vår opprørske vilje. Han vekker oss til liv fra vår død i synden, og så oppdrar han oss til det evige livet, slik en øm mor oppdrar barnet sitt. Hvor virksom, tilgivende, tålmodig og rik på kjærlighet er ikke Guds Ånd!

Han er god i det han gjør. Alle hans gjerninger er gode i fullt mål. Han gir gode tanker, driver til gode gjerninger, åpenbarer gode sannheter, hjelper oss å gjøre det gode og leder oss fram til en god ende. Det finnes ikke noe åndelig godt i hele verden som ikke har ham til opphav og støtte, og himmelens frelste innbyggere skal ha ham å takke for at de er fullkomne.

Han er god i *alle sine embeter*. Som Talsmann, veileder og lærer, som den som helliggjør og gir liv, røkter han sitt embete vel, og alle hans gjerninger er rike på det høyeste gode for Guds kirke. De som stiller seg under hans innflytelse, blir gode. De som lyder hans tilskyndelser, gjør det gode. De som lever under hans styring, får det gode.

La oss da vise takknemlighet mot ham som er så god. La oss ære ham og tilbe ham som Gud over alle ting, velsignet i evighet. La oss erkjenne hans makt og vårt behov for ham ved å se opp til ham i alle våre hellige gjerninger. La oss hver stund søke hans hjelp og aldri gjøre ham sorg. La oss prise ham ved enhver anledning. Kirken skal ikke blomstre før den tror på Den Hellige Ånd med større ydmykhet

og ærefrykt. Han er så mild og god at det er sørgelig når vi sårer ham med ringeakt og forsømmelse.

17. februar

«… enda Herren har vært der» (Esek 35,10).

Edoms fyrster så hele landet ligge åpent og ventet en lett seier. Men det fantes en stor hindring på veien deres – en de slett ikke kjente til: *Herren var der*. Og hans nærvær var det utvalgte landets vern. Hva Guds folks fiender enn pønsker ut og planlegger, står alltid den samme uovervinnelige hindringen i veien, og den kan kullkaste planene deres. De hellige er Guds arv; han er midt iblant dem og skal verne sine egne.

For en trøst denne vissheten gir oss i våre bekymringer og i vår åndelige strid! Vi står i en stadig kamp, og likevel blir vi alltid bevart. Hvor ofte skyter ikke Satan sine piler mot vår *tro*! Men troen trosser helvetes brennende piler. De blir ikke bare avverget; de slokner mot skjoldet, for «Herren er der» (Esek 48,35).

Våre gode gjerninger er mål for Satans angrep. Et Guds barn har ennå aldri eid en nådegave eller en dyd som ikke har vært skyteskive for avgrunnens kuler. Enten det var det lyse, strålende håpet, den varme, brennende kjærligheten, den sterke tålmodigheten eller den glødende nidkjærheten, har den gamle fienden av alt godt prøvd å ødelegge det. Den eneste grunnen til at noe godt og rent ennå er igjen i oss, er at «Herren er der».

Er Herren med oss gjennom livet, trenger vi ikke frykte for å mangle trøst i døden. For når vi dør, skal vi finne at «Herren er *der*». Der bølgene bruser mest og vannet er kaldest, skal vi kjenne bunnen og vite at den er trygg. Føttene våre skal stå på den evige klippen når tiden forsvinner.

Mine kjære, fra en kristens liv begynner til det slutter, er det bare én grunn til at han ikke går fortapt: *Herren er der*. Først når den evige kjærlighetens Gud forandrer seg og overlater sine utvalgte til fortapelsen, kan Guds kirke bli ødelagt, men ikke før. For det står skrevet: *Jahve sjamma* – «Herren er der».

18. februar

«Far, jeg har syndet» (Luk 15,18).

Det er helt sikkert at de som Kristus har vasket i sitt dyre blod, ikke trenger å bekjenne synd som forbrytere for Gud som dommer. For Kristus har tatt bort alle deres synder, rettslig og for alltid. De står ikke lenger der de kan bli fordømt, men er én gang for alle tatt nådig imot i den Elskede.

Men de er blitt barn, og de feiler som barn. Bør de ikke da som barn hver dag gå til sin himmelske Far og bekjenne sine synder og misgjerninger? Naturen lærer oss at et barn som har gjort galt, har plikt til å bekjenne det for sin jordiske far. Og Guds nåde i hjertene våre sier oss at vi som kristne har den samme plikten mot vår himmelske Far. Vi synder hver dag og burde ikke slå oss til ro uten tilgivelse hver dag.

For hva skjer hvis jeg ikke bærer fram for min Far de overtredelsene jeg gjør mot ham, så de kan bli vasket bort ved Herren Jesu rensende kraft? Har jeg ikke søkt tilgivelse og blitt renset fra disse syndene, kjenner jeg meg langt borte fra ham. Jeg tviler på at han elsker meg, jeg skjelver for ham, og jeg er redd for å be til ham. Jeg blir lik den bortkomne sønnen, som var langt borte fra sin far, enda han fortsatt var hans barn.

Men går jeg til ham med et barns sorg over å ha gjort galt mot en så øm og nådig Far, sier ham alt og ikke hviler før jeg er viss på tilgivelse – da skal jeg kjenne en hellig kjærlighet til min Far. Da skal jeg leve, ikke bare som en som er frelst, men som en som nå har fred med Gud ved min Herre Jesus Kristus.

Det er stor forskjell på å bekjenne synden *som en forbryter* og *som et barn*. Farens favn er det rette stedet for angrende bekjennelser. Vi er renset én gang for alle, men føttene våre trenger stadig å bli vasket for det smusset de får på vår daglige vandring som Guds barn.

19. februar

«Han finner først sin egen bror Simon» (Joh 1,41).

Her ser vi et vakkert bilde på det som alltid skjer når det åndelige livet er sunt. *Så snart noen har funnet Kristus, begynner han å finne andre*. Jeg kan ikke tro at du har smakt evangeliets sødme hvis du kan beholde den for deg selv. Den sanne nåden gjør ende på alt åndelig eneeie. Andreas fant *først* sin bror Simon, og siden andre.

Slekten har et sterkt krav på vår første innsats. Andreas, du gjorde vel i å begynne med Simon! Jeg undres på om ikke en del kristne som

deler ut traktater i andres hus, gjorde vel i å gi bort en i sitt eget. Og jeg undres på om ikke noen som er opptatt med nyttig arbeid utenfor hjemmet, forsømmer sin egen arbeidsmark innenfor det.

Kanskje er du kalt til å forkynne evangeliet for folket på et bestemt sted, kanskje ikke. Men sikkert er det at du er kalt til å ta deg av dine egne tjenere, dine slektninger og dine kjente. La din kristendom begynne hjemme. Mange kjøpmenn sender sine beste varer til utlandet, men det skulle ikke en kristen gjøre. Overalt bør hans tale ha den beste duft. Men det må ligge ham på hjertet at de vakreste fruktene av det åndelige livet og bekjennelsen viser seg i hans egen familie.

Da Andreas gikk for å finne broren sin, ante han lite om hvor fremragende Simon skulle bli. Så langt vi kan se av Skriften, var Simon Peter ti ganger mer verd enn *Andreas*. Likevel var det Andreas som førte ham til Jesus. Kanskje har du selv svært små gaver, og likevel kan du få føre til Kristus en som skal nå langt i nåde og tjeneste.

Ak, kjære venn, du vet lite om hvilke muligheter du har i deg. Du sier bare et ord til et barn, og i dette barnet slumrer kanskje edle krefter som en gang skal vekke Kristi kirke. Andreas har bare to talenter, men han finner Peter. «Gå du bort og gjør likeså!» (Luk 10,37).

20. februar

> «Da ble Jesus av Ånden ført ut i ørkenen for å fristes av djevelen» (Matt 4,1).

Et hellig sinn slipper ikke unna fristelsen – Jesus ble fristet. Når Satan frister oss, faller gnistene hans på tørr knusk. Men da fristelsen gjaldt Jesus, var det som å kaste gnister i vann. Likevel fortsatte fienden sin onde gjerning. Holder djevelen på der det ikke er noe å vinne, hvor mye mer vil han ikke gjøre det når han vet hvor lettantennelig stoff hjertene våre er laget av! Om du er aldri så mye helliggjort av Guds Ånd, må du likevel være forberedt på at helvetes store hund stadig vil gjø mot deg.

Vi venter å bli fristet når vi omgås mennesker. Men heller ikke ensomheten verner oss. Jesus ble ført bort fra menneskers selskap og ut i ørkenen, og der ble han fristet av djevelen. Ensomheten har sin hygge og sin velsignelse, og den kan være nyttig til å temme øynenes lyst og et hovmodig levesett. Men djevelen følger oss inn i den dypeste ensomhet.

Tro ikke at det bare er de verdslige som har forferdelige tanker og fristelser til fall. Også de åndelige må tåle det samme, og kanskje er det nettopp når vi står på det helligste stedet, at vi får lide den hardeste fristelsen. Den største helliggjørelse i ånden gjør deg ikke trygg for Satans fristelser.

Kristus var fullkomment hellig. Det var hans mat og drikke å gjøre hans vilje som hadde sendt ham (Joh 4,34) – og likevel ble han fristet! Hjertet ditt kan brenne av hellig kjærlighet til Jesus, og likevel prøver djevelen å føre deg inn i lunkenheten i Laodikea. Kan du si meg når Gud lar en kristen legge våpnene fra seg, skal jeg si deg når djevelen holder opp med å friste.

Som fortidens riddere i krigstid må vi sove med hjelm og brynje på. For den listige bedrageren vil bruke vårt første ubevoktede øyeblikk til å gjøre oss til sitt bytte. Herren holde oss våkne hver stund og fri oss til sist fra løvens gap!

21. februar

«Skjønner du det du leser?» (Apg 8,30).

Om vi søkte mer ivrig å forstå Guds ord, ville vi være bedre skikket til å undervise andre. Vi ville heller ikke så lett la oss drive omkring av «hver lærdoms vind» (Ef 4,14). Den Hellige Ånd, som inspirerte Guds hellige menn, er den eneste som kan opplyse oss så vi forstår Skriften rett. Derfor bør vi stadig be om at han må lære oss og veilede oss til hele sannheten.

Hva gjorde profeten Daniel da han skulle tyde Nebukadnesars drøm? Han ba inderlig om at Gud måtte åpenbare hemmeligheten for ham. Apostelen Johannes så i sitt syn på Patmos en bok forseglet med sju segl, og ingen ble funnet verdig til å åpne den eller så mye som se i den. Siden ble boken åpnet av Løven av Judas stamme, som hadde seiret så han kunne gjøre det. Men først står det: «Da gråt jeg sårt» (Åp 5,4). Johannes' tårer var hans stumme bønner, og for ham ble de de hellige nøklene som åpnet den forseglede boken.

Vil du derfor bli fylt «med kunnskap om Guds vilje i all åndelig visdom og forstand» (Kol 1,9), så husk at bønnen er den beste måten å lære på. Som Daniel skal du forstå drømmen og tydningen av den når du har søkt Gud. Og som Johannes skal du få se de sju seglene på de dyrebare sannhetene brutt opp, etter at du har grått sårt.

Steinen blir ikke knust uten at hammeren blir brukt flittig, og steinhuggeren må ligge på kne. Bruk flidens hammer, og øv knærne dine i bønn! Da skal hver stein i Guds ord som det er nyttig for deg å forstå, springe i stykker når du ber og tror. Du kan bane deg vei gjennom hva som helst ved bønnens makt. Tanker og slutninger er som verktøy av stål, som vi bruker til å gripe fatt i sannheten. Men bønnen er vektstangen, kilen som bryter opp jernkisten med de hellige hemmelighetene, så vi når fram til skatten som er gjemt der inne.

22. februar

«Herren er langmodig. Men han er stor i kraft» (Nah 1,3).

Herren er *langmodig*. Når barmhjertigheten kommer til jorden, kjører den med bevingede hester, og akslingene på vognhjulene gløder av farten. Men når vreden kommer, sleper den seg fram med langsomme skritt, for Gud har ikke behag i den ugudeliges død. Gud holder alltid nådens septer utrakt i hånden. Hans rettferdighets sverd hviler i sliren og holdes tilbake av den gjennomborede hånden som blødde av kjærlighet for menneskenes synd.

«Herren er langmodig» fordi han er *stor* i *kraft*. Den som har makt over seg selv, er sannelig stor i kraft. Når Guds makt holder ham selv tilbake, da er det virkelig makt: Den kraften som binder allmakten, overgår allmakten. Et menneske med en sterk sjel kan tåle krenkelser lenge og viser bare vrede over det onde når rettferdighetsfølelsen krever at han griper inn.

En svak sjel blir oppbrakt over småting. Den sterke sjelen bærer slikt som en klippe som ikke rokker seg, enda tusen bølger slår mot den og sprøyter skummet av sin ynkelige ondskap over toppen. Gud gir akt på sine fiender, og likevel lar han seg ikke opphisse, men holder sin vrede tilbake. Var han mindre guddommelig enn han er, ville han for lengst ha sendt ut alle sine lyn og tømt himmelens forrådshus. Han ville for lengst ha ødelagt jorden med den veldige ilden i dens indre, og menneskene ville vært helt utslettet. Men storheten i hans kraft bringer oss nåde.

Kjære leser, hvordan står det til med deg i kveld? Kan du i ydmyk tro se på Jesus og si: «Min Frelser, du er min klippe, min trøst»? Da, kjære venn, frykt ikke for Guds kraft! Nå har du fått tilgivelse og er blitt benådet. Nå har du ved troen tatt din tilflukt til Kristus. Da tren-

ger ikke Guds makt skremme deg mer enn krigerens skjold og sverd trenger å skremme dem han elsker. Gled deg heller over at han som er «stor i kraft», er din Far og venn.

23. februar

«Kom så og følg meg!» (Mark 10,21).

Du skal ikke lage ditt eget kors, enda vantroen er en mester til å lage slike. Du har heller ikke lov til å velge ditt kors, selv om egenviljen gjerne ville rå og bestemme. Ditt kors er gjort i stand og bestemt for deg av den guddommelige kjærligheten, og du skal ta frimodig imot det. Du skal *ta* korset opp[3] som ditt kjennetegn og din byrde, og ikke stå og være misfornøyd med det.

Jesus byr deg i kveld å bøye skuldrene under hans gode åk. Sett deg ikke egenrådig mot det. Tråkk det ikke under føttene i tom stolthet. Fall ikke i fortvilelse under det, og løp ikke fra det i frykt. Ta det opp som en sann etterfølger av Jesus! Jesus var en korsbærer; han går foran på sorgens vei. Du kan vel ikke ønske deg en bedre ledsager! Og når han bærer et kors, kan du da ønske deg en bedre byrde? Korsets vei er den trygge veien. Frykt ikke for å gå den tornefulle stien.

Mine venner, korset er ikke laget av fjær eller kledd med silke. Det tynger og trykker på skuldre som stritter imot. Men det er ikke av jern, selv om frykten din har bildt deg inn det. Det er et trekors, og et menneske kan bære det, for smertenes mann har prøvd hvor tungt det er.

Ta korset ditt opp, så skal du ved Guds Ånds kraft snart få elske det så høyt at du, som Moses, ikke ville bytte Kristi vanære mot alle skattene i Egypt (Hebr 11,26). Tenk på at Jesus har båret det, så får det en salig duft. Tenk på at kronen snart skal følge etter, så skal håpet om den kommende herligheten gjøre den nåværende tids tunge bekymringer mye lettere.

Måtte Herren hjelpe deg til å bøye deg i ydmykhet for Guds vilje før du sovner i kveld. Så kan du, når morgensolen vekker deg, gå dagens kors i møte med den helliggjorte og ydmyke ånd som sømmer seg for en etterfølger av den korsfestede.

[3] NB har her bare «Kom så og følg meg!» Ordene om å ta korset opp står i eldre utgaver av Mark 10,21; se Mark 8,34.

24. februar

> «Herre, hærskarenes Gud! Hvor lenge skal det vare før du forbarmer deg over Jerusalem …? Og Herren svarte engelen … med gode og trøstefulle ord» (Sak 1,12–13).

For et herlig svar på et engstelig spørsmål! La oss glede oss over det i kveld. Å Sion, gode ting venter deg! Din sorgs tid skal snart være over, dine barn skal bli født, og ditt fangenskap skal få en ende. Bær lidelsen tålmodig en tid, og stol fortsatt på din Gud i mørket, for hans kjærlighet til deg er brennende.

Gud elsker sin kirke med en kjærlighet som er altfor dyp til at mennesker kan fatte den: Han elsker den av hele sin uendelige natur. Derfor kan kirkens barn være frimodige. Den som Gud taler «gode og trøstefulle ord» til, kan ikke være ulykkelig. Profeten forteller oss hvilke trøstefulle ord dette er: «Jeg er meget nidkjær for Jerusalem og Sion!» (Sak 1,14).

Herren elsker sin kirke så høyt at han ikke tåler at den vender seg til noen annen. Og når den har gjort det, kan han ikke holde ut at den skal lide for mye og for tungt for det. Han vil ikke at fiendene hans skal plage den. Han er vred på dem fordi de gjør nøden dens større. Når Gud ser ut til å ha forlatt sin kirke mest, banker hjertet hans varmest for den.

Historien viser oss at hver gang Gud har brukt et ris for å tukte sine tjenere, har han brukket det i stykker etterpå, som om han hatet det redskapet som har voldt barna hans lidelse. Han kjenner smerten mye bedre enn folket hans gjør. «Som en far forbarmer seg over sine barn, forbarmer Herren seg over dem som frykter ham» (Sal 103,13). Gud har ikke glemt oss bare fordi han slår. Slagene hans er ikke noe bevis på at kjærligheten mangler.

Gjelder dette hans kirke som helhet, gjelder det like sikkert hvert enkelt lem. Kanskje frykter du at Herren er gått deg forbi. Men slik er det ikke. Han som teller stjernene og gir dem alle navn, står ikke i fare for å glemme sine egne barn. Han kjenner hele din sak like godt som om du var det eneste menneske han noen gang hadde skapt, eller den eneste hellige han noen gang hadde elsket. Gå til ham og vær stille.

25. februar

> «Men Jona sto opp for å flykte til Tarsis, bort fra Herrens åsyn. Han dro ned til Jaffa» (Jona 1,3).

Gud hadde befalt Jona å gå til Ninive og forkynne, men han syntes arbeidet var ubehagelig og dro til Jaffa for å slippe unna. Det hender at Guds tjenere trekker seg unna sin plikt. Men hva blir følgen? Hva tapte Jona ved det han gjorde?

Han mistet den salige følelsen av Guds kjærlighet og gleden over den. Når vi tjener vår Herre Jesus slik kristne bør, er vår Gud med oss. Har vi Gud med oss, hva gjør det da om hele verden er mot oss?

Men i det øyeblikket vi trekker oss tilbake og følger vår egen lyst, er vi ute på havet uten los. Da må vi klage bittert og sukke: «Å min Gud, hvor er du? Hvordan kunne jeg være så dum at jeg trakk meg unna din tjeneste og på den måten mistet den klare glansen fra ditt åsyn? Det var en altfor høy pris. La meg få vende tilbake til min plikt, så jeg kan glede meg i ditt nærvær.»

Jona tapte også *hele sin sjelefred*. Synden forstyrrer en kristens ro. Den er det giftige upastreet; fra bladene drypper dødbringende dråper som ødelegger fred og glede i livet. *Jona tapte alt han ellers kunne ha hentet trøst fra*. Han kunne ikke påberope seg løftet om Guds beskyttelse, for han gikk ikke på Guds veier. Han kunne ikke si: «Herre, jeg møter disse vanskelighetene mens jeg gjør min plikt; hjelp meg derfor gjennom dem.» Han høstet frukten av sine egne gjerninger; han fikk igjen det han selv hadde sådd.

Venn, gjør ikke som Jona, hvis du ikke vil ha alle bølgene over hodet ditt! Under flukten skal du få erfare at det er langt vanskeligere å unndra seg Guds vilje og kall enn straks å bøye seg for dem. *Jona tapte tiden*, for han måtte likevel til slutt dra til Ninive. Det er hardt å stride mot Gud. Det er best for oss å overgi oss straks.

26. februar

> «... og presten da ser på det og finner at spedalskheten dekker hele hans legeme, da skal han si den syke ren» (3 Mos 13,13).

Denne forskriften virker underlig, men likevel lå det visdom i den. At sykdommen slo helt ut, viste nemlig at kroppen var sunn. I kveld vil

vi se på *den billedlige læren* i denne særegne forordningen. Også vi er spedalske, og loven om de spedalske gjelder også oss.

Når et menneske ser at han er helt fortapt, dekket over alt av syndens urenhet og uten en eneste ren flekk, når han forkaster all egen rettferdighet og erkjenner seg skyldig for Herren – da er han ren ved Jesu blod og Guds nåde. Skjult, ukjent og ubekjent synd er den egentlige spedalskheten. Men når synden er sett og kjent, har den fått dødsstøtet, og Herren ser med nådige øyne til den bedrøvede sjelen.

Ingenting er mer fordervelig enn selvrettferdigheten, og ingenting gir mer trøst enn sønderknuselsen. Vi må erkjenne at vi ikke er annet enn synd, for ingen annen bekjennelse sier hele sannheten. Og når Den Hellige Ånd arbeider med oss og overbeviser oss om synd, faller det ikke tungt å bekjenne slik – det strømmer av seg selv over leppene våre.

For en trøst teksten vår gir de syndere som virkelig er vekket! Nettopp det som har gjort dem så motløse og bedrøvet, blir her et tegn og et varsel om at det er håp. Avkledningen kommer før påkledningen, og grunnen må graves ut før huset bygges. En gjennomgripende syndserkjennelse er en av de første tingene nåden virker i hjertet. Du stakkars spedalske synder, som ikke har en eneste frisk flekk: Hent mot fra denne teksten, og kom til Jesus som du er!

Jeg halter, snubler, går i mørke,
mot hver en stein jeg støter an;
ak, la din Ånd og store styrke
meg give kraft, så rett jeg kan
med faste trinn min vandring gjøre
og aldri vill meg lade føre.

Å, hvem kan lege og fordrive
mitt onde og spedalske sinn?
Det kan du, Jesus! Kom å give
meg legedom i sjelen inn!
Kun dine sår kan alene
mot den fortvilte jammer tjene.

27. februar

«Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager» (Mika 5,1).

Herren Jesus har handlet for sitt folk *som deres stedfortreder for tronen, lenge før de trådte fram på tidens skueplass*. Det var «fra evighets dager» han satte sitt navn under avtalen med sin Far: at han skulle betale blod for blod, lidelse for lidelse, angst for angst og død for død for sitt folks skyld. Det var «fra evighets dager» han uten et ord ga seg hen til dette: Fra isse til fotsåle skulle han svette store bloddråper, og han skulle bli spottet, gjennomboret, hengt opp, sønderrevet og knust i dødens kval. Han var vår stedfortreder fra evighets dager.

Stans, min sjel, og undre deg! I Jesu person har også du hatt din utgang «fra evighets dager». Kristus elsket deg ikke bare da du ble født inn i verden. Han hadde sin lyst i menneskene før det ennå fantes mennesker (jf. Ordsp 8,31). Ofte tenkte han på dem; fra evighet til evighet hadde han viet dem sin kjærlighet.

Hva, min sjel – har han så lenge vært opptatt med din frelse, og skulle ikke fullføre den? Har han fra evighets dager gått ut for å frelse meg, og skulle miste meg nå? Hva – har han båret meg i sin hånd som en dyrebar edelstein, og skal han nå la meg gli ut mellom fingrene? Har han utvalgt meg før fjellene sto fram og havdypets furer ble pløyd, og skulle forkaste meg nå? Umulig!

Jeg er overbevist om at han ikke ville ha elsket meg så lenge om ikke kjærligheten hans var uforanderlig. Kunne han bli trett av meg, ville han ha blitt det for lenge siden. Hadde han ikke elsket meg med en kjærlighet så dyp som helvete og så sterk som døden, ville han for lengst ha vendt seg bort fra meg. Å, glede over alle gleder: Jeg vet at jeg er hans evige arv, som ingen kan ta fra ham, gitt ham av hans Far før jorden ble skapt! Den evige kjærligheten skal være min hodepute i kveld.

28. februar

> «Melkrukken ble ikke tom, og oljekrukken manglet ikke olje, slik som Herren hadde talt gjennom Elia» (1 Kong 17,16).

Se hvor trofast den guddommelige kjærligheten er! Du ser at denne kvinnen hadde *det daglige brødet*. Hun hadde seg selv og sønnen sin å forsørge i hungersnødens dager, og nå fikk hun også Elia. Men selv om behovet vokste, tok ikke melet slutt; det ble *stadig fylt på igjen*. Hver dag gikk hun til krukken sin, og hver dag var den like full.

Kjære leser, du har daglige behov, og fordi de kommer så ofte igjen, er du tilbøyelig til å frykte at melkrukken en dag skal bli tom og oljekrukken svikte deg. Vær rolig, og stol på Guds løfte om at dette ikke skal skje. Hver dag har nok sine bekymringer, men også sin hjelp. Om du så skulle leve lenger enn Metusjalah, og om behovene dine var så mange som sandkornene ved havets strand, skal Guds nåde og barmhjertighet likevel strekke til for alt du trenger, og du skal aldri kjenne noen virkelig nød.

I tre lange år på denne enkens tid ble det aldri sett en sky på himmelen. Stjernene gråt ikke en eneste hellig duggdråpe over den syndige jorden. Hungersnød, ødeleggelse og død gjorde landet til en jamrende ørken. Men denne kvinnen trengte aldri å være sulten; hun kunne alltid glede seg over overflod.

Slik skal det være med deg. Du skal se synderens håp bli til skamme, for han stolte på sin egen medfødte styrke. Du skal se den stolte fariseerens tillit vakle, for han bygde håpet sitt på sand. Du skal også få se dine egne planer bli til intet. Men selv skal du finne at ditt trygge tilfluktssted er en fjellfestning: «Sitt brød skal han få, vannet skal ikke slippe opp for ham» (Jes 33,16). Det er bedre for deg å ha Gud til vern enn å eie hele Bank of England. Indias skatter kunne du sløse bort, men Guds uendelige rikdom kan du aldri tømme.

29. februar

> «Men vi har … fått … den Ånd som er fra Gud, for at vi skal kjenne det som Gud i sin nåde har gitt oss» (1 Kor 2,12).

Kjære leser, har du fått den Ånd som er fra Gud – virket i din sjel av Den Hellige Ånd? Hvor nødvendig det er at Den Hellige Ånd arbeider i hjertet, ser vi tydelig av dette: *Alt det som er gjort av Gud Fader og Gud Sønn, må være uten kraft for oss hvis ikke Ånden åpenbarer det for hjertene våre.*

Hvilken virkning har læren om utvelgelsen på et menneske før det har fått Guds Ånd? Utvelgelsen er et dødt ord for meg inntil Guds Ånd kaller meg fra mørket til det underfulle lyset. Da ser jeg min utvelgelse gjennom mitt kall. Og når jeg vet at jeg er kalt av Gud, vet jeg også at jeg er utvalgt.

Mellom Herren Jesus og hans Far ble det sluttet en pakt. Men hva gagner denne pakten oss hvis ikke Den Hellige Ånd bringer oss dens

velsignelse og åpner hjertene våre så de tar imot den? Der henger velsignelsen på naglen – Kristus Jesus. Men vi er for små av vekst til å nå den. Guds Ånd tar den ned og rekker oss den, og så blir den virkelig vår.

Paktens velsignelse er i seg selv som mannaen i himmelens skyer, helt utenfor menneskers rekkevidde. Men Guds Ånd åpner himmelens vinduer og strør livets brød rundt omkring i leiren til det åndelige Israel. Kristi fullbrakte gjerning er som vinen i vinkaret: Mangler vi troen, kan vi verken tappe den eller drikke den. Den Hellige Ånd senker karet vårt ned i den kostelige vinen, og så drikker vi.

Men uten Ånden er vi like sikkert døde i synden som om Faderen aldri hadde utvalgt oss og Sønnen aldri hadde kjøpt oss med sitt blod. Den Hellige Ånd er helt nødvendig for vårt vel. La oss vandre i kjærlighet til ham og skjelve ved den blotte tanken på å gjøre ham sorg.

Mars

1. mars

«For dere som tror, er han dyrebar» (1 Pet 2,7).[1]

Slik alle elver renner ut i havet, slik samles all kjærlighet og glede i ham vi elsker. Blikket fra hans øyne overstråler solen, og skjønnheten i hans ansikt overgår de vakreste blomster. Ingen vellukt er som pusten fra hans munn. Edelsteinene i gruvene og perlene i havet er verdiløse ved siden av ham.

Peter sier oss at Jesus er dyrebar. Men *hvor* dyrebar han er, sier han ikke – og han kan heller ikke si det, like lite som noen av oss kan regne ut verdien av Guds usigelige gave. Ord kan ikke uttrykke hvor dyrebar Herren Jesus er for sitt folk. De kan heller ikke fullt ut beskrive hvor nødvendig han er for at hans egne skal være tilfredse og lykkelige.

Kristne venn, har du ikke mange ganger kjent en trykkende hungersnød midt i overfloden når din Herre har vært borte? Solen skinte, men Kristus hadde skjult seg, og hele verden syntes deg mørk. Eller det var natt, og da den klare morgenstjernen var borte, kunne ingen annen stjerne gi deg så mye som en eneste lysstråle.

For en fryktelig ørken denne verden er uten Gud! Så snart han skjuler seg for oss, visner alle blomstene i hagen vår. Våre vakre frukter tørker inn, fuglesangen tier, og stormen kaster våre forhåpninger over ende. Ikke engang alle verdens lys kan gjøre det til dag hvis rettferdighetens sol er formørket. Han er vår sjels sjel, lyset i vårt lys, livet i vårt liv.

Kjære leser, hva ville du gjøre i verden uten ham, midt i alle dens fristelser og bekymringer? Hva skulle du gjøre om morgenen uten

[1] NB: «Æren tilhører altså dere som tror.»

ham, når du våkner og ser frem mot dagens strid? Hva skulle du gjøre om kvelden, når du kommer trett og utmattet hjem, hvis det ikke fantes en åpen dør mellom Kristus og deg?

Lovet være hans navn: Han vil ikke la oss prøve hvordan det er å være uten ham, for Jesus forlater aldri sine egne. Å, måtte bare tanken på *hva livet ville være uten ham* gjøre ham enda mer dyrebar for oss!

2. mars

> «Til meg, den minste av alle de hellige, ble den nåde gitt å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom» (Ef 3,8).

Apostelen Paulus regnet det som en stor nåde at han fikk forkynne evangeliet. Han så ikke på kallet sitt som et tungt arbeid; nei, han ga seg hen til det med inderlig glede. Men samtidig som han var takknemlig for embetet sitt, kjente han seg dypt ydmyket over den fremgangen han fikk se. Jo mer et kar blir fylt, desto dypere synker det i vannet.

Den som går ledig, kan ha høye tanker om sine evner, fordi han aldri har prøvd dem. Men den som arbeider for alvor, oppdager snart sin egen svakhet. Vil du bli ydmyk, så ta fatt på *et vanskelig arbeid*. Vil du kjenne hvor udugelig du er, så prøv å utrette noe stort for Jesus. Vil du erfare hvor fullstendig maktesløs du er uten den levende Gud, så begynn på den store gjerningen å forkynne Kristi uransakelige rikdom. Da skal du kjenne som aldri før hvilken svak og uverdig skapning du er.

Selv om apostelen kjente og erkjente sin svakhet, var han aldri i tvil om *emnet* for forkynnelsen sin. Fra begynnelse til slutt forkynte han Kristus og ikke noe annet enn Kristus. Han løftet opp korset og priste Guds Sønn, som blødde på det. Følg hans eksempel i alt du gjør for å spre frelsens glade budskap, og la «Jesus Kristus, og ham korsfestet» (1 Kor 2,2) være ditt stadige emne.

En kristen bør ligne de vakre vårblomstene. Når solen skinner, åpner de sine gylne begre, som om de ville si: «Fyll oss med dine stråler!» Men når solen skjuler seg bak en sky, lukker de begrene og bøyer hodet. Slik bør en kristen kjenne Jesu salige innflytelse: Jesus må være solen, og den kristne selv blomsten som gir seg hen til rettferdighetens sol.

Å, dette å tale om Kristus alene er såkorn for den som sår, og brød for den som eter! Det er den glødende kullsteinen for talerens lepper og hovednøkkelen til tilhørerens hjerte.

3. mars

«Og han så Guds Ånd stige ned som en due» (Matt 3,16).

Slik Guds Ånd kom ned over Herren Jesus, vårt hode, slik kommer han i en viss grad også ned over hans lemmer. Og han kommer ned over oss på samme måte som over Herren. Ofte skjer det med underfull *hast*: Før vi merker det, blir vi drevet fremover og mot himmelen langt over all forventning. Likevel er det ikke noe jordisk bråk og jag, for duens vinger er like myke som de er raske.

Stillhet synes å være nødvendig ved mye av det Ånden gjør. Herren er i den stille susingen, og nåden hans faller stille, som duggen. Duen har alltid vært et bilde på renhet, og Den Hellige Ånd er selve helligheten. Der han kommer inn, vokser alt som er rent og elskelig frem i rikt mål, og synd og urenhet forsvinner.

Der den hellige duen kommer med makt, hersker også *fred*. Den bringer jo oljebladet, som viser at bølgene av Guds vrede har lagt seg. *Mildhet* følger sikkert der den hellige duen skaper om. De hjertene den har rørt ved med sin stille innflytelse, blir deretter for alltid milde og ydmyke.

Saktmodighet følger av seg selv. Ørner og ravner jager sitt bytte, men turtelduen kan tåle urett uten å hevne den. Vi må være saktmodige som duer. Duen er også et treffende bilde på *kjærligheten*, og turtelduens røst er full av ømhet. Slik flommer den sjelen som Den Hellige Ånd har besøkt, over av kjærlighet: til Gud, til brødrene og til syndere, men først og fremst til Jesus.

Da Guds Ånd svevet over dypet, førte han først med seg *orden* og *liv*. Også i våre hjerter skaper han nytt liv og lys. Å, Hellige Ånd, hvil over oss nå og alltid, slik du hvilte over vår dyrebare Forløser!

4. mars

«De blir rikelig mettet av det gode i ditt hus» (Sal 36,9).

Dronningen av Saba ble forbløffet over overfloden ved Salomos bord. Hun undret seg over alt som ble gjort i stand for en eneste dag, og over de mange tjenerne som spiste ved kongens bord. Men hva er vel

dette mot den gjestfriheten nådens Gud viser? Ti tusen ganger tusen av hans folk får mat hver dag. Sultne og tørste kommer de til måltidet, men ikke én går derfra uten å være mett. Det finnes nok for hver enkelt, nok for alle, nok for evig.

Skaren som spiser ved Jehovas bord, er like utallig som himmelens stjerner, men likevel får hver og en sin del. Tenk hvor mye nåde et Guds barn trenger! Det trenger så mye at bare Den Uendelige kan dekke behovet en eneste dag. Likevel dekker Herren sitt bord, ikke for én, men for mange hellige, ikke bare for én dag, men for mange år – ja, ikke bare for mange år, men for slekt etter slekt.

Legg merke til hvordan gjestene ved nådens bord blir mette, ja, rikelig mette. Og det skjer ikke med vanlig mat, men med rike gaver fra Guds eget forrådshus. Et slikt gjestebud er lovet alle menneskebarn som tar sin tilflukt under Jehovas vinger.

Jeg tenkte en gang at om jeg bare kunne få smulene ved bakdøren til Guds nåde, skulle jeg være fornøyd. Jeg var som kvinnen som sa: «De små hundene eter jo av smulene som faller fra bordet hos deres herrer» (Matt 15,27). Men ikke noe Guds barn blir noen gang bare tilbudt smuler og rester. Som Mefiboset spiser de alle ved kongens eget bord.

Når det gjelder nåde, får vi alle Benjamins del – vi får alle ti ganger mer enn vi kunne vente. Og selv om behovene våre er store, blir vi mange ganger forbløffet over den underfulle rikdommen på nåde som Gud lar oss erfare.

5. mars

«Si til min sjel: Jeg er din frelse!» (Sal 35,3).

Hva lærer ikke disse vakre ordene meg? De skal være min bønn i kveld, men først vil jeg tenke over dem. Først og fremst ser jeg av dette ordet at *David hadde tvil*. For hvorfor skulle han be: «Si til min sjel: Jeg er din frelse!» hvis han ikke iblant ble plaget av tvil og frykt? Derfor kan jeg være ved godt mot, for jeg er ikke den eneste hellige som må klage over at troen er svak. Når David tvilte, trenger ikke jeg å slutte at jeg ikke er en kristen, bare fordi jeg tviler.

Ordet lærer meg videre at *David ikke var tilfreds så lenge han hadde tvil og frykt*. Han gikk straks til nådestolen for å be om visshet, for den regnet han som det fineste gull. Også jeg må strekke meg etter en

varig visshet om at jeg er tatt nådig imot i Den Elskede. Jeg kan ikke være glad så lenge hans kjærlighet ikke er utøst i min sjel. Når min brudgom har gått fra meg, må og vil min sjel faste.

Jeg ser også at *David visste hvor han skulle få full visshet*. Han gikk til sin Gud i bønn og ropte: «Si til min sjel: Jeg er din frelse!» Jeg må være mye alene med Gud hvis jeg vil kjenne Jesu kjærlighet levende. Hvis bønnene mine stilner, blir troens øye dunkelt. Mye i bønn, mye i himmelen; sen til bønn, sen til fremgang.

Jeg ser at *David ikke ville slå seg til ro uten at vissheten hans hadde en guddommelig grunn*. «Si til min sjel.» Herre, si du det! Bare Guds eget vitnesbyrd i sjelen kan noen gang gjøre en sann kristen tilfreds. David kunne heller ikke få fred uten at vissheten var levende og personlig: «Si til min sjel: Jeg er din frelse!»

Herre, det ville ikke hjelpe meg om du sa det til alle de hellige, hvis du ikke sier det til meg. Herre, jeg har syndet, og jeg fortjener ikke ditt velbehag. Jeg våger nesten ikke å be om det. Men å, si til min sjel, nettopp til min sjel: «Jeg er *din* frelse!» Gi meg en snarlig, personlig, usvikelig og ubestridelig visshet om at jeg er din og du er min!

6. mars

«Forut for fall opphøyer en manns hjerte seg» (Ordsp 18,12).

Et gammelt og kjent ordtak sier at det som skal komme, kaster skyggen sin foran seg. Den vise Salomo lærer oss at et hovmodig hjerte varsler ulykke. Hovmod varsler fall like sikkert som synkende kvikksølv i barometeret varsler regn – ja, langt sikrere. Når mennesker har satt seg på den høye hest, har fallet alltid innhentet dem.

La Davids angrende hjerte lære deg at et menneskes herlighet formørkes når det stoler på sin egen storhet (2 Sam 24,10). Se hvordan Nebukadnesar, Babels mektige byggherre, kryper på jorden og eter gress som oksene, til håret hans vokser som ørnefjær og neglene som fugleklør (Dan 4,33). Hovmodet gjorde ham til et dyr, slik det en gang før gjorde en engel til en djevel. Gud hater stolthet, og han unnlater aldri å ydmyke den. Alle Guds piler er rettet mot stolte hjerter.

Å, kristne venn, er ditt hjerte stolt i kveld? Stoltheten kan trenge inn i en kristens hjerte like lett som i synderens. Den kan vugge ham inn i drømmer om at han er «rik» og har «overflod» og «ingen

nød» (Åp 3,17). Roser du deg av den nåden og de gavene du har fått? Er du stolt av at du har hatt hellige følelser og salige erfaringer?

Ta deg i vare, min venn, fallet kommer også til deg! Selvbedragets prangende valmuer skal rykkes opp med roten. Dine dyder, som har skutt opp som sopp, skal visne i den brennende heten, og din innbilskhet skal bli som halm på møkkahaugen.

Glemmer vi å leve ved korsets fot i den dypeste ydmykhet, skal Gud ikke glemme å komme over oss med sin tukt. Fallet rammer deg, du kristne som opphøyer deg selv utilbørlig. Det blir et fall for din fred og din glede, selv om din sjel ikke kan gå fortapt. Derfor: «Den som roser seg, han rose seg i Herren!» (1 Kor 1,31).

7. mars

«Det er bedre å ta sin tilflukt til Herren enn å stole på fyrster» (Sal 118,9).

Du som leser dette, har uten tvil iblant følt deg fristet til å stole på det skapte som du ser, i stedet for på den usynlige Gud. De kristne vender seg ofte til mennesker for å få hjelp og råd, og slik forstyrrer de den vakre enfoldigheten i sin tillit til Gud. Hvis kveldens ord blir lest av et Guds barn som er bekymret for det timelige, vil vi gjerne si noen ord til det.

Du stoler på Jesus og på ham alene når det gjelder din frelse. Hvorfor bekymrer du deg da? «Jo, for alt jeg har å gjøre.» Står det ikke skrevet: «Kast all deres bekymring på ham» (1 Pet 5,7)? Kan du ikke stole på Gud når det gjelder det timelige? «Å, jeg skulle ønske at jeg kunne!»

Hvis du ikke tør tro Gud i det timelige, hvordan tør du da tro ham i det åndelige? Kan du tro ham når det gjelder din sjels frelse, men ikke stole på ham når det gjelder ringere gaver? Er ikke Gud nok for det du trenger, eller er hans allmakt for liten for deg? Trenger du et annet øye ved siden av det øyet som ser alt som er skjult? Er hans hjerte motløst? Er hans arm trett?

Er det slik, så søk deg en annen Gud. Men er han den uendelige, allmektige, trofaste, sanne og vise, hvorfor famler du da etter annen hjelp? Hvorfor leter du over hele jorden etter en annen grunnvoll, når denne er sterk nok til å bære tyngden av alt du noen gang kan bygge?

Kristne venn, bland ikke vinen din med vann, og bland ikke troens gull med slagget fra tillit til mennesker. Vent bare på din Gud, og sett ditt håp til ham. La dårene velge de jordiske forhåpningenes løse grunn. Men du skal være som den som ser regn og storm i forveien, og bygge deg en varig bolig på den evige klippen.

8. mars

«Da kalte hun ham Benoni. Men hans far kalte ham Benjamin» (1 Mos 35,18).

Hver sak har en lys og en mørk side. Rakel var overveldet av sorg over sin egen smerte og den døden som ventet henne. Jakob gråt over at han mistet henne, men samtidig kunne han se nåden i at barnet ble født. Det er godt for oss om troen vår gleder seg over Guds trofasthet samtidig som kjødet klager under prøvelsen.

Samsons løve ga honning, og det samme gjør våre prøvelser hvis vi tar dem på rett måte. Det stormfulle havet gir utallige mennesker føde med sin rikdom på fisk. Den ville skogen er smykket med vakre blomster. Stormvinden jager pesten bort, og den skarpe kulden løsner jorden. Fra de mørke skyene faller klare dråper, og lysende blomster vokser frem av den mørke jorden. I hver gruve av ondt finnes det en åre av godt.

Sorgfulle hjerter har en særlig evne til å se prøvelsen sin fra den mørkeste siden. Fantes det bare ett eneste myrhull i verden, ville de snart stå i det til halsen. Og fantes det bare én løve i ørkenen, ville de høre den brøle. Vi har alle noe av denne ulykkelige dårskapen i oss, og iblant er vi tilbøyelige til å rope med Jakob: «Det går ut over meg alt sammen» (1 Mos 42,36).

Troens vei er å kaste all bekymring på Herren og så vente at selv de største ulykker skal få gode følger. Som Gideons menn sørger ikke troen over den knuste krukken, men gleder seg over at lampen lyser så mye klarere. Av bekymringens ru østersskall henter den ærens sjeldne perle, og fra nødens dype hav den kostbare korallen som heter erfaring.

Når medgangen ebber ut, finner troen skjulte skatter i sanden. Og når gledens sol går ned, retter den håpets kikkert mot himmelens stjerneklare løfter. Når selve døden nærmer seg, peker troen på opp-

standelsens lys bak graven. Slik gjør den vår døende Benoni – «min smertes sønn» – til vår levende Benjamin – «sønn av min høyre hånd».

9. mars

«Bli i meg» (Joh 15,4).

Fellesskap med Kristus er et sikkert middel mot alt ondt. Enten det er sorgens malurt eller den jordiske gledens overmetthet, tar den fortrolige omgangen med Jesus bitterheten fra den første og brodden fra den siste. Lev nær Jesus, kristne venn! Da betyr det lite om du får dvele på ærens høyder eller i ydmykelsens dal.

Holder du deg nær Jesus, er du dekket av Guds vinger, og under deg er hans evige armer. La ikke noe holde deg borte fra den hellige omgangen med ham. Den er det herligste privilegiet en sjel kan ha når den er trolovet med *Den Elskede*. Vær ikke tilfreds med et møte nå og da, men søk alltid å holde deg i hans selskap. Bare nær ham har du trøst og trygghet. Jesus skal ikke være en venn som bare kommer på besøk av og til, men en vi alltid vandrer sammen med.

Du har en tung vei foran deg. Pass på, du som vandrer mot himmelen, at du ikke går uten din veiviser! Du må gå gjennom den brennende ovnen. Gå ikke inn i den uten at du, som Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, har Guds Sønn ved din side. Du skal innta din egen fordervelses Jeriko. Gå ikke inn i striden før du, som Josva, har sett høvdingen over Herrens hær med dratt sverd i hånden.

Du skal møte dine mange fristelsers Esau. Møt ham ikke før du har kjempet med engelen og seiret. I enhver stilling og ved enhver anledning skal du trenge Jesus, men mest når dødens jernport åpner seg for deg. Hold deg tett inntil din sjels brudgom. Hvil hodet mot hans bryst, og lengt etter å bli styrket av hans krydrede vin. Så skal han en dag finne deg uten flekk eller rynke. Fordi du levde med ham og i ham her, skal du få være hos ham for evig.

10. mars

«Et menneske … lever en kort tid og mettes med uro» (Job 14,1).

Det kunne være godt for oss å minne oss selv om denne triste sannheten før vi sovner, for den kan hjelpe oss å løsne grepet om de jordiske tingene. Det er ikke særlig hyggelig å huske at vi ikke er vernet mot motgangens piler. Men det kan gjøre oss ydmyke og holde oss fra å

bli hovmodige. Det bør også hindre oss i å slå for dype røtter i denne jorden, for snart skal vi plantes om i den himmelske hagen.

La oss huske hvor skrøpelige kar vi har *de timelige gavene* i. Tenkte vi riktig over at alle trær på jorden skal hogges ned med øksen, ville vi ikke være så tilbøyelige til å bygge reder i dem. Vi skal elske, men med en kjærlighet som er forberedt på døden og regner med avskjeden. Våre kjære er gitt oss til låns, og timen da vi skal gi dem tilbake i Guds hender, kan være nær.

Det samme gjelder sikkert også våre *jordiske eiendeler*. Gjør ikke rikdommen seg vinger og flyr sin vei? Ja, selv *helsen* vår er usikker. Vi er markens skrøpelige blomster, som ikke kan vente å få blomstre for alltid. Det kommer en tid med sykdom og svakhet, da vi skal prise Gud ved å lide og ikke ved ivrig virksomhet.

Det finnes ikke en eneste stilling i livet der vi kan håpe å slippe unna sorgens skarpe piler. Ingen av våre få levedager er trygge for sorgen. Menneskelivet er et fat fullt av bitter vin. Den som venter seg glede av det, kunne med større grunn lete etter honning i det salte havet.

Kjære leser, gi ikke ditt hjerte til de jordiske tingene, men søk det som er der oppe. For her tærer møll og rust, og tyver bryter inn og stjeler (Matt 6,19), men *der* er alle gleder evige. Lidelsens vei er veien hjem. Herre, la tanken på dette være en hvilepute for mangt et trett hode!

11. mars

«Og du selv skal kalles den ettersøkte» (Jes 62,12).[2]

Guds usigelige nåde viser seg tydelig i at vi ikke bare er søkt, men *ettersøkt*. Folk leter etter det de har mistet på gulvet i et rom, men da kan en bare tale om å lete, ikke om å *ettersøke*. Når noe blir ettersøkt, er tapet mer urovekkende og letingen mer iherdig.

Vi var sunket ned i gjørmen. Det var med oss som når et kostbart gullsmykke har falt i en kloakk. Da tar folk opp en mengde vemmelig skitt og gransker den nøye, og de fortsetter å rake og røre og lete til skatten er funnet. Eller for å bruke et annet bilde: Vi hadde gått oss vill i en labyrint og flakket hit og dit. Da nåden fulgte etter oss med

[2] NB: «Og du selv skal kalles den søkte».

evangeliet, fant den oss ikke ved første søk; den måtte lete oss opp og ettersøke oss.

Vi var jo som bortkomne sauer, håpløst fortapt, og vi hadde forvillet oss inn i et så fremmed land at det ikke syntes mulig selv for den gode hyrde å følge sporene våre. Takk være den uimotståelige nåden – vi ble likevel funnet! Ikke noe mørke kunne skjule oss; vi ble funnet og ført hjem. Takk være den uendelige kjærligheten – Gud Den Hellige Ånd førte oss tilbake!

Om livet til mange av Guds barn kunne skrives ned, ville det fylle oss med hellig undring. Underlige og forunderlige er de veiene Gud bruker for å finne sine egne. Lovet være hans navn: Han slutter aldri å lete før de utvalgte virkelig er funnet. De blir ikke søkt den ene dagen og kastet bort den neste. Allmakt og visdom sammen skal ikke bomme på målet.

Det er en makeløs nåde at *noen* skulle bli ettersøkt, men at *vi* skulle bli det, er en nåde som overgår alt. Vi kan ikke finne noen annen grunn til det enn Guds egen ubegripelige kjærlighet. Vi kan bare løfte hjertene i undring og prise Herren for at vi i kveld bærer navnet «de ettersøkte».

12. mars

«Hvem hører du til?» (1 Sam 30,13).

I det åndelige finnes det ingen nøytralitet. Enten står vi under fyrsten Immanuels banner for å tjene ham og kjempe hans kamper, eller vi er slaver under mørkets fyrste, Satan. «Hvem hører du til?»

Leser, la meg hjelpe deg med svaret. *Er du født på ny*? Er du det, hører du Kristus til, men uten å være født på ny kan du ikke være hans. *Hvem tror du på*? De som tror på Jesus, er Guds barn. *Hvem gjør du gjerninger for*? Du tjener sikkert din herre, for nettopp den du tjener, er din herre.

Hvem omgås du? Hører du Jesus til, lever du i brorskap med dem som bærer korsets tegn. «Like barn leker best.» *Hva taler du om*? Er det himmelske eller jordiske ting? *Hva har du lært av din mester*? Tjenere lærer jo mye av de herrene de tjener hos. Har du tjent Jesus lenge, skal det kunne sies om deg som det ble sagt om Peter og Johannes: «De kjente dem igjen, at de hadde vært sammen med Jesus» (Apg 4,13).

Jeg gjentar spørsmålet: «Hvem hører du til?» Svar oppriktig på det før søvnen lukker øynene dine. Hører du ikke Kristus til, er du i en tung tjeneste. *Flykt fra din grusomme husbond!* Gå i tjeneste hos kjærlighetens Gud, så skal du få leve et salig liv.

Hører du allerede Kristus til, så la meg få gi deg fire råd. Du hører Jesus til – *lyd ham*. La hans ord være din lov og hans ønske din vilje. Du hører Den Elskede til – *elsk ham* derfor. La hjertet ditt favne ham, og la hele din sjel være fylt av ham. Du hører Guds Sønn til – *stol på ham*, og forlat deg ikke på noen annen enn ham. Du hører kongenes konge til – *hold fast ved ham*. Da skal alle vite hvem du hører til, uten at du trenger noe merke i pannen.

13. mars

«Da rakte han ut hånden og tok den inn til seg i arken» (1 Mos 8,9).

Utmattet etter den ville ferden vender duen til slutt tilbake til arken, sitt eneste hvilested. Hvor tungt den flyr! Den synker – den kommer aldri frem til arken! Men den kjemper iherdig. Noah hadde speidet etter duen sin hele dagen og var klar til å ta imot den. Den hadde akkurat krefter nok til å nå kanten av arken. Den maktet knapt å sette seg og holdt på å synke da Noah rakte ut hånden og tok den inn til seg.

Legg merke til ordene: *tok den inn til seg*. Den fløy ikke selv rett inn, for til det var den altfor trett og redd. Den fløy så langt den kunne, og så rakte han ut hånden og tok den inn til seg. Noah viste barmhjertighet mot den villfarne duen, og den ble ikke jaget bort fordi den hadde flakset omkring. Akkurat som den var, ble den ført inn i arken.

På samme måte skal også du, søkende synder, bli tatt imot på tross av all din synd. «Vend tilbake» – det er Guds to nådefulle ord – «vend tilbake». Hva? Ikke noe mer? Nei, bare vend tilbake. Denne gangen hadde duen ikke noe oljeblad i nebbet, ikke noe annet enn seg selv og sin villfarelse. Den har bare å «vende tilbake», og den gjør det, og Noah tar den inn til seg i arken.

Fly, du villfarne og vansmektende due! For du er likevel en due, selv om du synes du er like svart som ravnen på grunn av syndens urenhet. Fly bare tilbake til Frelseren! Hvert øyeblikk du venter, blir nøden din større. Dine forsøk på å pynte deg og gjøre deg tiltalende for Jesus er bare forfengelighet. Kom til ham akkurat som du er.

«Vend tilbake, Israel, du frafalne» (Jer 3,12). Herren sier ikke: «Vend tilbake, du *angrende* Israel» – selv om den meningen utvilsomt også ligger i ordene – men «du *frafalne*». Vend tilbake som en frafallen, med alle dine frafall bak deg! Vend tilbake, vend tilbake, vend tilbake! Jesus venter på deg. Han skal rekke ut hånden og «ta deg inn» – til seg, til ditt hjertes rette hjem.

14. mars

«Jeg vil vokte mine veier» (Sal 39,2).

Min bror, si ikke i ditt hjerte: «Jeg skal gå hit og dit, og jeg skal ikke synde.» For du er aldri så langt unna faren for å synde at du kan rose deg av å være trygg. Det er mye skitt på veien, og det blir vanskelig å vandre der uten å søle til klærne. Alt i denne verden er fullt av urenhet, og du trenger å vokte deg godt om du skal holde hendene rene.

Ved hver sving på veien står det en røver som vil rive fra deg det du har av verdi. Det ligger en fristelse i hver nådegave og en snare i hver glede. Kommer du noen gang frem til himmelen, blir det et under av guddommelig nåde, som bare kan tilskrives din Fars makt.

Vokt deg vel! Den som bærer en bombe i hånden, må passe seg for å komme nær et lys. Selv dine hverdagslige gjerninger er skarpe redskaper; du må tenke over hvordan du håndterer dem. Ingenting i denne verden kan nære et kristent liv, men alt i den kan ødelegge det. Hvor ivrig burde du ikke se opp til Gud for at *han* må bevare deg! Bønnen din burde være: «Hold meg oppe etter ditt ord, så jeg kan leve» (Sal 119,116).

Når du har bedt, må du også våke. Vokt med hellig mistro over hver tanke, hvert ord og hver gjerning. Utsett deg ikke for faren uten at det er nødvendig. Men blir du kalt til å møte den, og får du befaling om å gå dit pilene suser, da våg deg aldri av sted uten skjoldet ditt. For finner djevelen deg en eneste gang uten det, skal han juble over at seierens time er kommet, og han skal snart treffe deg med sine skudd. Drepe deg kan han nok ikke, men han kan såre deg.

Vær edru og våken! Faren kan komme i den timen du synes du er tryggest. Vokt deg derfor, og våk og be. Ingen har gått seg vill fordi han var for våken. Måtte Den Hellige Ånd lede oss på alle våre veier, så skal de alltid behage Herren.

15. mars

«Det gjorde han av hele sitt hjerte … Og det lyktes for ham» (2 Krøn 31,21).

Dette er ikke noe uvanlig. Det er en alminnelig regel i verden at de som gjør arbeidet sitt av hele sitt hjerte, har fremgang. Men de som lar halve hjertet bli hjemme når de går på arbeid, får sjelden se frukt av det. Gud gir ikke de late annen frukt enn tistler. Det behager ham heller ikke å gi rikdom til dem som ikke vil grave i åkeren for å finne den skjulte skatten. Alle vet at den som vil ha fremgang, må være flittig i sitt kall.

Dette gjelder også i det åndelige. Vil du se frukt av ditt arbeid for Jesus, så la det være et arbeid som *hjertet* er med i, og gjør det av *hele* ditt hjerte. Legg like mye kraft, styrke, alvor og flid i din kristendom som du noen gang har lagt i ditt daglige arbeid, for den fortjener det mye mer. Den Hellige Ånd kommer vår svakhet til hjelp, men han oppmuntrer ikke vår latskap. Han elsker kristne som tar fatt.

Hvem er de nyttigste lemmene i Kristi kirke? Er det ikke de som gjør alt de gjør for Gud, *av hele sitt hjerte*? Hvilke søndagsskolelærere har mest fremgang? Er det de mest begavede? Nei, men de mest nidkjære, de som har brennende hjerter. Det er de som ser sin Herre dra seirende frem i sin frelses majestet.

Om hele hjertet er med, viser seg i *utholdenheten*. Det kan slå feil i begynnelsen, men den utholdende arbeideren sier: «Det er Herrens arbeid, og det må gjøres. Min Herre har befalt meg å gjøre det, og i hans kraft vil jeg fullføre det.»

Kristne venn, tjener du din mester slik, av hele ditt hjerte? Tenk på Jesu alvor og nidkjærhet. Tenk på hvordan han la hele sitt hjerte i arbeidet. Han kunne si: «Nidkjærhet for ditt hus har fortært meg» (Sal 69,10). Det var ingen lett byrde han bar på sine velsignede skuldrer da han svettet store bloddråper. Og da hjertet hans brast, var det ingen svak anstrengelse han gjorde for at hans folk skulle bli frelst. Var Jesus nidkjær, skal da vi være lunkne?

16. mars

«Bevar også din tjener fra skammelige synder … Så blir jeg … uten skyld i store overtredelser» (Sal 19,14).

Denne bønnen ble bedt av den mannen Gud kalte «en mann etter mitt hjerte» (Apg 13,22). Trengte den hellige David å be slik, hvor nødvendig må da ikke en slik bønn være for oss, som er barn i nåden! Det er som om han ville si: «Hold meg tilbake, ellers styrter jeg hodestups ned i syndens avgrunn.» Vår natur er som en vill hest som vil løpe løpsk med oss. Måtte Guds nåde legge tømme på den og holde den tilbake, så den ikke styrter inn i fordervelsen. Hva kunne ikke de beste av oss finne på, hvis ikke Gud i nåde og visdom la tømme på oss?

Salmistens bønn gjelder den verste formen for synd – den synden som blir gjort med forsett og fullt overlegg. Selv de helligste trenger å bli holdt tilbake fra de skammeligste overtredelsene. Det er alvorlig å høre apostelen Paulus advare de hellige mot de mest fryktelige synder. Han formaner dem til å holde seg borte fra utukt, urenhet, ond lyst og pengegriskhet (Kol 3,5). Hva? Trenger de hellige å bli advart mot slike synder? Ja, visselig!

Den hviteste drakt blir tilsølt av de svarteste flekker hvis renheten ikke blir bevart ved Guds nåde. Du erfarne kristne, ros deg ikke av din erfaring! Du skal snart snuble hvis du vender blikket bort fra ham som kan bevare deg fra fall. Dere som har brennende kjærlighet, sikker tro og fast håp: Si ikke: «Vi skal aldri synde», men rop heller: «Led oss ikke inn i fristelse!» (Matt 6,13).

Selv i det edleste menneskehjerte finnes det nok tønder til at det kan tennes en ild som brenner ned i det dypeste helvete – hvis ikke Gud slukker gnistene som faller. Hvem kunne vel ha drømt om at den rettferdige Lot skulle bli funnet drukken og falle i synd? Hasael sa: «Er din tjener en hund, at han skulle gjøre slike ting?»[3] Vi er svært tilbøyelige til å stille det samme selvrettferdige spørsmålet. Å, måtte den guddommelige visdom lege oss for selvtillitens dårskap!

17. mars

> «Salige er de som stifter fred, for de skal kalles Guds barn» (Matt 5,9).

Dette er den sjuende saligprisningen, og hos hebreerne betegnet tallet sju det fullkomne. Kanskje satte Frelseren fredsstifteren som nummer sju i rekken fordi han kommer nærmest det fullkomne men-

[3] NB: «Hva er din tjener, en hund som jeg, at han skulle gjøre så store ting?» (2 Kong 8,13).

neske i Kristus. Den som vil eie fullkommen salighet, så langt den kan finnes på jorden, må få del i den sjuende velsignelsen og bli en som stifter fred.

Også plassen der ordet står, har betydning. I verset foran blir de rene av hjertet prist salige, «for de skal se Gud» (Matt 5,8). Det er godt om vi lærer å forstå at vi først må bli rene og så fredsommelige (jf. Jak 3,17). Vår fredsommelighet må aldri vise seg som forlik med synden eller ettergivenhet mot det onde. Vi må være harde som flint mot alt som strider mot Gud og hans hellighet. Først når renheten har fått rotfeste i hjertet, kan vi gå videre til fredsommeligheten.

Verset som følger, synes også å være satt nettopp der av en bestemt grunn. Hvor fredelig vi enn lever i denne verden, skal vi likevel bli misforstått og stilt i et galt lys. Det er ikke så underlig, for selv Fredsfyrsten tente en ild på jorden, nettopp ved sin fredsommelighet. Han som elsket menneskene og ikke gjorde noe ondt, var foraktet og forlatt av alle: «en smertenes mann, vel kjent med sykdom» (Jes 53,3).

For at de fredsommelige ikke skal bli overrasket når de møter fiender, står det i neste vers: «Salige er de som blir forfulgt for rettferdighets skyld, for himlenes rike er deres» (Matt 5,10). Slik blir de som stifter fred, ikke bare prist salige; de er omgitt av salighet på alle kanter.

Herre, gi oss nåde til å nå frem til denne sjuende saligprisningen! Rens våre hjerter, så vi først blir rene og så fredsommelige. Og styrk våre hjerter, så vår fredsommelighet ikke fører oss til feighet og fortvilelse når vi blir forfulgt for din skyld!

18. mars

«Likesom Faderen har elsket meg, så har jeg elsket dere» (Joh 15,9).

Jesus elsker sine egne på samme måte som Faderen elsker Sønnen. Men hvordan elsker Faderen Sønnen? Han elsket ham *uten begynnelse*, og slik elsker Jesus sine lemmer. «Med evig kjærlighet har jeg elsket deg» (Jer 31,3). Vi kan spore opphavet til en menneskelig kjærlighet, og vi kan lett finne begynnelsen på vår kjærlighet til Kristus. Men hans kjærlighet til oss er en elv som har sitt utspring skjult i evigheten.

Gud Fader elsker Jesus *uforanderlig*. Kristne venn, la det være din trøst at det ikke er noen forandring i Kristi kjærlighet til dem som

stoler på ham. I går sto du på Tabors topp og sa: «Han elsker meg.» I dag er du i ydmykelsens dal, men hans kjærlighet er den samme. På Misar-fjellet og Hermons høyder hørte du hans røst tale kjærlighetens milde språk. Og nå, når du er ute på havet, ja, kanskje i havet, og alle hans bølger går over deg, er hjertet hans like trofast.

Faderen elsker Sønnen *uten opphør*, og slik elsker Sønnen sine egne. Frelste sjel, du trenger ikke være redd for at sølvsnoren skal briste, for hans kjærlighet til deg skal aldri ta slutt. Vær viss på at Kristus skal følge deg helt ned i graven, og at han skal føre deg opp av den til de himmelske høyder.

Videre elsker Faderen Sønnen *uten grense*, og den samme usigelige kjærligheten har Sønnen til sine utvalgte. Kristi hele hjerte tilhører hans folk. Han har elsket oss og gitt seg selv for oss (Ef 5,2). Hans kjærlighet overgår all forstand.

Sannelig, vi har en Frelser som ikke forandrer seg, en dyrebar Frelser, en som elsker oss over alle grenser, uten forandring, uten begynnelse og uten opphør – akkurat slik Faderen elsker ham! Her er rikelig føde for dem som kan fordøye den. Å, måtte Den Hellige Ånd gi oss del i dens kraft og styrke!

19. mars

«Hun spiste og ble mett, og enda hadde hun til overs» (Rut 2,14).

Når vi får ete av det brødet Jesus gir, blir vi som Rut mettet av det rike og salige måltidet. Når Jesus er verten, går ingen gjest sulten fra bordet. Vår *forstand* blir tilfredsstilt av den dyrebare sannheten Kristus åpenbarer. Vårt *hjerte* er fornøyd med Jesus, for ingen er herligere å elske enn han. Vårt *håp* er tilfreds, for hvem har vi i himmelen om ikke Jesus? Og vår *lengsel* er mettet, for hva mer kan vi ønske enn å kjenne Jesus og bli funnet i ham?

Jesus fyller vår *samvittighet* med fullkommen fred og vår *dømmekraft* med visshet om at hans lære er sann. Han fyller vår *hukommelse* med minnet om det han har gjort, og vår *forestillingsevne* med utsikten til det han ennå skal gjøre.

Slik Rut «ble mett, og enda hadde hun til overs», slik er det med oss. Vi har drukket dypt. Vi har trodd at vi kunne fatte alt om Kristus, men når vi har gjort vårt beste, har vi likevel måttet la mye bli igjen.

Vi har sittet ved Herrens kjærlighetsbord og sagt: «Ikke noe annet enn det uendelige kan tilfredsstille meg. Jeg er en så stor synder at jeg trenger en uendelig nåde til å vaske bort mine synder.» Men vi har fått syndene tatt bort og funnet at det var enda mer nåde igjen. Vi har fått sulten stilt ved den hellige kjærlighets bord og funnet at det fortsatt var mat i overflod.

Det finnes visse herlige ting i Guds ord som vi ennå ikke har tatt til oss, og som vi må la ligge en tid. For vi er som disiplene som Jesus sa til: «Ennå har jeg mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå» (Joh 16,12). Ja, det finnes nådegaver vi ennå ikke har nådd, og steder nærmere Kristus som vi ennå ikke er kommet frem til. Ved hvert kjærlighetsmåltid blir det mange kurver med rester til overs. La oss prise vår himmelske Boas for hans gavmildhet!

20. mars

«Dere menn: Elsk deres hustruer, likesom også Kristus elsket menigheten» (Ef 5,25).

For et herlig eksempel Kristus gir sine disipler! Få lærere ville våge å si: «Vil dere gjøre det jeg lærer, så følg mitt liv.» Men Jesu liv er det mest nøyaktige bildet av fullkommen dyd. Derfor kan han peke på seg selv som et eksempel på hellighet samtidig som han selv er læreren. En kristen bør ikke velge et ringere forbilde enn Kristus. Vi bør ikke være tilfreds før vi speiler den nåden som bodde i ham.

Som ektefelle bør en kristen se på Jesu Kristi bilde og søke å ligne ham. En sann kristen skal være en slik ektefelle som Kristus er for sin menighet. En ektefelles kjærlighet er *udelt*. Herren Jesus har en særskilt kjærlighet til sin menighet, en kjærlighet han gir den fremfor resten av menneskeslekten: «Jeg ber for dem. Jeg ber ikke for verden» (Joh 17,9). Den utvalgte menigheten er himmelens elskede, Kristi skatt, kronen på hans hode, ringen om hans arm og skjoldet på hans hjerte – selve midtpunktet i hans kjærlighet.

En mann bør elske sin hustru med en *varig* kjærlighet, for slik elsker Jesus sin menighet. Hans følelser forandrer seg ikke. Han kan vise dem på ulike måter, men kjærligheten selv er alltid den samme. En mann bør elske sin hustru med en *utholdende* kjærlighet, for ingenting «skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre» (Rom 8,39).

En rett ektemann elsker sin hustru med en *hjertelig* kjærlighet, inderlig og brennende. Den er ikke bare en tjeneste med leppene. Å, mine venner, hva mer kunne Kristus gjøre for å vise sin kjærlighet enn det han allerede har gjort? Jesus har en *gledesfylt* kjærlighet til sin brud. Han priser hennes hengivenhet og gleder seg over henne.

Venn, du undrer deg over Jesu kjærlighet, og du har beundret den. Men *søker du å etterligne den*? Er dette regelen og målet for din kjærlighet i ditt hus og hjem: «likesom Kristus elsket menigheten»?

21. mars

> «Kan du knytte Sjustjernens bånd eller kan du løse Orions lenker?» (Job 38,31).

Er vi tilbøyelige til å bli hovmodige over våre gaver, kan naturens storhet snart vise oss hvor små vi er. Vi kan ikke røre en eneste av alle de blinkende stjernene eller slukke en eneste av morgenens stråler. Vi taler om makt, men himmelen ler av oss. Når Sjustjernen tindrer om våren med ny prakt, kan vi ikke holde dens kraft tilbake. Og når Orion råder der oppe og jorden er bundet i vinterens lenker, kan vi ikke løse de iskalde båndene. Årstidene følger hverandre slik Gud har ordnet det, og hele menneskeslekten kan ikke forandre noe ved det. Herre, hva er mennesket?

I den åndelige verden er menneskets makt begrenset på alle kanter, like mye som i den synlige. Når Den Hellige Ånd utøser sin glede i sjelen, kan ingen forstyrre den. All menneskelig list og ondskap kan ikke lamme Talsmannens livgivende makt.

Når det behager ham å besøke en menighet og vekke den til liv, kan ikke de mest hardnakkede fiender stå imot det gode verket. De kan gjøre narr av det, men de kan ikke hindre det mer enn de kan holde våren borte når Sjustjernen varsler den. Gud vil det, og da må det skje.

På den annen side: Binder Herren i sin rettferdighet et menneske, så sjelen er i lenker, hvem kan da gi den friheten? Han alene kan ta bort den åndelige dødens vinter fra den enkelte og fra folkene. Han og ingen annen løser Orions lenker. Hvor salig er det ikke at han kan gjøre det! Å, at han ville gjøre dette underet i kveld!

Herre, gjør ende på min vinter, og la min vår begynne. Med all min lengsel kan jeg ikke vekke min sjel opp av dens død og dvale, men alt er mulig for deg. Jeg trenger himmelsk innflytelse: din kjærlighets klare

lys, din nådes stråler og ditt ansikts glans – dette er min sjustjerne. Jeg lider mye under fristelse og synd – de er mine vintertegn, min fryktelige Orion. Herre, gjør under i meg og for meg. Amen.

22. mars

> «Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er» (Joh 17,24).

Død! Hvorfor rører du ved treet som gir den trette hvile under grenene sine? Hvorfor river du bort de edle på jorden, dem som er vår glede? Må du bruke øksen din, så bruk den på trærne som ikke bærer frukt; da kan du gjøre deg fortjent til vår takk. Men hvorfor feller du Libanons prektige sedrer? Å, stans øksen og spar de rettferdige!

Men nei, slik må det være. Døden rammer de kjæreste av våre venner; de edleste, de helligste og de mest hengivne må dø. Og hvorfor? Det kommer av Jesu mektige bønn: «Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er.» Det er *den* som bærer dem på ørnevinger til himmelen. Hver gang en kristen bytter denne jorden med paradiset, er det som et svar på Kristi bønn.

En gammel, gudfryktig teolog sier: «Ofte drar Jesus og vennene hans hver sin vei i bønnen. Du bøyer knærne og sier: ‹Far, jeg vil at dine hellige skal være hos meg der *jeg* er.› Kristus sier: ‹Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos *meg* der jeg er.›» Slik har disippelen en annen vilje enn mesteren. Sjelen kan ikke være begge steder; den du elsker, kan ikke være både hos Kristus og hos deg.

Hvem av dem som ber, skal da seire? Om du fikk velge – om kongen steg ned fra sin trone og sa: «Her er to som ber bønner som strider mot hverandre; hvem skal tape?» – ja, da er jeg viss på at du ville reise deg, om enn med angst i hjertet, og si: «Jesus, ikke min, men din vilje skje!»

Du ville gi opp bønnen om at den du elsker, måtte få leve, hvis det ble klart for deg at Kristus ber om det motsatte: «Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er.» Herre, du skal få dem.

23. mars

> «Jeg sier dere: Om disse tier, så skal steinene rope!» (Luk 19,40).

Kunne da steinene ha ropt? Visselig kunne de det, hvis han som åpnet de stummes munn, hadde befalt dem å tale. Om de skulle tale, ville de sannelig ha mye å si til pris for ham som skapte dem ved sitt allmek-

tige bud. De ville opphøye visdommen og makten hos Skaperen som kalte dem frem. Skal da ikke vi tale godt om ham som har født oss på ny og reist opp barn for Abraham av steiner (jf. Matt 3,9)?

De gamle fjellene kunne fortelle om kaos og orden og om Guds henders verk gjennom skaperverkets lange historie. Kan ikke vi tale om Guds store gjerninger i gamle dager, om alt han har gjort for sin kirke før oss?

Om steinene skulle tale, kunne de fortelle om *steinhuggeren*, om hvordan han tok dem ut av steinbruddet og formet dem til templet. Kan ikke vi fortelle om vår guddommelige mester, som har knust våre harde hjerter med sitt ords hammer for å bygge sitt tempel av oss? Kunne steinene rope, ville de prise *byggmesteren*, som hogg og formet dem så de passet inn i et palass. Skal ikke vi tale om vår byggmester, som har satt oss på vår plass i den levende Guds tempel?

Kunne steinene tale, ville de ha mye å fortelle som *minnesmerker*, for mang en gang er en stor stein blitt reist til minne om Herren. Også vi kan vitne om et Eben-Eser – «Hittil har Herren hjulpet oss» (1 Sam 7,12). Lovens knuste steintavler roper mot oss, men Kristus selv, som veltet steinen bort fra gravens dør, taler vår sak.

Steinene kunne nok rope, men vi vil overdøve dem. Vi vil bryte ut i hellig sang og prise Den Høyestes majestet. Alle våre dager vil vi lovsynge ham som Jakob kaller «hyrden, Israels Klippe» (1 Mos 49,24).

24. mars

«I samme stund frydet han seg i Den Hellige Ånd» (Luk 10,21).

Frelseren var «en smertenes mann» (Jes 53,3). Men hver tenkende sjel har likevel forstått at han dypt i sitt innerste eide en uuttømmelig kilde av høy og himmelsk glede. Aldri har noe menneske hatt en dypere, renere eller mer varig fred enn vår Herre Jesus Kristus. Han var salvet med gledens olje fremfor sine medbrødre (jf. Sal 45,8). Det ligger i sakens natur at hans store kjærlighet til menneskene måtte gi ham den størst mulige glede, for å elske menneskene er glede.

Det var noen få bemerkelsesverdige stunder da denne gleden viste seg. «I samme stund frydet han seg i Den Hellige Ånd og sa: Jeg priser deg, Far, himmelens og jordens Herre.» Kristus hadde sine sanger, selv om det var natt for ham. Ansiktet hans var furet, og trekkene hadde mistet den jordiske lykkens glans. Likevel lyste det iblant opp

av et herlig gjenskinn av hans store glede, når han tenkte på lønnen og midt i menigheten sang Guds pris (jf. Hebr 2,12).

I dette er Herren Jesus et hellig bilde av sin kirke på jorden. Den må nå regne med å vandre tornestien etter sin Herre; gjennom mange trengsler baner den seg vei til kronen. Å bære korset er dens kall, og å bli hånet og sett på som en fremmed av sin mors barn er dens lodd.

Likevel har kirken en dyp kilde av glede som ingen andre enn dens egne barn kan drikke av. I vårt Jerusalem finnes det skjulte forråd av vin, olje og korn, som Guds hellige alltid får næring og styrke av. Og iblant har vi, slik det her var med Frelseren, våre salige gledesstunder. For selv om vi er landflyktige, gleder vi oss i vår konge. Ja, i ham gleder vi oss uendelig når vi løfter banner i hans navn.

25. mars

«Menneskesønnen» (Joh 3,13).

Hvor ofte bruker ikke Jesus dette navnet: «Menneskesønnen»! Om han hadde villet, kunne han alltid ha talt om seg selv som Guds Sønn, Evig Far, Under, Fredsfyrste. Men se Jesu ydmykhet! Han kaller seg heller Menneskesønnen. La oss lære ydmykhet av vår Frelser, og la oss aldri trakte etter høye titler og verdigheter.

Men her ligger en enda vakrere tanke. Jesus elsket menneskeslekten så høyt at han gjerne ville gi den ære. Det er en stor ære for menneskeslekten, ja, i sannhet den høyeste ære, at Jesus er et menneskes sønn. Derfor bruker han gjerne dette navnet, som for å henge kongelige ordener på menneskets bryst og tydelig åpenbare Guds kjærlighet til Abrahams ætt. *Menneskesønnen* – hver gang han uttalte dette ordet, la han en glorie om hodet på Adams barn.

Kanskje har vi likevel en enda mer dyrebar tanke her. Jesus Kristus kalte seg Menneskesønnen for å uttrykke sin medfølelse og sitt fellesskap med sine egne. Slik minner han oss om at han er en vi kan komme nær uten frykt. Som til et menneske kan vi gå til ham med alle våre sorger og bekymringer, for han kjenner dem av erfaring. Fordi han selv har lidd som «Menneskesønnen», kan han trøste og hjelpe oss.

Lovet være du, Jesus! At du alltid bruker dette dyrebare navnet, som viser at du er vår bror og slektning, er for oss et salig tegn på din nåde, din ydmykhet og din kjærlighet.

Dere prektige himler og jorden tillige
skal stemme med meg og vitne og sige
at alt det et hjerte kan glede og gavne,
er Jesus å eie og elske og favne.

Når lepper og kinner i døden skal blegne,
da vil jeg til slutning med sukket betegne
at Jesus, kun Jesus, min Jesus skal være,
ham ene og evig å elske og ære.

26. mars

«Når han kommer i sin Fars herlighet med de hellige engler» (Mark 8,38).

Har vi hatt del med Jesus i hans fornedrelse, skal vi også dele med ham den æren som skal stråle om ham når han kommer i sin herlighet. Kjære venn, er du med Jesus Kristus? Står du i en levende forening med ham? Da er du i dag med ham i hans fornedrelse. Du har tatt opp hans kors og gått ut til ham «utenfor leiren» for å «bære hans vanære» (Hebr 13,13). Da skal du uten tvil også være med ham når korset byttes ut med kronen.

Men døm deg selv i denne kveldsstunden! For er du ikke med ham i fornedrelsen, skal du heller ikke være med ham når han kommer i sin herlighet. Trekker du deg tilbake fra skyggesiden av fellesskapet med Kristus, skal du heller ikke få erfare dets lyse og salige side, når kongen kommer, og *alle hans hellige engler med ham*.

Hva? Er det *engler med ham*? Og likevel er det jo ikke engler han tar seg av, men Abrahams ætt tar han seg av (Hebr 2,16). Er de hellige engler *med ham*? Å, min sjel, er du virkelig hans egen elskede, da kan du ikke være langt borte fra ham. Når hans venner og naboer blir kalt sammen for å se hans herlighet, hva tror du da om deg, som er hans brud? Skal du stå langt borte?

Selv om det er en dommens dag, kan du ikke være langt borte fra det hjertet som har tatt englene inn i sin fortrolighet, men deg inn i forening med seg. Har han ikke sagt til deg, min sjel: «Jeg vil forlove meg med deg» (Hos 2,19)? Har han ikke med egen munn sagt: «Jeg er din brudgom, og jeg har min glede i deg»?

Når englene, som bare er venner og naboer, får være med ham, da er det helt sikkert at hans egen kjære brud, som han har all sin lyst

i, skal være nær ham og sitte ved hans høyre side. Her er en håpets morgenstjerne for deg. Den stråler så klart at den godt kan spre sitt lys over de mørkeste og tyngste erfaringer.

27. mars

> «Men hun sa: Det er sant, Herre! Men de små hundene eter jo av smulene som faller fra bordet hos deres herrer» (Matt 15,27).

Denne kvinnen fant trøst i sin nød ved å tenke *høye tanker om Kristus*. Mesteren hadde talt om barnas brød. «Vel», resonnerte hun, «du er husbonden ved nådens bord. Da vet jeg at du er en gavmild vert, og at det sikkert er brød i overflod ved ditt bord. Det er så rikelig med mat for barna at det blir smuler til overs å kaste på gulvet til hundene. Og barna får det ikke dårligere om hundene får noe å ete.»

Hun trodde at han holdt et så rikt bord at alt hun trengte, i sammenligning bare var smuler. Husk likevel at det hun ba om, var at djevelen måtte bli drevet ut av datteren hennes. Det var en svært stor ting for henne, men hun hadde så store tanker om Kristus at hun sa: «Det er ingenting for ham. For Kristus er det bare å gi bort en smule.»

Dette er kongeveien til fred. Store tanker om din synd alene ville drive deg til fortvilelse, men store tanker om Kristus skal lose deg inn i fredens havn. Mine synder er mange, men det er ingenting for Jesus å ta dem alle bort. Min syndebyrde trykker meg ned, som når en kjempes fot knuser et lite kryp. Men for ham er den ikke mer enn et støvkorn, for han har allerede båret forbannelsen for den i sitt legeme på treet. Det er bare en liten sak *for ham* å gi meg full forlatelse, selv om det er en umåtelig nåde og salighet *for meg* å få den.

Kvinnen åpner sin sjels munn vidt og venter store ting av Jesus, og han fyller den med sin kjærlighet. Kjære leser, gjør det samme! Hun innrømmet det Kristus bebreidet henne, men hun grep fatt i ham og hentet grunner til og med fra hans harde ord. Hun trodde store ting om ham og overvant ham slik. *Hun seiret ved sin tro på ham*. I henne har vi et eksempel på den seirende troen. Vil vi seire som hun, må vi gå frem som hun.

28. mars

> «For den behagelige duftens skyld vil jeg ha velbehag i dere» (Esek 20,41).

Vår store gjenløsers fortjeneste er som en behagelig duft for Den Høyeste. Enten det gjelder Kristi gjørende eller lidende rettferdighet, er den like velbehagelig. Hans virksomme liv var en herlig duft. Ved det æret han Guds lov og fikk hvert bud til å stråle som en edelstein innfattet i hans egen rene person.

Slik var det også med hans lidende lydighet. Uten å knurre tålte han sult og tørst, kulde og nakenhet, og til slutt svettet han store bloddråper i Getsemane. Han bød ryggen frem til dem som slo, og kinnene til dem som rykket ham i skjegget (jf. Jes 50,6). Han ble naglet til forbannelsens tre for å lide under Guds vrede for vår skyld.

Begge deler er velbehagelige for Den Høyeste. For hans gjerningers og hans døds skyld, for hans stedfortredende lidelses og lydighets skyld, er vi til behag for Herren vår Gud. Hvilke rikdommer må det ikke være i ham som betalte vår gjeld! For en deilig duft, som har tatt bort den onde luften! For en rensende kraft i hans blod, som kan ta bort slike synder som våre! Og hvor herlig er ikke hans rettferdighet, som kunne gjøre slike forkastelige skapninger velbehagelige i Den Elskede!

Legg merke til, du kristne, hvor sikkert og uforanderlig vi er tatt imot i nåde, fordi det skjer i *ham*. Vokt deg for noen gang å tvile på at du er tatt nådig imot i Jesus. Du kan ikke vinne nåde uten Kristus. Men når du har fått hans fortjeneste, kan du ikke være uten nåde.

Til tross for all din tvil, din frykt og dine synder ser Jehovas nådige øye aldri på deg i vrede. Selv om han ser synd i deg, ser han likevel ingen når han ser på deg gjennom Kristus. I Kristus er du alltid velbehagelig, alltid dyrebar og kjær for din Fars hjerte. Stem derfor i en sang! Og når du i denne kveldsstunden ser røkelsen fra Frelserens fortjeneste stige opp foran tronen, så la også din lovsangs røkelse stige opp dit.

29. mars

«Jeg ropte på ham, men han svarte meg ikke» (Høys 5,6).

Iblant venter bønnen ved døren lik en som ber om nåde, til kongen kommer ut og fyller fanget hennes med den velsignelsen hun søker. Når Herren har gitt en sterk tro, har han ofte prøvd den ved å la den vente lenge. Han har latt sine tjeneres rop lyde tilbake i ørene deres, som fra en himmel av kobber. De har banket på den gylne porten, men

den har vært stengt, som om den var rustet fast på hengslene. De har ropt som Jeremia: «Du innhyllet deg i skyer, så ingen bønn trengte igjennom» (Klag 3,44).

Slik har sanne hellige lenge og tålmodig måttet vente uten å få noe svar. Det var ikke fordi bønnene deres ikke var brennende, eller fordi de ikke ble hørt. Det var fordi det behaget ham som er Herre, og som gir slik han selv vil. Synes han det er godt at tålmodigheten vår blir øvd, skal han da ikke få gjøre som han vil med sine egne? Tiggere kan ikke velge, verken tid, mål eller form.

Men vi skal vokte oss for å ta en utsatt bønnhørelse for et avslag. Guds gjeldsbrev kan ha lang forfallstid, men de blir innfridd på dagen. Vi må ikke la djevelen rokke vår tillit til Gud ved å peke på våre ubesvarte bønner. Ubesvart bønn er ikke uhørt bønn.

Gud fører fortegnelse over bønnene våre. De blåser ikke bort med vinden; de blir samlet i kongens arkiv. Det finnes et register i himmelen der hver bønn er skrevet inn. Du prøvde kristne, din Herre har en flaske der den hellige sorgens dyrebare tårer blir samlet, og en bok der dine hellige sukk er talt (jf. Sal 56,9).

Til slutt skal din bønn seire. Kan du ikke være tilfreds med å vente litt? Er ikke din Herres tid bedre enn din? Til slutt skal han vise seg til ditt hjertes fryd. Da skal du få legge bort den lange ventetidens sekk og aske og kle deg i den fulle gledens fine lin og skarlagen.

30. mars

> «La oss ransake våre veier og granske dem, og la oss vende om til Herren!» (Klag 3,40).

En hustru som elsker sin mann av hele sitt hjerte, lengter etter at han skal komme hjem når han er borte. En lang atskillelse fra ham er nesten som døden for hjertet hennes. Slik er det også med de sjelene som elsker Frelseren høyt. De må se hans ansikt; de kan ikke tåle at han er borte og ikke lenger i deres selskap.

Et bebreidende blikk eller en løftet finger gjør gode barn bedrøvet. De er redde for å mishage sin kjærlige far og kjenner seg bare lykkelige når han smiler. Kjære venn, en gang var det slik med deg. Et skriftord, en trussel eller en berøring av sorgens stav drev deg til din Fars føtter, og du ropte: «La meg vite hvorfor du strider mot meg!» (Job 10,2).

Er det slik nå? Er du fornøyd med å følge Jesus på lang avstand? Kan du uten uro tenke på at fellesskapet med Kristus er brutt? Kan du tåle at den du elsker, er mot deg fordi du er mot ham? Har syndene dine skilt mellom deg og din Gud, og er hjertet ditt likevel rolig? Å, la meg advare deg i kjærlighet! For det er sørgelig når vi kan leve lykkelige uten gleden ved å se vår Frelsers ansikt.

La oss søke å se hvor ille dette er – så lite kjærlighet til vår egen døende Frelser, så lite glede i vår dyrebare Jesus, så lite fellesskap med Den Elskede! Hold en rett faste i din sjel, og sørg over hjertets hardhet. Men bli ikke stående i sorgen! Husk hvor du først fant frelsen. *Gå straks til korset*. Der, og bare der, kan din ånd få liv.

Det gjør ingenting hvor harde, følelsesløse og døde vi er blitt. La oss gå dit igjen i all vår naturlige fattigdom, i filler og urenhet. La oss favne dette korset, la oss se inn i disse brustne øynene og bade i denne kilden full av blod. Så skal vi vinne tilbake den første kjærligheten. Så skal troen vår få tilbake sin enfold, og hjertet vårt sin ømhet.

31. mars

> «Men Rispa, Ajas datter, tok sin sørgedrakt og bredte den ut på berget fra høstens begynnelse inntil det strømmet vann ned på den fra himmelen. Hun lot ikke himmelens fugler få slå ned på den om dagen eller markens ville dyr om natten» (2 Sam 21,10).

En kvinnes kjærlighet til sine døde sønner kunne drive henne til å holde ut i en så lang og sorgfull nattevakt. Skal da vi bli trette av å tenke på vår kjære Herres lidelse? Hun jaget rovfuglene bort. Skal ikke vi jage de verdslige og syndige tankene bort fra andaktsstundene våre, de tankene som besmitter både sinnet vårt og de hellige ting vi er opptatt med? Bort, dere onde fugler! La offeret være i fred!

Hun holdt ut sommerens hete, nattens dugg og regnet, ensom og uten ly. Søvnen var bannlyst fra hennes våkne øyne, for hjertet hennes var altfor fullt til å finne hvile. Se hvordan hun elsket barna sine! Skal Rispa holde ut så mye, og vi vike tilbake for den første lille vanskelighet eller prøvelse? Er vi slike stakkarer at vi ikke kan holde ut å lide litt med vår Herre?

Hun jaget til og med de ville dyrene bort, med et mot som var uvanlig hos en kvinne. Skal ikke vi være rede til å møte enhver fiende for Jesu skyld? Barnas blod klebet ikke ved hennes hender, og likevel

våket og gråt hun. Hva bør da vi gjøre, vi som med våre synder har korsfestet vår Herre?

Det vi skylder ham, er uten grense. Vår kjærlighet burde være brennende og vår anger fylle hele vår sjel. Å våke med Jesus bør være vår oppgave, å forsvare hans ære vårt arbeid og å dvele ved hans kors vår trøst.

De grufulle likene kunne nok skremme Rispa, særlig om natten. Men ved Herrens kors, der vi sitter, finnes det ikke noe grufullt; alt drar oss til ham. Den skjønneste blant de levende er ikke så yndig som en døende Frelser. Jesus, vi vil våke med deg en stund til. Åpenbar deg i nåde for oss! Så skal vi ikke sitte i sørgeklær, men i kongens borg.

April

1. april

«For nå er det tiden til å søke Herren» (Hos 10,12).

Det sies at april har fått navnet sitt fra det latinske verbet *aperire*, som betyr *åpne*. Nå åpner nemlig alle knopper og blomster seg, og vi står ved begynnelsen av blomstringstiden. Leser, er du ennå ikke frelst? Å, måtte da ditt hjerte åpne seg og ta imot Herren, slik hele naturen nå våkner.

Hver blomst som springer ut, sier deg: *Det er tiden til å søke Herren*. Still deg ikke på tvers av naturen, men la ditt hjerte sette knopp og blomstre med hellige lengsler. Sier du at ungdommens varme blod bruser i årene dine? Da ber jeg deg: Gi Herren din kraft. Selv fikk jeg den salige gaven å bli kalt i min tidlige ungdom, og jeg vil prise Herren for det hver dag.

Det er salig å bli frelst, når det enn skjer, men å bli frelst tidlig er dobbelt herlig. Unge menn og kvinner, dere kan jo dø før dere er kommet til livets middag. Derfor: *Det er tiden til å søke Herren*. Dere som merker de første tegnene på at kreftene tar av, sett opp farten! Den harde hosten og den hektiske rødmen er advarsler dere ikke må ta lett på. For dere er det sannelig *tiden til å søke Herren*.

Er det ikke kommet et grått stenk i det håret som en gang var så rikt? Årene farer av sted, og døden nærmer seg med raske skritt. La hver vår som kommer igjen, minne dere om å ordne med huset deres. Kjære leser, er du kommet langt opp i årene, så la meg be og nøde deg: Nøl ikke lenger! Du har nå en nådedag – vær takknemlig for den. Men det er en begrenset tid, og den blir kortere for hvert minutt.

Her i mitt stille kammer, på den første kvelden i en ny måned, taler jeg til deg så godt jeg kan med papir og blekk. Som Guds tjener sier jeg deg disse advarende ordene fra det innerste av min sjel: *Det er tiden til å søke Herren*. Forakt ikke dette ordet. Det kan være ditt siste kall bort fra fortapelsen, det siste ordet som lyder fra nådens lepper.

2. april

> «Når du gjør hans sjel til et skyldoffer, skulle han se etterkommere og leve lenge, og Herrens vilje skulle ha fremgang ved hans hånd» (Jes 53,10).

Alle dere som elsker Herren: Be om at dette løftet snart må bli oppfylt! Det er lett å be når det vi ber om, står på den faste grunnen av Guds eget løfte. Hvordan skulle han som har gitt løftet, kunne nekte å holde det? Den urokkelige sannheten kan ikke fornedre seg med en løgn, og den evige trofastheten kan ikke senke seg ved å forsømme noe. Gud må velsigne sin Sønn, for hans pakt binder ham til det. Det Ånden driver oss til å be om for Jesus, er det Gud har besluttet å gi ham.

Hver gang du ber for Kristi kirke, skal øynene dine se morgengryet til den salige dagen som nærmer seg. Da skal den korsfestede få sin krone på det stedet der menneskene forkastet ham. Fatt mot, du som arbeider for Kristus og ser så lite fremgang! Det skal ikke alltid være slik; det venter deg bedre tider. Dine øyne kan ikke se den lyse fremtiden. Lån da troens kikkert, tørk tvilens dugg av glasset, se gjennom det og skue den herligheten som kommer.

Leser, la oss stille deg et spørsmål: Er dette din stadige bønn? Husk at den samme Kristus som lærer oss å si: «Gi oss i dag vårt daglige brød», først har lært oss å be: «Helliget vorde ditt navn. Komme ditt rike. Skje din vilje, som i himmelen, så òg på jorden» (Matt 6,9–11).

La ikke bønnene dine dreie seg bare om dine egne synder, dine egne behov, dine egne mangler og dine egne prøvelser. La dem klatre opp stigen helt til Kristus selv. Og når du nærmer deg den blodbestenkte nådestolen, så send uavlatelig opp denne bønnen: «Herre, utbre din kjære Sønns rike!» En slik brennende bønn skal løfte hele din andakt. Husk: Når du arbeider for at Herrens ære må bli utbredt, viser du at bønnen din er oppriktig.

3. april

«Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham» (Jes 53,6).

Her er en syndsbekjennelse som er *felles* for hele Guds utvalgte folk. Alle har falt, og derfor sier alle med én munn – fra den første som gikk inn i himmelen, til den siste som skal gå inn der: «Vi for alle vill som får.» Denne felles bekjennelsen er også *personlig* og særegen for hver enkelt: «Vi vendte oss hver til sin vei.» Hver har sin egen synd. Alle er syndige, men hver har noe eget ondt som ikke finnes hos de andre.

Sann anger kjennes på at den helt naturlig stiller seg sammen med andre syndere, men samtidig står alene. «Vi vendte oss hver til sin vei» er en bekjennelse av at hvert menneske har syndet mot det lyset det selv har fått, eller syndet verre enn det ser at andre har gjort. Denne bekjennelsen er *uten forbehold*. Ikke ett ord kan tas bort fra den, og det finnes ikke én stavelse til unnskyldning.

Det er en bekjennelse som *gir opp alle selvrettferdighetens unnskyldninger*. Den kommer fra mennesker som vet med seg selv at de er skyldige – skyldige i store overtredelser, skyldige uten unnskyldning. De står med sine sønderbrutte våpen og roper: «Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei.»

Likevel følger ingen sørgmodig klage med syndsbekjennelsen. Ordene som følger, gjør den nesten til en lovsang: «Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.» Dette er den mest smertelige av de tre setningene, men den flyter over av trøst. Det er underlig: Der nøden var størst, nettopp der hersket nåden. Der jammeren nådde sitt høydepunkt, finner tyngede sjeler hvile.

Frelserens sår er legedom for knuste hjerter. Se hvordan selv den dypeste anger gir rom for troens visshet, bare ved at vi i enfold ser på den korsfestede Kristus!

4. april

«Kom, la oss gå opp til Herrens berg» (Jes 2,3).

Det er godt for sjelen at vi løfter oss over denne nåværende onde verden til noe edlere og bedre. Denne verdens bekymringer og rikdom kan lett kvele alt godt i oss, og vi blir hissige og motløse, ja, stolte og kjødelige. Det er godt om vi rydder bort disse tornene. For blant dem

vil den himmelske sæden sannelig ikke gi noen høst. Og hvor skulle vi finne en bedre sigd å hogge dem ned med enn samfunnet med Gud og de himmelske ting?

I noen av dalene i Sveits er mange av innbyggerne vanskapte, og alle ser sykelige ut. Luften er nemlig full av giftige damper, innestengt og stillestående. Men oppe i fjellene bor en hardfør slekt som puster inn den rene, friske luften som strømmer ned fra den urørte snøen på alpetoppene. Det ville være godt om dalens innbyggere ofte kunne forlate boligene sine blant feberdunstene og puste inn høyfjellets styrkende luft.

Det er til en slik fjelltur jeg innbyr deg denne kvelden. Å, måtte Guds Ånd hjelpe oss å forlate fryktens tåke og urons feber og alt det onde som samler seg i denne jordiske dalen, og stige opp på fjellhøydene der den kommende gleden og saligheten venter. Måtte Gud Den Hellige Ånd skjære over båndene som holder oss fast her nede, og hjelpe oss å stige opp!

Altfor ofte sitter vi som ørner som er lenket fast til klippen. Men i motsetning til ørnene har vi kanskje begynt å elske lenkene våre, og kom det virkelig til et valg, ville vi nok nødig se dem løst. Måtte Gud nå gi oss nåde, så vi får sjelen fri om vi ikke kan bli kvitt den legemlige lenken. Og måtte vår ånd, lik Abraham, la legemet bli igjen ved foten av fjellet som en tjener og stige opp til toppen for å skue Den Høyestes ansikt.

5. april

«Ydmykhet går forut for ære» (Ordsp 15,33).

Et ydmykt hjerte *fører alltid med seg en bestemt velsignelse*. Tømmer vi hjertet for alt vårt eget, skal Gud fylle det med sin kjærlighet. Den som vil komme i nært samfunn med Kristus, bør huske Herrens ord: «Den jeg vil se til, det er den elendige, og den som har en nedbrutt ånd og er forferdet over mitt ord» (Jes 66,2). Bøy deg hvis du vil stige opp til himmelen. Sier vi ikke om Jesus: «Han som steg ned, er den samme som for opp» (Ef 4,10)? Slik er det også med deg.

Du må vokse nedover for å kunne vokse oppover. For det er de ydmyke sjelene, og bare de, som får nyte det saligste samfunnet med himmelen. Gud nekter ikke en virkelig ydmyk sjel noe godt. «Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres» (Matt 5,3) – med alle

dets skatter og rikdommer. Alle Guds skattkamre skal gis i gave til den sjelen som er ydmyk nok til å ta imot dem uten å bli stolt av det.

Gud velsigner oss alle så rikt som han trygt kan. Får du ikke en velsignelse, er det fordi det ikke ville være godt for deg å få den. Om vår himmelske Far lot din stolte sjel vinne en seier i hans hellige strid, ville du rive kronen til deg selv. Og når du så møtte en ny fiende, ville du falle som offer for ham. Det er altså for din egen frelses skyld at du blir holdt nede.

Når et menneske er ydmykt av hele sitt hjerte, finnes det knapt noen grense for hva Gud vil gjøre for det. Ydmykheten gjør at vi kan ta imot velsignelsen fra all nådes Gud, og den lærer oss også å behandle medmenneskene våre rett. Sann ydmykhet er en blomst som pryder enhver hage. Den er et krydder som bør brukes på hver rett i livet for å gjøre den bedre. Enten det er bønn eller lovsang, arbeid eller lidelse – ydmykhetens ekte salt kan aldri brukes for mye.

6. april

«I Herrens navn skal jeg hogge dem ned» (Sal 118,12).

Ved sin død kjøpte Herren Jesus seg rett til oss – ikke bare til en del av oss, men til *hele* mennesket. Med sin lidelse ville han hellige oss helt, ånd, sjel og legeme, så han kunne herske uten medbeiler i dette tredelte riket. Den nye naturen, som Gud har gitt den som er født på ny, har som oppgave å forsvare Jesu rettigheter.

Min venn, så sant du er et Guds barn, må du søke å vinne over alt i deg som ennå ikke er overvunnet. Du må bøye alle dine krefter og lyster under Jesu nådige septer. Og du må ikke unne deg noen hvile før han som er konge fordi han har kjøpt deg, også blir din kronede konge og hersker.

Vi har altså sett at synden ikke har rett til noen del av oss. Da går vi inn i en god og rettferdig strid når vi i Guds navn søker å drive den ut. Å, mitt legeme, du er et Kristi lem – skal jeg finne meg i at du er lagt under mørkets fyrste? Å, min sjel, Kristus har lidt for dine synder og løst deg ut med sitt dyrebare blod – skal jeg tåle at tankene mine blir et lagerrom for det onde, og at lystene mine blir urettferdighetens brann?

Skal jeg la forstanden min bli forvrengt av villfarelse, eller la viljen min bli ført i syndens lenker? Nei, min sjel, du tilhører Kristus, og synden har ingen rett til deg.

Fatt mot i dette, kristne venn! Vær ikke nedslått, som om dine åndelige fiender aldri kunne beseires. Du kan beseire dem – ikke i din egen kraft, for der ville selv den svakeste av dem være for sterk for deg. Men du kan og skal overvinne dem ved Jesu blod. Spør ikke: «Hvordan skal jeg kunne drive dem ut, når de er større og sterkere enn jeg?» Gå til Den Sterke og få kraft. Vent ydmykt på Gud, så skal Den Mektige i Jakob sannelig komme deg til hjelp, og du skal synge om seier ved hans nåde.

7. april

> «Fri meg fra blodskyld, Gud, min frelses Gud! Så skal min tunge juble over din rettferdighet» (Sal 51,16).

Det er godt å se hvordan David i denne *høytidelige bekjennelsen* nevner sin synd klart og åpent. Han kaller den ikke et drap i vanvare, og han taler heller ikke om den som en dårskap som tilfeldigvis førte en ulykke over en redelig mann. Nei, han kaller den ved dens rette navn: blodskyld. Han drepte ikke selv Batsebas mann. Men David hadde i sitt hjerte lagt planen om at Uria skulle dø, og derfor var han i Guds øyne hans morder.

Venn deg til å være oppriktig når du bekjenner for Gud. Gi ikke stygge synder pene navn; du kan kalle dem hva du vil, de lukter ikke bedre av den grunn. Søk å se dem slik Gud ser dem, og erkjenn med et oppriktig hjerte hva de virkelig er.

Legg merke til hvor tydelig David var tynget av sin skammelige synd. Det er lett å bruke ord, men vanskelig å kjenne hva de betyr. Salme 51 er et bilde av et sønderknust hjerte. La oss søke å bli sønderknust på samme måte. For hvor gode ordene våre enn kan være, kan vi ikke vente å finne tilgivelse så lenge hjertet ikke kjenner hvor fordømmelig synden er.

Teksten vår inneholder *en alvorlig bønn* som er rettet til *frelsens* Gud. Det er hans rett å tilgi; det er hans navn og hans embete å frelse dem som søker ham. Teksten kaller ham til og med *min* frelses Gud. Ja, lovet være hans navn! Når jeg kommer nær til ham ved Jesu blod, kan jeg glede meg i *min* frelses Gud.

Salmisten slutter med *et prisverdig løfte*: Vil Gud frelse ham, skal han takke – ja, mer enn det, han skal «*juble*». Hvordan kan noen prise en slik nåde på noen annen måte? Men legg merke til hva sangen handler om: «*din rettferdighet*». Vi skal synge om vår kjære Frelsers fullbrakte gjerning. Og den som har fått erfare mest av den kjærligheten som tilgir, skal synge høyest.

8. april

> «Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt. For du er med meg» (Sal 23,4).

Se hvor uavhengig av ytre forhold Den Hellige Ånd kan gjøre en kristen! Så klart et lys kan skinne i oss, mens alt er mørkt rundt oss! Så trygge, så lykkelige, så rolige og så fulle av fred vi kan være mens verden famler hit og dit og jordens søyler skjelver!

Selv døden med alle sine redsler har ingen makt til å få sangen i en kristens hjerte til å tie. Døden gjør heller sangen enda skjønnere, renere og mer himmelsk. Og den siste vennetjenesten døden kan gjøre oss, er å la de jordiske tonene smelte sammen med himmelens kor, så den timelige gleden går over i den evige saligheten.

La oss da stole på at Den Hellige Ånd har makt til å trøste oss. Kjære leser, ser du kanskje fattigdom i møte? Frykt ikke! Din himmelske venn kan i din mangel gi deg en større rikdom enn de rike har i sin overflod. Du vet ikke hvilke gleder som kan vente deg i ditt ringe hjem, der gledens roser blir plantet.

Merker du at kreftene i legemet tar av? Ser du lange netter med lidelse og smertefulle dager i møte? Sørg ikke! Sengen din kan bli en trone for deg. Kanskje blir hver smerte som piner legemet ditt, en rensende ild som fortærer slagget ditt – en lysstråle som lyser opp de skjulte krokene i sjelen din.

Blir øynene dine dunkle? Jesus vil være ditt lys. Er hørselen dårlig? Jesu navn skal være sjelens skjønneste musikk, og han selv din høyeste glede. Sokrates pleide å si: «Filosofer kan være lykkelige uten musikk.» Kristne kan være lykkeligere enn filosofer når alle ytre grunner til glede er borte. I deg, min Gud, skal mitt hjerte juble, hvilke prøvelser som enn venter meg! Ved din kraft, Hellige Ånd, skal mitt hjerte glede seg, om så alt her nede skulle svikte meg.

9. april

«Din nedbøyelse gjør meg stor» (Sal 18,36).

Ordene «Din sagtmodighet gjør meg stor»[1] kan også gjengis: «Din *godhet* gjør meg stor.» David takket Guds godhet for at han var blitt stor; han så det ikke som en frukt av sin egen dyktighet. Det kan også leses: «Din *omsorg*», og omsorgen er bare godheten i virksomhet. Godheten er knoppen, omsorgen er blomsten som har sprunget ut. Eller: Godheten er sæden, og omsorgen er frukten.

Noen gjengir det med: «Din *hjelp*». Det er bare et annet ord for omsorgen, som er de helliges trofaste forbundsfelle og hjelper dem i Herrens tjeneste. Eller også: «Din *ydmykhet* gjør meg stor.» «Din *nedbøyelse*» er kanskje mest dekkende fordi det rommer de betydningene vi har nevnt, sammen med ydmykheten.

Vi blir store fordi Gud gjør seg ringe. Vi er så små at hvis Gud viste sin storhet uten å bøye seg ned, ville vi bli knust under hans føtter. Men Gud, som må bøye seg for å se skyene og det englene gjør, ser enda dypere. Han ser til de ydmyke og nedtrykte og gjør dem store.

Ordet kan gjengis på enda flere måter. Septuaginta har: «Din tukt» – din farslige tukt – «gjør meg stor», mens den kaldeiske oversettelsen har: «Ditt ord har latt meg vokse opp.» Men tanken er den samme. David gir æren for all sin storhet til sin himmelske Far, som i sin godhet bøyer seg ned.

Måtte den samme tanken få gjenklang i våre hjerter denne kvelden, mens vi kaster kronene våre for Jesu føtter og roper: «Din sagtmodighet gjør meg stor!» Hvor rik erfaring har vi ikke av Guds sagtmodighet! Hvor mild har ikke hans tukt vært! Hvor mild hans undervisning! Hvor mild hans måte å dra oss på! Tenk over dette, kristne venn. Måtte takknemligheten din bli vakt, ydmykheten din bli dypere og kjærligheten din få nytt liv før du lukker øynene for å sove.

10. april

«For i natt sto det for meg en engel fra den Gud som jeg tilhører» (Apg 27,23).

[1] NB: «Din nedbøyelse gjør meg stor».

Storm, langvarig mørke og truende skipbrudd hadde gjort stillingen fortvilet for mannskapet. Én eneste mann blant dem var helt rolig, og ved hans ord ble de andres angst stilnet. Paulus var den eneste som kunne si: «Men nå ber jeg dere være ved godt mot» (Apg 27,22).

Det var prøvede romerske soldater om bord og modige gamle sjøfolk. Likevel hadde den stakkars fangne jøden mer mot enn dem alle. Han hadde en hemmelig venn som holdt motet hans oppe. Herren Jesus sendte et sendebud fra himmelen for å hviske trøstens ord i øret til sin trofaste tjener. Derfor hadde han et frimodig hjerte og talte som en mann som er ved godt mot.

Frykter vi Herren, kan vi vente hjelp i rett tid når det ser mørkest ut for oss. Stormen holder ikke englene borte fra oss, og mørket hindrer dem ikke. Serafene synes ikke det er under deres verdighet å besøke selv de ringeste av Guds barn. Er englebesøkene sjeldne i vanlige tider, skal de bli mange i stormens og urolighetens netter.

Vennene våre kan trekke seg unna fordi vi er i nød. Men samfunnet vårt med dem som bor i den himmelske verden, skal bli inderligere. Kjærlighetens ord som blir båret ned til oss fra Guds trone på Jakobs stige, skal gi oss styrke til store gjerninger.

Kjære leser, er dette en tid med sorg for deg? Be da om særlig hjelp. Jesus er paktens engel, og søker du for alvor hans nærhet, skal du ikke få avslag. Hvilken trøst denne nærheten gir hjertet, vet de som har kjent Guds engel stå ved sin side slik Paulus gjorde – en stormfull natt da ankerkjettingene ikke holdt, og det var klipper og skjær like ved.

Å, Guds engel, vær meg nær
og fred i stormen til meg bær.
Om havets ville bølger slå,
la meg i deg min hvile få.

11. april

> «Se min nød og min plage, og forlat meg alle mine synder!» (Sal 25,18).

Det er godt for oss når bønnene om sorgene våre blir knyttet sammen med bønnene om syndene våre. Da blir vi ikke så opptatt av lidelsene under Guds hånd at vi glemmer det vi har gjort galt mot ham. Det er også godt å bære både sorg og synd til samme sted. Til Gud bar David sin sorg, og for Gud bekjente David sin synd.

Legg altså merke til dette: *Vi må gå til Gud med sorgene våre*. Selv dine små bekymringer kan du kaste på Gud, for han teller hårene på hodet ditt. Og dine store sorger kan du betro ham, for han holder havet i sin hånd. Gå til ham, hva du enn har å bekymre deg for, så skal du finne at han både vil og kan hjelpe deg.

Men vi må også gå til Gud med syndene våre. Vi må bære dem til korset, så blodet kan strømme over dem, ta bort skylden deres og gjøre urenheten deres til intet.

Den særlige lærdommen teksten gir oss, er denne: *Vi skal gå til Herren med sorger og synder i det rette sinnelaget*. Legg merke til at alt David ber om når det gjelder sorgen, er: «Se min nød og min plage.» Men den neste bønnen er mye mer bestemt, klar og tydelig: «*Forlat meg* alle mine synder!»

Mange som lider, ville ha skrevet: «Ta bort min nød og min plage, og se på mine synder.» Men slik sier ikke David. Han roper: «Herre, når det gjelder min nød og min plage, vil jeg ikke si din visdom hva den skal gjøre. Herre, se det bare; jeg overlater alt til deg. Jeg ville nok gjerne bli kvitt nøden min, men gjør som du vil. Men når det gjelder syndene mine, Herre, vet jeg hva jeg lengter etter. Dem må jeg få tilgitt, for jeg kan ikke et øyeblikk holde ut å være under forbannelsen deres.»

På en kristens vektskål er sorgen lettere enn synden. Han kan tåle at sorgene varer ved, men han kan ikke bære byrden av syndene sine.

12. april

«Kongens hage» (Neh 3,15).

Kongens hage, som nevnes i Nehemias bok, minner oss om *paradiset* som kongenes Konge ga Adam. Synden ødela fullstendig denne vakre boligen for all lykke og drev menneskebarna ut av den for å dyrke jorden, som gir dem torner og tistler. Min sjel, husk dette fallet, for det var også ditt.

Du må felle bitre tårer over at menneskeslektens hode – og du er selv en del av den slekten – behandlet kjærlighetens Gud så skammelig. Se hvordan drager og onde ånder bor på denne vakre jorden, som en gang var et salig paradis.

Se så en annen konges hage, som Kongen vanner med sin blodige svette – *Getsemane*. Dens bitre urter er langt skjønnere for gjenfødte

sjeler enn selv Edens herlige frukter. Der ble det onde som slangen førte inn i den første hagen, gjort til intet. Der ble forbannelsen tatt bort fra jorden og båret av kvinnens ætt.

Min sjel, tenk grundig over angsten og lidelsen. Gå til hagen ved Oljeberget og se hvordan din forløser vinner tilbake til deg det du hadde mistet. Dette er sannelig en hage fremfor alle andre. Her kan en sjel få se syndens skyld og kjærlighetens makt.

Finnes det ingen annen kongens hage? Jo, *mitt hjerte*, du er eller burde være en. Hvordan står det til med blomstene dine? Bærer du fagre frukter? Går Kongen omkring og hviler i lundene i denne hagen? Husk at plantene må vannes og stelles, og at revene som ødelegger, må drives ut. Kom, Herre, og la en vind fra himmelen blåse gjennom hjertet mitt når du kommer, så blomstene i din hage kan spre sin duft.

Vi må heller ikke glemme *menigheten* som en kongens hage. Å, Herre, velsign den! Bygg opp murene dens, stell trærne dens og la fruktene dens modnes. Ta inn det ufruktbare landet i den store ørkenen, og gjør det til en «kongens hage».

13. april

> «Og han skal legge hånden på brennofferets hode, så vil Herren ha velbehag i det og la det bli til soning for ham» (3 Mos 1,4).

At Herren ble gjort «til synd» for oss, blir her framstilt ved at synden ble overført til offerdyret – en handling full av betydning, som folkets eldste utførte. Å legge hånden på var ikke en ren og skjær berøring. Mange andre steder i Skriften betyr ordet å ligge tungt på, som i Davids ord: «Din vrede ligger tungt på meg» (Sal 88,8).

Dette er sannelig troens rette natur og vesen: Den fører oss ikke bare i berøring med vår store stedfortreder, men lærer oss også å hvile på ham med hele vår syndebyrde. Jahve lot alle syndene til paktsfolket samles på stedfortrederens hode. Men hver eneste av de utvalgte stadfester personlig denne høytidelige pakten når han får nåde til å legge sin hånd i tro på «Guds lam, som bærer bort verdens synd» (Joh 1,29).

Kristne venn, husker du den salige dagen da du for første gang var viss på at du hadde fått syndene dine tilgitt i Kristus? Kan du ikke gjøre en glad bekjennelse og stemme i med forfatteren: «Min sjel

minnes med glede den dagen hun ble satt fri. Tynget av synder og full av frykt fikk jeg se min Frelser som min stedfortreder, og jeg la min hånd på ham. Først var jeg så forsagt, men motet vokste og tilliten ble fastere, til min sjel hvilte helt på ham.

Og nå er det min stadige fryd å vite at syndene mine ikke lenger blir tilregnet meg, men er lagt på ham. Om alle de syndene jeg ennå kommer til å gjøre, har Jesus sagt det samme som den barmhjertige samaritan sa om den sårede mannens gjeld: ‹Før det på min regning.›» Å, salige oppdagelse! Du gir et takknemlig hjerte evig fryd!

Min syndebyrde på ham lagt
skal aldri mer bli funnet,
for i forsoningsblodets dyp
er hver en synd forsvunnet.

14. april

«Si at det går den rettferdige godt!» (Jes 3,10).

Det går *alltid* den rettferdige godt. Hadde det stått: «Si at det går den rettferdige godt i medgang», burde vi vært takknemlige for en så stor gave. For medgangens tid er farlig, og det er Guds nåde å bli bevart fra snarene i den. Eller om ordet hadde lydt: «Det går ham godt under forfølgelse», skulle vi vært takknemlige for en så oppmuntrende forsikring, for forfølgelse er tung å bære. Men når ingen tid er nevnt, er alle tider tatt med.

Fra årets første til siste dag, fra kveldens første skygge faller til morgenstjernen lyser, i alle stillinger og under alle forhold skal det gå den rettferdige godt. Det går ham så godt at vi ikke kan tenke oss det bedre. Han har *rikelig føde*, for han får sin næring av Jesu legeme og blod. Han er *godt kledd*, for han bærer Kristi rettferdighet, som er tilregnet ham. Han har *et godt hjem*, for han bor i Gud.

Han er *godt gift*, for han er forent med Kristus som bruden med sin brudgom. Han er *godt forsørget*, for Herren er hans hyrde. Han er *rikt utstyrt*, for himmelen er hans arv. Det går den rettferdige godt – det har vi Guds eget ord for. Det er Guds munn som uttaler den trøsterike forsikringen.

Å, kjære venner, sier Gud at alt er vel, kan alle avgrunnens makter gjerne si det motsatte – vi ler av dem. Lovet være Gud for en tro som

tror Gud når det skapte motsier ham! Ordet sier: Det skal gå deg godt, du rettferdige.

Derfor, kjære venn, om du ikke kan se det selv, så la Guds ord gjelde i stedet for det du ser. Ja, tro det sikrere fordi Gud har lovet det, enn om øynene og følelsene dine hadde overbevist deg om det. Den Gud velsigner, er virkelig velsignet. Og det Herrens munn sier, er den sikreste og mest usvikelige sannhet.

15. april

«Bær dem til evig tid» (Sal 28,9).

Guds barn trenger å bli løftet opp. Av naturen er de svært tunge. De har ingen vinger, eller om de har noen, er de som duen som lå i klippekløften, og de trenger Guds nåde for å kunne svinge seg opp. Det ligger i gnistenes natur å stige opp, men de syndige menneskesjelene synker nedover. Å, Herre, «løft dem opp til evig tid!»[2]

David sa selv: «Til deg, Herre, løfter jeg min sjel» (Sal 25,1). Her lærer han oss hvor nødvendig det er at andres sjeler blir løftet opp, like mye som hans egen. Når du ber om denne velsignelsen for deg selv, så glem ikke å be om den for andre også.

Guds barn ber om å bli løftet opp på tre måter. *De ber om å bli løftet opp i sinnelaget*. Løft dem opp, Herre, la ikke dine barn være som verdens barn! «Hele verden ligger i det onde» (1 Joh 5,19) – før dem ut av den! Verdens barn jager etter gull og sølv, søker sine egne gleder og vil tilfredsstille lystene sine. Men Herre, løft dine barn opp over alt dette! Vend hjertene deres til den oppstandne Frelseren og den himmelske arven!

De troende trenger dessuten å bli oppmuntret i striden. Ser det ut til at de faller i kampen, så gi dem seier, Herre! Står fiendens fot et øyeblikk på nakken deres, så hjelp dem å gripe Åndens sverd og bli seierherrer til slutt. Herre, løft dine barns ånd i striden. La dem ikke alltid sitte sørgende i støvet. La ikke motstanderen plage dem hardt og drive dem til fortvilelse. Men blir de forfulgt, så la dem synge om nåden fra Gud som frelser.

[2] NB: «bær dem til evig tid».

Vi må også be Herren *løfte dem opp til slutt*. Løft dem opp når du tar dem hjem. Løft legemene deres opp fra graven, og sjelene deres til ditt evige rike i herligheten.

16. april

«Så holdt hans hender seg støe helt til solen gikk ned» (2 Mos 17,12).

Moses' bønn var så mektig at alt avhang av den. Hans bønner slo fienden bedre enn Josvas strid. Likevel trengtes begge deler. Slik bør også kraft og andakt, fasthet og bønn, tapperhet og tro gå sammen i sjelens kamper, så alt kan bli godt. Du må kjempe mot synden din, men den viktigste delen av denne kampen skal utkjempes i enerom med Gud.

En bønn som Moses' holder paktstegnet opp for Gud. Staven var bildet på Guds gjerning ved Moses, på at Gud styrte Israel. Du kristne som ber: Lær å legge Guds løfter og tilsagn fram for ham. Herren kan ikke fornekte sine egne forsikringer. Hold løftets stav opp, så skal du få det du ber om.

Moses ble trett, og da hjalp vennene hans ham. Når du iblant blir trett i bønnen, så la troen støtte den ene hånden og håpet løfte den andre. Når bønnen hviler på Israels stein, vår frelses klippe, skal den seire.

Vokt deg for å bli svak i bønnen. Kunne selv Moses bli det, hvem kan da unngå det? Det er langt lettere å kjempe mot synden offentlig enn å be mot den i ensomhet. Vi leser ikke at Josva noen gang ble trett i striden, men Moses ble trett i bønnen. Jo mer åndelig gjerningen er, desto tyngre er den for kjøtt og blod.

La oss derfor be om særlig kraft. Og måtte Guds Ånd, som kommer oss til hjelp i vår skrøpelighet (jf. Rom 8,26), og som hjalp Moses, hjelpe oss å holde ut med løftede hender som han, «helt til solen gikk ned». Bønn i ny og ne utretter lite. Vi må kjempe hele natten og holde hendene oppe *helt til solen går ned* – til livets kveld er over, og vi får hilse en skjønnere sols oppgang i det landet der bønnen blir forvandlet til lov og pris.

17. april

«Vi vil gjerne se Jesus» (Joh 12,21).

«Hvem vil la oss se det gode?» (Sal 4,7). Slik lyder ropet stadig fra verdens barn. De søker gleden sin i jordisk lykke, nytelse og rikdom. Men den gjenfødte synderen vet bare om *ett* gode: «Bare jeg visste å finne *ham*!» (Job 23,3). Har han virkelig våknet og sett synden sin, kunne du legge alt Indias gull for føttene hans, og han ville si: «Ta det bort! Jeg trenger *ham*.»

Det er godt for det mennesket som har fått alle sine lengsler samlet i ett brennpunkt, så de alle retter seg mot ett mål. Har et menneske femti forskjellige ønsker, ligner hjertet en sump med stillestående vann, der usunne dunster og pestdamp stiger opp. Men når alle lengslene blir ledet inn i samme kanal, blir hjertet som en elv med klart vann som flyter gjennom markene og gjør dem fruktbare.

Lykkelig er den som bare har én lengsel, så sant denne ene lengselen gjelder Kristus, selv om den ennå ikke er blitt oppfylt. Er Jesus det sjelen lengter etter, er det et tegn på at Gud arbeider i den. Et slikt menneske blir aldri tilfreds med å holde de ytre formene.

Det sier: «Jeg trenger Kristus, jeg må eie ham! De ytre formene er meg til ingen nytte; jeg må ha *ham selv*. Rekk meg ikke den tomme krukken, for jeg holder på å dø av tørst. Gi meg vann, ellers dør jeg! Jesus er det min sjel lengter etter. Jeg vil se Jesus.»

Er dette ditt sinn nå, min leser? Har du bare én lengsel, og gjelder den Kristus? Da er du ikke langt fra Guds rike. Har hjertet ditt bare ett ønske – at du må bli vasket ren fra alle dine synder i Jesu blod? Kan du med sannhet si: «Jeg ville gi alt jeg har, for å bli en kristen. Jeg ville gi opp alt jeg eier og håper på, om jeg bare kunne få visshet for at jeg har del i Kristus»?

Vær da ved godt mot, tross all din frykt! Herren elsker deg. Du skal snart komme ut i dagslyset og glede deg i den friheten Kristus gir oss.

18. april

«Du har jo selv sagt: Jeg vil gjøre vel imot deg!» (1 Mos 32,12).

Jakob var på den andre siden av vadestedet ved Jabbok, og Esau kom nærmere med sine væpnede menn. Da søkte Jakob ivrig Guds vern, og som den sterkeste grunnen sa han: «Du har jo selv sagt: Jeg vil gjøre vel imot deg!» Å, for en kraft det lå i denne grunnen! Han bandt Gud med hans egne ord: «Du har sagt.»

Guds trofasthet er et veldig alterhorn å holde fast ved. Men løftet, som rommer denne egenskapen og mer til, er en enda sterkere festning: «Du har jo selv sagt: Jeg vil gjøre vel imot deg!» Skulle *han* ha sagt det og ikke gjøre det? Skal ikke *han* være sannferdig? Skal ikke *han* holde sitt ord? Skal ikke hvert ord som går ut av hans munn, stå fast og bli oppfylt?

Salomo brukte den samme kraftfulle måten å be på da templet ble innviet. Han ba Gud huske det ordet han hadde talt til hans far David, og velsigne huset. Når et menneske skriver ut et gjeldsbrev, setter han æren sin i pant. Han har skrevet navnet sitt under og må innfri det i rett tid, ellers mister han sitt gode navn.

Det skal aldri kunne sies om Gud at han ikke innfrir sine gjeldsbrev. Det er aldri blitt reist tvil om Den Høyestes gode navn, og det skal aldri skje. Han er punktlig: Aldri kommer han for tidlig, men heller aldri for sent. Gransk hele Guds ord og sammenlign det med det Guds barn har erfart, så skal du finne at de stemmer overens fra begynnelse til slutt.

Mang en gråhåret patriark har sagt med Josva: «Ikke et eneste ord har slått feil av alle de gode ordene Herren deres Gud har talt til dere. De er alle sammen oppfylt for dere» (Jos 23,14). Har du et løfte fra Gud, trenger du ikke å holde det fram med et «hvis». Du kan trygt påberope deg det.

Herren hadde tenkt å oppfylle løftet sitt, ellers hadde han ikke gitt det. Gud gir oss ikke sitt ord bare for å berolige oss og holde håpet vårt i live en tid, for så å vise oss bort til slutt. Når han lover noe, er det fordi han vil holde det han har lovet.

19. april

«Dette sier han som er Amen» (Åp 3,14).

Ordet Amen er en høytidelig stadfesting av det som gikk foran. Og Jesus, han som stadfester, er uforanderlig og alltid «Amen» i alle sine løfter. *Synder*, dette vil jeg si deg til trøst. Jesus Kristus sier: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28). Kommer du til ham, skal han si «Amen» i din sjel; hans løfte skal bli oppfylt *på deg*.

I hans kjøds dager ble det sagt om ham: «Han skal ikke knuse et knekket siv» (Matt 12,20). Å, du stakkars knuste, sårede hjerte! Kom-

mer du til ham, skal han si «Amen» til deg. Og det skal gå i oppfyllelse i *din* sjel, slik det har gjort i utallige sjeler i dager som er gått.

Kristne venn, er ikke også dette en stor trøst for deg: Det har aldri gått et ord ut av Frelserens munn som han har tatt tilbake. Jesu ord skal stå når himmel og jord forgår. Har du bare fått tak i et halvt løfte, skal du finne at det er sant.

Jesus er ja og amen i alle *sine embeter*. Han var en gang prest for å rense og tilgi, og han er ennå «Amen» som prest. Han var konge for å styre og herske over sitt folk og forsvare det med sin mektige arm, og han er ennå den samme kongen. Han var i gammel tid profet og forkynte gode ting som skulle komme. Hans lepper er ennå salige og drypper av honning – han er Amen som profet.

Han er Amen når det gjelder blodets fortjeneste. Han er Amen når det gjelder hans rettferdighet, den hellige drakten som skal være like skjønn og herlig når naturen går under. Han er Amen i hvert eneste navn han bærer: din mann, som aldri vil skille seg fra deg; din venn, som står deg nærmere enn en bror; din hyrde, som følger deg i dødens mørke dal; din hjelper og din forløser; din borg og din festning; ditt frelses tårn, din trøst, din glede; ditt alt i alle, ditt ja og amen i alt.

20. april

«… så du fører Herrens kriger!» (1 Sam 18,17).

Guds utvalgte, hellige skarer strider ennå på jorden, og Jesus Kristus er deres høvding. Han har sagt: «Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!» (Matt 28,20). Hør krigsropet! Å, måtte Guds folk nå stå i sine rekker, og måtte ingen av dem miste motet.

Det er sant nok at striden nettopp nå går mot oss. Og løfter ikke Herren Jesus sitt sverd nå, vet vi ikke hvordan det skal gå med Guds kirke og menighet i dette landet. Men la oss likevel være ved godt mot og stå tappert. Vi forkynner det gamle evangeliet, som martyrene har gitt sitt blod og bekjennerne sitt liv for, og vi trenger sårt en frimodig røst og en sterk hånd.

Frelseren er fortsatt på jorden ved sin Ånd; la det oppmuntre oss. Han er alltid midt i striden, og derfor er det ingen tvil om hvordan den skal ende. Å, så salig det er å vite at Herren Jesus i sitt embete som vår store mellommann ber med makt for sine, mens kampen raser!

Du engstelige tilskuer, se ikke så mye på striden her nede. For her blir du innhyllet i røyk og forferdet over synet av de blodflekkete klærne. Men løft øynene dit Frelseren lever og ber. For så lenge han er mellommannen, er Guds sak uten fare. La oss stride som om alt avhang av oss, men samtidig se opp og erkjenne at alt beror på ham.

Ved den kristne hellighets liljer og ved Kristi forsonings roser besverger vi dere som elsker Jesus: Kjemp som helter i den hellige striden for sannhet og rettferdighet, for deres Mesters rike og krone! Fremad, for «denne krigen er ikke deres, men Guds» (2 Krøn 20,15).

21. april

«… som også er ved Guds høyre hånd» (Rom 8,34).

Han som en gang var foraktet og forkastet av mennesker, har nå æresplassen som en elsket og hedret Sønn. Setet ved Guds høyre hånd betegner hans majestet og den nåde han står i. Vår Herre Jesus er sitt folks stedfortreder. Da han døde for dem, fikk de fred. Da han sto opp for dem, ble de fri. Da han satte seg ved sin Fars høyre hånd, fikk de ære, høyhet og nåde.

Kristi opphøyelse er benådning, opphøyelse og herliggjørelse for alle hans egne, for han er deres hode og stedfortreder. At han sitter ved Guds høyre hånd, må derfor ses som at Gud har tatt imot ham som gikk i borgen, og godkjent stedfortrederen – og med det har han også tatt imot *våre* sjeler. Å, kjære kristne venn, se her din trygghet mot fordømmelsen! «Hvem er den som fordømmer?» Hvem skal fordømme dem som er i Kristus ved Guds høyre hånd?

Den høyre hånd betegner *makt*. Kristus ved Guds høyre hånd har all makt i himmelen og på jorden. Hvem kan stride mot det folket som har en høvding kledd med en slik makt? Å, min sjel, hva kan ødelegge deg når Den Allmektige er din hjelp? Dekker allmaktens skjold deg, hvilket sverd kan da såre deg?

Vær trygg! Er Jesus din konge, som har tråkket dine fiender under sine føtter, og er synd, død og helvete beseiret av ham – og er du i ham – da kan du umulig bli fordømt.

Jesu navn på flukten slår
fiendens skare all,
Lammet, som i striden går,

seiren vinne skal.
Hele verden mot oss står,
men vi kjemper dog med mot:
Seiren snart, ja snart er vår
gjennom Lammets blod.

22. april

«Du skal ikke frykte for nattens redsler» (Sal 91,5).

Hvilke redsler er dette? Det kan være et rop om brann eller om innbruddstyver, eller syner vi innbiller oss, eller angstskrik når sykdom eller død kommer brått. Vi lever i dødens og syndens verden. Derfor kan vi vente sykdom like gjerne i nattens mørke som i lyset fra den strålende solen.

Men dette burde ikke forferde oss. For hva farene enn er, lyder løftet at den troende ikke trenger å frykte. Og hvorfor skulle han frykte? La oss gjøre det personlig: Hvorfor skulle vi frykte? Gud, vår Far, er her, og han skal være her gjennom alle de ensomme timene. Han er en allmektig beskytter, en vokter som ikke sover, en trofast venn.

Ingenting kan skje uten hans vilje, for selv avgrunnen står under hans herredømme. Mørket er ikke mørkt for ham. Han har lovet å være en ildmur rundt sitt folk (Sak 2,9) – og hvem kan bryte gjennom et slikt vern? Verdens barn har nok grunn til å frykte. For de har en vred Gud over seg, en ond samvittighet i seg og et gapende helvete under seg. Men vi som hviler i Jesus, er av stor barmhjertighet fridd fra alt dette.

Gir vi rom for en tåpelig frykt, vanærer vi det vi bekjenner, og får andre til å tvile på at gudsfrykten er sann. Vi burde frykte for å frykte, så vi ikke gjør Den Hellige Ånd sorg med tåpelig mismot.

Bort derfor, dere triste anelser og grunnløse redsler! Gud har ikke glemt å være nådig og har ikke lukket til for sin barmhjertighet (jf. Sal 77,10). Det kan være natt i sjelen, men frykten trenger ikke få plass der, for kjærlighetens Gud forandrer seg ikke. Lysets barn kan komme til å vandre i mørke, men de er ikke forkastet av den grunn. Nei, nettopp da kan de vise at de er Guds barn, ved å stole på sin himmelske Far – en tillit som hyklere ikke kan etterape.

23. april

> «Midt mellom tronen og de fire livsvesener … sto det et lam, likesom det hadde vært slaktet» (Åp 5,6).

Hvorfor ble vår opphøyde Mester sett i herligheten med sine sår? Jesu sår er hans ære, hans juveler, hans hellige smykke. I den troendes øyne er Jesus vakrere enn alle. Han er «hvit og rød» (Høys 5,10): hvit av uskyld og rød av sitt eget blod. Vi ser ham som den uforlignelige hvite liljen og som rosen som er rød av hans eget blod.

Kristus er herlig på Oljeberget, på Tabor og ved sjøen. Men å, aldri var han så herlig som da han hang på korset! Der når hans skjønnhet sin fullendelse. Der trer alle hans egenskaper fram, der blir hele hans kjærlighet åpenbart, og der viser hele hans sinnelag seg.

Kjære venner, i våre øyne er Jesu sår langt vakrere enn alle kongers prakt og herlighet. Hans tornekrone er mer enn en keiserkrone. Riktignok bærer han nå ikke lenger sivstaven som septer, men den strålte av en større glans enn noe septer av gull. Jesus bærer et slaktet lams skikkelse som sin høytidsdrakt. I den har han trolovet seg med våre sjeler og løst dem ut ved sin fullkomne forsoning.

Dette er heller ikke bare smykker for Kristus. Det er *seierstegnene* som vitner om hans kjærlighet og om striden han har vunnet. Han har tatt byttet fra den sterke. Han har løst ut en stor skare som ingen kan telle, og gjort den til sin, og disse sårene er merkene etter striden. Når *Kristus* slik elsker å bevare minnet om sin lidelse for sitt folk, hvor dyrebare burde ikke da hans sår være for oss!

Ifra ethvert av Jesu sår
en herlig balsam flyter,
som såret hjerte lege kan
og mørkets velde bryter.
De sår et evig vitnesbyrd
om kjærligheten give
og tale om den salighet
som engang vår skal blive.

24. april

> «Blomstene kommer til syne på marken. Sangens tid er inne, og turtelduens røst har latt seg høre i vårt land» (Høys 2,12).

Våren er en herlig tid. Den lange, triste vinteren lærer oss å sette pris på dens milde varme, og løftet om sommeren som kommer, gjør oss enda gladere i den. Etter tider med åndelig nedslåtthet er det herlig å få se lyset fra rettferdighetens sol igjen. Da våkner nådegavene våre av dvalen, slik blomstene våkner i jordens fang.

Da gjenlyder hjertene våre av takknemlighetens skjønne sanger, langt vakrere enn fuglenes kvitter. Og i sjelen lyder den trøsterike forsikringen om fred, uendelig mye herligere enn turtelduens røst.

Nå er tiden inne for sjelen til å søke samfunn med sin elskede. Nå må den reise seg fra sin naturs urenhet og gå bort fra sine gamle stallbrødre. Heiser vi ikke seilet mens vinden er god, er vi å klandre. Vederkvegelsens tider burde ikke gå oss forbi uten at vi tar vare på dem.

Når Jesus selv besøker oss i kjærlighet og ber oss stå opp, kan vi da være dårlige nok til å nekte å lyde ham? Han sto selv opp for å dra oss med seg. Nå har han ved sin Hellige Ånd gitt oss nytt liv, så vi i dette nye livet kan løfte oss til de himmelske ting og ha samfunn med ham selv.

La det være nok med vinterkulde og likegyldighet! Når Herren sender våren inn i hjertet, må sevjen stige med kraft og grenen vokse ut med hellig alvor. Å, Herre, er det ennå ikke vår i mitt kalde hjerte, så ber jeg deg sende den. For jeg er så trett av å leve langt borte fra deg.

Å, du lange, triste vinter, når skal du få ende? Kom, Hellige Ånd, og gi min sjel nytt liv! Gi meg ny kraft, vis meg barmhjertighet! Denne kvelden vil jeg inderlig be Herren om å være nådig mot sin tjener og friske opp mitt åndelige liv.

25. april

> «Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham» (Åp 3,20).

Hva lengter du etter denne kvelden? Er lengselen rettet mot de himmelske ting? Vil du glede deg i læren om den hellige kjærligheten? Ønsker du å kjenne frihet i et nært samfunn med Gud? Streber du etter å lære å kjenne høyden, dybden, lengden og bredden (jf. Ef 3,18)? Da må du gå helt nær til Jesus. Du må få se ham klart i hans fullkommenhet og se hvor dyrebar han er. Du må betrakte ham i hans gjerninger, i hans embeter og i hans person.

Den som kjenner Kristus, får en salvelse som gjør at han vet alt (jf. 1 Joh 2,20). Kristus er den store hovednøkkelen til alle Guds rom. Det finnes ikke ett av Guds skattkamre som ikke skal åpne seg og by fram all sin rikdom for den sjelen som lever nær Jesus.

Sier du: «Å, om han ville bo i mitt hjerte! Å, om han for alltid ville gjøre mitt hjerte til sin bolig»? Åpne døren, min kjære, så skal han komme inn i din sjel. Han har banket lenge, og han banker for å få holde nattverd med deg, og du med ham.

Han holder nattverd med deg fordi du gir husrommet, det vil si hjertet. Og *du med ham* fordi han har med seg maten. Han kunne ikke holde nattverd med deg om du ikke ga ham rom i hjertet. Og du kunne ikke holde nattverd med ham, du som bare har et tomt forrådshus, om ikke han hadde med seg maten.

Åpne da hjertets dør på vidt gap! Han vil komme med den kjærligheten du så lengter etter å få erfare. Han vil komme med den gleden du ikke selv kan skaffe din arme, bekymrede sjel. Han vil gi deg den freden du nå ikke eier. Han vil komme med sine vinkrukker og sin salige kjærlighets epler og forfriske deg, til du ikke lider av noen annen sykdom enn overveldende, guddommelig kjærlighet.

Bare åpne for ham, driv hans fiender ut og gi ham nøklene til ditt hjerte, så skal han bo der for alltid. Å, for en underfull kjærlighet, som får en slik gjest til å bo i et slikt hjerte!

26. april

«Salig er den som våker» (Åp 16,15).

«Jeg dør hver dag», sa apostelen (1 Kor 15,31). Slik levde de første kristne; de gikk alltid med livet i hendene. I våre dager er vi ikke kalt til å gjennomgå de samme forferdelige forfølgelsene. Var det slik, skulle Herren gi oss nåde til å bestå prøven. De prøvelsene de kristne møter i vår tid, er nok ikke så forferdelige i det ytre. Men de kan lettere overvelde dem enn noe de møtte i martyrenes dager.

Vi må tåle verdens hån – det betyr lite. Dens vennlighet, dens søte ord, dens fagre tale, dens smiger og dens hykleri er langt farligere. Faren for oss er at vi blir rike og stolte, at vi gir oss over til denne onde verdens vesen og mister troen vår. Er ikke rikdommen vår fristelse, er de verdslige bekymringene like farlige.

Om vi blir revet i stykker av den brølende løven eller knust i bjørnens favntak – djevelen bryr seg lite om hvilket av dem det blir, bare han kan røve fra oss vår kjærlighet til Kristus og vår tillit til ham. Jeg frykter at Kristi kirke står i mye større fare for å miste sin renhet i disse tidene med mildhet og overbærenhet enn i de hardere tidene.

Vi må jo våke nå. For vi går over den fortryllede marken, og vi står i stor fare for å sovne inn til vår egen fortapelse, hvis ikke troen vår på Jesus er sann og kjærligheten vår brennende. I disse dager, da det er lett å bekjenne seg som kristen, er det nok mange som vil vise seg å være «agner og ikke hvete» – hyklere med en vakker maske for ansiktet, men ikke den levende Guds rette barn.

Kristne venn, tro ikke at du lever i en tid da du kan la være å våke og være nidkjær. Du trenger det mer enn noen gang. Måtte Den Hellige Ånd vise sin allmakt i deg, så du kan si, både om det milde og om det harde: «I alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss» (Rom 8,37).

27. april

«Herren er konge for evig og alltid» (Sal 10,16).

Jesus Kristus er ikke en som på egen hånd gjør krav på *guddommelig rett*. Han er virkelig og i sannhet Herrens salvede. «Det var Guds vilje å la hele sin fylde ta bolig i ham» (Kol 1,19). Gud har gitt ham all makt og myndighet. Som Menneskesønnen er han nå sin menighets hode og hersker over himmelen, jorden og dødsriket, med livets og dødens nøkler i sin hånd.

Noen fyrster har likt å kalle seg *konger etter folkets vilje*. En slik konge er sannelig vår Herre Jesus Kristus i sin menighet. Kunne det komme til avstemning om han skulle være menighetens konge, ville hvert troende hjerte hylle ham. Å, om vi kunne hylle ham med enda større ære enn vi gjør!

Vi skulle ikke regne noen kostnad som bortkastet når den kunne ære Kristus. Lidelsen skulle være en glede og tapet en vinning, om vi bare kunne krone hans panne med en enda mer strålende krone og gjøre ham herligere i menneskers og englers øyne. Ja, han skal herske. Hill deg, Jesus, vår konge!

Tre fram, dere brudesjeler som elsker deres Herre! Bøy dere for hans føtter, strø hans vei med kjærlighetens liljer og takknemlighetens roser. Bær fram kongekronen og hyll ham som alles Herre.

Herren Jesus er også Sions konge ved *erobringsrett*. Han har tatt sitt folks hjerter med storm og slått fiendene som holdt dem i hard trelldom. I sitt eget blods røde hav har vår forløser druknet våre synders farao – skal ikke han være konge i Israel? Han har fridd oss fra lovens jernåk og tunge forbannelse – skal ikke befrieren krones?

Vi er hans bytte, som han har tatt fra fiendens hånd med sverd og bue. Hvem skal rive oss bort fra ham? Hill Jesus, vår konge! Med glede erkjenner vi ditt milde herredømme. Hersk for alltid i våre hjerter, du Fredsfyrste!

28. april

«For hele Israels hus har harde panner og forherdede hjerter» (Esek 3,7).

Finnes det ikke noe unntak? Nei, ikke ett eneste. Selv det utvalgte folket blir beskrevet slik. Er de beste så onde, hvordan må da de verste være? Tenk etter, mitt hjerte, hvor stor din del er i denne felles anklagen. Og mens du tenker over det, så skam deg over din synd.

Det første anklagepunktet er den harde pannen: mangel på hellig blygsel, en frekk dristighet i det onde. Før jeg ble omvendt, kunne jeg synde uten å kjenne noen uro i samvittigheten. Jeg kunne høre om min synd og likevel være like stolt, ja, til og med erkjenne meg skyldig uten å bli ydmyket av det. At en synder går til Guds hus og later som han ber til ham og takker ham, viser en hard panne av verste slag.

Og etter at jeg ble født på ny, har jeg åpent vist min Herre mistro, knurret mot ham, tilbedt ham likegyldig og syndet uten å gråte over synden. Var ikke min panne som diamant og hardere enn flint, skulle jeg kjenne mye mer hellig frykt og en dypere sønderknusthet i hjertet. Ve meg, jeg er en av Israels harde slekt!

Det andre anklagepunktet er *det forherdede hjertet*, og heller ikke her våger jeg å regne meg som uskyldig. En gang hadde jeg bare et hjerte av stein. Og selv om jeg nå ved nåden har fått et nytt hjerte av kjøtt, er det likevel mye igjen av den gamle hardheten. Jesu død rører meg ikke som den burde. Heller ikke medmenneskenes elendighet,

tidens ondskap, min himmelske Fars tukt og mine egne mangler gjør det inntrykket på meg som de burde.

Å, om mitt hjerte ville smelte når jeg hører om min Frelsers lidelse og død! Gud gi at jeg var kvitt dette elendige dødens legeme! Lovet være Herrens navn: Sykdommen er ikke uhelbredelig. Frelserens dyrebare blod er vår legedom. Og på meg, ja, også på meg, skal det virke, til mitt hjerte smelter som voks for ilden.

29. april

«For Herren har behag i sitt folk» (Sal 149,4).

Hvor omfattende er ikke Jesu kjærlighet! Ingenting som angår hans folk, er utenfor hans omsorg, og ingenting som gjelder deres vel, er uviktig for ham. Han tenker på deg, du troende, ikke bare som en udødelig skapning, men også som en dødelig. Du må ikke nekte for det eller tvile på det: «Endog hårene dere har på hodet, er talt alle sammen» (Matt 10,30). «Herren gjør en manns gange stø, og han har velbehag i hans vei» (Sal 37,23).

Det ville se mørkt ut for oss om ikke denne kjærlighetens kappe dekket alt som angår oss. For hvilken skade kunne ikke ramme oss fra den delen av livet vårt som ikke sto under vår kjære Herres tilsyn! Vær viss på dette, du troende sjel: Jesus bryr seg også om dine små og ringe saker.

Så stor er hans ømme kjærlighet at du kan søke tilflukt hos ham i alt som angår deg. For han har hjerte for all din nød, og som en far forbarmer seg over sine barn, slik forbarmer Herren seg over deg (jf. Sal 103,13). Guds Sønn bærer på sitt sterke hjerte selv de aller minste ting som angår hans egne. Å, for et hjerte han har! Han kjenner ikke bare sine egne, men også alle deres mangfoldige og utallige saker.

Tror du, kristne venn, at du kan måle Jesu kjærlighet? Tenk på hva den har vunnet for deg: rettferdighet, barnekår, helliggjørelse og evig liv! Rikdommen i hans godhet er uransakelig. Du skal aldri kunne fortelle fullt ut om den, ja, ikke engang fatte den. Å, hvor stor er ikke Kristi kjærlighet!

Skal en slik kjærlighet bare få halve hjertet vårt? Skal den bare få en kald kjærlighet tilbake? Skal Jesu ubegripelige trofasthet og ømme omsorg bare bli dårlig gjengjeldt og sent erkjent? Å, min sjel, stem din harpe til en glad lovsang! Gå glad til hvile. For du er ikke ensom og

forlatt, men et elsket barn som Herren selv våker over, sørger for og forsvarer.

30. april

«Hvor dyrebare dine tanker er for meg, Gud!» (Sal 139,17).

At Gud vet alt, gir ikke den ugudelige noen glede. Men for Guds barn er det en rik kilde til trøst. Gud tenker alltid på oss, vender aldri tankene bort fra oss og har oss alltid for øye. Og dette er nettopp slik vi vil ha det. For det ville være forferdelig å være utenfor vår himmelske Fars omsorg et eneste øyeblikk. Hans tanker er alltid milde, kjærlige, vise og vidtfavnende, og de gir oss utallige velgjerninger. Derfor er det den største fryd å minnes dem.

Herren har alltid tenkt på sitt folk. Derfor er de utvalgt, og derfor har de nådepakten, som har sikret dem frelsen. Han skal alltid tenke på sine. Derfor holder de ut til enden, og ved det skal de finne evig fred.

Hvor vi enn har fart vill, er den evige vokterens våkne blikk alltid festet på oss – vi kommer aldri så langt bort at Hyrdens øyne ikke når oss. I sorgene våre gir han stadig akt på oss, og ikke én smerte unngår ham. Når vi arbeider, merker han når vi blir trette, og han skriver opp i sin bok alt det hans troende strever med.

Herrens tanker omgir oss på alle våre veier og trenger inn i det innerste av vårt hjerte. Ikke en nerve, ikke en blodåre og ikke en muskel i legemet vårt er utenfor hans omsorg. Den store Gud tenker på alle de små tingene i vår lille verden.

Kjære leser, er dette dyrebart for deg? Hold da fast ved det. La deg aldri bedra av slike tåpelige filosofer som forkynner en upersonlig Gud og taler om materien som om den var til av seg selv og styrte seg selv. Herren lever og tenker på oss. Denne sannheten er altfor dyrebar til at vi så lett skal la oss frarøve den.

Den som har vakt en stor manns oppmerksomhet, regner med at lykken hans er gjort. Men hvor mye større er det ikke å være gjenstand for kongenes Konges oppmerksomhet! Når Herren tenker på oss, er alt vel, og vi kan glede oss for evig.

Mai

1. mai

«Jeg er en rose i Saron» (Høys 2,1).[1]

Hvor mye skjønnhet det enn er å se i den synlige verden, er Jesus Kristus likevel ti ganger skjønnere i den åndelige. Rosen regnes for den vakreste av alle blomster, men Jesus er uendelig mye vakrere i sjelens hage enn noen rose i en jordisk hage. Han er den yndigste av alle. Han er solen, og alle andre er stjerner. Himmelen og dagen er mørke ved siden av ham, for *Kongen i sin skjønnhet overgår alle*.

«Jeg er en rose i *Saron*.» Rosene der var de fineste og sjeldneste. Jesus er ikke bare «rosen», han er «rosen i Saron». Slik kaller han også sin rettferdighet «gull», og legger siden til: «gull fra Ofir» – det beste av det beste. Han er elskelig, ja, den mest elskelige av alle.

Rosen er vakker å se på, og duften er behagelig og forfriskende. Slik finner også alle sjelens sanser – smak, følelse, syn og hørsel – sin fulle tilfredshet i Jesus. Til *og med minnet* om hans kjærlighet er yndig. Ta en rose fra Saron og plukk den blad for blad, og legg bladene i minnets krukke. Lenge etter skal du finne at hvert eneste blad fyller huset med duft.

Kristus metter fullt og helt den reneste sjels lengsel. Den største kjenner er fullt fornøyd med rosen. Og når sjelen har nådd sin høyeste modenhet, skal den likevel være fornøyd med Kristus – ja, da skal den kunne sette enda mer pris på ham. Ikke engang himmelen eier noe som overgår rosen i Saron.

Hvilket bilde kan vel gjengi hans skjønnhet? Menneskets tunge og jordiske ting makter ikke å tale fullt om ham. Alt det herligste på jor-

[1] NB: «Jeg er Sarons blomst».

den gir bare et svakt bilde av hans usigelige skjønnhet. Å, du herlige rose, blomstre alltid i mitt hjerte!

2. mai

«I tro døde alle disse» (Hebr 11,13).

For en herlig gravskrift over alle de salige hellige som sovnet inn før Herren kom! Det betyr ingenting hvordan de døde, om det var av alderdom eller ved vold. Det ene punktet der de alle er like, er det viktigste: De døde i tro. I troen levde de – den var deres trøst, deres drivkraft og deres støtte. Og i den samme åndelige nåden døde de. De sluttet sin livssang i den samme yndige tonearten som den lenge hadde gått i.

De døde ikke i tillit til kjødet eller til sine egne gaver. De bøyde ikke av fra den veien der de først fant nåde hos Gud, men gikk troens vei fra begynnelsen til slutten. Troen er like uvurderlig når en skal dø, som når en skal leve.

Å dø i troen peker bakover, mot *det som har vært*. De trodde de løftene som var gitt, og var visse på at deres synder var utslettet ved Guds nåde.

Å dø i troen har også med *det nåværende* å gjøre. Disse hellige var visse på at de var benådet; de frydet seg i strålene fra Guds kjærlighet og hvilte i hans trofasthet. Og å dø i troen vender blikket mot *framtiden*. De som sovnet inn, visste at Messias skulle komme. Og når han kom til jorden i de siste dager, skulle de stå opp av gravene sine for å se ham. Dødens smerte var for dem bare fødselsveer til et bedre liv.

Fatt mot, min sjel, når du leser denne gravskriften. Av nåde vandrer du i tro, og sjelden får du gleden av å se. Men dette har også vært veien for de beste og ypperste. Troen var den banen disse stjernene av første størrelse gikk i mens de lyste her nede – og lykkelig er du som har den samme banen. Se i kveld på ny til Jesus, «troens opphavsmann og fullender» (Hebr 12,2). Takk ham for at han har gitt deg en like dyrebar tro som dem som nå er i herligheten.

3. mai

«Gud er vår tilflukt og vår styrke, en hjelp i trengsler, funnet overmåte stor» (Sal 46,2).

Det er ikke meningen at vi bare skal se på den frelsende nåden uten å ta den til oss. Også vår Herre Jesus er gitt oss til hjelp her og nå. Kjære kristne venn, du bruker ikke Jesus slik du burde. Hvorfor forteller du ham ikke alt som tynger deg når du er bekymret? Har han ikke et hjerte som lider med deg? Kan han ikke trøste og styrke deg? Men nei, du går til alle vennene dine, bare ikke til din beste venn. Du øser ut det du har på hjertet overalt, unntatt ved din Herres bryst.

Tynges du av dagens synder? Her er en kilde full av blod; bruk den, du Guds utvalgte! Har skyldfølelsen kommet over deg? Jesu tilgivende nåde *holder* når den prøves om og om igjen. Kom straks til ham og la deg rense. Sørger du over at du er svak? Han er din styrke – hvorfor støtter du deg ikke til ham? Føler du deg naken? Se her, sjel: Kle deg i Jesu rettferdighets drakt! Stå ikke og se på den, men ta den på deg. Bort med din egen rettferdighet og bort med frykten din! Kle deg i den skinnende hvite silken, for den er til deg.

Føler du deg syk? Ring med bønnens klokke og vekk den store legen! Han skal gi deg den medisinen som gjør deg frisk. Du er fattig, men du har en slektning som er en rik og mektig mann. Hva – vil du ikke gå til ham og be ham gi deg av sin overflod? Han har jo lovt at du skal være hans medarving, og han har gitt deg alt han er og har.

Herren liker ingenting dårligere enn at hans folk bruker ham som pynt og ikke tar imot hjelp av ham. Han vil at vi skal bruke ham. Jo flere byrder vi legger på hans skuldrer, jo mer dyrebar blir han for oss.

4. mai

> «For dere er gjenfødt, ikke av forgjengelig, men av uforgjengelig sæd» (1 Pet 1,23).

Peter formante innstendig de spredte hellige om å elske hverandre «inderlig av hjertet» (1 Pet 1,22). Grunnen hentet han ikke fra naturen, loven eller menneskelig visdom, men fra den høye og guddommelige naturen som Gud hadde plantet i sitt folk. En klok oppdrager av fyrstesønner vil prøve å vekke og utvikle et kongelig sinn og en verdig framferd hos dem, slik deres stilling og ætt krever. Slik ser Peter på Guds barn: De er arvinger til herligheten, fyrster av kongelig blod, etterkommere av kongenes Konge, jordens sanne og eldste adel.

Derfor sier han til oss: «Se til at dere elsker hverandre for deres edle ætts skyld, for dere er født av uforgjengelig sæd. Gjør det for slektens

skyld, for dere har opphavet deres i Gud, han som har skapt alle ting. Og gjør det fordi dere er bestemt for evigheten, for dere skal aldri dø, selv om kjødets herlighet skal forgå, ja, ikke lenger være til.»

Det ville være godt om vi i ydmykhet så hvilken sann verdighet den nye naturen vår gir oss, og levde etter den. Hva er en kristen? Sammenligner vi ham med en konge, har han i tillegg til kongelig verdighet også prestens hellighet. En konges verdighet ligger ofte bare i kronen, men hos en kristen er den en del av hans innerste vesen. Ved den nye fødselen står han like høyt over sine medmennesker som et menneske står over dyret som går til grunne.

I alt han gjør og lar være, bør han derfor opptre som en som ikke hører til den store mengden. Han er utvalgt ut av verden, skilt ut ved nåden og skrevet inn blant Guds folk. Derfor kan han ikke grave i støvet slik de andre gjør, eller leve som verdens barn. Å, du som tror på Kristus, måtte din høye naturs verdighet og ditt lyse håp for framtiden drive deg til å jage etter hellighet og til å fly selv skinnet av det onde.

5. mai

«Den som akter på ordet, skal finne lykke. Og den som setter sin lit til Herren, er salig» (Ordsp 16,20).

Visdom er menneskets sanne styrke. Ledet av visdommen når mennesket best det målet det er skapt for. Den som lever klokt, får den rikeste glede og bruker gavene sine på det edleste vis. Slik finner han det gode i ordets beste mening. Uten visdom er mennesket som det villeste føll, som springer hit og dit og kaster bort krefter som kunne vært brukt til nytte.

Visdommen er kompasset mennesket skal styre etter over livets hav. Uten den er mennesket et skip som driver hjelpeløst, en ball for vind og bølger. I en verden som denne må et menneske ha klokskap. Ellers finner han aldri noe godt, men blir lokket inn i mer ondt enn han kan regne ut. Pilegrimen vil skade foten stygt på tornene i livets skog hvis han ikke går med den største forsiktighet. Den som er i en ørken der røverbander herjer, må bruke visdom om han skal komme fram i fred.

Lar vi oss oppdra av den store Læreren og følger dit han fører, skal vi finne det gode mens vi ennå bor i denne triste boligen. Det finnes

himmelske frukter å høste på denne siden av Edens lunder, og paradisets sanger kan synges selv på jordens øde mark.

Men hvor finner vi denne visdommen? Mange har drømt om den, men ikke eid den. Hvor lærer vi den? La oss lytte til Herrens røst, for han har åpenbart hemmeligheten. Han har vist menneskenes barn hva den sanne visdommen er, og vi finner det i teksten vår: «Den som setter sin lit til Herren, er salig.»

Den rette visdommen er å sette sin lit til Herren. Den er den sikreste ledetråden på livets villsomme veier; følg den, så skal du finne evig salighet. Den som setter sin lit til Herren, har fått Guds stempel på at han er vis. Salig er han nå, og enda saligere skal han bli der oppe.

Herre, vær hos meg i denne stille kveldsstunden, og lær meg troens visdom!

6. mai

«Alle min krigstjenestes dager vil jeg vente» (Job 14,14).

Et lengre opphold på jorden gjør *himmelen så mye saligere*. Ingenting gjør hvilen så søt som arbeidet, og ingenting gjør tryggheten så god som den uroen vi har kommet gjennom. Jordens bitre malurtbeger skal gjøre den nye vinen i herlighetens gylne kar så mye mer velsmakende. Vår bulkete rustning og våre arrete ansikter skal gjøre seieren så mye mer ærefull når vi blir ønsket velkommen der oppe blant dem som har seiret over verden.

Vi ville ikke ha fullt fellesskap med Kristus om vi ikke var her nede en tid. For han ble døpt med lidelsens dåp blant menneskene, og også vi må døpes med den om vi vil ha del i hans rike. Fellesskapet med Kristus er så ærefullt at den største sorg er en lav pris for det.

En annen grunn til at vi er her nede, er at det tjener *andre til gode*. Vi ønsker ikke å komme inn i himmelen før arbeidet vårt er fullført. Kanskje er vi ennå bestemt til å bringe lys til sjeler som vandrer i syndens mørke natt.

At vi blir her lenger, er uten tvil til Guds ære. Et prøvet Guds barn skal skinne som en godt slipt edelsten i Kongens krone. Ingenting gir en arbeider så stor ære som når verket hans har stått seg gjennom en lang og hard prøve uten å svikte. Vi er Guds henders verk, og han skal bli herliggjort i oss gjennom våre trengsler. Det er for Jesu æres skyld at vi bærer troens prøvelser med hellig glede.

Å, måtte hver enkelt gi avkall på sin egen lengsel for Jesu æres skyld og si til seg selv: «Kan jeg løfte min Herre en eneste tomme høyere ved å ligge i støvet, så vil jeg alltid bli liggende på jorden. Kan jeg gi min Herre mer ære ved å leve på jorden for alltid, så skal det være min salighet å være stengt ute fra himmelen.» Vår tid er fastsatt fra evighet av. La oss ikke bekymre oss for den, men vente tålmodig til perleportene åpnes.

7. mai

«Da sier Jesus til ham: Stå opp, ta båren din og gå!» (Joh 5,8).

Som mange andre hadde denne syke mannen ventet på et under og et tegn. Han hadde holdt utrettelig øye med dammen, men ingen engel var kommet – i alle fall ikke for ham. Han trodde at dette var den eneste utveien, og derfor fortsatte han å vente. Han visste ikke at det ved siden av ham sto en som kunne gjøre ham frisk med ett ord.

Mange er i samme stilling. De venter på en særlig bevegelse i sjelen, et bemerkelsesverdig inntrykk eller et syn fra himmelen. Men de venter forgjeves og uten at noe skjer. Om det i noen tilfeller skulle komme særlige tegn, er det svært sjelden. Ingen har rett til å vente noe slikt, aller minst den som vet at han ikke ville makte å komme seg ned i vannet om det så ble rørt.

Det er en sørgelig tanke at tusener ennå står og venter mens de bruker midlene – ytre skikker, løfter og forsetter. Slik har de ventet i uminnelige tider, forgjeves, helt forgjeves. Og imens glemmer disse stakkars sjelene den Frelseren som er nær, og som ber dem se til ham og bli frelst. Han kunne gjøre dem friske på et øyeblikk, men de venter heller på en engel og et under.

Troen på ham er den sikre veien til salighet, og han fortjener den mest ubetingede tillit. Men vantroen får dem til å foretrekke de kalde søylegangene ved Betesda framfor hans varme kjærlighets åpne favn. Å, måtte Herren vende øynene sine mot de mange som er i denne tilstanden i kveld! Måtte han tilgi dem at de akter hans guddommelige makt så lite, og kalle dem med sin milde, lokkende røst: Stå opp fra fortvilelsens leie, og ta båren din og gå i troens kraft!

Å Herre, hør vår bønn for alle slike i denne stille kveldsstunden. Å, at de måtte se og leve før neste morgen gryr! Kjære leser, har det vært noe i denne betraktningen for deg?

8. mai

«Og du skal kjenne Herren» (Hos 2,20).

Skal vi virkelig overgi oss til Gud og få fred, må vi kjenne ham slik han har åpenbart seg: ikke bare som én i sitt vesen, men også som tre personer. Gud sa: «La oss gjøre mennesker i *vårt* bilde» (1 Mos 1,26). Ingen må slå seg til ro før han vet noe om dette *vi* som har gitt ham livet.

Søk å lære Faderen å kjenne. Skjul hodet ditt ved hans bryst i dyp anger, og bekjenn at du ikke er verdig til å kalles hans barn. Ta imot hans kjærlighets kyss. La ham sette ringen på fingeren din, tegnet på hans evige troskap. Sett deg ved hans bord, og la hjertet ditt glede seg over hans nåde.

Søk så å lære mye om Guds *Sønn*. Han er utstrålingen av Farens herlighet, og likevel ble han menneske for vår skyld, fordi han i usigelig nåde bøyde seg ned. Lær ham å kjenne i den underfulle foreningen av hans to naturer: evig Gud og likevel et lidende, dødelig menneske. Følg ham når han går på vannet med en guddommelig herskers skritt, og når han sitter trett ved brønnen som et annet menneske. Slå deg ikke til ro før du vet mye om Jesus Kristus som din venn, din bror, din mann, ditt alt.

Glem ikke *Den Hellige Ånd*. Søk å få en klar forståelse av hans natur og vesen, hans egenskaper og gjerninger. Se på denne Herrens Ånd som først av alt svevde over kaos og skapte orden, og som nå svever over kaoset i din sjel og skaper hellighetens orden. Se på ham som Herren og giveren av åndelig liv, som den som opplyser, underviser, trøster og helliggjør. Se hvordan han som den hellige salven kommer ned over Jesu hode og siden hviler over deg.

En slik opplyst tro på treenigheten, som bygger på Skriften og er prøvet i erfaringen, er din om du virkelig kjenner Gud. Og en slik kunnskap gir sannelig fred.

9. mai

«Kom, min elskede! La oss gå ut på marken … La oss se om vintreet har satt skudd» (Høys 7,11.12).

Kirken skulle til å ta fatt på et alvorlig arbeid og ville ha Herren med seg. Den sier ikke: «Jeg vil gå», men: «*La oss* gå.» Det blir et salig arbeid

når vi har Jesus ved vår side. Det er Guds folks arbeid å stelle hans vingård. Som våre første foreldre er vi satt i hagen for å gjøre nytte. La oss derfor gå ut på marken.

Merk deg at når kirken er som den skal være, står den i fellesskap med Kristus i alt sitt arbeid. Noen tror at en ikke kan tjene Jesus rett og samtidig leve i samfunn med ham. Det er en misforståelse. Det er uten tvil svært lett å forsømme det indre livet for de ytre gjerningenes skyld. Da må vi klage med bruden: «De satte meg til å vokte vingårdene. Min egen vingård har jeg ikke voktet» (Høys 1,6). Men det kan bare gå slik på grunn av vår egen dårskap og forsømmelse.

En kristen kan godt la være å gjøre noe som helst og likevel bli like livløs i åndelige ting som den travleste. Maria ble ikke rost fordi hun satt stille, men fordi hun satt ved Jesu føtter. Slik skal heller ikke de kristne roses når de forsømmer sine plikter under påskudd av at de lever i inderlig samfunn med Jesus. Det er ikke det å sitte, men det å *sitte ved Jesu føtter*, som er verdt ros.

Tro ikke at virksomheten i seg selv er noe ondt. Den er en stor velsignelse og et nådemiddel for oss. Paulus kalte det en nåde som var gitt ham, at han fikk forkynne, og enhver form for kristen tjeneste kan bli en personlig velsignelse for den som er opptatt med den.

De som står Kristus nærmest, er ikke munker eller eremitter som har mye tid til overs. Det er utrettelige arbeidere i Jesu tjeneste, som har ham ved sin side i strevet og slik er Guds medarbeidere. La oss derfor huske at hva vi enn har fått å gjøre for Jesus, kan og bør vi gjøre det i nært samfunn med ham.

10. mai

> «En herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet» (Joh 1,14).

Kjære kristne venn, du kan vitne om at Kristus er *Farens enbårne Sønn* og samtidig den førstefødte av de døde. Du kan si: «Han er Gud for meg, selv om han bare er et menneske for resten av verden. Han har gjort for meg det ingen annen enn Gud kunne gjøre. Han har bøyd min trassige vilje og smeltet mitt harde hjerte. Han har åpnet kobberportene og brutt jernbommene. Han har vendt min gråt til latter og min sorg til glede, og han har fylt hjertet mitt med usigelig glede. La

andre tro hva de vil om ham; for meg er han Farens enbårne Sønn. Lovet være hans navn!

Og han er *full av nåde*. Hadde han ikke vært det, ville jeg aldri ha blitt frelst. Han dro meg til seg mens jeg prøvde å komme bort fra hans nåde. Og da jeg til sist kom skjelvende til hans nådestol, som en dømt forbryter, sa han: ‹Vær frimodig, dine synder er tilgitt.›

Og han er *full av sannhet*. Hans løfter har vært sannhet; ikke ett av dem har sviktet. Jeg sier at ingen tjener har en slik herre som jeg. Ingen bror har en slik slektning som han har vært for meg. Ingen hustru har en slik ektemann som Kristus har vært for min sjel. Ingen synder har en bedre frelser, og ingen som sørger, en bedre trøster, enn Kristus har vært for meg.

Jeg trenger ingen annen enn ham. I livet er han mitt liv, og i døden skal han ta bort dødens brodd. I fattigdom er Kristus min rikdom, i sykdom er han mitt leie. I mørket er han min stjerne og om dagen min sol. Han er mannaen i ørkenen, og han skal være det nye brødet når vi kommer fram til Kanaan. Jesus er for meg bare nåde og ingen vrede, bare sannhet og ingen falskhet. Han er *full* av nåde og sannhet. Min sjel, syng lov og pris til Farens enbårne Sønn i denne kveldsstunden!»

11. mai

«Vær du bare riktig frimodig og sterk» (Jos 1,7).

Guds hjertelige kjærlighet til sine tjenere gjør at han bryr seg om hvordan de har det i sitt indre. Han ber dem være ved godt mot. Noen synes det er en liten ting at en kristen plages av tvil og frykt, men slik tenker ikke Gud. Av denne teksten ser vi tydelig at det ikke er Mesterens vilje at vi skal være slaver av frykten. Han vil gjerne se oss fri for bekymring, tvil og motløshet.

Vår Mester tar ikke så lett på vår vantro som vi gjør. Når vi mister motet, er vi rammet av en sykdom som ikke er til å spøke med, men som straks må legges fram for den store legen.

Vår Frelser liker ikke å se oss med sorgfulle ansikter. Ved Ahasverus' hoff var det forbudt å komme i sørgeklær. En slik lov gjelder ikke hos kongenes Konge; vi får komme med all vår sorg. Likevel ser han helst at vi blir fri for motløshetens ånd og takker og lover ham i stedet, for vi har stor grunn til glede.

En kristen burde ha et uforferdet sinn og ære Herren ved å bære prøvelsen med heltemot. Er han redd og motløs, *vanærer han Gud*. Og for et *dårlig eksempel* han gir! Tvil og motløshet er en smittsom sykdom som fort sprer seg i Herrens hjord. Én nedslått kristen gjør tjue sjeler sorgfulle.

Holder du ikke motet oppe, blir *Satan altfor sterk for deg*. Å, måtte din ånd være glad i Gud, din Frelser! «Glede i Herren» skal være din styrke (jf. Neh 8,10), og ingen av avgrunnens ånder skal vinne over deg. Men feighet lar banneret synke.

Dessuten er *arbeidet lett* for et menneske med et frimodig sinn; framgangen følger gleden. Den som arbeider med glede i Gud og tror på ham av hele sitt hjerte, kan være viss på at det lykkes for ham. Den som sår med håp, skal høste med glede. Derfor, kjære leser: «Vær riktig frimodig og sterk!»

12. mai

> «Frykt ikke for å dra ned til Egypt, for der vil jeg gjøre deg til et stort folk. Jeg skal selv dra ned med deg til Egypt, og jeg skal også visselig føre deg opp igjen» (1 Mos 46,3.4).

Jakob må ha skjelvet ved tanken på at han skulle forlate det landet der hans far hadde bodd, og dra til fremmede hedninger. *Nye forhold* ventet ham, og sannsynligvis prøvelser. Hvem kunne uten uro våge seg inn blant en fremmed konges hoffolk? Men veien var *tydelig vist* ham, og derfor bestemte han seg for å gå den.

Kristne står ofte i en lignende stilling. De må møte farer og fristelser de ikke kjenner. Å, måtte de i slike stunder *følge Jakobs eksempel*! Måtte de bære fram sine bønner for Gud og søke hans ledelse, og ikke ta et skritt før de har bedt om Herrens velsignelse. Da skal de ha Jakobs beskytter til venn og hjelper.

Hvor godt er det ikke å vite med visshet at Herren er med oss på alle våre veier, og at han bøyer seg ned og går med oss ned i våre ydmykelser og vår nød! Selv på den andre siden av havet stråler vår Fars kjærlighet som solen i sin glans. Da nøler vi ikke med å gå dit Herren lover å være nær. Selv dødsskyggens dal blir lys ved dette løftet.

De troende som går framover i tro på sin Gud, *har del i Jakobs løfte*. De skal føres opp både fra livets bekymringer og fra dødens grav. Jakobs etterkommere kom ut av Egypt i sin tid. Slik skal alle de troende

komme uskadd gjennom livets prøvelser og dødens redsler. La oss *ha Jakobs tillit*!

«Frykt ikke» er Herrens befaling og oppmuntring til dem som etter hans bud legger ut på et ukjent hav. Guds nærhet og vern tar bort hver engstelig tvil. Vi bør være redde for å gå uten vår Gud. Men når han ber oss gå, er det farlig å nøle. Kjære leser, gå framover og frykt ikke!

13. mai

«Herren er min tilfalne del» (Sal 16,5).

Se på det du eier, kjære kristne venn, og sammenlign din del med dine medmenneskers. Noen har sin del ute på marken. De er rike, og høsten gir dem gyllen frukt. Men hva er markens avkastning sammenlignet med Gud, som er jordens Herre? Hva er fulle låver mot ham som er husbonden, og som gir deg himmelbrød å spise?

Andre har sin del i byen. Rikdommen deres er stor og strømmer inn til dem uten stans, til de har samlet mye gull. Men hva er gull sammenlignet med din Gud? Du kan ikke leve av det; det kan ikke holde ditt åndelige liv oppe. Legg det på en urolig samvittighet – kan det lindre dens kval? Gi det til et sorgfullt hjerte, og se om det kan holde tilbake et eneste sukk eller ta bort en eneste bekymring. Men du har Gud, og i ham eier du mer enn du noen gang kunne kjøpe for gull og rikdom.

Andre igjen har sin del i det de fleste mennesker elsker: ry og berømmelse. Men spør deg selv om ikke din Gud er mer for deg enn alt slikt. Om tusen basuner lød til din ære, kunne det gjøre deg rede til å gå over Jordan, eller til å se dommens dag i møte med glede? Nei, det finnes sorger i livet som rikdommen ikke kan mildne, og ingen av jordens goder kan avhjelpe den nøden en kjenner i dødsstunden.

Men når du har Gud som din del, har du mer enn alt det andre til sammen. I ham finner du alt du mangler, både i livet og i døden. Med Gud som din del er du sannelig rik. For han skal sørge for det du trenger, trøste ditt hjerte, stille din sorg og lede dine skritt. Han skal være med deg i den mørke dalen og siden ta deg hjem, så du for alltid kan ha ham som din del.

«Jeg har rikelig», sa Esau (1 Mos 33,9). Det er det beste et verdens menneske kan si. Men Jakob sier: «Jeg har nok av alle ting» (1 Mos 33,11), og det er altfor høyt for et kjødelig sinn.

14. mai

«I sin arm skal han samle lammene, og ved sin barm skal han bære dem» (Jes 40,11).

Hvem er det disse nådefulle ordene sies om? Om *den gode hyrde*. *Hvorfor* bærer han lammene ved sin barm? Fordi *han har et kjærlig hjerte som straks smelter når han ser det svake*. Hans medlidenhet vekkes når han hører sukkene og ser svakheten hos de små i hjorden sin.

Det hører til hans embete som en trofast yppersteprest å ta vare på de svake. Dessuten har han kjøpt dem med sitt blod, *og de er hans eiendom*. Han må og vil ta vare på det som har kostet ham så mye. Han har også *ansvar for hvert lam*, for han har forpliktet seg til ikke å miste ett eneste. Og de er alle en del av hans ære og hans lønn.

Men hvordan skal vi forstå uttrykket: «Han skal *bære* dem»? Noen ganger bærer han dem ved at han *ikke lar dem gå gjennom altfor mange prøvelser*. Han farer varsomt med dem. Ofte blir de «båret» ved at de *fylles med et uvanlig mål av kjærlighet*, så de kan holde ut og stå fast. Om kunnskapen deres ikke er så stor, har de mye glede av det de vet.

Ofte «bærer» han dem ved å gi dem *en helt enfoldig tro*. Den tar løftets ord akkurat som det lyder, og løper i tillit rett til Jesus med hver bekymring. Denne enfoldige troen gir dem en uvanlig stor frimodighet, som løfter dem opp over jorden.

«Ved *sin barm* skal han bære dem.» Her er en grenseløs kjærlighet. Ville han legge dem ved sin barm om han ikke elsket dem høyt? Her er *en salig nærhet*: De er så nær at de ikke kan komme nærmere. Her er *en hellig fortrolighet*: dyrebare tegn på ømhet mellom Kristus og hans små. Her er *full trygghet*: Hvem kan skade dem ved hans barm? Da måtte en jo først ramme hyrden. Her er *full hvile og den yndigste fred*. Vi kan sannelig ikke helt fatte Jesu uendelige kjærlighet.

15. mai

«De fullendte» (Hebr 12,23).

Husk at det er to slags fullkommenhet en kristen trenger: rettferdiggjørelsens fullkommenhet i Kristi person, og helliggjørelsens fullkommenhet, som virkes av Den Hellige Ånd. Fordervelsen finnes ennå i de gjenfødtes hjerter – det lærer vi snart av erfaring. Lyster og onde begjær bor alltid i oss.

Men jeg gleder meg i vissheten om at den dagen kommer da Gud skal fullføre den gjerningen han har begynt. Han skal stille meg fram, ikke bare fullkommen i Kristus, men også fullkommen ved Ånden, uten flekk eller rynke. Kan det være sant at mitt fattige, syndige hjerte skal bli hellig, slik Gud er hellig? Skal den sjelen som så ofte roper: «Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?» (Rom 7,24), bli fri fra synd og død? Skal ikke noe ondt og syndig lenger såre mine ører, og ingen vanhellig tanke forstyrre min fred? Salige stund, kom snart!

Når jeg går over Jordan, skal helliggjørelsens verk være fullført. Men ikke før den stunden kan jeg kreve fullkommenhet i meg selv. Da skal min ånd få den siste dåpen i Den Hellige Ånds ild. Jeg kunne nesten lengte etter å dø for å få denne siste rensingen, som skal føre meg inn i himmelen. Ingen engel er renere enn jeg skal være. For i dobbel forstand skal jeg kunne si: «Jeg er ren» – ved Jesu blod og ved Åndens gjerning. Å, hvor burde vi ikke prise Den Hellige Ånds kraft, som slik gjør oss skikket til å stå for vår Far i himmelen!

Men håpet om fullkommenhet må ikke gjøre oss fornøyd med vår ufullkommenhet nå. Gjør det det, kan ikke håpet vårt være av det rette slaget. For et godt håp renser allerede nå. Nådens verk må *vokse i oss her*, ellers kan det ikke *fullendes der*. La oss be om å bli fylt av Ånden, så vi stadig mer kan bære rettferdighets frukt.

16. mai

> «Og han sa: Så sier Herren: Grav grøft ved grøft i dalen her! For så sier Herren: Dere skal ikke se vind og ikke se regn, men likevel skal denne dalen bli fylt med vann, så dere får drikke, både dere selv og buskapen og kløvdyrene» (2 Kong 3,16.17).

De tre kongenes hærer holdt på å gå til grunne av mangel på vann. Gud skulle til å sende dem vann, og med disse ordene forkynte profeten velsignelsen som skulle komme. Her viste *menneskenes hjelpeløshet* seg: Ingen av de tapre mennene kunne skaffe seg en eneste dråpe vann, verken fra skyene eller fra jorden. Slik står ofte Herrens trofaste rådløse. De ser at det skapte ikke makter noe, og erfaringen må lære dem hvor hjelpen er å finne.

Men folket skulle *gjøre seg klar for Guds hjelp*. De skulle grave grøftene der det dyrebare vannet skulle samles. Slik må også menigheten

gjøre seg rede til å ta imot velsignelsen, med særlige tiltak, anstrengelser og bønner. Den skal grave grøftene, og Herren skal fylle dem. Dette måtte gjøres i tro, i full tillit til at velsignelsen skulle komme.

Og siden kom den gaven de ventet, *på en underlig måte*. Regnet styrtet ikke ned fra skyene, slik det gjorde da Elia ba. Grøftene ble fylt stille og hemmelighetsfullt. Herren går fram på sin egen vis. Han er ikke bundet av tid og måte slik vi er, men gjør som han vil blant menneskenes barn. Vår del er å ta imot med takk, ikke å foreskrive ham noe.

Vi skal også legge merke til *hvor rik gaven var*: Det var nok til alle. Slik er det også med evangeliet. Alt kirken og menigheten trenger, skal Guds makt gi som svar på bønn, og snart skal Herrens stridsmenn få seier.

Hva gjør jeg for Jesus? Hvilke grøfter graver jeg? Å Herre, gjør meg rede til å ta imot den velsignelsen du så gjerne vil gi!

17. mai

«Du er min tjener! Jeg har utvalgt deg» (Jes 41,9).

Har vi fått Guds nåde i våre hjerter, er vi også blitt Guds *tjenere*. Kanskje er vi utro tjenere, og unyttige er vi i alle fall. Men lovet være hans navn, vi er likevel hans tjenere: Vi bærer hans farger, spiser ved hans bord og lyder hans befalinger. En gang var vi syndens treller. Men han som har gjort oss fri, har nå tatt oss inn blant sine husfolk og lært oss å gjøre hans vilje.

Vi tjener ikke vår Mester fullkomment, men vi ville gjerne om vi kunne. Når vi hører Guds røst si til oss: «Du er min tjener», kan vi svare med David: «Jeg er din tjener … Du har løst mine bånd» (Sal 116,16).

Men Herren kaller oss ikke bare sine tjenere, men sine *utvalgte* tjenere: «Jeg har utvalgt deg.» Det var ikke vi som valgte ham først; han valgte oss. Er vi Guds tjenere, har vi ikke alltid vært det, og forandringen skyldes Guds nåde alene. Hans allmektige øye valgte oss ut, og hans uforanderlige nåde sa: «Med evig kjærlighet har jeg elsket deg» (Jer 31,3).

Lenge før tiden begynte og jorden ble skapt, hadde Gud skrevet navnene til sitt utvalgte folk i sitt hjerte. Han hadde bestemt dem til å bli lik hans Sønns bilde, og satt dem til arvinger til rikdommen i hans kjærlighet, nåde og herlighet. For en trøst er ikke dette for oss!

Har Herren elsket oss så lenge, skal han da forkaste oss nå? Han visste hvor gjenstridige vi skulle bli. Han forsto at hjertene våre var onde, og likevel valgte han oss.

Vår Frelser har ingen vaklende kjærlighet. Han er ikke slik at han en stund blir betatt av et glimt av skjønnhet i sin menighets øyne, og siden forkaster den fordi den er utro. Nei, han har trolovet seg med den fra evighet av. Og om Herren står det skrevet: «Jeg hater skilsmisse» (Mal 2,16). Den evige utvelgelsen *er* et bånd både på *vår* takknemlighet og på *hans* trofasthet, og ingen av delene kan fornektes.

18. mai

«Men siden» (Hebr 12,11).

Hvor lykkelige er ikke prøvede kristne *siden*! Ingen ro er så fullkommen som den som følger etter stormen. Hvem har ikke gledet seg over klart solskinn etter regn? Seiersfestene er for de godt prøvede soldatene. Når løven er drept, får vi spise honningen. Når vi har klatret opp på Vanskelighetens berg, får vi sitte og hvile i lysthuset. Når vi har gått gjennom Ydmykelsens dal og kjempet med Apollyon, kommer den skinnende skikkelsen med den legende grenen fra livets tre.

Som et skip etterlater et lysende kjølvann på havet, etterlater sorgene våre en sølvstripe av hellig glans – «siden». Det er freden, rik og salig fred, som følger etter den forferdelige uroen som en gang rådet i våre syndige, ulykkelige hjerter.

Se hvor lykkelig en kristen likevel er! Han får det gode til slutt, og derfor får han det o*nde først* her i verden. Men selv det «verste» blir godt for ham «siden»; den dypt pløyde åkeren gir en herlig høst. Allerede nå blir han rik ved sine tap, han stiger høyere ved sine fall, han lever ved å dø og blir fylt ved å tømmes.

Gir trengslene ham så mye fredsfrukt allerede i dette livet, hvordan skal da ikke den rette høsten bli «siden» i himmelen? Er hans mørke netter så lyse som verdens dager, hvordan skal da ikke hans dager være! Er stjernelyset hans allerede klarere enn solen, hvordan blir da ikke solskinnet hans! Kan han synge i et fengsel, hvor mye mer i himmelen! Kan han prise Herren i ildovnen, hvordan skal han ikke en gang love ham for tronen! Er det onde godt for ham *nå*, hvordan skal ikke Guds godhet overvelde ham *da*?

Å, du herlige «siden»! Hvem vil ikke være en kristen? Hvem vil ikke bære korset her for å få kronen siden? Men det kreves tålmodighet. For vi skal ikke hvile nå, og seieren venter oss ikke i dag, men «siden». Slå deg til ro, min sjel, og vær tålmodig.

19. mai

«Han ønsket seg døden» (1 Kong 19,4).

Det var underlig at nettopp denne mannen skulle be slik. Han skulle aldri dø; Gud hadde bestemt en uendelig mye bedre lodd for ham. Han skulle føres til himmelen i en vogn av ild og tas bort uten noen gang å se døden. Og så ba han: «Ta nå mitt liv, Herre! For jeg er ikke bedre enn fedrene mine.»

Her har vi et minneverdig eksempel på at Gud ikke alltid tar oss på ordet i bønnene våre, selv om han alltid svarer på dem. Han ga Elia noe bedre enn det han ba om, og slik både hørte og svarte han profetens bønn. Det var underlig at den uforferdede Elia ble så motløs ved Jesabels trussel at han ba om å få dø. Og det var stor godhet av vår himmelske Far at han ikke tok sin motløse tjener på ordet.

Læren om troens bønn har en grense. Vi må ikke vente at Gud skal gi oss alt vi finner på å be om. Vi vet at vi noen ganger ber og ikke får, fordi vi ber på en vrang måte. Vi må ikke vente å få noe hvis vi ber om noe som ikke er lovt oss, hvis vi handler mot den ånden Herren vil at vi skal følge, hvis vi ber om noe som strider mot hans vilje eller hans veier, eller hvis vi bare ber for vår egen bekvemmelighet uten en tanke på hans ære.

Men ber vi i tro uten å tvile, skal vi få, om ikke akkurat det vi ba om, så noe like godt, ja, bedre. Det er som en har sagt: «Betaler ikke Herren med sølv, så betaler han med gull. Og blir det ikke med gull, så blir det med diamanter.» Gir han deg ikke nettopp det du ber om, skal du få noe som er like mye verdt, og som du skal glede deg stort over å få i stedet.

Be derfor mye, kjære leser, og be inderlig i kveld. Men se godt etter hva du ber om.

20. mai

«Med menneskebånd dro jeg dem, med kjærlighetens
rep» (Hos 11,4).

Vår himmelske Far drar oss ofte med kjærlighetens rep. Men akk, hvor trege er vi ikke til å løpe etter ham! Hvor langsomt følger vi ikke når han drar oss så mildt!

Han drar oss til en mer enfoldig tro. Men ennå har vi ikke nådd Abrahams tillit. Vi kaster ikke våre jordiske bekymringer på Gud, men er som Marta, opptatt av all slags stell. Den fattige troen vår gjør sjelen tørr. Vi lukker ikke munnen vidt opp, enda Gud har lovt å fylle den.

Drar han oss ikke i kveld til å tro på ham? Kan vi ikke høre ham si: «Kom hit, mitt barn, og sett din lit til meg. Forhenget er revnet; tre fram for meg og kom nær til min nådestol uten frykt. Jeg fortjener at du stoler fullt på meg; kast din bekymring på meg. Rist av deg støvet fra bekymringene dine, og kle deg i gledens vakre klær.» Men akk, selv om han så kjærlig kaller oss til å få del i dette salige privilegiet, vil vi ikke komme.

En annen gang *drar han oss til nærmere samfunn med seg*. Vi har sittet på trappen til Guds hus, og han ber oss gå inn i festsalen og spise med ham. Men vi trekker oss tilbake fra den æren. Det finnes lønnkamre som ennå ikke er åpnet for oss. Jesus ber oss gå inn i dem, men vi gjør det ikke.

Å, hvor forferdelig kalde hjertene våre er! Vi elsker så lite vår kjærlige Herre Jesus. Vi er ikke skikket til å være hans tjenere, langt mindre hans brud. Og likevel har han opphøyd oss til å være ben av hans ben og kjøtt av hans kjøtt, trolovet og forent med ham. Her er kjærlighet!

Men det er en kjærlighet *som ikke tar imot nei*. Lyder vi ikke når hans kjærlighet drar oss mildt, skal han sende prøvelser for å drive oss nærmere til seg. For nærmere vil han ha oss. For dumme barn vi er, som står imot disse kjærlighetens bånd og slik pådrar oss de prøvelsene som Jesus vet å bruke så godt!

21. mai

«Det er korn i Egypt» (1 Mos 42,2).

Hungersnøden tynget alle folk, og det så ut til at Jakob og hans hus ikke kunne slippe unna den store nøden. Men Gud glemmer aldri dem som han i sin kjærlighet har utvalgt. Han hadde lagt opp et forråd til sitt folk: Han hadde latt egypterne få vite om hungersnøden på forhånd, og gitt dem tanken om å samle inn korn i de gode årene.

Jakob hadde lite håp om redning fra Egypt, men det lå likevel korn klart til ham der.

Vær viss på dette, du troende kristne: Selv om alt ser ut til å være mot deg, har Gud lagt noe til side for deg. I listen over dine trengsler står det et salig unntak. På en eller annen måte skal han frelse deg, og på en eller annen vis skal han skaffe deg en utvei. Kanskje kommer hjelpen fra en helt uventet kant, men du skal sannelig få hjelp i din nød, og du skal prise Herrens navn.

Gir ikke mennesker deg mat, så skal ravnene gjøre det. Gir ikke jorden hvete, så faller det manna fra himmelen. Vær derfor ved godt mot og hvil trygt i din Gud. Han kan la solen gå opp i vest om han vil, og gjøre sorgens kilde til en flod av glede.

Alt kornet i Egypt var i den elskede Josefs hånd. Han åpnet og stengte forrådshusene som han ville. Slik er også alle forsynets skatter i vår Herre Jesu makt, og han deler dem ut med rund hånd til sine. Josef var av hele sitt hjerte villig til å hjelpe sine nærmeste; Jesus er utrettelig i sin trofaste omsorg for sine brødre.

Vår oppgave er å hente den hjelpen som ligger klar til oss. Vi skal ikke sitte stille og motløse, men ta oss sammen. Bønnen fører oss snart fram for vår kongelige Bror. Og når vi først er kommet fram for hans trone, trenger vi bare å be og ta imot. Forrådene hans er ikke tomme; det finnes korn ennå. Hjertet hans er ikke hardt; han gir oss korn.

Herre, tilgi oss vår svake tro, og lær oss i kveld å hente mye av din rikdom og ta imot nåde over nåde!

22. mai

«Hvor vakker du er, min elskede» (Høys 1,16).

Vår brudgom er vakker fra hvilken side vi enn ser ham. Vår himmelske Far sender oss mange slags erfaringer for å gi oss nye utsiktspunkter der vi kan se Jesu skjønnhet. Hvor velkomne må ikke prøvelsene våre være, når de løfter oss opp dit vi kan se Jesus klarere enn vi ellers ville gjort!

Vi har sett ham fra Amanas topp og fra toppen av Senir og Hermon, og som solen har han lyst for oss. Men vi har også sett ham «fra løvenes bosteder, fra panternes fjell» (Høys 4,8), og han har ikke mistet noe av sin skjønnhet. Fra sykeleiet og fra gravens rand har vi

vendt blikket mot vår sjels brudgom, og han har aldri vært annet enn vakker. Mange av hans hellige har sett ham fra mørke fengsler og gjennom bålets røde flammer. De har aldri sagt et vondt ord om ham, men har prist hans skjønnhet helt inn i døden.

Å, for en høy og salig gjerning det er alltid å se på vår dyrebare Herre Jesus! Er det ikke usigelig herlig å se Frelseren i alle hans embeter og finne at han er uten like i hvert av dem? Det er som å dreie på et kaleidoskop og stadig finne nye mønstre av makeløs skjønnhet. I krybben og i evigheten, på korset og på tronen, i hagen og i sitt rike, blant ugjerningsmenn og blant kjerubene – overalt er han bare yndighet.

Se nøye på hver liten handling i hans liv og hvert trekk i hans karakter, og han er like elskelig i det minste som i det største. Bedøm ham som du vil, du kan ikke finne noe å klage på. Mål ham hvor du vil, ingenting skal mangle. Evigheten skal ikke kunne oppdage skyggen av en flekk hos vår brudgom. Snarere skal hans skjulte herlighet stråle med enda mer ufattelig glans etter hvert som tiden går, og hans usigelige skjønnhet skal mer og mer gripe alle himmelske sinn.

23. mai

«Du har ikke kjøpt kalmus-krydder til meg for sølv» (Jes 43,24).

De som kom for å tilbe i templet, pleide å ha med seg duftende røkelse som skulle brennes på Guds alter. Men i frafallets tid var Israels barn gjerrige og bar fram få takkoffer til Herren. Det var et tegn på at hjertet var kaldt mot Gud og hans hus.

Kjære leser, er det aldri slik med deg? Kunne ikke anklagen i teksten av og til, ja, kanskje ofte, rettes mot deg? De som er fattige på penger, men rike i troen, skal ikke bli dårligere mottatt fordi gavene deres er små. Men du som er fattig: Gir du i rett forhold til det du har fått av din Herre, eller holder du enkens skjerv tilbake fra den hellige tempelkisten?

Den rike giveren bør være takknemlig for det pundet som er betrodd ham. Men han må ikke glemme sitt store ansvar, for «hver den som mye er gitt, av ham skal mye kreves» (Luk 12,48). Du som er rik: Gir du Herren i samsvar med det du har tjent?

Jesus har gitt sitt blod for oss – hva skal vi gi ham? Vi er hans, og alt vi har, er hans, for han har kjøpt oss til sin eiendom. Kan vi da opptre

som om vi tilhørte oss selv? Å, at vi var mer hellige! Og at vi, for å bli det, hadde mer kjærlighet!

Kjære Jesus, hvor god er ikke du, som tar imot de duftende kryddene vi har kjøpt for penger! Ingenting er for dyrebart som takk for din makeløse kjærlighet. Likevel tar du med velbehag imot det minste tegn på oppriktig kjærlighet. Du nøyer deg med våre fattige forglemmegeier og kjærlighetsgaver, som om de var riktig kostbare. Men i virkeligheten er de bare som noen markblomster et barn bærer hjem til moren sin.

Aldri må vi være gjerrige mot deg. Fra nå av skal du aldri måtte klage over at vi holder kjærlighetsgavene våre tilbake. Vi vil gi deg tiende av alt vi eier, og så bekjenne: «Av det som din hånd har gitt oss, har vi gitt deg» (1 Krøn 29,14).

24. mai

«Se bare til at dere lever et liv som er Kristi evangelium verdig» (Fil 1,27).

Ordet Paulus bruker her, gjelder ikke bare samtalene våre og omgangen med andre, men hele retningen i livet vårt og vår framferd i verden. Det viser også til de handlingene og rettighetene som hører med til borgerskapet. Som borgere i det nye Jerusalem blir vi altså pålagt å la handlingene våre være Kristi evangelium verdige. Hvordan kan det skje?

For det første *er evangeliet svært enkelt*. Slik bør også de kristne være enkle i sine vaner. I vårt vesen, vår tale, vår klesdrakt og hele vår framferd bør vi vise den nøysomheten som er så vakker. Evangeliet er *den høyeste sannhet*, gull uten slagg. En kristens liv mangler glans og verdi hvis det ikke har sannhetens smykke.

Evangeliet er *uten frykt*. Det forkynner sannheten modig, enten menneskene liker det eller ikke; vi må være like trofaste og uforferdede. Men evangeliet er også *bare mildhet*. Se hvilket sinnelag opphavsmannen har: «Det knekkede rør skal han ikke knuse» (Jes 42,3). Det finnes kristne som er skarpere enn en tornehekk; de ligner ikke Jesus. La oss søke å vinne andre ved mildhet i ord og gjerning.

Evangeliet er *kjærlighet*. Det er et budskap fra kjærlighetens Gud til en fallen og fortapt slekt. Kristi siste bud til disiplene var: «Dere skal elske hverandre!» (Joh 13,34). Å, at alle Guds barn var mer virkelig og

inderlig forent i kjærlighet til hverandre! Å, om vi hadde mer hjertelig medlidenhet med sjelene til de usleste og mest elendige mennesker!

Vi må ikke glemme at Kristi evangelium er *hellig*. Det unnskylder aldri synden. Det tilgir den, men bare ved soning. Skal livet vårt ligne evangeliet, må vi ikke bare fly de grove syndene, men alt som kan hindre oss i å bli fullt ut lik Kristus. For hans skyld, for vår egen og for andres skyld må vi dag for dag strebe etter at livet vårt stadig mer skal stemme med hans evangelium.

25. mai

> «Og de tok av sted i samme stund og vendte tilbake til Jerusalem … De to fortalte da hva som hadde hendt på veien, og hvordan de hadde kjent ham igjen da han brøt brødet» (Luk 24,33.35).

De to disiplene hadde nådd Emmaus og styrket seg med kveldsmaten. Den hemmelighetsfulle fremmede, som hadde fått hjertene deres til å brenne i dem på veien, tok brødet og brøt det. Da kjente de ham igjen, og så ble han usynlig for dem. De hadde nødt ham til å bli hos dem, for det led mot kveld. Men nå, enda det var mye senere, var kjærligheten en lykt for føttene deres, ja, vinger. De glemte mørket, trettheten var helt borte, og straks gikk de tilbake de seksti stadiene for å forkynne det glade budskapet om den oppstandne Herren, som hadde vist seg for dem på veien.

De fant disiplene i Jerusalem og ble møtt med glade nyheter før de rakk å fortelle hva de selv hadde opplevd. Disse første kristne brant av lyst til å tale om Kristi oppstandelse og forkynne det de visste om Herren. De gjorde erfaringene sine til felles eie.

Måtte eksemplet deres gjøre et dypt inntrykk på oss i kveld. Også vi skal vitne om Jesus. Johannes' beretning om det som skjedde ved graven, trengte Peters vitnesbyrd for å bli fullstendig, og Maria kunne legge til enda mer. Alle disse til sammen gir oss et fullt vitnesbyrd som ingenting kan tas bort fra.

Hver av oss har særlige gaver og erfaringer. Men Guds mål er å gjøre hele Kristi legeme fullkomment. Derfor må vi bære fram det vi eier av åndelige skatter, og legge det ved apostlenes føtter. Og vi må dele ut til alle av det Gud har gitt oss.

Hold ikke noe av den dyrebare sannheten tilbake, men tal om det du vet, og vitne om det du har sett. Trettheten, vennenes uvitenhet

og deres svake tro må ikke et øyeblikk veie noe på vektskålen. Stå opp og gå dit plikten kaller deg, og forkynn der hvilke store ting Gud har gjort mot din sjel.

26. mai

«Å holde fast ved troen» (Apg 14,22).

Utholdenhet er kjennetegnet på sanne kristne. Det kristne livet er ikke bare en *begynnelse* på vandringen på Guds veier, men også en *fortsettelse* av den til siste stund. Det er med en kristen som det var med Napoleon den store. Han sa: «Krigslykken har gjort meg til den jeg er, og den må også holde meg oppe.» Slik har også striden og seieren gjort deg, kjære bror i Herren, til det du er, og de må stadig holde deg oppe. Ditt valgspråk burde være: «Oppover!» Bare den som holder ut til krigstrompeten tier, er en rett stridsmann og skal til slutt krones med seier.

Derfor er utholdenheten skiven som alle våre åndelige fiender sikter mot. *Verden* har ikke noe mot at du er en kristen en stund, bare den kan lokke deg til å avbryte pilegrimsferden og slå deg ned for å kjøpe og selge hos den på Forfengelighetens marked. *Kjødet* vil prøve å fange deg og hindre deg i å trenge fram til herligheten: «Det er tungt arbeid å vandre som en kristen; la det derfor fare. Skal jeg alltid korsfestes? Skal jeg aldri få det som jeg vil? Unn meg i det minste en våpenhvile i den stadige kampen.»

Satan vil gjøre voldsomme angrep på utholdenheten din; den blir målet for alle hans piler. Han vil prøve å hindre deg i å *tjene*. Han vil si til deg at du ikke utretter noe godt, og at du trenger hvile. Han vil prøve å få deg til å bli trett av å *lide*, og han vil hviske: «Si Gud farvel og dø!» (Job 2,9).

Ja, han vil også angripe din *standhaftighet*: «Hva nytter det å være så nidkjær? Vær rolig som de andre, sov som de andre, og la lampen din slokne slik de andre jomfruene gjorde.» Eller han vil angripe din *tro*: «Hvorfor holder du fast på disse trosreglene? Fornuftige mennesker nå til dags er mer liberale; de flytter de gamle grensesteinene. Følg med tiden!»

Hold derfor skjoldet tett inntil brynjen, du kristne, og rop av all kraft til Gud om at du ved hans Ånd må holde ut til enden.

27. mai

«Hva er din tjener, at du lar ditt øye falle på en død hund som meg?» (2 Sam 9,8).

Ble Mefibosjet så ydmyk ved Davids godhet, hvor mye mer burde ikke vi bli det for vår nådige Gud? Jo mer nåde vi har fått, jo ringere tanker har vi om oss selv. For nåden er som lyset: Den avslører hvor urene vi er.

Store hellige har knapt visst hva de skulle sammenligne seg med, så inderlig og dypt har de kjent sin uverdighet. «Jeg er», sier en from mann, «en tørr og vissen grein, et stykke av et lik, uttørkede ben, og ute av stand til å stige over et halmstrå.» Et annet sted skriver den samme mannen: «Bortsett fra at synden ikke har brutt ut, står jeg ikke tilbake for Judas og Kain i noe.»

Det ydmyke sinnet synes at selv de ringeste ting i skaperverket har et fortrinn framfor det selv, fordi de aldri har gjort noen synd. En hund kan være grådig, vill og skitten, men den har ingen samvittighet å krenke og ingen Hellig Ånd å stå imot. En hund kan være et verdiløst dyr, og likevel blir den med litt vennlighet snart glad i herren sin og er ham tro til døden. Men vi glemmer Herrens godhet og følger ikke når han kaller.

Ordene «en død hund» uttrykker den dypeste forakt. Men de er ikke for sterke til å uttrykke den avskyen en opplyst kristen har for seg selv. Han hykler ikke ydmykhet; han mener det han sier. For han har veid seg selv på helligdommens vekt og sett hvor dårlig hans natur er.

I beste fall er vi bare leire, støv som har fått liv, vandrende jordklumper. Men sett som syndere er vi sannelig uhyrer. Det må vel forkynnes i himmelen som et under at Herren Jesus kunne gi sitt hjertes kjærlighet til slike som oss. Vi er støv og aske, men vi må og vil likevel opphøye hans rike nåde. Kunne ikke hans hjerte finne hvile i himmelen? Måtte han nødvendigvis stige ned til disse Kedars telt for å finne seg en brud, og det en som solen hadde brent? Å, måtte himmel og jord stemme i en sang og gi vår kjære Herre Jesus all ære!

28. mai

«Dette vil jeg ta meg til hjertet, derfor vil jeg håpe» (Klag 3,21).

Minnet er ofte motløshetens slave. Håpløse hjerter kaller fram hvert tungt minne fra de svunne dager og dveler ved alt som kan skape uro i dag. Slik blir minnet kledd i sekk og aske, og det rekker sjelen et beger fylt med galle og malurt.

Men det trenger ikke være slik. Visdommen kan snart gjøre minnet til en trøstens engel. Det samme minnet som bærer så mye uro i venstre hånd, kan lære å bære mye håp i den høyre. Minnet trenger ikke bære en krone av jern. Det kan pryde pannen med et diadem av gull, besatt med lysende stjerner.

Slik var det i Jeremias erfaring. I det forrige verset hadde minnet ført ham til dyp ydmykhet: «Min sjel må stadig tenke på det, og er nedbøyd i meg» (Klag 3,20). Og nå gir det samme minnet ham håp og trøst igjen: «Dette vil jeg ta meg til hjertet, derfor vil jeg håpe.» Som et tveegget sverd drepte minnet først hans stolthet med den ene eggen og siden hans fortvilelse med den andre.

Om vi brukte minnet klokere, kunne vi som regel tenne en fyrstikk midt i den dypeste bekymring, og den ville på et øyeblikk tenne gledens lampe. Gud trenger ikke skape noe nytt her på jorden for å gi de troende gleden tilbake. Om de i bønn lette i asken fra det som har vært, ville de finne lys for tiden nå. Og vendte de seg til sannhetens bok og nådens trone, ville lyset deres snart stråle som før.

Vår del er å minnes Herrens godhet og høre om hans nådegjerninger. La oss åpne minnets bok, som er så rik på nådens minnesmerker, så skal vi snart bli glade. Slik kan minnet være «gledens kilde». Og når den guddommelige Trøsteren tar det i sin tjeneste, kan det kanskje stå fremst blant jordiske trøstere.

29. mai

> «Forbannet for Herrens åsyn være den mannen som går i gang med å bygge opp igjen denne byen Jeriko!» (Jos 6,26).

Var den mannen forbannet som bygde opp Jeriko igjen, hvor mye mer da den som arbeider for å føre pavelæren inn blant oss igjen! På våre fedres tid falt pavedømmets veldige murer ved kraften i deres tro, ved deres iherdige strev og ved lyden av evangeliets basuner. Og nå finnes det noen som vil reise denne forbannede bygningen på ny, på dens gamle grunnmur. Å Herre, hindre i din nåde deres urettferdige forsøk, og bryt ned hver stein de bygger opp!

Det burde være vårt alvorlige mål å rense helt ut hver villfarelse som kan nære pavedømmets ånd. Og når vi har feid rent hjemme, burde vi på alle måter prøve å hindre at den sprer seg altfor fort i kirken og verden. Det siste kan gjøres i det stille ved brennende bønn, og offentlig ved en klar bekjennelse. Med klokskap og dristighet må vi advare dem som heller mot den romerske villfarelsen. Vi må undervise de unge i evangeliets sannhet og fortelle dem om pavedømmets svarte gjerninger i tidligere tider. Vi må hjelpe til med å spre lyset mer fullt i landet vårt.

Gjør vi alt vi kan for Jesus og evangeliet? Hva gjør vi for å spre Bibelen, som er gift og fordervelse for pavedømmet? Sprer vi gode og nyttige evangeliske skrifter? Luther sa en gang: «Djevelen hater fjærpennene.» Og han har utvilsomt all grunn til det, for gode forfattere har ved Åndens velsignelse gjort hans rike stor skade.

Om de mange som har lest disse ordene i kveld, gjør alt de kan for å hindre at dette forbannede Jeriko blir bygd opp igjen, så skal Herrens ære spres blant menneskenes barn. Kjære leser, hva kan du gjøre? Hva *vil* du gjøre?

30. mai

«Så vi ikke lenger skal være slaver under synden» (Rom 6,6).

Kjære kristne venn, hva har du med synden å gjøre? *Har den ikke kostet deg nok allerede*? Du barn som har brent deg, vil du leke med ilden? Hva – du har allerede vært mellom løvens tenner, og vil du så gå inn i hulen dens en gang til? Har du ikke fått nok av den gamle slangen? Sprøytet han ikke en gang gift inn i blodet ditt? Og likevel vil du leke ved hoggormens hull en gang til og strekke hånden inn i basiliskens hule? Å, vær ikke så dum og så vanvittig!

Har synden noen gang gitt deg virkelig glede? Har du funnet en varig tilfredshet i den? Er det så, så vend tilbake til ditt gamle slaveri og bær lenken igjen, om det gjør deg lykkelig. Men synden har aldri gitt deg det den lovte; den har bedratt deg med løgn. La deg derfor ikke enda en gang fange i fuglefangerens nett. Vær fri, og la minnet om ditt tidligere slaveri holde deg tilbake fra å falle inn i det igjen! *Slikt går stikk imot hensiktene med Guds kjærlighet*, for de har alle din rensing og helliggjørelse som mål. Stå derfor ikke din Herres planer imot.

Enda en tanke burde holde deg tilbake fra å synde. *En kristen kan aldri synde billig* han må betale dyrt for sin misgjerning. Overtredelsen forstyrrer sjelens fred og samfunnet med Kristus. Den hindrer bønnen og legger mørke over sjelen. Vær derfor ikke syndens trell og tjener.

Det finnes en enda tyngre grunn: Hver gang du tjener synden, *bedrøver du Herren og vanærer ham*. Kan du bære *den* tanken? Har du i dag falt i en bestemt synd, har Herren kanskje sendt deg denne advarselen i kveld for å føre deg tilbake før du har gått langt bort.

Vend deg til Jesus på ny. Han har ikke glemt sin kjærlighet til deg; hans nåde er fremdeles den samme. Fall ned for hans føtter med angerens tårer, så skal han enda en gang trykke deg til sitt hjerte. Du skal igjen få foten på fast grunn, og skrittene dine skal bli stødige.

31. mai

«For jeg er Herren, din lege» (2 Mos 15,26).

Det er ydmykende, men likevel sant: Vi lider alle mer eller mindre av syndens sykdom. For en trøst det er å vite at vi har en stor lege som både kan og vil gjøre oss friske! La oss tenke på ham en stund i kveld.

Hans kurer virker svært *fort* – det er liv i et blikk på ham. Hans kurer er *grundige* – han rammer sykdommen ved dens innerste rot. Derfor er hans kurer også *visse* og sikre. Han tar aldri feil, og *sykdommen kommer aldri tilbake*. Der Kristus helbreder, blir det ikke noe tilbakefall. Det er ingen fare for at pasientene hans bare skal få hjelp for en tid; han gjør dem til nye mennesker. Han gir dem et nytt hjerte og en ny ånd. (*Så lenge en holder seg nær til legen*.)

Han kjenner godt til *alle* sykdommer. Leger har ofte et særlig felt. Selv om de vet litt om nesten alle sykdommer og plager, er det oftest én sykdom de har studert mer enn de andre.

Men Jesus Kristus kjenner hele menneskenaturen fullkomment. Han kjenner den ene synderen like godt som den andre, og han har ennå aldri møtt et uvanlig tilfelle som var vanskelig for ham. Han har hatt med underlige og innviklede sykdommer å gjøre, men med ett blikk har han straks sett hvordan pasienten skulle behandles. Han er den eneste legen som strekker til for alle, og den medisinen han gir, er det eneste sanne legemiddelet som helbreder i alle tilfeller.

Hva vår åndelige sykdom enn er, bør vi straks vende oss til denne guddommelige legen. Intet hjerte er så knust at Jesus ikke kan lege det. «Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd» (1 Joh 1,7). Vi trenger bare å tenke på de tallløse skarene som ved kraften i hans berøring er blitt fri fra alle slags sykdommer. Da skal vi med glede overgi oss i hans hender. Vi stoler på ham, og synden dør. Vi elsker ham, og nåden råder. Vi venter på ham, og nåden blir sterkere. Vi ser ham som han er, og nåden er fullkommen for alltid.

Juni

1. juni

«… gjør ørkenen der lik Eden» (Jes 51,3).

Jeg synes jeg ser en trist og øde strekning, en stor og forferdelig ørken som Sahara. Ingenting der kan kvikke opp øyet. Overalt blir jeg trett av å se den tørre, hete sanden, strødd med utallige hvite skjeletter av ulykkelige mennesker som gikk seg vill i den forferdelige ørkenen og døde i redsel. For et fryktelig syn! Hvor grufullt – et endeløst sandhav uten en eneste oase, en trøstesløs grav for en fortapt slekt!

Men se, og bli forundret! Plutselig ser vi en berømt plante spire opp av den brennende sanden. Den skyter knopper, og de springer ut – det er en rose, og ved siden av den bøyer en lilje ydmykt hodet. Og – under over alle under – mens duften fra disse blomstene brer seg, blir ørkenen forvandlet til en fruktbar mark som blomstrer herlig. Libanons herlighet og Karmels og Sarons prakt er gitt den (jf. Jes 35,2).

Kall den ikke lenger Sahara, men paradis. Tal ikke mer om den som dødsskyggens dal. For se: Der skjelettene ble bleket av solen, blir nå oppstandelsen forkynt, og de døde reiser seg, en veldig hær, full av udødelig livskraft. Jesus er denne berømte planten, og der han er, blir alt nytt.

Det samme underet er ikke mindre når en enkelt sjel blir frelst. Kjære leser, du lå der utkastet, et urent barn, tilsølt i ditt eget blod og overlatt til rovdyrene (jf. Esek 16,4–6). Men se, en guddommelig hånd kastet en edelstein i fanget ditt. For dens skyld er du blitt tatt opp og pleiet, vasket ren for urenheten din og tatt imot som barn i himmelen.

Kjærligheten har satt sitt segl på pannen din og trofastheten sin ring på hånden din. Du står nå som en fyrste for din Gud, du som

en gang var et utkastet, foreldreløst barn. Å, hvor veldig er ikke den makten som forvandler ørkener til hager og lærer det tørre hjertet å synge av fryd!

2. juni

«Gode mester» (Matt 19,16).

Den unge mannen i teksten vår brukte denne tiltalen da han vendte seg til Herren. Hvor mye mer passer det da ikke for meg å kalle ham det![1] Han er i sannhet min Mester, både den som hersker over meg, og den som underviser meg. Det er min glede å gå hans ærend og sitte ved hans føtter. Jeg er både hans tjener og hans disippel, og jeg regner det som min høyeste ære å stå i dette dobbelte forholdet til ham.

Om han skulle spørre meg hvorfor jeg kaller ham god, hadde jeg svaret klart med en gang. Det er sant at «ingen er god uten én, det er Gud» (Mark 10,18). Men han er jo Gud, og all Guddommens godhet stråler fram fra ham. Jeg har erfart at han er god, ja, så god at alt det gode jeg eier, har jeg fått ved ham. Han var god mot meg da jeg var død i synden, for han vakte meg opp ved sin Ånds kraft. Han har vært god mot meg i alle mine prøvelser, i all min nød, min kamp og mine bekymringer.

Det kan aldri finnes en bedre Mester, for å tjene ham er frihet, og hans lov er kjærlighet. Jeg skulle bare ønske at jeg var en tjener som var en tusendel så god. Når han underviser meg som min lærer, er han usigelig god. Hans lære er guddommelig, han bøyer seg ned til oss, og hans sinnelag er bare mildhet. Det finnes ingen feil i hans undervisning. Den gylne sannheten han forkynner, er ren, og alt han lærer, fører disiplene fram til det gode og både helliggjør og oppbygger dem.

Englene har en god Mester i ham og hyller ham med glede. De gamle hellige kalte ham en god Mester, og hver av dem sang med glede: «Å Herre, jeg er jo din tjener!» (Sal 116,16).

Mitt eget ringe vitnesbyrd må sannelig lyde på samme måte. Jeg vil bære fram dette vitnesbyrdet for venner og naboer; kanskje de da kan bli ført til å søke min Herre Jesus som sin Mester. Å, om de bare gjorde det! De ville aldri angre et så klokt valg. Om de bare ville ta på seg hans

[1] NB: «Mester» (Matt 19,16). Den samme tiltalen, «Gode mester», står i NB i Mark 10,17.

gagnlige åk (jf. Matt 11,30), ville de finne at tjenesten var så kongelig at de ble i den for alltid.

3. juni

«… fornedret han seg selv» (Fil 2,8).

Jesus er den store læreren i hjertets ydmykhet. Vi trenger daglig å lære av ham. Se hvordan Mesteren tar et linklede og vasker disiplenes føtter! Du som følger Kristus, vil ikke du ydmyke deg? Se ham som tjenernes tjener, så kan du ikke lenger være stolt. Er ikke disse ordene hele hans livshistorie i korthet: «Han fornedret seg selv»?

Kledde han ikke av seg her på jorden den ene æreskledningen etter den andre, til han ble naglet naken til korset? Og ga han ikke der sitt innerste da han lot sitt blod renne ut og ga seg selv for oss alle? Til slutt ble han lagt som en fattig i en lånt grav. Hvor dypt steg ikke vår dyrebare Forløser ned! Hvordan kan da vi være stolte?

Still deg ved foten av korset og tell de røde bloddråpene som du er blitt renset ved. Se tornekronen, se skuldrene hans, der det renner purpurstrømmer. Se hendene og føttene hans gjennomboret av de skarpe naglene, og hele hans hellige person prisgitt hån og spott. Se hvordan den indre, bitre angsten, smerten og dødsnøden viser seg på ham utvendig. Hør det gjennomtrengende ropet: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» (Matt 27,46). Ligger du ikke i støvet foran dette korset, har du aldri sett det. Blir du ikke ydmyket for Jesus, kjenner du ham ikke.

Du var så fullstendig fortapt at ingenting kunne frelse deg, unntatt at Guds enbårne Sønn ble ofret. Tenk på det! Og slik Jesus bøyde seg ned etter deg, så bøy deg i ydmykhet ved hans føtter. Å kjenne Kristi ubegripelige kjærlighet til oss ydmyker oss mer enn selv bevisstheten om vår egen skyld.

Å, om Herren ville føre oss til Golgata for å se og tenke over dette! Da ville vi ikke lenger stå der stolte og hovmodige. Vi ville ta plass som den ydmyke som elsker mye fordi mye er tilgitt ham (jf. Luk 7,47). Stoltheten kan ikke leve i nærheten av korset. La oss sitte der og lære, så vi siden kan stå opp og virke.

4. juni

«… tatt opp i herlighet» (1 Tim 3,16).

Vi har sett hvordan vår kjære Herre i sine kjøds dager ble ydmyket og hardt plaget. For han var «foraktet og forlatt av mennesker, en smertenes mann, vel kjent med sykdom» (Jes 53,3). Han som har en glans som morgenens, bar sorgens sekk og aske som sin hverdagsdrakt. Skammen var hans kappe og fornedrelsen hans klær. Men nå har han på det blodige treet seiret over alle mørkets makter. Derfor skal vi med egne øyne se vår Konge komme kledd i seierens høytidsdrakt.

Hvor vakker må han ikke ha vært for serafenes blikk da skyen tok ham bort fra menneskenes øyne, og han for opp til himmelen! Nå er han kledd i den herligheten han hadde hos Gud før jorden ble skapt (jf. Joh 17,5). Og han har enda en herlighet, større enn all annen: den han vant i striden mot synden, døden og helvete. Som seierherre bærer han den strålende kronen. Hør hvordan sangen bruser! Det er den nye, salige sangen: «Verdig er Lammet, som ble slaktet» – for med sitt blod har det kjøpt oss til Gud (jf. Åp 5,9.12).

Han har herlighet som en mellommann som aldri kan svikte, en fyrste som aldri blir beseiret, en seierherre som har overvunnet hver fiende, og en hersker som eier alle sine undersåtters kjærlighet og troskap. Jesus er kledd i all den herligheten himmelen kan gi ham, all den æren som tusener og atter tusener av engler kan vise ham.

Selv om vi anstrenger fantasien til det ytterste, kan vi ikke fatte hans storhet. Likevel skal den åpenbares enda mer når han kommer ned fra himmelen i stor makt med alle de hellige engler – «da skal han sitte på sin herlighets trone» (Matt 25,31). Å, for en glans! Den skal fange hjertene til hans folk. Og med dette er det ikke slutt, for evigheten skal forkynne hans pris: «Din trone, Gud, står i all evighet» (Hebr 1,8). Leser, vil du siden glede deg over Kristi herlighet, må han være herlig i dine øyne nå. *Er han det*?

5. juni

«Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud» (1 Joh 4,8).

Det særlige kjennetegnet på en kristen er tilliten hans til Kristi kjærlighet og kjærligheten han gir ham tilbake. Først setter troen sitt segl på mennesket: Den lar det si med apostelen: Kristus «elsket meg og ga seg selv for meg» (Gal 2,20). Siden setter også kjærligheten sitt merke og prenter takknemlighet og kjærlighet til Jesus inn i hjertet: «Vi elsker fordi han elsket oss først» (1 Joh 4,19).

I kristendommens første, store tid, heltetiden, kunne dette dobbelte kjennetegnet tydelig ses hos alle som bekjente Jesus. De kjente Kristi kjærlighet og støttet seg til den, slik et menneske støtter seg til en stav det har prøvd styrken på. Kjærligheten de hadde til Herren, var ikke en rolig følelse som de gjemte dypt i sjelen. De talte ikke om den bare ved sine egne sammenkomster, når de møttes på ukens første dag og sang salmer til ære for den korsfestede Kristus.

Nei, den var en lidenskap med en så glødende og fortærende kraft at den viste seg i alt de gjorde. Den hørtes i talen deres og strålte ut av øynene deres, selv midt i de mest hverdagslige gjøremål. Kjærligheten til Jesus var en ild som næret seg av deres innerste vesen. Derfor trengte den av egen kraft ut til det ytre mennesket og strålte fram. Nidkjærhet for Jesu ære var kjennetegnet på alle ekte kristne.

Fordi de stolte på Kristi kjærlighet, *våget* de mye, og fordi de elsket Kristus, *gjorde* de mye. Slik er det ennå. Guds barn blir styrt av kjærligheten – «Kristi kjærlighet tvinger» dem (2 Kor 5,14). De kjenner den utøst i hjertet ved Den Hellige Ånd som er gitt dem (Rom 5,5), og av takknemlighet elsker de Frelseren brennende og av et rent hjerte. Leser, elsker *du* ham? Gi et oppriktig svar på dette viktige spørsmålet før du går til hvile!

6. juni

«Er de israelitter? Jeg også» (2 Kor 11,22).

Her møter vi et personlig krav som *må bevises*. Apostelen visste at *hans* krav ikke kunne bestrides. Men mange gjør krav på å høre til Guds Israel uten å ha noen rett til det. Sier vi: «Jeg er også en israelitt», så må vi først ha ransaket hjertet vårt for Gud. Men kan vi vise at vi følger Jesus, og kan vi si av hjertet: «Jeg stoler helt på ham, på ham alene; jeg tror enfoldig på ham, nå og for alltid» – da står vi der Guds hellige står. Alle deres gleder er våre.

Selv om vi er de aller minste i Israel, «den minste av alle de hellige» (Ef 3,8), kan vi likevel våge å legge fram kravet vårt. For Guds nådegaver hører de hellige til *som hellige*, ikke som hellige som er kommet langt eller er godt undervist. Da kan vi si: «Er de israelitter? Jeg også. Derfor hører løftene, nåden og herligheten meg til.» Et slikt krav, bygd på rett grunn, skal gi oss usigelig trøst.

Når Guds barn gleder seg over at de er hans, hvor salig er det da å kunne si: «Jeg også.» Når de taler om at de har fått tilgivelse, er blitt rettferdiggjort og er tatt imot med nåde i den Elskede, hvor salig er det da å få svare: «Jeg også, *ved Guds nåde*.»

Men dette kravet har ikke bare sine gleder og fordeler. Det har også sine vilkår og plikter. Vi må holde ut sammen med Guds barn, både i overskyet og i klart vær. Når vi hører dem omtalt med forakt og hån fordi de er kristne, må vi modig tre fram og si: «Jeg også.» Når vi ser dem arbeide for Kristus og gi Jesus sin tid, sine krefter og hele sitt hjerte, må vi stå slik at vi kan si: «Jeg også.»

Å, la oss vise vår takknemlighet ved kjærlighet. La oss leve som de som har gjort krav på en rett og derfor også er villige til å ta på seg det ansvaret som følger med.

7. juni

«Hvor er din nidkjærhet …?» (Jes 63,15).

Vil du se mennesker bli omvendt, vil du høre ropet om at verden er blitt vår Herres og hans Salvedes (jf. Åp 11,15), vil du sette en krone på Frelserens hode og se hans trone opphøyd – da vær nidkjær! Verden skal bli omvendt ved at menigheten arbeider i Guds kraft. Hver nådegave skal gjøre sitt storverk, men denne går foran. Erfaring, kunnskap, tålmodighet og frimodighet skal følge etter, men nidkjærheten må gå i spissen.

Det er ikke hvor mye du vet, selv om også kunnskapen er nyttig. Det er ikke at du har større evner, selv om de ikke er å forakte. Det er nidkjærheten din som skal gjøre store gjerninger. Nidkjærhet er Den Hellige Ånds frukt. Den henter sin livskraft fra Åndens *vedvarende arbeid* i sjelen. Visner vårt indre liv, og blir hjertet kaldt for Gud, kjenner vi ingen nidkjærhet. Men er alt friskt og kraftig i oss, kan vi ikke annet enn lengte brennende etter å se Kristi rike komme og hans vilje skje på jorden slik den skjer i himmelen.

En dyp *følelse av takknemlighet* holder den kristne nidkjærheten ved like. Når vi ser på brønnen vi er gravd ut av (jf. Jes 51,1), finner vi mer enn nok grunn til å ofre og bli ofret for Gud (jf. 2 Kor 12,15). Nidkjærheten blir også egget av *tanken på evigheten*. Den ser med tårefylte øyne ned i helvetes flammer og kan ikke hvile. Den ser med lengsel opp mot himmelens herlighet og kan ikke annet enn bli satt

i brann. Den kjenner at tiden er for kort for det som skal gjøres, og derfor vier den alt den har, til sin Herres verk.

Den blir styrket ved *minnet om Kristi eksempel*. Han var kledd i nidkjærhet som i en kappe (jf. Jes 59,17). Hvor raskt rullet ikke pliktens hjul på vognen hans! Han stanset aldri opp på veien. La oss vise at vi er hans disipler, ved at vi har den samme nidkjære ånd.

8. juni

«Nå skal du få se om det vil gå deg som jeg har sagt, eller ikke» (4 Mos 11,23).

Gud hadde gitt Moses det bestemte løftet at han i en hel måned skulle mette hele den store skaren i ørkenen med kjøtt. I et anfall av tvil så Moses på de ytre midlene og kunne slett ikke forstå hvordan løftet kunne oppfylles. Han så på det skapte i stedet for på Skaperen. Men venter Skaperen at det skapte skal oppfylle løftene hans? Nei, han som har gitt løftet, innfrir det alltid selv ved sin egen allmakt, uten noens hjelp. Sier han noe, så er det gjort – gjort av ham selv. At hans løfter blir oppfylt, avhenger ikke av hjelp fra svake mennesker.

Vi ser straks hvilken feil Moses gjorde. Og likevel, hvor ofte gjør ikke vi det samme! Gud har lovet å sørge for det vi trenger, og så venter vi at det skapte skal utrette det Gud har lovet å gjøre. Og fordi vi finner at det skapte er svakt og maktesløst, står vi der i tvil. Hvorfor ser vi på det? Venter du kanskje sommervarme fra Alpenes tinder? Ville du reise til Nordpolen for å sanke frukt som er modnet i solens glød? Det ville i virkeligheten ikke være dummere enn å vente at det skapte skal gjøre Skaperens gjerning.

La oss derfor se saken fra den rette siden. Troens grunnvoll er ikke at de synlige midlene strekker til for å oppfylle løftet. Grunnvollen er den usynlige Guds allmakt; han skal sannelig oppfylle alle sine løfter. Når vi klart har sett at gjerningen er Herrens og ikke det skaptes, våger vi ikke lenger å stå der motløse. Guds spørsmål trenger seg mektig inn på oss: «Er Herrens arm for kort?» Måtte våre hjerter ved hans nåde også høre dette velsignede tillegget: «Nå skal du få se om det vil gå deg som jeg har sagt, eller ikke.»

9. juni

«Dere gransker Skriftene» (Joh 5,39).

Ordet som her er gjengitt med *gransker*, betyr en nøyaktig, streng, iherdig og oppmerksom gransking, slik mennesker leter etter gull, eller slik jegeren ivrig forfølger viltet. Vi må ikke nøye oss med å lese flyktig gjennom et kapittel eller to. Med Åndens lys må vi søke å finne ordenes skjulte mening. Den hellige skrift *krever å bli gransket* mye i den kan bare læres ved iherdig studium. Det finnes melk for de små barna, men også fast føde for de sterke (jf. Hebr 5,12–14). Rabbinerne sier sant at det henger et helt fjell av spørsmål på hvert ord, ja, på hvert punkt i Skriften. Tertullian utbryter: «Jeg tilber Skriftenes rikdom!»

Ingen som bare leser Guds bok flyktig, kan ha gagn av den. Vi må grave og sprenge til vi finner den skjulte skatten. Ordets dør åpnes bare med flidens nøkkel. Skriftene *krever å bli gransket*. De er Guds ord og bærer guddommelig preg og segl – hvem skulle da våge å behandle dem med ringeakt? Den som forakter dem, forakter den Gud som taler gjennom dem. Gud forby at noen av oss skulle la sin bibel bli et vitne mot seg på den store regnskapsdagen.

Guds ord *lønner granskingen*. Gud ber oss ikke sikte et fjell av agner med et hvetekorn her og der. Nei, Bibelen er renset korn – vi trenger bare å åpne døren til forrådshuset. Skriften vokser når en søker i den. Den er full av overraskelser. Ved Den Hellige Ånds undervisning stråler den i åpenbaringens glans for det granskende øyet, som et stort tempel smykket med gull og dekket av rubiner, smaragder og alle slags edelsteiner. Ingen skatter er som Skriftens sannheter.

Til slutt *åpenbarer Skriftene Jesus*: «Disse er det som vitner om meg.» Ingen sterkere grunn kan gis til å lese Bibelen. Den som finner Jesus, finner liv, himmel, alt. Lykkelig er den som finner sin Forløser mens han gransker Skriftene.

10. juni

«… disse er det som vitner om meg» (Joh 5,39).

Jesus er Bibelens begynnelse og ende. Han er det stadige emnet på dens hellige sider; fra begynnelse til slutt vitner de om ham. Ved skapelsen ser vi ham straks som en av de tre personene i Guddommen. Vi ser et glimt av ham i løftet om kvinnens ætt (1 Mos 3,15). Vi ser et forbilde på ham i Noahs ark. Vi går med Abraham når han ser Messias' dag (jf. Joh 8,56). Vi dveler i Isaks og Jakobs telt og fryder oss over det

nådefulle løftet. Vi hører den ærverdige Israel tale om fredsfyrsten, og vi ser Gjenløseren tegnet i mange av lovens bilder.

Profeter og konger, prester og lærere ser alle samme vei. Alle står de som kjerubene på arken, ivrige etter å se inn og lære forsoningens store hemmelighet. Men enda klarere finner vi at vår Frelser er det eneste store emnet i Det nye testamente. Her er han ikke et korn her og der eller litt gullstøv strødd sparsomt utover. Her står du på en fast grunn av gull. Hele innholdet i Det nye testamente er den korsfestede Kristus, og til og med det aller siste verset er smykket med Gjenløserens navn (Åp 22,21).

Vi burde alltid lese Den hellige skrift i dette lyset. Vi burde se på Ordet som et speil som Kristus ser ned i fra himmelen. Når vi ser inn i det, ser vi hans ansikt speile seg der – riktignok uklart, men likevel slik at vi blir beredt til å se ham ansikt til ansikt (jf. 1 Kor 13,12).

Denne boken inneholder Jesu Kristi brev til oss, gjennomtrengt av hans kjærlighet. Disse sidene er vår Konges klær, som dufter av myrra, aloë og kassia (jf. Sal 45,9). Den hellige skrift er den kongelige vognen som Jesus kjører i, og innvendig er den smykket i kjærlighet for Jerusalems døtre (jf. Høys 3,10). Skriften er svøpet om det hellige barnet Jesus; løs det opp, så finner du Frelseren. Kristus er kjernen i hele Guds ord.

11. juni

«Der brøt han i stykker buens lyn, skjold og sverd og krig» (Sal 76,4).

Vår Frelsers seiersrop: «Det er fullbrakt!» var dødsklokken for alle hans folks motstandere. Da ble «buens lyn, skjold og sverd og krig» brutt i stykker. Se hvordan helten på Golgata bruker korset sitt som ambolt og lidelsene sine som hammer. Med den knuser han bit for bit våre synder, disse giftige pilene fra buen. Han tramper hver anklage under føttene og gjør hver beskyldning til intet. For noen veldige slag den sterke deler ut med sin tunge hammer!

Se hvordan avgrunnens kastespyd flyr i splinter, og skjoldene knuses som leirkar! Se, han drar den sataniske maktens grufulle sverd ut av sliren. Han bryter det mot kneet, slik et menneske knekker en tørr grein, og kaster det på ilden.

Kjære venner, ingen av en kristens synder kan nå være dødelige piler for ham. For Kristus har båret straffen for våre synder, og

han, vår dyrebare stedfortreder, har gjort fullgod betaling for alle våre misgjerninger. Hvem kan nå anklage? Hvem vil nå fordømme? «Kristus er den som er død, ja, mer enn det: som også er blitt reist opp» (Rom 8,34). Jesus har tømt helvetes kogger, han har slukket hvert glødende skudd og brukket odden av hver vredens pil.

Marken er strødd med stumper og stykker av helvetes våpen. De ligger der for øynene våre for å minne oss om den faren vi har sluppet fra, og om den store befrielsen vår. Synden har ikke lenger noen makt over oss (jf. Rom 6,14). Jesus har gjort ende på den og drevet den bort. La oss tale om alle Herrens under, vi som bærer hans navn (jf. Sal 105,2). La oss ikke tie, verken om dagen eller når solen går ned. Herre, velsign oss!

12. juni

> «Han er den som har frelst oss og kalt oss med et hellig kall» (2 Tim 1,9).

Apostelen taler om noe som allerede er skjedd, og sier: «som har *frelst* oss». De som tror på Kristus, *er* frelst. Vi skal ikke se på dem som mennesker i en håpefull tilstand, med gode utsikter til å bli frelst til slutt. De er det allerede. Frelsen er ikke en velsignelse som først kommer på dødsleiet. Den er lovet, vunnet og tatt imot, og vi nyter den allerede nå.

Den troende er fullkomment frelst *etter Guds vilje*. Gud har bestemt ham til frelse, og denne viljen er fullkommen. Han er også frelst med tanke på *den løsepengen som er betalt for ham*: «Det er fullbrakt!» ropte Frelseren før han døde. Den troende er også fullkomment frelst i *den nye paktens hode*. For slik han falt i Adam, slik er han blitt gjort levende i Kristus (jf. 1 Kor 15,22).

Denne fullkomne frelsen følges av et *hellig kall*. De som Kristus frelste på korset, blir i sin tid virkelig kalt til hellighet ved Gud Den Hellige Ånds kraft. De vender seg bort fra synden, de søker å bli lik Kristus, og de velger hellighet. Det skjer ikke av tvang, men fordi den nye naturen får dem til å glede seg i hellighet, slik de før gledet seg i synden.

Gud har verken utvalgt eller kalt dem fordi de var hellige. Han har gjort det for at de skulle bli hellige, og helligheten er den herlige frukten av hans arbeid i dem. Det gode vi ser hos en troende, er like

mye Guds verk som selve forsoningen. Slik viser rikdommen i Guds nåde seg på en svært vakker måte.

Frelsen må være av nåde fordi Herren er opphavet til den. Hva annet enn nåde kunne få ham til å frelse syndere? Frelsen må være av nåde fordi Herren handler slik at vår egen rettferdighet er utelukket for alltid. Dette er den troendes forrett: *frelse allerede nå*. Og dette er beviset på at han er kalt til den: *et hellig liv*.

13. juni

«La falskhet og løgnens ord være langt borte fra meg!» (Ordsp 30,8).
«Min Gud, vær ikke langt borte fra meg!» (Sal 38,22).

Her får vi to store lærdommer: hva vi skal be om å slippe, og hva vi skal be om å få. En kristen er lykkeligst når han er mest helliget. Slik det er varmest nærmest solen, slik er saligheten størst nærmest Kristus. Ingen kristen er lykkelig når han har øynene festet på forfengelighet. Han finner ingen tilfredsstillelse hvis ikke sjelen hans vandrer på Guds veier. Verden kan finne lykke andre steder, men han kan ikke.

Vi klandrer ikke de ugudelige for at de haster til fornøyelsene sine. Hvorfor skulle vi det? La dem få sin lyst mettet. Det er alt de har å glede seg over. En omvendt hustru som ikke hadde noe håp for mannen sin, var alltid svært øm mot ham. «For», sa hun, «jeg frykter at han bare kan bli lykkelig her i verden. Derfor har jeg bestemt meg for å gjøre ham så lykkelig her som jeg kan.» De kristne må søke gleden sin i noe høyere enn verdens tomme og syndige gleder.

Forfengelige sysler er farlige for omvendte sjeler. Vi har hørt om en filosof som falt i en grøft mens han så *opp* mot stjernene. Men hvor dypt faller ikke de som ser *ned*! Deres fall er livsfarlig. Ingen kristen er trygg når han er forsømmelig og treg, og Gud er langt borte fra ham. Hver kristen er alltid trygg når det gjelder det store spørsmålet, frelsen i Kristus. Men han er ikke trygg når det gjelder livet i hellighet og fellesskapet med Jesus her i livet.

Satan angriper ikke ofte en troende som lever nær Gud. Det er når en kristen fjerner seg fra Gud, blir åndelig utsultet og prøver å leve av forfengelighet, at djevelen merker at hans tid er kommet. Iblant kan han våge å gå i nærkamp med et Guds barn som er virksomt i sin Mesters tjeneste, men som regel blir striden kort. Den som snubler når

han går ned i Ydmykelsens dal, innbyr Apollyon til angrep ved hvert feiltrinn. Gud, gi oss nåde til å vandre ydmykt med deg (jf. Mika 6,8)!

14. juni

«Herre! Vi må skamme oss … fordi vi har syndet mot deg» (Dan 9,8).

En dyp følelse og klar erkjennelse av synden – hvor avskyelig den er, og hvilken straff den fortjener – burde få oss til å ligge i støvet for tronen. Vi har syndet som kristne. Det er sørgelig at det skal være slik. Hvor mye godt vi enn har fått, har vi likevel vært utakknemlige. Vi har fått fortrinn framfor de fleste, men ikke båret frukt i forhold til det. Hvem er det vel som ikke må rødme når han ser tilbake på det som har vært, selv om han lenge har vært med i striden for Kristi rike?

Syndene vi gjorde før vi ble født på ny, er jo tilgitt og glemt. Men siden den gang har vi likevel syndet, om ikke som før: Vi har syndet mot lyset og kjærligheten – mot det lyset som allerede har trengt inn i hjertet vårt, og den kjærligheten som har vært vår glede. Å, hvor avskyelig er ikke synden hos en sjel som har fått nåde! Et uomvendt menneskes synder er lite å regne mot synden hos et av Guds egne utvalgte barn, som har hatt fellesskap med Kristus og lagt hodet til hans bryst.

Se på David! Mange taler om syndene hans. Men jeg ber deg: Se på angeren hans, og lytt til den engstelige klagen og den smertefulle bekjennelsen fra hans knuste hjerte! Legg merke til tårene som faller ned på jorden, og de dype sukkene som følger de stille tonene fra harpen hans! Vi har syndet; la oss derfor søke angerens ånd.

Se så igjen på Peter. Det blir talt mye om at han fornektet sin Mester. Men husk at det også står: «Han gikk ut og gråt bittert» (Luk 22,62). Har ikke vi noen fornektelse av vår Frelser å gråte over? Ak, våre synder både før og etter omvendelsen ville føre oss til den uslukkelige ilden, om ikke Guds store og veldige nåde rev oss ut av den som brander av bålet (jf. Sak 3,2).

Min sjel, bøy deg dypt under følelsen av hvor syndig din natur er, og tilbe din Gud. Tilbe den nåden som frelste deg, den barmhjertigheten som sparte deg, den kjærligheten som tilgir deg!

15. juni

«… han som lukker opp og ingen lukker igjen» (Åp 3,7).

Jesus har himmelrikets nøkler. Han gir hver troende sjel en åpen dør som verken noe menneske eller noen djevel kan lukke igjen. For en fryd det er å vite at troen på ham er den gylne nøkkelen til de evige portene! Min sjel, har du denne nøkkelen trygt gjemt ved ditt bryst? Eller stoler du på en falsk dirk som skal svikte håpet ditt til slutt?

Hør en lignelse, og legg den på minnet. Den store kongen har gjort i stand en fest. Han har latt kunngjøre for hele verden at ingen får komme inn unntatt de som har med seg den vakreste blomsten som finnes. Menneskene strømmer til porten i tusentall, og hver har med seg den blomsten de mener er hagens dronning. Men flokk etter flokk blir vist bort fra kongens nærhet og får ikke gå inn i de festlig smykkede salene.

Noen bærer i hendene overtroens giftige urt, eller Romas prangende valmue, eller egenrettferdighetens usle ugress. Men dette er ikke etter kongens sinn, og de som bærer dem, blir stengt ute fra perleportene.

Min sjel, har du plukket Sarons rose? Bærer du alltid den rene liljen ved ditt bryst? Du skal lære å kjenne deres verdi når du kommer til himmelens porter. For du trenger bare å vise fram disse utvalgte blomstene, så skal dørvokteren åpne. Ikke et øyeblikk skal han hindre deg i å gå inn; for den som bærer den rosen, står dørene alltid åpne.

Med Sarons rose i hånden skal du komme like fram til Guds trone. For himmelen selv eier ingenting som overgår den i strålende skjønnhet, og av alle blomstene i paradiset kan ingen måle seg med liljen i dalene.

Min sjel, grip ved troen Golgatas blodrøde rose. Bær den i kjærlighet, bevar den i troskap, og gjør den ved daglig takknemlighet til ditt alt i alle. Da skal du få en usigelig salighet og bli lykkeligere enn du kunne drømme om. Jesus, vær min for alltid, min Gud, min himmel, mitt alt!

16. juni

> «Herren er mitt lys og min frelse, hvem skulle jeg frykte? Herren er mitt livs vern, hvem skulle jeg engstes for?» (Sal 27,1).

«Herren er mitt lys og min frelse.» Her er et personlig eierforhold: *mitt lys*, *min frelse*. Sjelen er viss på det og sier det derfor frimodig. Ved den nye fødselen trenger det guddommelige lyset inn i sjelen som et

forbud om frelsen. Der det ikke finnes lys nok til å vise oss vårt eget mørke og få oss til å lengte etter Herren Jesus, der finnes det ikke noe tegn på frelse. Etter omvendelsen er Gud vår trøst, glede, ledsager og lærer, og på alle måter vårt lys. Han er lyset i oss og omkring oss, lyset som speiles av oss, og lyset som skal bli åpenbart for oss.

Legg merke til at det ikke står at Herren bare gir lys, men at han *er* lys; ikke at han gir frelse, men at han *er* frelse. Den som ved troen har grepet Gud, har derfor alle nådepaktens velsignelser i sitt eie. Når dette er slått fast, trekker salmisten slutningen i form av et spørsmål: *Hvem skulle jeg frykte*? Dette spørsmålet bærer svaret i seg selv.

Vi trenger ikke frykte mørkets makter, for Herren, vårt lys, overvinner dem. Heller ikke helvetes fordømmelse, for Herren er vår frelse. Dette er en ganske annen utfordring enn den overmodige Goliats. Denne utfordringen stoler ikke på den innbilte styrken i en arm av kjøtt, men på den allmektige Herrens makt.

Herren er mitt livs vern. Her er et tredje navn, som viser at salmistens håp var festet med en tredobbel kjede som ikke kunne brytes. Vi gjør vel i å bryte ut i lov og pris når Herren overøser oss med nåde. Livet vårt henter all sin kraft fra Gud. Vil han gjøre oss sterke, kan ikke alle motstanderens angrep svekke oss. *Hvem skulle jeg engstes for*? Dette djerve spørsmålet ser inn i framtiden like mye som i det som er nå. «Er Gud for oss, hvem er da imot oss?» (Rom 8,31) – enten nå eller i tider som kommer.

17. juni

> «Da sang Israel denne sangen: Vell opp, du brønn! Hils den med sang!» (4 Mos 21,17).

Brønnen i Be'er i ørkenen var berømt fordi *et løfte var knyttet til den*: «Det er den brønnen som Herren talte om da han sa til Moses: Kall folket sammen, så vil jeg gi dem vann» (4 Mos 21,16). Folket manglet vann, og deres nådige Gud hadde lovet dem det. Vi trenger ny tilførsel av himmelsk nåde, og i sin pakt har Herren påtatt seg å gi oss alt vi ber om.

Brønnen ble også *grunn til en lovsang*. Før vannet vellet opp, fikk den glade troen folket til å synge. Og da den krystallklare strålen brøt fram, ble jubelen enda sterkere. På samme måte skal vi som tror Guds løfter, glede oss i forventningen om at livet skal bli fornyet i sjelen vår.

Og når vi får erfare det, skal den hellige gleden vår flyte over. Tørster vi? La oss ikke knurre, men synge. Åndelig tørst er tung å bære, men vi trenger ikke å bære den. Løftet peker på en brønn; la oss være ved godt mot og søke den.

Brønnen var dessuten *hovedemnet for bønnen*: «Vell opp, du brønn!» Det Gud har forpliktet seg til å gi, må vi be om. Ellers viser vi at vi verken har behov eller tro. La oss be i kveld om at teksten vi har lest, og bønnen vår ikke må bli en tom form, men en kanal som nåden strømmer gjennom til hjertet vårt. Å, om Den Hellige Ånd ville virke i oss med all sin veldige kraft og fylle oss med hele Guds fylde (jf. Ef 3,19)!

Til slutt var brønnen *noe en måtte arbeide for*. Folkets høvdinger gravde den med stavene sine (jf. 4 Mos 21,18). Herren vil at vi skal være virksomme for å få nåden. Stavene våre egner seg dårlig til å grave i sand med, men vi må bruke dem så godt vi kan. Bønnen må ikke forsømmes, sammenkomstene ikke forlates og de hellige ordningene ikke ringeaktes. Herren vil gi oss sin nåde i rikeste mål, men ikke på latskapens vei. La oss derfor være våkne og søke ham som alle våre friske kilder springer fra.

18. juni

«Jeg er kommet til min hage, min søster, min brud!» (Høys 5,1).

Den troendes hjerte er Kristi hage. Han har kjøpt den med sitt dyrebare blod, og han gjør krav på den som sin eiendom. En hage er *vanligvis inngjerdet*. Den er ikke en alfarvei eller en ørken; den er omgitt av en mur eller en hekk. Gud gi at skillemuren mellom Kristi kirke og verden var bredere og sterkere! Det er trist å høre kristne si: «Det er jo ikke noe galt i dette eller hint», og slik nærme seg verden så mye som mulig. Nådens strøm er nesten tørket ut i den sjelen som kan finne på å spørre hvor langt en kan gå for å ligne verden.

En hage er *et vakkert sted*, langt vakrere enn vanlig dyrket mark. En ekte kristen må strebe etter å være langt bedre i livet sitt enn det mest framstående verdensmennesket. For Kristi hage bør bære de beste blomstene i verden. Selv det aller beste er lite mot det Kristus fortjener; la oss ikke avspise ham med visne dvergvekster. De sjeldneste, rikeste og mest utsøkte liljer og roser skal blomstre på den flekken som Jesus kaller sin egen.

En hage er et sted *der det vokser*. De hellige skal ikke bli stående uutviklet, alltid bare knopper og blomster. Vi skal vokse «i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus» (2 Pet 3,18). Veksten burde gå fort der Jesus er gartneren og Den Hellige Ånd duggen fra det høye.

En hage er *et stille sted*. Slik vil også Herren Jesus at hjertet vårt skal være et stille sted, der han kan åpenbare seg slik han ikke gjør for verden (jf. Joh 14,22). Å, om de kristne var mer stille, og om de holdt hjertet sitt bedre lukket om Kristus! Ofte er vi som Marta, så opptatt med mye stell at vi ikke har tid til å sitte ved Herrens føtter slik Maria gjorde og slik vi burde. Måtte Herren la sin nåde strømme ned som et mildt regn i kveld for å vanne hagen sin.

19. juni

> «Min elskede er min, og jeg er hans, han som vokter sin hjord blant liljene. Innen dagen blir sval og skyggene flyr – vend om, min elskede, lik en gasell eller en ung hjort på de forrevne fjellene!» (Høys 2,16–17).

Finnes det et lykkelig vers i Bibelen, så er det sannelig dette: «Min elskede er min, og jeg er hans.» Det er så fullt av fred og visshet, så overstrømmende av lykke og glede, at det godt kunne vært skrevet av den samme hånden som skrev Salme 23. Verset minner oss om det han sa en time før han gikk ut til Getsemane: «Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere» (Joh 14,27). «I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden» (Joh 16,33).

La oss ringe med sølvklokken en gang til, for klangen er ubeskrivelig vakker: «Min elskede er min, og jeg er hans, han som vokter sin hjord blant liljene.» Og likevel finnes det en skygge. Utsikten er vakker og henrivende – jorden eier ikke noe som overgår den – men landskapet ligger ikke helt i sol. Det er en sky på himmelen som kaster skygge over det hele. Likevel kan den ikke formørke utsikten, for alt står klart, tydelig og bestemt: «Min elskede er min, og jeg er hans.» Dette er sikkert, og likevel er det ikke bare solskinn. Hør: «Innen dagen blir sval og skyggene flyr.»

Det står også et ord om «de forrevne fjellene» – i eldre oversettelser «Beters fjell», det vil si «skillets fjell». Alt som ligner atskillelse, er

bittert for hjertet vårt. Jeg ser et påskelam her, men jeg ser også bitre urter ved siden av det. Jeg ser liljen, men jeg finner den alltid blant torner.

Min kjære venn, kanskje er det slik med deg nå. Du tviler ikke på at du er frelst; du vet at han er din, men du gleder deg ikke i ham. Du kjenner at livet ditt er bundet til ham, og du har ikke skyggen av tvil om at du er hans og han din. Likevel er ikke hans venstre hånd under ditt hode, og hans høyre hånd favner deg ikke (jf. Høys 2,6).

En skygge av motløshet har falt over hjertet ditt, kanskje på grunn av en lidelse, men sikkert fordi din Herre er borte. Selv når du kan rope: «Jeg er hans», blir du drevet ned på kne og må be: «Innen dagen blir sval og skyggene flyr – vend om, min elskede!»

«Hvor er han?» spør sjelen. Og svaret lyder: «Han vokter sin hjord blant liljene.» Verdens barn bryr seg ikke om hvor Kristus er, men for den troende er det et stadig emne for tankene. Jesus går blant de snøhvite liljene som blomstrer på himmelens marker, de gylne liljene omkring tronen. Å, når skal vi få være hos ham og få del i hans herlighet? Sjelen vår lengter utålmodig etter den dagen da Herren skal hente sin brud, og lykken vår blir fullkommen.

Han går også omkring blant liljene sine her nede, de rene sjelene som

følger Lammet hvor det går
og aldri viker fra dets spor.

Vil vi finne Kristus, må vi stå sammen med hans barn og bruke nådemidlene sammen med hans menighet. Han vokter sin hjord *blant* liljene, og der kan vi finne ham. Å, om vi fikk se et glimt av ham i kveld! Om vi fikk holde måltid med ham!

Herre, for den store kjærlighetens skyld som du har til meg: Kom i nåde og besøk meg nå, og la himmelens dugg falle på min sjel! Hvor raskt kan du ikke komme til meg! Ingen hjort er på langt nær så rask. På et øyeblikk kan du glede meg med ditt salige nærvær. Kom, Herre Jesus, og bli hos meg alltid!

20. juni

«Og straks forlot de garna sine og fulgte ham» (Mark 1,18).

Så snart Simon og Andreas hørte Herrens kall, adlød de straks og uten å nøle. Om vi alltid gjorde det vi hører, straks eller ved første anledning, nøyaktig og nidkjært, ville vi sannelig bli åndelig rike av nådemidlene og av å lese gode bøker. Den som spiser brødet sitt med en gang, mister det ikke. Like lite går velsignelsen av en preken tapt for den som straks handler etter den.

De fleste som leser og hører Ordet, blir så rørt av det at de bestemmer seg for å bli bedre. Men ak, forsettet er en blomst som aldri setter kart, og derfor kommer det heller ingen frukt av det. De nøler, de tviler og de glemmer. Til slutt blir de som grunne dammer som fryser til i kalde netter og tiner i solskinnet om dagen, bare for å fryse til igjen. Det ulykksalige «i *morgen*» er blodig av myrdede gode forsetter; det er en slakterbenk for de enfoldige.

Det ligger oss svært på hjertet at disse kveldsbetraktningene ikke må bli uten frukt. Derfor ber vi om at leserne ikke bare må være Ordets hørere, men også dets gjørere (jf. Jak 1,22). *Å gjøre sannheten er den mest gagnlige måten å lære den på*. Kjenner noen av leserne våre, mens blikket hviler på disse linjene, at det ligger en bestemt plikt på ham? Å, måtte han skynde seg å gjøre den før den hellige gløden i sjelen hans blir kald! Måtte han heller forlate garnet sitt og alt han har, enn å stå imot Mesterens kall.

Gi ikke djevelen rom ved å utsette det (jf. Ef 4,27)! Skynd deg mens du har både lyst og anledning. La deg ikke fange i ditt eget garn, men bryt verdslighetens bånd og gå dit *du blir* kalt. Lykkelig er den lærer som finner tilhørere som bestemmer seg for å handle etter undervisningen hans. Han skal få høste hundre fold, og Mesteren hans skal bli høyt æret. Gud gi at en slik høst må følge etter disse korte betraktningene og raske vinkene. Herre, hør din tjeners bønn!

21. juni

«Men Guds faste grunnvoll står» (2 Tim 2,19).

Grunnen som troen vår hviler på, er denne: «Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser» (2 Kor 5,19). Den store sannheten som den rette troen hviler på, er denne: «Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss» (Joh 1,14). Og videre: «Også Kristus led én gang for synder, en rettferdig for urettferdige, for å føre oss fram til Gud» (1 Pet 3,18). «Han … bar våre

synder på sitt legeme opp på treet» (1 Pet 2,24). «Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom» (Jes 53,5).

Med ett ord: Grunnvollen for en kristens håp er *stedfortredelsen*. Kristus ofret seg i forbryternes sted. Kristus ble gjort til synd for oss, for at vi skulle bli rettferdige for Gud i ham (jf. 2 Kor 5,21). Kristus bar fram et sant og virkelig sonoffer i stedet for alle dem som Faderen har gitt ham. Gud kjenner deres navn, og i sitt eget hjerte kjenner de at de stoler på Jesus. Dette er evangeliets hovedsannhet.

Om denne grunnen ble rokket, hva skulle vi da gripe til? Men den står fast som Guds trone. Vi kjenner den, vi hviler på den, vi gleder oss i den. Det er vår trøst å holde fast på den, tenke over den og forkynne den. Og vi ønsker å bli drevet og ledet av takknemlighet for den i hele vårt liv og i all vår ferd.

I våre dager blir forsoningslæren angrepet direkte. Menneskene tåler ikke stedfortredelsen. De skjærer tenner ved tanken på at Guds Lam bærer verdens synd. Men vi som av erfaring vet hvor dyrebar denne sannheten er, vil forkynne den uten stans, trass i dem. Vi vil verken forandre den, svekke den eller stykke den opp på noen måte. Det skal alltid være Kristus, *Stedfortrederen*, som bærer menneskenes synder og lider i deres sted. Vi kan ikke, vi våger ikke å gi opp denne sannheten, for den er vårt liv. Trass i all motsigelse kjenner vi at «Guds faste grunnvoll står».

22. juni

«Og så skal det som ikke kan rokkes, bli stående» (Hebr 12,27).

Vi har mange ting i vårt eie som *kan* rokkes, og det passer dårlig for en kristen å sette stor pris på dem. For ingenting under solen er bestandig; forandring er skrevet på alt. Men vi eier også ting som *ikke* kan rokkes. Jeg ber deg i kveld tenke på dem. Da kan du finne virkelig trøst i det som ikke rokkes, men blir stående, om alt det som kan rokkes, skulle bli tatt fra deg.

Hvilke tap du enn har lidt eller kan komme til å lide, så er du likevel frelst. Du står ved foten av hans kors og stoler bare på fortjenesten i Jesu dyrebare blod. Ingen oppgang eller nedgang i forretningslivet kan ha noe med din frelse i ham å gjøre. Ingen bank som går over ende, ingen fallitt eller konkurs kan røre den.

Du er altså et *Guds barn* i kveld. Gud er din Far. Ingen forandrede kår kan ta *dette* fra deg. Om du så blir fattig og står helt naken, kan du likevel si: «Han er ennå min Far. I min Fars hus er det mange rom (Joh 14,2). Derfor vil jeg ikke være urolig.»

Du har også en annen varig grunn til glede, nemlig *Jesu Kristi kjærlighet*. Han som er Gud og menneske, elsker deg med hele sin kjærlighets fylde, og ingenting kan rokke *den*. Kanskje springer ikke fikentreet ut, og kanskje finnes det ikke lenger fe på markene (jf. Hab 3,17). Det betyr ingenting for den som kan synge: «Min elskede er min, og jeg er hans» (Høys 2,16). Vår beste eiendom og vår rikeste arv kan vi ikke miste.

Uansett hvilke bekymringer som møter oss, la oss være frimodige. La oss vise at vi ikke er barn som bøyer seg for alt som kan hende i dette timelige, korte livet. Vårt hjemland er Immanuels land. Vårt håp er i himmelen, og derfor er det rolig som havet om sommeren. Vi skal se alt jordisk forgå og likevel glede oss i vår frelses Gud.

23. juni

«… vi … lengter etter vårt barnekår» (Rom 8,23).

Allerede i denne verden er de troende Guds barn, selv om menneskene bare kan se det på visse kjennetegn i livet deres. Barnekåret er ennå ikke åpenbart fullt ut; barna er ennå ikke erklært for barn i alles påsyn. Blant romerne kunne en mann adoptere et barn og holde saken hemmelig i lang tid. Men siden fulgte en offentlig adopsjon. Da ble barnet ført fram for myndighetene, de gamle klærne ble tatt av det, og den som adopterte det, ga det nye klær som svarte til den nye stillingen.

«Mine kjære, nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli!» (1 Joh 3,2). Vi er ennå ikke kledd i den drakten som hører til medlemmene av den himmelske Kongens familie. I vårt kjøtt og blod bærer vi ennå det vi bar som Adams barn. Men vi vet at når han åpenbares, han som er «den førstefødte blant mange brødre» (Rom 8,29), da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er.

Vi kan godt tenke oss et barn fra samfunnets laveste lag som var blitt adoptert av en romersk senator. Det kunne si til seg selv: «Jeg lengter etter den dagen da jeg skal bli adoptert offentlig. Da får jeg legge av meg disse simple klærne og bli kledd slik det sømmer seg

min høye verdighet.» Nettopp fordi barnet allerede eide så mye og var lykkelig over det, ville det sukke etter hele fylden av det som var lovet. Slik er det nå med oss.

Vi venter på å bli kledd i høytidsdrakten og bli åpenbart som Guds barn. Vi er unge fyrster som ennå ikke får bære kronene våre. Vi er unge bruder som ennå ikke har hatt bryllupsdagen sin, og brudgommens kjærlighet til oss får oss til å lengte etter den. Selve lykken vi har, får oss til å lengte etter mer. Gleden vår er en rikt strømmende kilde som vil stige til værs som en geysir på Island. Den sukker og bruser i oss fordi den mangler rom og anledning til å åpenbare seg for menneskene.

24. juni

> «Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego tok da til orde og sa til kongen: … så skal du vite, konge, at vi ikke vil dyrke dine guder» (Dan 3,16.18).

Beretningen om de tre hellige unge mennene – eller rettere heltene – forteller om mot og om en underfull redning. Den er godt egnet til å gjøre de troende faste og standhaftige når sannheten skal forsvares. Det gjelder også når de står overfor makten og selve døden. Særlig unge kristne må lære av deres eksempel aldri å ofre samvittigheten sin. Det gjelder både troen på sannheten og spørsmålet om ærlighet i livet.

Mist heller alt annet enn ærligheten din. Og når alt annet er borte, så bevar likevel en ren samvittighet, det mest dyrebare smykket som kan pryde et dødelig menneskes bryst. La deg ikke lede av klokskapens lyktemann, men av den guddommelige myndighetens polarstjerne. Følg det rette i alle situasjoner. Ser du ingen fordel ved det nå, så vandre i tro, ikke i beskuelse (jf. 2 Kor 5,7). Gi Gud den ære at du stoler på ham når det koster deg noe å holde fast på det rette.

Du skal nok få se om han vil bli din skyldner! Du skal få se om han ikke allerede i dette livet viser at hans ord er sant: «Gudsfrykt med nøysomhet er en stor vinning» (1 Tim 6,6). Og den som først søker Guds rike og hans rettferdighet, skal få alt det andre i tillegg (jf. Matt 6,33). Skulle det skje at du etter Guds ledelse lider et tap for samvittighetens skyld, skal du finne dette: Gir ikke Herren deg igjen jordisk vinning som sølv, så innfrir han sitt ord med åndelig glede som gull.

Husk at ingen har sitt liv av sin eiendom, selv om han har overflod (Luk 12,15). Å eie en ren samvittighet og et skyldfritt hjerte, og å nyte Guds nåde og velbehag, er langt større rikdom enn Ofirs gruver kan gi eller Tyrus' handel kan innbringe. «Bedre er en rett grønt med kjærlighet enn en fet okse med hat» (Ordsp 15,17). Et rent hjerte er verdt en tønne gull.

25. juni

> «Men duen fant ikke noe sted å hvile sin fot, og den kom tilbake til ham i arken» (1 Mos 8,9).

Leser, kan du finne hvile utenfor arken, Jesus Kristus? Da kan du være sikker på at kristendommen din er falsk. Er du fornøyd med noe annet enn vissheten om at du er forent med Kristus og har del i ham? Da ve deg! Bekjenner du deg som en kristen og likevel finner full tilfredsstillelse i verdens gleder og jag, da er bekjennelsen din falsk.

Kan du strekke deg ut og finne sengen lang nok og teppet bredt nok til å dekke dine synders veier (jf. Jes 28,20), da er du en hykler. Da er du langt borte fra de rette tankene om Kristus, og du fatter ikke hvor mye han er verd.

Men kanskje kjenner du det heller slik: Selv om du kunne bli i syndene dine uten straff, ville synden selv være en straff for deg. Og om du kunne få hele verden og bli her for alltid, ville det være tungt for deg ikke å få skilles herfra, for det er Gud, din Gud, som sjelen din lengter etter. Da kan du være ved godt mot, for du er et Guds barn.

Trass i all din synd og ufullkommenhet kan du trøste deg med dette: Har sjelen din ingen ro i synden, så er du ikke slik synderen er. Lengter du stadig etter noe bedre, har ikke Kristus glemt deg, for du har ikke helt glemt ham.

Den troende kan ikke klare seg uten sin Herre; ord kan ikke uttrykke hva han tenker om ham. Vi kan ikke leve av ørkenens sand. Vi trenger den mannaen som faller ned fra himmelen. Brønnene vi graver i tillit til mennesker, kan ikke gi oss en dråpe vann. Men vi får drikke av den klippen som følger oss, og «klippen var Kristus» (1 Kor 10,4).

Når du lever av ham, kan hjertet ditt synge: «Han … metter din sjel med det som godt er, så du blir ung igjen likesom ørnen» (Sal 103,5). Men eier du ikke ham, kan ikke fulle vinkar og rike låver gi deg noen

trøst. Da må du heller klage over dem med den vises ord: «Tomhet og atter tomhet … Alt er tomhet» (Fork 1,2).

26. juni

«… etter at dere har flyktet bort fra fordervelsen i verden som kommer av lysten» (2 Pet 1,4).

Bort for alltid med hver tanke på å gi kjødet frihet, om du vil leve i din oppstandne Herres kraft! Det ville være ille om et menneske som er gjort levende med Kristus, skulle bli liggende i syndens elendighet. «Hvorfor søker dere den levende blant de døde?» sa engelen til kvinnene (jf. Luk 24,5). Skal den levende bo i en grav? Skal et guddommelig liv være stengt inne i den kjødelige lystens grav? Hvordan kan vi drikke av Herrens beger og også av onde ånders beger (jf. 1 Kor 10,21)?

Du kristne, du er sikkert fri for de åpenbare syndene. Men har du sluppet unna de mer skjulte og lokkende limpinnene som fuglefangeren prøver å fange deg med? Har du sluppet unna hovmodet? Er du blitt fri fra latskapen? Er du helt befridd fra den kjødelige tryggheten? Strever du hver dag etter å leve atskilt fra verdens vesen, fra hovmod over livet og fra gjerrighetens fengslende lyst (jf. 1 Joh 2,16)? Husk at det er nettopp derfor du er blitt velsignet med Guds gaver.

Er du virkelig Guds utvalgte og elsket av ham, så la ikke de nådeskattene som er øst ut over deg, være gitt forgjeves. Jag etter helliggjørelsen; den er de kristnes krone og herlighet. En vanhellig menighet er unyttig for verden og aktes ikke blant menneskene. Den er avskyelig, en vederstyggelighet. De største ulykkene som har rammet jorden, er kommet over den på grunn av en vanhellig kirke.

Å, kristne venn, du har gitt Gud løfter. Du er en prest for Gud: handle som en prest. Du er en konge for Gud: hersk over lystene dine. Du er Guds utvalgte: gå ikke i lag med Belial. Himmelen er din del: lev som en borger av himmelen. Slik skal du vise at din tro på Jesus er ekte. For det kan ikke finnes tro i hjertet uten at det er hellighet i livet.

27. juni

«Enhver må bli i det kallet han var i da han ble kalt» (1 Kor 7,20).

Mange har den tåpelige forestillingen at en bare kan leve for Gud som prest, misjonær eller bibelbud. Hvor mange ville ikke da være stengt ute fra hver anledning til å gjøre noe til Guds ære! Mine venner, det

er ikke embetet, men nidkjærheten, ikke stillingen, men nåden som gjør oss skikket til å prise Gud. Gud blir sannelig æret i skomakerens verksted der den gudfryktige arbeideren synger om Frelserens kjærlighet mens han fører sylen. Ja, der blir han æret langt mer enn i mang en kirke der gudstjenesten kanskje er sunket ned til en tom form.

Den ulærde mannen som lover Gud eller taler om ham med kameraten sin mens han kjører hesten, priser Jesu navn like mye som den kjente predikanten som lar evangeliet lyde over landet som med tordenrøst. Gud blir æret ved at vi tjener ham i det kallet hver av oss er kalt i. Ta deg i vare, kjære leser, så du ikke forlater den rette veien ved å forlate kallet ditt. Og ta deg i vare så du ikke vanærer kallet ditt så lenge det er ditt. Tenk smått om deg selv, men tenk ikke for smått om kallet.

Kristendommen kan hellige hvert hederlig arbeid til den edleste gjerning. Gransk Bibelen, og du skal finne at det enkleste arbeid henger sammen med de dristigste troshandlinger eller med mennesker som har utmerket seg ved et hellig liv. Vær derfor ikke misfornøyd med kallet ditt. Bli i den stillingen og det arbeidet Gud har gitt deg, til du blir *helt sikker* på at han kaller deg til noe annet.

La det være din første tanke å ære Gud av all din evne på den plassen der du er. Fyll den kretsen du nå står i, med hans pris, og trenger han deg et annet sted, skal han vise deg det. Legg allerede i kveld ærgjerrigheten bort, og søk fred i nøysomheten.

28. juni

«Men Arons stav slukte deres staver» (2 Mos 7,12).

Denne hendelsen er et lærerikt bilde på at Guds verk seirer over all motstand. Når et hellig verk begynner i sjelen, skal det – så sant Gud er med i det – sluke alle sine fiender, selv om djevelen lager en vrengeutgave og vekker opp hele flokker av motstandere. Har Guds nåde fått bukt med et menneske, kan gjerne alle verdens trollmenn kaste ned stavene sine. Hver stav kan være like giftig og listig som slangen, men Arons stav skal likevel sluke deres staver.

Korsets herlighet skal ta menneskets hjerte og vinne det. Den som før levde bare for denne svikefulle verden, skal nå få øye for noe høyere og vinger til å stige opp til de himmelske høyder. Når nåden har seiret, søker det tidligere verdensmennesket det som skal komme.

Det samme skjer også i livet til hver troende. For en skare av fiender har ikke troen vår måttet møte! Djevelen kastet våre tidligere synder fram foran oss, og de ble til slanger. Hvor forferdelige er de ikke! Men Jesu kors dreper dem alle. Troen på Jesus gjør ende på syndene våre. Så sender djevelen fram en ny skare slanger i form av timelige prøvelser, fristelser og tvil. Men troen på Jesus er sterkere enn dem og overvinner dem alle.

Slik er det også i tjenesten for Gud. Med en brennende kjærlighet til Jesus blir vanskelighetene overvunnet, offeret blir en glede og lidelsen en ære. Men er kristendommen en slik glødende ild i hjertet, følger det at mange bekjenner seg som kristne uten å være det. For kristendommen deres holder ikke denne prøven. Prøv deg selv på dette punktet, min venn. Arons stav *beviste* sin himmelske kraft. Gjør troen din det også? Skal Kristus være noe, må han være alt. Å, slå deg ikke til ro før troen på Jesus og kjærligheten til ham hersker i sjelen din!

29. juni

> «Men da sendemennene kom fra Babels fyrster, som sendte bud til ham for å spørre om det underfulle tegn som var skjedd i landet, forlot Gud ham for å sette ham på prøve og for å kjenne hva som var i hans hjerte» (2 Krøn 32,31).

Hiskia ble så stor i seg selv og så stolt av Guds gunst at egenrettferdigheten listet seg inn. Fordi han var blitt kjødelig trygg, holdt Gud for en tid tilbake nådens merkbare virkninger. Dette forklarer godt hvordan han kunne opptre så dårlig overfor babylonerne. For om Guds nåde skulle forlate den aller beste kristne, finnes det nok synd i hjertet hans til å gjøre ham til den verste blant overtrederne.

De som har hjertet varmest for Kristus, ville snart synke ned i Laodikeas lunkenhet om de ble overlatt til seg selv (jf. Åp 3,16). Den som er sunn i troen, ville bli hvit av falske læreres spedalskhet. Den som nå vandrer for Herren i ærlighet og renhet, ville vakle hit og dit og tumle om som en drukken, beruset av sine onde lidenskaper. Vi låner lyset vårt, slik månen gjør. Hvor klart vi enn lyser når nåden skinner på oss, er vi bare mørke når rettferdighetens sol skjuler seg.

La oss derfor be Gud om at han aldri må forlate oss. «Ta ikke din Hellige Ånd fra» oss (Sal 51,13)! Ta ikke din nåde fra oss! Herre, bevar

oss overalt. Bevar oss i dalen, så vi ikke knurrer under din hånd når du ydmyker oss. Bevar oss på fjellet, så vi ikke blir svimle når vi kommer høyt opp.

Bevar oss i ungdommen, når lidenskapene er sterke. Bevar oss i alderdommen, så vi ikke lar oss bedra av vår egen visdom og slik blir større dårer enn de unge og uvitende. Bevar oss når vi skal dø, så vi ikke fornekter deg til sist! Bevar oss i livet og i døden, i arbeidet og i lidelsen, i kampen og i hvilen. Bevar oss overalt, for overalt trenger vi deg, vår Gud!

30. juni

> «Å, Herre Herre! Se, du er den som har skapt himmelen og jorden ved din store kraft og ved din utrakte arm. Ingen ting er for vanskelig for deg» (Jer 32,17).

Mens kaldeerne beleiret Jerusalem, og sverd, hungersnød og pest hadde ødelagt landet, fikk Jeremia befaling fra Gud om å kjøpe en åker og la kjøpebrevet bli beseglet og bevitnet. Dette var et underlig kjøp for en fornuftig mann. Klokskapen kunne ikke forsvare det, for det fantes knapt noen utsikt til at kjøperen noensinne skulle få glede av det han hadde kjøpt. Men Guds befaling var nok for Jeremia. Han visste godt at Gud skal bli rettferdiggjort i alle sine gjerninger.

Han tenkte omtrent slik: «Å, min Gud! Du kan gjøre denne åkerlappen nyttig for meg. Du kan befri dette landet fra undertrykkerne. Du kan ennå la meg sitte under mitt vintre og mitt fikentre på den arven jeg har kjøpt. For du har skapt himmelen og jorden, og ingen ting er for vanskelig for deg.»

Dette ga de gamle hellige en slik storhet at de på Guds befaling våget å gjøre ting som den kjødelige fornuften måtte fordømme. Enten det var Noah, som måtte bygge en ark midt på det tørre land, eller Abraham, som ofret sin eneste sønn, eller Josva, som beleiret Jeriko i sju dager uten andre våpen enn basuner – alle handlet de etter Guds befaling, stikk imot det den kjødelige fornuften innvendte. Og Herren lønner dem rikt for at de adlød i tro.

Gud gi at denne heltemodige troen med kraft måtte bli inngytt i vår tids kristendom! Stolte vi mer på Guds ord og løfter alene, ville vi komme inn i en verden av under som vi ennå er fremmede for. Måtte

Jeremias tillit bli vår: Ingen ting er for vanskelig for Gud, han som skapte himmelen og jorden.

Juli

1. juli

> «Og de hørte Herren Gud da han kom vandrende i hagen da dagen var blitt sval» (1 Mos 3,8).

Trekk deg tilbake i stillhet, min sjel, nå som dagen blir sval, og lytt til din Guds røst. Han er alltid rede til å tale med deg, bare du er rede til å høre. Stanser samtalen opp, er det ikke hans skyld, men din. For han står for døren og banker, og åpner hans egne bare døren, kommer han inn med glede.

Men hvordan står det da til med mitt hjerte, som er min Herres hage? Tør jeg håpe at den er godt stelt og vannet, og at den bærer frukt som han har behag i? Er det ikke slik, har han mye å bebreide meg. Likevel ber jeg ham komme til meg. For ingenting kan så sikkert bringe hjertet mitt i rett stand som strålene fra rettferdighetens sol, som har legedom under sine vinger (Mal 4,2).

Kom derfor, min Gud og Frelser! Mitt hjerte ber deg oppriktig inn og lengter etter deg. Kom til meg, dyrebare Jesus, og plant nye blomster i din hage, slike som jeg ser i så underfull skjønnhet hos deg! Kom, min Far, du som er gartneren, og gjør med meg etter din visdom og kjærlighet. Kom, Hellige Ånd, og vederkveg min sjel, slik urtene nå fuktes av kveldens dugg!

Å, om Gud ville tale til meg! «Tal, Herre, din tjener hører!» (1 Sam 3,9). Å, om han ville vandre med meg! Jeg er villig til å gi ham hele mitt hjerte og min sjel, og alle andre tanker skal jages bort. Jeg ber bare om det han vil gi. Jeg er viss på at han vil bøye seg ned og ha samfunn med meg, for han har gitt meg sin Hellige Ånd.

Fager er den svale kveldsstunden, når hver stjerne blinker som et himmelens øye, og den milde vinden er som et åndedrag av den guddommelige kjærlighet. Min Far, min Bror, min milde Talsmann, tal nå til meg i kjærlighet! For du har åpnet mitt øre, og jeg setter meg ikke opp mot deg.

2. juli

> «Til deg roper jeg, Herre. Min klippe, vær ikke døv imot meg, for at jeg ikke – om du tier til meg – skal bli lik dem som går ned i graven» (Sal 28,1).

Et rop er det naturlige uttrykket for sorg, og det passer godt når alle andre måter å be på svikter oss. Men ropet må rettes til Herren alene; å rope til mennesker er å kaste bort bønnene våre. Når vi tenker på hvor villig Herren er til å høre, og hvor mektig han er til å hjelpe, har vi god grunn til straks å vende all vår lengsel mot vår frelses Gud. På dommens dag skal det være forgjeves å rope til fjellene, men vår klippe hører alle våre rop.

Vær ikke døv imot meg. De som bare holder seg til den ytre formen, kan være fornøyd uten svar på bønnene sine. Men de som virkelig ber, kan ikke det. De nøyer seg ikke engang med det bønnen fører med seg – at den stiller sinnet og bøyer viljen. De må lenger: De må få virkelig svar fra himmelen, ellers finner de ingen ro. Og svaret vil de gjerne ha straks; de frykter selv den minste taushet fra Guds side.

Guds røst er ofte så fryktelig at den får ørkenen til å skjelve, men hans taushet er like forferdelig for den som ber av hele sitt hjerte. Når Gud synes å lukke sitt øre, skal vi ikke av den grunn lukke vår munn, men heller rope enda sterkere. Når sorg og iver har gjort røsten vår gjennomtrengende, vil han ikke lenger nekte å høre oss.

Hvor ille ville det ikke stå til med oss om Herren for alltid tidde til bønnene våre! «… for at jeg ikke – om du tier til meg – skal bli lik dem som går ned i graven.» Uten den Gud som hører bønn, ville vi være langt ulykkeligere enn de døde i gravene, og snart synke ned i helvete som de fortapte. Vi må få svar på bønnene våre; det er helt nødvendig for oss. Visselig vil Herren tale fred til våre urolige sjeler, for hans hjerte kan aldri tillate at hans egne utvalgte går fortapt.

3. juli

«Holder vi ut, skal vi også herske sammen med ham» (2 Tim 2,12).

Vi må ikke innbille oss at vi lider for Kristus og med Kristus hvis vi ikke er i *Kristus*. Kjære venn, stoler du på Kristus alene? Gjør du ikke det, lider du ikke «med Kristus», hva du enn har å sørge over på jorden, og du har ikke noe håp om å få herske med ham i himmelen.

Vi må heller ikke tro at alle en kristens lidelser er lidelser med Kristus. For *han må være kalt av Gud til lidelsen*. Er vi overmodige og ukloke og kaster oss ut i forhold som verken naturen eller nåden har gjort oss skikket for, må vi spørre oss selv om vi ikke heller synder enn følger Jesu vilje. Lar vi lidenskapen ta forstandens plass, og lar vi egenviljen råde i stedet for Guds ords myndighet, da kjemper vi Herrens strid med djevelens våpen. Da skal vi ikke undre oss om vi sårer våre egne hender.

Videre: *Når nød rammer oss som følge av synden, må vi ikke innbille oss at vi lider med Kristus*. Da Mirjam satte seg opp mot Moses og ble spedalsk, led hun ikke for Herren. Den lidelsen Gud lønner, må også *ha Guds ære som mål*. Lider jeg for å vinne et navn eller få andres bifall, får jeg ingen annen lønn enn fariseerne. Det kreves også *at kjærligheten til Jesus og hans utvalgte alltid er den viktigste grunnen til vår tålmodighet*. Vi *må vise Kristi sinnelag* i mildhet, saktmodighet og fordragelighet.

La oss prøve oss selv om vi virkelig *lider med Jesus*. Og gjør vi det, hva er da vår sorg mot det *å herske med ham*? Å, det er så salig å være i den brennende ovnen med Kristus, og en slik ære å stå i gapestokken ved hans side, at vi burde regne oss lykkelige og æret allerede nå, selv om det ikke fantes noen lønn i vente. Men når lønnen er så rik, så uendelig mye større enn vi hadde rett til å vente – skulle vi da ikke gjerne ta opp korset og gå veien med glede?

4. juli

«Den som har skyldfrie hender og et rent hjerte, som ikke har vendt sin hu til løgn og ikke sverger falskt» (Sal 24,4).

Renhet i livet utad er et svært dyrebart kjennetegn på nåden. Det er fare for at mange kristne vrir læren om rettferdiggjørelsen ved troen slik at de ser ned på gode gjerninger. I så fall skal de selv bli til forakt

på den ytterste dag. Er ikke hendene våre rene, så la oss vaske dem i Jesu dyrebare blod og så løfte rensede hender til Gud.

Men *skyldfrie hender* er ikke nok hvis de ikke hører sammen med *et rent hjerte*. Sann kristendom er hjertets sak. Vi kan gjøre beger og fat rene utvendig så mye vi vil; er de urene innvendig, er de urene tvers igjennom i Guds øyne. For det er hjertet, mer enn hendene, som er vårt egentlige jeg. Selve livet i oss ligger i vår innerste natur, og derfor er det så nødvendig at det indre er rent. De rene av hjertet skal se Gud; alle andre er blinde.

Den som er født ovenfra, vender ikke sin hu til løgn. Alle har sine gleder som sjelen vender seg mot. Verdens menneske vender seg til kjødelige nytelser, som er tomme og forfengelige. Men de troende elsker ting av større verdi; som Josjafat vandrer de på Herrens veier. Den som nøyer seg med skolmer, blir regnet blant svinene. Er du tilfreds med verden? Da har du din del og din lønn i dette livet. Nyt det, for noen annen glede finnes ikke for deg.

«*Og ikke sverger falskt*.» De troende er ærlige mennesker. En kristens ord er hans eneste ed, men det er verdt like mye som tjue eder fra andre. En falsk tunge skal stenge hvem som helst ute fra himmelen. For ingen løgner skal komme inn i Guds hus, hva han enn bekjenner, og hva han enn gjør. Leser, dømmer teksten vår deg, eller kan du håpe å få stige opp på Herrens berg?

5. juli

> «Sett deres lit til Herren til alle tider! For i Herren Herren har vi en evig klippe» (Jes 26,4).

Når vi har en slik Gud å stole på, så la oss lene oss helt på ham. La oss bestemt jage bort all mistillit og søke å bli kvitt frykt og tvil, som forstyrrer freden vår så mye. Det finnes jo ingen unnskyldning for motløshet når vi kan bygge på Gud. En kjærlig far ville bli dypt såret hvis barna hans ikke hadde tillit til ham. Og hvor uedelt og unaturlig handler ikke vi når vi har så liten tillit til vår himmelske Far, han som aldri har skuffet oss og aldri skal gjøre det!

Det ville være godt om tvilen ble stengt ute fra Guds barns hjerter. Men det er fare for at den gamle vantroen er like virksom nå som da salmisten spurte: «Vil Herren forkaste i all evighet? Vil han aldri mer vise sin nåde?» (Sal 77,8). David hadde ikke brukt Goliats veldige

sverd særlig lenge, og likevel sa han: «Det finnes ikke maken til det» (1 Sam 21,9). Han hadde ført det én gang, i seierens stund i sin ungdom. Det hadde vist seg å være av rette slaget, og derfor priste han det alltid siden.

Slik burde vi også prise vår Gud, for ingen i himmelen eller på jorden er som han. «Hvem vil dere da ligne meg med?» sier Den Hellige (Jes 40,25). Ingen klippe er som Jakobs klippe – det kan våre fiender selv vitne (jf. 5 Mos 32,31).

I stedet for å la tvilen bo i hjertene våre skal vi gripe hele den forhatte flokken, slik Elia grep Baals profeter, og drepe dem ved bekken (jf. 1 Kong 18,40). Og elven vi velger å drepe dem ved, er den hellige strømmen som renner fram fra vår Frelsers gjennomstungne side. Vi har vært i mange prøvelser, men vi er aldri blitt kastet et sted der vi ikke fant alt vi trengte i vår Gud. La oss da fatte mot til alltid å stole på Herren, forvisset om at hans evige kraft skal være vår tilflukt og vår støtte, nå som før.

6. juli

«Hvor mange misgjerninger og synder har jeg?» (Job 13,23).

Har du noen gang virkelig tenkt over hvor store synder Guds folk har? Tenk på hvor avskyelige dine egne overtredelser må være. Da vil du finne at det ikke bare reiser seg en synd her og der som en fjelltopp over de andre. Nei, dine misgjerninger er dynget opp på hverandre, slik jettene i de gamle sagaene stablet fjell på fjell. For en masse synd det finnes, selv i livet til de helligste av Guds barn!

Prøv å gange denne ene personens synder med hele skaren av de gjenløste, «en stor skare som ingen kunne telle» (Åp 7,9). Da får du en svak forestilling om hvor stor syndemengden var hos de menneskene Jesus utøste sitt blod for.

Men vi får et riktigere begrep om hvor stor synden er, når vi ser hvor stort legemiddelet mot den er. Det er Jesu Kristi blod, Guds eneste, elskede Sønns blod. Guds Sønn! Englene kaster sine kroner ned for ham. All himmelens lovsang lyder omkring hans herlige trone: «Gud over alle ting, velsignet i evighet. Amen» (Rom 9,5). Likevel tar han på seg en tjeners skikkelse. Han lar seg piske og gjennombore, såre og rive i stykker, og til sist drepe. For ikke noe annet enn blodet til Guds Sønn, som ble menneske, kunne sone for våre synder.

Ingen menneskelig forstand kan fullt ut fatte hvor uendelig verdifullt det guddommelige offeret er. For hvor stor Guds folks synd enn er, er soningen som tar den bort, uten sammenligning mye større. Derfor kan den troende stå fram for den store og hellige Guds flammende trone og rope: «Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja, mer enn det: som også er blitt reist opp» (Rom 8,34). Det kan han selv når synden velter fram som en mørk flom, og bitre minner fra tiden som er gått, reiser seg.

Mens minnet om synden fyller ham med skam og blygsel, lar han synden bli en bakgrunn som får nådens klarhet til å stråle enda sterkere. Synden er den mørke natten der den guddommelige kjærlighets stjerne lyser med den herligste glans.

7. juli

«Da gikk jeg forbi deg og så deg sprelle i ditt blod, og jeg sa til deg: Du som ligger der i ditt blod: lev!» (Esek 16,6).

Frelste sjel, se med takk på denne nådens gjerning! Legg merke til hvilken *majestet* det er over denne Guds befaling. I teksten vår ser vi en synder som ikke eier noe annet enn sin synd, og som ikke har annet å vente enn vrede. Men den evige Gud går forbi i sin herlighet. Han ser, han stanser, og han sier det ene, men kongelige ordet: «Lev!» Her taler Gud. Hvem andre enn han kunne råde slik over livet og gi det med én eneste stavelse?

Denne befalingen er også *omfattende*. Når han sier «Lev!», ligger det mye i det. Her er liv for retten: Synderen står ferdig til å bli fordømt, men Den Allmektige sier «Lev!», og han reiser seg frikjent og benådet. Her er åndelig liv: Vi kjente ikke Jesus – øynene våre kunne ikke se ham, og ørene kunne ikke høre hans røst. Men Herren sa «Lev!», og vi som var døde i overtredelser og synder, fikk liv. Og her menes også livet i herligheten, som er det åndelige livets fullendelse.

«Jeg sa til deg: Lev!» Dette ordet lyder gjennom alle tidens år og dager til døden kommer. Ja, selv midt i dødens skygger hører vi Herrens røst: «Lev!» På oppstandelsens morgen skal den samme røsten la sitt «Lev!» lyde gjennom overengelen. Og når de helliges ånder stiger opp til himmelen for å være i Guds herlighet for evig, skjer det i kraft av det samme ordet: «Lev!»

Saulus fra Tarsus er på vei til Damaskus for å gripe den levende Guds hellige. En røst lyder fra himmelen, et lys stråler klarere enn solen, og Saulus roper: «Hva skal jeg gjøre, Herre?» (Apg 22,10).

Denne gjerningen er en gjerning av *fri nåde*. Når syndere blir frelst, skjer det ene og alene fordi Gud vil gjøre det for å opphøye sin frie, ukjøpte og usøkte nåde. Kristne venn, se din stilling: Du står i gjeld til nåden. Vis din takknemlighet ved å følge Kristus i et alvorlig liv. Og fordi Gud har befalt deg å leve, så se til at du lever for alvor.

8. juli

> «Led meg i din sannhet og lær meg, for du er min frelses Gud. På deg venter jeg hele dagen» (Sal 25,5).

Når en kristen har begynt å gå på Herrens vei med vaklende skritt, ber han om stadig å bli ledet videre, som et lite barn som holdes oppe av farens hånd. Og han ber om å bli undervist videre i sannhetens ABC. Det er undervisning gjennom erfaring han ber om. David visste mye, men han kjente sin uvitenhet og lengtet etter alltid å gå i Herrens skole: I to vers ber han fire ganger om å bli undervist av Herren selv.

Det ville være godt om mange kristne spurte etter den gamle, gode veien – Guds egen sannhet – i stedet for å følge sine egne innfall og rydde nye tankeveier, og om de ba Den Hellige Ånd gi dem en opplyst forstand og et sinn som gjerne vil lære.

«*For du er min frelses Gud.*» Herren, den treenige Gud, er opphavet og fullenderen av sitt folks frelse. Leser, er han *din* frelses Gud? Bygger du hele ditt evige håp på Farens utvelgelse, Sønnens soning og Den Hellige Ånds livgivende makt? I så fall kan du bruke dette som grunn til å be om enda mer velsignelse. Har Herren frelst deg, vil han visselig ikke nekte å lære deg sine veier. Det er godt når vi kan vende oss til Herren med samme frimodighet som David viser her. Det gir oss stor kraft i bønnen og trøst i prøvelsen.

«*På deg venter jeg hele dagen.*» Tålmodigheten er troens vakreste datter og tjenestepike. Vi venter med glede når vi vet sikkert at vi ikke venter forgjeves. Det er både vår plikt og vår rett å vente på Herren alle våre levedager – i lydighet, i tilbedelse, i håp og i tillit. Troen vår skal bli prøvet, og er den av det rette slaget, vil den holde ut prøvelse etter prøvelse uten å vike. Vi blir ikke trette av å vente på Herren hvis vi husker hvor lenge og hvor nådig han har ventet på oss.

9. juli

«Og Gud skilte lyset fra mørket» (1 Mos 1,4).

Den troende har to naturer som er virksomme i ham. Før han ble født på ny, ble han bare styrt av én, nemlig mørket. Nå har lyset trengt inn, og det finnes to naturer som strider mot hverandre.

Legg merke til hva apostelen Paulus sier i Romerbrevets sjuende kapittel: «Jeg finner altså den lov for meg, jeg som vil gjøre det gode, at det onde ligger meg for hånden. For etter mitt indre menneske slutter jeg meg med glede til Guds lov. Men i lemmene mine ser jeg en annen lov, som strider mot loven i mitt sinn, og som tar meg til fange under syndens lov, som er i mine lemmer» (Rom 7,21–23).

Hvordan har det blitt slik? Herren har «skilt lyset fra mørket». Overlatt til seg selv er mørket rolig og stille. Men når Herren lar lyset strømme inn, blir det strid, for det ene står mot det andre. Og den striden tar ikke slutt før den troende er bare lys i Herren.

Blir det et skille i den enkelte kristnes *indre*, blir det nok også et skille i det *ytre*. Så snart Herren har gitt et menneske lys, begynner det å skille seg fra mørket omkring. Han skiller lag med en religion av bare ytre seremonier, for ingenting annet enn Kristi evangelium kan tilfredsstille ham. Han trekker seg bort fra verdslige selskaper og lettsindige fornøyelser og søker sammen med Guds barn. «Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene» (1 Joh 3,14).

Lyset trekker mot sine, og mørket mot sine. La oss aldri prøve å forene det Gud har skilt. Men slik Kristus gikk ut av leiren og bar sitt kors, må vi gå ut fra de ugudelige og være et folk som er skilt ut. Han var «hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere» (Hebr 7,26). Og slik han var, skal vi være ulik verden, skilt fra alt som er syndig, og skille oss ut fra andre ved at vi ligner vår Mester.

10. juli

«Og det ble aften, og det ble morgen, dag én» (1 Mos 1,5).

Aftenen var «mørke», og morgenen var «lys». Likevel *blir de to sammen kalt med det navnet som bare blir gitt lyset*. Det er nokså underlig, men det svarer til noe i det åndelige livet. I hver kristen finnes det både mørke og lys. Likevel skal han ikke kalles en synder fordi det finnes synd i ham, men hellig fordi han eier en viss grad av hellighet.

Dette er en svært trøsterik tanke for dem som sørger over sin svakhet og spør: «Kan jeg være et Guds barn når det er så mye mørke i meg?» Ja! For i likhet med dagen får du ikke navnet ditt fra aftenen, men fra morgenen. Og Guds ord taler om deg som om du allerede nå var fullkommen hellig, slik du snart skal bli. Du kalles lysets barn, selv om det ennå finnes mørke i deg. Du får navn etter det som i Guds øyne råder mest i deg, og som en dag skal bli den eneste naturen som råder i deg.

Legg merke til at *aftenen kommer først*. Av naturen er vi først mørke. Mørket er ofte det første vi får erfare, til vår sorg, og det driver oss til å rope i dyp ydmykhet: «Gud, vær meg synder nådig!» (Luk 18,13). Morgenen kommer siden; den gryr når nåden overvinner naturen.

Det er et vakkert ord Bunyan sier: Det som kommer sist, varer evig. Det som kommer først, viker når tiden er inne, for det som kommer sist; men det siste skal ikke avløses av noe annet. Selv om du av naturen er mørke, skal det derfor ikke følge noen aften når du først er blitt lys i Herren. «Din sol skal ikke mer gå ned» (Jes 60,20). Den første dagen, i dette livet, har en aften og en morgen. Men den andre dagen, når vi skal være hos Gud for evig, skal være en dag uten aften – fager og lys, i evig middagsglans.

11. juli

> «Fortell deres barn om det. De skal fortelle det til sine barn, og deres barn igjen til en kommende slekt» (Joel 1,3).

Ved Guds nåde skal et levende vitnesbyrd om sannheten på denne enkle måten alltid holdes ved like i landet: Herrens venner skal føre kunnskapen om evangeliet og pakten videre til sine etterkommere. Dette er vår *første* plikt, og vi må begynne i familien. Den som ikke begynner sitt arbeid i hjemmet, er en dårlig forkynner. Hedningene skal oppsøkes med alle midler, og veier og stier skal gjennomsøkes. Men hjemmet går foran alle andre steder, og ve dem som snur Herrens ordning på hodet!

Å undervise barna våre er en *personlig* plikt. Vi kan ikke legge den over på søndagsskolelæreren eller noen annen venn. De kan hjelpe oss, men de kan ikke frita oss for denne plikten. Mødre og fedre må lede huset sitt i Herrens frykt, slik Abraham gjorde, og tale med barna om den Høyestes underfulle gjerninger.

Undervisningen er en plikt som *naturen* har lagt på foreldrene. Hvem skulle vel være bedre skikket til å se til barnets beste enn de som har gitt det livet? Å forsømme barnas undervisning er verre enn dyrisk.

Kristendom i hjemmene er *nødvendig* for samfunnet, for familien selv og for Guds kirke og menighet. Villfarelsen trenger inn fra mange kanter. Og et av de kraftigste midlene til å stå imot den blir nesten helt forsømt, nemlig å lære barna troen. Gud gi at alle foreldre må våkne opp og se hvor viktig denne saken er!

Det er en *kjær* plikt å tale med sønnene og døtrene våre om Jesus. Og plikten blir enda kjærere fordi dette arbeidet ofte har vist seg å være velsignet; Gud har ofte frelst barna ved foreldrenes bønner og formaninger. Måtte hvert hus som denne boka kommer inn i, ære Herren og få hans velbehag!

12. juli

«… og frelse meg inn i sitt himmelske rike» (2 Tim 4,18).

Den store Kongens by er et sted for *virksom tjeneste*. De gjenløste sjelene tjener ham dag og natt i hans tempel. De slutter aldri å gjøre sin Konges gode vilje. De har alltid hvile – det vil si at de er frie og uten noen bekymringer. Men de har aldri hvile i den forstand at de er uvirksomme og ledige.

Den gylne byen er et sted for *samfunn* med alle Guds barn. Der skal vi sitte til bords med Abraham, Isak og Jakob i evig fellesskap. Vi skal få tale med de utvalgtes edle skarer, som hersker med ham som førte dem trygt hjem ved sin kjærlighet og sin mektige arm. Vi skal ikke synge solosanger der; nei, i kor skal vi prise vår Konge.

Himmelen er et sted der *seieren er vunnet*. Hver gang du, kristne venn, har vunnet seier over dine lyster – hver gang du etter en hard kamp har lagt en fristelse død ved dine føtter – da har du fått en forsmak på den gleden som venter deg. Den kommer når Herren skal knuse Satan under dine føtter (Rom 16,20), og du skal finne at du vinner mer enn seier ved ham som har elsket deg (Rom 8,37).

Paradiset er et *trygt* sted. Når du har troens fulle visshet, har du et pant på den salige tryggheten som skal bli din når du fullt ut er blitt medborger i det himmelske Jerusalem. Å, mitt skjønne hjem, Jerusalem, du min sjels salige hjem! Lovet være han allerede nå, han

som har lært meg å lengte etter deg. Men høyere skal min lov og takk lyde i evigheten, når jeg får eie deg.

Når min forløsning stunder til,
jeg gledes vil
og løfter opp mitt hoved;
da løses jeg, da går jeg inn
til vennen min,
Gud være meg evig lovet!
Da reises av
den mørke grav
det som var sådd
med sukk og gråt,
da er den søvn utsovet.

13. juli

«Er Gud for oss, hvem er da imot oss?» (Rom 8,31).

Ikke noe menneskelig språk kan uttrykke hva disse herlige ordene betyr: *Er Gud for oss*. Han var «for oss» før verden ble skapt. Han var «for oss», ellers hadde han ikke gitt oss sin elskede Sønn. Han var «for oss» da han ofret sin enbårne og la hele sin vredes tyngde på ham – han var «for *oss*», enda han var mot *ham*. Han var «for oss» da vi gikk til grunne i syndefallet – han elsket oss tross alt. Han var «for oss» da vi var opprørere mot ham og trosset ham. Han var «for oss», ellers ville han ikke ha ført oss til ydmykt å søke hans ansikt.

Han har vært «for oss» i mang en kamp. Vi er blitt kalt til å møte mange farer, og vi er blitt angrepet av fristelser innenfra og utenfra. Hvordan kunne vi ha stått uskadd til denne dag om han ikke hadde vært «for oss»?

Han er «for oss» med hele sin uendelige natur, med all sin kjærlighets allmakt og med hele sin usvikelige allvitenhet. I alle sine guddommelige egenskaper er han «for oss» – evig og uforanderlig «for oss». Han er «for oss» når den blå himmelen skal rulles sammen som et utslitt klesplagg, og «for oss» gjennom hele evigheten.

Og fordi han er «for oss», skal bønnens røst alltid kalle hans hjelp ned. Når jeg roper, skal da mine fiender vike tilbake (jf. Sal 56,10). Dette er ikke noe usikkert håp, men en velbegrunnet visshet. Jeg vil

be til deg og se opp etter svaret, viss på at det skal komme, og at mine fiender skal bli slått, for Gud er for meg. Å, kristne venn, hvor lykkelig er du ikke med kongenes Konge ved din side! Hvor trygg under en slik beskytter! Hvor sikkert vil ikke en slik forsvarer føre saken din! Er Gud for deg, hvem er da imot deg?

14. juli

> «Da det lysnet mot første dag i uken, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven» (Matt 28,1).

La oss lære av Maria Magdalena hvordan vi kan komme i samfunn med Jesus. Legg merke til hvordan hun søkte. Hun søkte Frelseren *svært tidlig* om morgenen. Kan du vente og nøye deg med håpet om å bli forent med Kristus en gang i en fjern framtid, da står det dårlig til med deg. For det hjertet som er skikket for dette samfunnet, hungrer og tørster etter det.

Hun søkte ham også med *stor dristighet*. De andre disiplene flyktet fra graven, skjelvende av angst; men Maria «sto» ved graven. Vil du finne Kristus, så søk ham dristig. La ingenting holde deg tilbake. By verden trass. Treng deg fram der andre viker.

Hun søkte Kristus *trofast* – hun sto ved *graven*. Mange synes det er vanskelig å stå ved en levende Frelser, men hun sto ved en død. La oss søke Kristus på denne måten: holde fast på selv det aller minste som har med ham å gjøre, og være trofaste om så alle andre svikter ham.

Legg videre merke til at hun søkte Jesus *alvorlig* – hun sto «og gråt» (Joh 20,11). Det var disse tårene som liksom fanget Frelseren og drev ham til å tre fram og vise seg for henne. Vil du ha Jesus hos deg, så gråt etter ham. Kan du ikke være lykkelig uten at han kommer og sier til deg: «Du er min», da skal du snart få høre hans røst.

Hun søkte *bare* Frelseren. Hva brydde hun seg om englene? Hun vendte seg bort fra dem, for hun søkte bare sin Herre. Er Kristus din eneste kjærlighet, og har hjertet ditt drevet ut alle som vil konkurrere med ham, da skal du ikke lenge være uten trøsten av at han er nær.

Maria Magdalena søkte på denne måten *fordi hun elsket meget*. Å, måtte hjertene våre, som Marias, være fylt av Kristus, og måtte vår kjærlighet, som hennes, ikke være tilfreds med noe annet enn ham! Å Herre, åpenbar deg for oss denne kvelden!

15. juli

«… viste han seg først for Maria Magdalena» (Mark 16,9).

Jesus viste seg først for Maria Magdalena. Det var trolig ikke bare på grunn av hennes store kjærlighet og iherdige søken, men fordi *hun*, som teksten antyder, *var et særlig vitne om Kristi frelsende makt*. Lær av dette at vi ikke må tro oss utestengt fra det dypeste samfunnet med Herren fordi vi syndet mye før vi ble omvendt.

Hun var en av dem som hadde gitt opp alt for *alltid å følge Frelseren*. Han var hennes første og fremste mål. Mange som var på Kristi side, tok ikke hans kors på seg, men *hun* gjorde det. Hun brukte det hun eide, til å *sørge for det han trengte*. Vil vi se mye av Kristus, så la oss *tjene* ham. Si meg hvem det er som oftest sitter under hans kjærlighets banner og drikker dypest av samfunnet med ham. Å, jeg er sikker på at det er de som gir mest, som tjener best, og som står nærmest sin kjære Herres blødende hjerte.

Men legg merke til *hvordan* Herren åpenbarte seg for henne som sørget: ved ett *ord*, «Maria!» Det trengtes bare ett ord, *sagt med hans røst*, og straks kjente hun ham igjen. *Og hennes hjerte hyllet ham med et annet ord*, for det var altfor fullt til å kunne si mer. Dette ene ordet var også det som passet best her. Det uttrykte lydighet. Hun sa: «*Mester.*»

Det finnes ingen sinnstilstand der denne bekjennelsen av underdanighet er for kald. Nei, når din ånd gløder mest av den himmelske ilden, skal du si: «Jeg er din tjener … Du har løst mine bånd» (Sal 116,16). Kan du si «Mester», og kjenner du at hans vilje er din, da står du på et hellig og lykkelig sted. Han må ha sagt «Maria», ellers kunne du ikke si «Rabbuni» (Joh 20,16).

Se da i alt dette hvordan Kristus ærer dem som ærer ham, hvordan kjærligheten drar vår elskede til oss, hvordan det bare trengs ett ord fra ham for å vende gråten vår til fryd, og hvordan hans nærhet er hjertets solskinn.

16. juli

«… du vil forbarme deg over Sion, for tiden er kommet til å være nådig, den fastsatte tiden er kommet. For dine tjenere elsker steinene på Sion, og de har medynk med dets støv» (Sal 102,14–15).

Et egenkjærlig menneske som får bekymringer, er svært vanskelig å trøste. Det har alle gledeskildene sine i seg selv, og når det er bedrøvet, er alle kildene tørket ut. Men et menneske som er fullt av kristen kjærlighet til andre, har andre kilder å hente trøst fra enn dem det har i seg selv. Først og fremst kan det gå til sin Gud og finne rikelig hjelp der. Og det kan finne grunner til trøst i det som skjer i verden, fedrelandet og fremfor alt menigheten.

David var svært bedrøvet i denne salmen. Han skrev: «Jeg ligner pelikanen i ørkenen, jeg er blitt som uglen på øde steder. Jeg ligger våken, jeg er blitt som en enslig fugl på taket» (Sal 102,7–8). Det eneste som kunne trøste ham, var tanken på at Gud skulle reise seg og forbarme seg over Sion. Selv om han var sorgtung, skulle likevel Sion blomstre; hvor dypt han selv sank, skulle likevel Sion reise seg.

Kristne venn, lær å finne trøst i hvor nådig Gud handler med sin kirke. Det som er så dyrebart for din Mester, skulle ikke det være kjærere for deg enn alt annet? Selv om veien din er mørk, kan du ikke glede deg i hjertet over korsets seire og over at sannheten blir utbredt? Vi glemmer våre egne bekymringer når vi ser på hva Gud har gjort og *gjør* for Sion, og ikke minst på de store tingene *han ennå skal gjøre* for sin kirke.

Prøv dette middelet, kristne venn, når hjertet ditt er tungt og sinnet nedslått: Glem deg selv og dine små saker og søk Sions vel og lykke. Når du bøyer kne for Gud, så la ikke bønnen din stanse ved ditt eget livs trange krets, hvor prøvet du enn er. Send heller ivrige bønner opp for Sions vel – «Be om fred for Jerusalem!» (Sal 122,6) – så skal din egen sjel bli vederkveget.

17. juli

«La ingen av dem slippe unna!» (1 Kong 18,40).

Profeten Elia hadde fått svar på sin bønn, og ilden fra himmelen hadde fortært offeret mens hele folket så på. Da ba han israelittene som var samlet, om å gripe Baals prester, og påla dem at ingen måtte slippe unna. Han lot dem føre ned til bekken Kisjon og drepte dem der.

Slik skal det være med syndene våre: De er alle dømt, og vi må ikke beholde én eneste. Vår kjæreste synd må dø. Skån den ikke, om det så skal koste mange tårer. Drep den, selv om den er deg så kjær som en

Isak. Drep den, for Gud slo synden i hjel da den ble lagt på hans egen Sønn. Den synden som en gang var ditt hjertes avgud, må du dømme til døden med ubøyelig strenghet.

Spør du hvordan dette skal gå til? Jesus skal være din styrke. Nåde til å overvinne synden blir gitt deg i nådepakten. Du skal få styrke til å seire i korstoget mot de indre lystene, for Jesus har lovet å være nær deg helt til enden. Vil du seire over mørket, så la rettferdighetens sol lyse over deg. Ikke noe sted er så godt egnet til å avsløre synden og gi hjelp mot dens makt og skyld som det å være helt nær Gud.

Job vant aldri slik seier over synden som da han festet troens blikk på Gud, avskydde seg selv og angret i støv og aske (Job 42,6). De kristnes fine gull blir ofte matt. Vi trenger den hellige ilden som fortærer slagget. La oss ty til vår Gud, for han er en fortærende ild (Hebr 12,29). Han skal ikke fortære sjelene våre, men syndene våre.

Å, måtte Guds godhet vekke i oss en hellig nidkjærhet og et fiendskap mot synden, som er avskyelig i hans øyne! Gå ut i striden mot Amalek i hans kraft, og hogg den forbannede flokken helt ned: La ikke én eneste av dem slippe unna!

18. juli

> «De trenger ikke hverandre til side, de går fram hver på sin egen vei» (Joel 2,8).

Gresshoppene holder alltid sin orden. Selv om de er utallige, trenger de ikke hverandre slik at rekkene kommer i uorden. Dette viser hvor grundig Herren har lagt ordenens ånd inn i skaperverket. Selv de minste levende skapninger blir styrt av den, like mye som klodene og de himmelske sendebudene.

De kristne ville handle klokt om de lot seg styre av den samme kraften i sitt åndelige liv. *Blant nådegavene deres* burde ikke den ene trenge inn på den andres område, eller spise opp næringen for de andre for å holde seg selv i live. Kjærligheten må ikke kvele ærligheten, og frimodigheten må ikke fortrenge saktmodigheten. Beskjedenheten må ikke jage bort kraften, og tålmodigheten må ikke ta livet av fastheten.

Slik er det også med *pliktene våre*: Den ene må ikke sluke den andre. Arbeidet for fellesskapet må ikke hindre den enkeltes bønn, og arbeidet i menigheten må ikke fortrenge husandakten. Det er ille å bære fram for Gud én plikt som er flekket av en annens blod. Alt er godt i

sin tid, men ellers ikke. Det var til fariseerne Jesus sa: «Dette burde gjøres, og det andre ikke forsømmes» (Matt 23,23).

Den samme regelen gjelder *vår personlige stilling*. Vi må se til at vi kjenner vår plass, inntar den og holder oss der. Vi skal tjene etter de gavene Ånden har gitt oss, men ikke trenge oss inn på medtjenernes område. Vår Herre Jesus lærte oss at vi ikke skal trakte etter de høye plassene, men gjerne være de minste blant brødrene.

Bort med det misunnelige og ærgjerrige sinnet! Å, måtte vi kjenne kraften i Mesterens befaling og, slik han byr oss, holde oss i hærens rekker. La oss i kveld prøve oss selv om vi legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd (Ef 4,3). Og la det være vår bønn at det må råde fred og orden i alle Kristi menigheter.

19. juli

> «Han skal ikke knuse et knekket siv, og ikke slokke en rykende veke» (Matt 12,20).

Hva er svakere enn det knekte sivet eller den rykende veken? La bare en and slå seg ned på sivet, så går det av. La bare en menneskefot støte borti det, så er det brutt. Det bøyer seg hit og dit for hvert eneste vindpust som stryker over elven. Vi kan ikke tenke oss noe mer skrøpelig og svakt, eller noe som er i større fare, enn et knekket siv.

Se også på den rykende veken – hva er vel den? Det finnes nok en gnist i den, men den er nesten helt slokket. Et barn kan slokke den; ingenting har et mer usikkert liv enn dens flamme. Her beskrives *svake ting*. Likevel sier Jesus om dem: Den rykende veken skal jeg ikke slokke, det knekte sivet skal jeg ikke knuse.

Noen av Guds barn får kraft til å gjøre store ting for ham. Gud har her og der en Samson som kan løfte Gasas porter og bære dem opp på fjellet. Han har noen få veldige som er løver i striden. Men de aller fleste i hans folk er en skjelvende og engstelig slekt. De er som stærene, en liten, redd flokk som skremmes av alle som går forbi.

Kommer fristelsene, blir de fanget som fugler i en snare. Truer prøvelsen dem, er de nær ved å miste motet. Den skrøpelige båten deres slynges opp og ned av bølgene, og de drives som sjøfugler på bølgekammen – svake skapninger uten styrke, uten visdom og uten framsyn. Men hvor svake de enn er – ja, nettopp *for svakhetens skyld* – har de fått dette løftet særskilt for seg.

Her er nåde og godhet! Her er kjærlighet, og en Herre som bøyer seg ned! Hvordan viser ikke dette oss Jesu barmhjertighet – hvor øm, mild og saktmodig er han ikke! Vi trenger aldri å trekke oss unna *hans* hånd. Vi har aldri grunn til å frykte et hardt ord fra *ham*. Han kunne nok ha grunn til å bebreide oss vår utroskap, men han gjør det ikke. Knekte siv får ikke noe slag av ham, og den rykende veken ikke noe misfornøyd og nedslående blikk.

20. juli

> «Og nå, hvorfor tar du veien til Egypt for å drikke Sikors vann?» (Jer 2,18).

Ved mange under, ved utallige beviser på nåde og ved underfull hjelp hadde Herren vist at han var verdt Israels tillit. Likevel brøt folket ned gjerdene som Gud hadde hegnet dem inn med for å gjøre dem til en hellig hage. De forlot sin eneste sanne og levende Gud og fulgte falske guder.

Gang på gang bebreidet Herren dem denne dårskapen, og teksten vår er et eksempel på Guds advarsler. «Hva har du å gjøre på veien til Egypt for å drikke det grumsete vannet?» – for slik kan det også oversettes. «Hvorfor går du bort og forlater din egen svale elv fra Libanon? Hvorfor forlater du Jerusalem? Hvorfor dras du så underlig mot det onde at du ikke kan være tilfreds med det gode og sunne, men vil følge det som er ondt og svikefullt?»

Er ikke dette et ord til bebreidelse og advarsel for de kristne? Du Guds barn, som er kalt av nåde og vasket i Jesu dyrebare blod: Du har smakt en bedre drikk enn den som denne grumsete elven, denne verdens gleder, kan gi deg. Du har fått samfunn med Kristus. Du har kjent gleden ved å se Jesus og lene hodet mot hans bryst. Kan denne verdens småting, dens sanger, æresbevisninger og gleder tilfredsstille deg etter det? Kan du leve på skolmer når du først har spist englebrød?

«Jeg har smakt Kristi manna», sa en gang en from kristen, «og den har tatt fra meg all lyst til det tørre brødet av verdens gleder.» Slik burde det også være med deg. Har du vandret bort etter Egypts vann, å, så vend straks tilbake til den eneste levende kilden! Sikors vann kan nok være godt for egypterne, men for deg skal det vise seg å være bare

bitterhet. Hva har du med det å gjøre? *Jesus stiller deg dette spørsmålet* i kveld – hva vil du svare ham?

21. juli

«Hvorfor skal jeg gå i sørgeklær …?» (Sal 42,10).

Kan du svare på dette spørsmålet, min medkristne? Kan du finne noen grunn til at du så ofte sørger i stedet for å glede deg? Hvorfor gi etter for triste forestillinger? Hvem har sagt deg at natten aldri skal gå over i dag? Hvem har sagt deg at havet av gode kår skal synke, til det ikke er annet igjen enn lange strekninger med fattigdommens forferdelige gjørme? Hvem har sagt deg at motgangens vinter skal vare med stadig strengere kulde – med snø, is og hagl, og enda dypere snø og enda tyngre stormer av fortvilelse?

Vet du ikke at dagen følger etter natten, flo etter fjære, og vår og sommer etter vinteren? Håp derfor, håp alltid! For Gud svikter deg ikke. Vet du ikke at din Gud elsker deg midt i alt dette? Fjellene står like sikkert der når de er hyllet i nattens mørke, som om dagen. Og Gud elsker deg like sikkert nå som i dine lyseste timer.

Ingen far tukter bestandig. Gud hater riset like mye som du gjør. Han bruker det bare av den grunnen som burde gjøre deg villig til å bøye deg under det: at det skal oppdra deg for det evige livet. Ennå skal du stige opp Jakobs stige sammen med englene og se ham som troner øverst – din trofaste Gud. Ennå skal du midt i evighetens herlighet glemme tidens møye, eller minnes den bare for å love og prise Gud, som har ført deg gjennom den og brukt den til å gjøre deg ferdig for sin himmel.

Opp da, og syng midt i lidelsen! Gled deg selv når du går gjennom ildovnen. La ødemarken blomstre som en rose, og la ørkenen gjenlyde av din jubel. For disse korte sorgene skal snart være over, og siden skal du «for alltid være sammen med Herren» (1 Tess 4,17), og ingen sky skal formørke din lykke.

22. juli

«Se det mennesket!» (Joh 19,5).

Finnes det et sted der Herren Jesus mer enn noe annet sted blir sitt folks glede og trøst, da er det der han ble senket dypest ned i lidelsen. Kom hit, benådede sjel, og se ham i Getsemane hage! Se hans hjerte så

overstrømmende av kjærlighet at han ikke makter å holde den tilbake – så fullt av sorg at den må finne et utløp. Se blodsvetten som trenger ut av hver pore i hans legeme og faller ned på marken.

Se det mennesket, når naglene slås gjennom hans hender og føtter! Se opp, angrende synder, og se din lidende Herres bilde. Se på ham når de purpurrøde dråpene farger tornekronen og smykker den lidende Kongens diadem med dyrebare edelsteiner. Se det mennesket, når han er kledd i dødens drakt: Gud har forlatt ham, og helvete omringer ham.

«Sku og se om det finnes en smerte lik den smerten som er voldt meg» (Klag 1,12). Alle dere som går forbi: Kom nærmere og se på dette enestående synet av sorg – noe mennesker og engler undrer seg over, et under uten like. Se smertenes Konge, som ingen kunne måle seg med, og som ikke hadde noen medhjelper i sin nød!

Se på ham, dere som sørger! For finnes det ikke trøst i den korsfestede Kristus, da finnes det ingen trøst verken i himmelen eller på jorden. Finnes det ikke håp i løsepengen, hans blod, da finnes det ingen glede i englenes harper, og ved Guds høyre hånd skal det aldri være noen fryd.

Vi trenger bare å sitte mer trofast ved korsets fot, så blir vi mindre plaget av tvil og sorg. Vi trenger bare å se på *hans* lidelse, så skal vi skamme oss over å tale om *vår*. Vi trenger ikke mer enn å se på hans sår, så skal våre egne bli leget. Vil vi leve rett, må det skje ved at vi ser på hans død. Vil vi bli opphøyet, må det skje ved at vi tenker på hans fornedrelse og hans vanære.

23. juli

«Jesu, hans Sønns blod renser oss fra all synd» (1 Joh 1,7).

«*Renser*», sier teksten vår, ikke «*skal rense*». Utallige tenker at de først på dødsleiet skal våge å håpe på tilgivelse. Å, hvor uendelig mye bedre er det ikke å være ren nå enn bare å stole på at jeg kanskje får tilgivelse når jeg skal dø! Noen mener at en følelse av å være benådet er en trøst som en først kan få etter mange års kristen erfaring. Men syndenes forlatelse er noe for *nåtiden* – en gave for i dag, en glede for denne time. I det øyeblikket en synder tror på Jesus, har han full forlatelse.

Ordet står i nåtid, og det sier også at rensingen skjer *hele tiden*. Det het «renser» i går, det heter «renser» i dag, og det skal også hete

«renser» i morgen. Slik skal det alltid være for deg, kristne venn, helt til du går over elven. Hver time kan du komme til denne kilden, for den renser ennå.

Legg også merke til hvor *fullstendig* denne rensingen er: «Jesu, hans Sønns blod renser oss fra *all* synd» – ikke bare fra synd, men «fra *all* synd». Kjære leser, jeg kan ikke si deg hvor uendelig herlig dette ordet er. Men jeg ber om at Gud Den Hellige Ånd må la deg erfare det.

Våre synder mot Gud er mange. Men enten gjelden er liten eller stor, kan den samme betalingen frikjenne den ene like godt som den andre. Jesu Kristi blod er en like guddommelig og herlig løsepenge, enten den betales for Peters tunge fornektelse eller for den elskede Johannes' feil. Vår synd er tatt bort – helt borte med én gang, borte for alltid. Herlige fullkommenhet! For en salig ting å tenke på når vi går til hvile og sovner inn!

O store Gud, din kjærlighet
jeg aldri nok kan skatte,
det rikdoms dyp jeg ikke vet
med all min sans å fatte:
hvordan du elsket verden så,
din Sønn du ville give,
at hver som tror på hannem, må
i himlen salig blive.

Du, søte Jesu, tok deg på
udi Guds råd å ville
for verdens synd i borgen gå,
din Fader å formilde,
så all den skyld og straff og bot
Gud ville oss tilregne,
du på ditt eget regnskap lot
til full betaling tegne.

24. juli

«For hans hær er veldig stor» (Joel 2,11).

Tenk på, min sjel, hvor mektig Herren er, han som er din styrke og ditt vern. «Herren er en stridsmann, Herren er hans navn» (2 Mos 15,3). Alle himmelens hærskarer lyder hans vink. Legioner venter ved hans

dør; kjeruber og serafer, voktere og hellige lyder alle hans vilje. Var ikke øynene våre blindet av kjødets øyesykdom, ville vi se hester og vogner av ild omkring Herrens venner (jf. 2 Kong 6,17).

Alle naturens krefter er underlagt Skaperens grenseløse makt. Storm og uvær, lyn og regn, snø og hagl, den vederkvegende duggen og det livgivende solskinnet – alt kommer og går på hans befaling. Han løser Orions lenker og knytter Sjustjernens bånd (jf. Job 38,31). Jord, hav og luft og alle steder under jorden er kaserner for Herrens store hærer. Himmelrommet er hans leirplass, lyset hans banner og flammen hans sverd.

Når han drar ut i strid, herjer hungersnøden landet, pesten slår folkene, orkanen feier over havet, og jordskjelvet får fjell og mark til å skjelve. Alle *levende skapninger* erkjenner hans herredømme. Fra den store fisken som slukte profeten, til «alle slags fluer» som plaget Soans land, er de alle hans tjenere. Vrimleren, slikkeren og gnageren er avdelinger i hans store hær (jf. Joel 2,25) – for hans hær er veldig stor.

Min sjel, se til at du lever i fred med denne store Kongen. Ja, mer enn det: Gå inn under hans banner! For å kjempe mot ham er dårskap, men å tjene ham er salig. Jesus, Immanuel, Gud med oss, står rede til å ta imot rekrutter til Herrens hær. Er jeg ikke allerede innskrevet i den, må jeg gå til ham før jeg legger meg til hvile, og be om å bli tatt imot for hans fortjenestes skyld. Er jeg allerede, som jeg håper, en korsets stridsmann, bør jeg være ved godt mot. For fienden er maktesløs sammenlignet med min Herre, han som har en veldig stor hær.

25. juli

> «… jeg vil vende tilbake til mitt sted, inntil de erkjenner seg skyldige og søker mitt åsyn» (Hos 5,15).

Motgang og tap er ofte de midlene den gode hyrde bruker for å føre sine villfarne sauer hjem. Som ville hunder driver de den bortkomne tilbake til folden. Løver blir ikke tamme hvis de får for mye mat. Den veldige kraften deres må brytes og motet knekkes før de bøyer seg for temmerens hånd. Ofte har vi sett kristne bli ført til lydighet under Herrens vilje ved knapt brød og hardt arbeid.

Mange kristne bærer hodet altfor høyt og tar altfor store ord i munnen når rikdommen vokser. Som David roser de seg og sier:

Mitt fjell står fast, «aldri i evighet skal jeg rokkes!» (jf. Sal 30,7–8). Når en kristen blir rik, har anseelse og god helse og lever et lykkelig familieliv, lar han altfor ofte den kjødelige tryggheten sitte som gjest ved bordet sitt. Og er han et virkelig Guds barn, blir riset gjort i stand for ham.

Vent bare, så skal du snart se alt forsvinne som en røyk. Der går en del av eiendommen hans – hvor snart kommer ikke åkrene på andre hender! Og denne gjelden, denne forfalte vekselen – hvor raskt kommer ikke tapene, og når skal de vel ta slutt? Det er et godt tegn på åndelig liv om han begynner å bli bekymret over sitt frafall når slagene følger på hverandre, og vender seg til sin Gud på ny.

Velsignet være de bølgene som kaster sjømannen opp på frelsens klippe! Tap i forretninger blir ofte til vinning for sjelen. Vil den utvalgte ikke komme til Herren med fulle hender, får han komme tomhendt. Finner ikke Gud i sin nåde noe annet middel til å få oss til å ære ham blant menneskene, kaster han oss ned i dypet. Vil vi ikke ære ham på rikdommens høyder, fører han oss ned i fattigdommens dal.

Mist likevel ikke motet, du sorgfulle arving, når du blir tuktet slik. Kjenn heller igjen den kjærlige hånden, og si: «Jeg vil stå opp og gå til min far» (Luk 15,18).

26. juli

«… for å sette ham hos fyrster» (Sal 113,8).

«Hos fyrster» er *stedet for det utvalgte selskap*. «Vårt samfunn er med Faderen og med hans Sønn, Jesus Kristus» (1 Joh 1,3). Ikke noe utvalgt selskap på jorden kommer opp mot dette! «Dere er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk» (1 Pet 2,9). Dere er kommet «til høytidsskaren og menigheten av de førstefødte som er oppskrevet i himlene» (Hebr 12,22–23).

De hellige har *fri adgang*. Fyrster får komme nær kongen når andre må stå langt borte. Et Guds barn har frihet til å gå inn i himmelens innerste forgårder. «For gjennom ham har vi begge adgang til Faderen i én Ånd» (Ef 2,18). «La oss derfor med frimodighet tre fram for *nådens trone*», sier apostelen (Hebr 4,16).

Fyrster pleier å eie *umåtelige rikdommer*. Men hva er all deres overflod mot de troendes? For «alt hører dere til, men dere hører Kristus til, og Kristus hører Gud til» (1 Kor 3,22–23). «Han som ikke sparte sin

egen Sønn, men ga ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?» (Rom 8,32).

Fyrster har *makt*. En fyrste i det himmelske riket har stor innflytelse; han sitter på Jesu trone. For Jesus har gjort dem «til et kongerike og til prester for vår Gud. Og de skal herske som konger på jorden» (Åp 5,10). Vi hersker over tidens og evighetens forente riker.

Fyrster har dessuten en *særlig verdighet*. Fra den høyden nåden har løftet oss opp til, kan vi se ned på all jordisk ære. For hva er all menneskelig storhet mot dette: «Han reiste oss opp sammen med ham og satte oss med ham i himmelen, i Kristus Jesus» (Ef 2,6)? Vi får del i Kristi ære, og sammenlignet med den er all jordisk glans ikke verdt en tanke. Samfunnet med Jesus er en mer kostbar edelstein enn noen som har strålt i en keiserkrone. Foreningen med Herren er et smykke så vakkert at det overstråler all kongelig prakt.

27. juli

«Hvem vil anklage Guds utvalgte?» (Rom 8,33).

For en dristig utfordring! Og hvor umulig er den ikke å svare på! Hver eneste synd hos de utvalgte ble lagt på vår store frelses høvding og tatt bort ved soningen. Det står ikke oppskrevet noen synd mot hans barn i Guds bok. Han ser ingen synd i Jakob og ingen urett i Israel (jf. 4 Mos 23,21); de er rettferdiggjort i Kristus for evig.

Da syndens skyld ble tatt bort, ble også syndens straff opphevet. For den troende finnes det ikke lenger noe slag av Guds vrede hånd – ikke engang et truende blikk fra den straffende rettferdighet. Den troende kan bli tuktet av sin Far, men *Dommeren* har ikke annet å si enn dette: «Jeg har frikjent deg, du er fri.» For den troende finnes det ingen død som straff i denne verden, langt mindre noen evig død. Han er helt fri både fra syndens straff og fra dens skyld.

Ja, selv syndens makt er tatt bort. Synden kan nok stille seg i veien for oss og uroe oss med en endeløs krig. Men for hver sjel som lever i samfunn med Jesus, er synden en beseiret fiende. Det finnes ingen synd som en kristen ikke kan overvinne, bare han vil søke hjelp hos sin Gud. De som bærer de lange, hvite kappene i himmelen, har seiret i kraft av Lammets blod (Åp 12,11), og vi kan gjøre det samme. Ingen lyst er for sterk, og ingen kjær synd er for godt forskanset; vi kan vinne seier i Kristi kraft.

Tro det, kristne venn: Din synd er dømt. Den kan kjempe og slå omkring seg, men den er likevel dømt til å dø. Gud har skrevet dødsdommen på dens panne. Kristus har korsfestet den og naglet den til sitt kors. Gå nå og drep den! Og Herren gi deg nåde til å leve til hans ære, for synden med all sin skyld, frykt og skam er borte.

28. juli

«… han som gikk omkring og gjorde vel» (Apg 10,38).

Disse få ordene gir oss det vakreste bildet av Herren Jesus Kristus. Strekene er ikke mange, men de er tegnet med en mesters pensel. Om Frelseren, og bare om ham, er det sant i den fulleste, rikeste og mest ubegrensede mening at han «gikk omkring og gjorde vel».

Av denne beskrivelsen går det klart fram at han gjorde vel *personlig*. Evangelistene forteller stadig at han rørte ved de spedalske med sin finger, og at han salvet den blindes øyne. Og når noen bare ba ham si et ord på avstand, gjorde han som regel ikke det, men gikk selv til den syke og helbredet ham. Dette lærer oss at vil vi gjøre godt, må vi gjøre det selv. Gi gaver til de fattige med din egen hånd; et vennlig blikk øker verdien av gaven. Tal med en venn om hans sjel; dine kjærlige oppmuntringer har mer innflytelse enn et helt bokskap med traktater.

Vår Frelsers måte å gjøre godt på viser hans *uavlatelige virksomhet*. Han gjorde ikke bare det gode som kom i veien for ham; han «gikk omkring». I hele Judea fantes det knapt en by som ikke fikk glede seg over å se ham. For en bebreidelse er ikke dette for den langsomme, lunkne måten mange kristne tjener Herren på! La oss binde opp om vårt sinn (1 Pet 1,13) og ikke bli trette av å gjøre det gode (Gal 6,9).

Ligger det ikke også i teksten at Jesus Kristus *gikk ut av sin vei for å gjøre godt*? «Han gikk omkring og gjorde vel.» Han lot seg aldri holde tilbake av vanskeligheter eller farer. Han oppsøkte dem han ville vise nåde. Slik skal også vi gjøre. Passer ikke de gamle midlene, må vi prøve nye, for nye forsøk utretter ofte mer enn den vanlige framgangsmåten.

Teksten antyder også Kristi *iherdighet* og hvor *fast han holdt på det ene målet*. Og det vi skal lære av dette, kan sammenfattes i disse ordene: Han «etterlot dere et eksempel, for at dere skal følge i hans fotspor» (1 Pet 2,21).

29. juli

«Alle de som Faderen gir meg, kommer til meg» (Joh 6,37).

Disse ordene inneholder læren om *det virksomme kallet*: De som er gitt, må og skal komme. Hvor sterkt de enn gjør motstand, skal de likevel føres ut av mørket til Guds underfulle lys. Vi lærer også *hvor helt nødvendig troen er*. For selv de som er gitt til Jesus, blir ikke frelst uten at de kommer til ham. Også de må komme, for det finnes ingen annen vei og dør til himmelen enn Jesus Kristus. Alle som Faderen gir vår Frelser, *må komme til ham*. Derfor kan ingen komme til himmelen uten at han kommer til Kristus.

Å, hvilken makt og majestet det ligger i ordene «*skal komme*»![1] Han sier ikke at de har makt til å komme hvis de vil, men at de «*skal komme*». Gjennom sine sendebud, sitt ord og sin Ånd kaller Jesus i sin nåde og mildhet menneskene til å komme inn og ta del i hans bryllupsmåltid (jf. Luk 14,23). Og dette gjør han ikke ved å krenke menneskets frihet, men ved sin nådes makt.

Jeg kan påvirke et annet menneskes vilje, og likevel kan viljen hans være fullkommen fri, fordi tvangen utøves på en måte som stemmer med lovene for menneskets sinn. Jesus, som er Herren, vet hvordan han skal legge hele mennesket under seg: ved uimotståelige grunner som taler til forstanden, ved en kraftig appell til følelsene, og ved sin Ånds hemmelighetsfulle virkning på alle sjelens krefter og tilbøyeligheter. Da bøyer den som en gang var opprørsk, seg nå med glede under hans styre, beseiret av kjærlighetens makt.

Men hvordan kjenner vi igjen dem Gud har utvalgt? På denne frukten: De tar villig og gjerne imot Kristus og kommer til ham med en enfoldig og oppriktig tro, og de hviler i ham som hele sin frelse og hele sin lengsel. Leser, er du kommet til Jesus slik?

30. juli

«Og den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6,37).

Det er ikke satt noen grense for hvor lenge dette løftet skal gjelde. Det sier ikke bare: «Jeg vil slett ikke støte ut en synder når han kommer første gang», men: «Jeg vil slett ikke støte ut.» I grunnteksten står det: «Jeg vil *ikke*, *ikke* støte ut», eller: «Jeg vil aldri, aldri støte ut.» Teksten

[1] NB: «… kommer til meg».

sier at Kristus ikke støter ut en troende i begynnelsen. Og slik han ikke gjør det den første gangen, skal han heller ikke gjøre det til sist.

Men om nå en kristen synder etter at han er kommet? «Hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige» (1 Joh 2,1). Men om en kristen faller fra? «Jeg vil lege deres frafall. Jeg vil elske dem av hjertet, for min vrede har vendt seg fra dem» (Hos 14,5). Men en kristen kan bukke under for fristelsen! «Gud er trofast. Han skal ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den» (1 Kor 10,13).

Men en kristen kan falle i synd, slik David gjorde! Ja, men Herren skal rense ham med isop så han blir ren, og vaske ham så han blir hvitere enn snø (jf. Sal 51,9). «Fra alle deres urenheter … vil jeg rense dere» (Esek 36,25). «Jeg gir dem evig liv», sier han, «de skal aldri i evighet gå fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10,28).

Hva sier du til dette, du skjelvende og motløse hjerte? Er det ikke en dyrebar nåde at når du kommer til Kristus, kommer du ikke til en som vil behandle deg godt en liten stund og siden sende deg bort for å klare deg selv? Nei, han vil ta imot deg og gjøre deg til sin brud, og du får være hos ham for alltid. Gi ikke lenger rom for trelldommens og redselens ånd, men ta imot barnekårets Ånd, som gjør at du kan rope: «Abba, Far!» (Rom 8,15). Å, hvilke herlige og nåderike ord: «Jeg vil slett ikke støte ut!»

31. juli

> «Dette var sangerne … de var dag og natt opptatt med sitt eget arbeid» (1 Krøn 9,33).

I templet var det ordnet slik at den hellige sangen aldri skulle forstumme. Alltid priste sangerne Herren, for hans miskunnhet varer til evig tid. Slik nåden aldri sluttet å elske, verken dag eller natt, forstummet heller aldri den hellige sangen.

Min sjel, du kan hente en herlig lærdom av den sangen som aldri forstummet i Sions tempel. Også du står alltid i gjeld, og derfor må du se til at din takknemlighet, i likhet med nåden, aldri svikter. Guds pris lyder uten opphold i himmelen, som skal bli ditt endelige hjem. Lær deg derfor å synge dens evige halleluja.

Når solen sender sitt lys over jorden, vekker strålene overalt takknemlige hjerter til å stemme i sin morgensang. Slik holder de helliges

prestedømme lovsangen ved like uten stans. De hyller jorden vår i en kappe av lov og pris og binder et gyllent belte av sang omkring den.

Herren er alltid verdt å prise – for det han er i seg selv, for skapelsen og for at han holder alt oppe, for hans godhet mot alt han har skapt, og fremfor alt for gjenløsningens store gjerning og all den underfulle velsignelsen som strømmer ut fra den. Det er alltid godt å prise Herren. Det gjør dagen glad og natten lys, det letter mødene og mildner sorgen. Og over den jordiske gleden kaster det en helliggjørende glans, som gjør at den ikke så lett blender oss med sitt skinn.

Har vi ikke noe å synge om i denne stund? Kan vi ikke hente en sang fra vår nåværende glede, fra hjelpen vi fikk i dagene som er gått, eller fra vårt håp for framtiden? Jorden gir sine frukter om sommeren. Høyet blir berget, den gylne kornåkeren vinker til ljåen, og solen er lenge oppe for å lyse på den fruktbare jorden. Den gjør den mørke natten kortere, så vi kan gjøre andaktsstundene våre lengre og mer brennende. Å, måtte vi av Jesu kjærlighet drives til å ende dagen med den hellige gledens lovsang!

August

1. august

«Du har kronet året med din godhet» (Sal 65,12).

Hele året igjennom, hver time på dagen, strømmer Guds rike velsignelse til oss. Hans barmhjertighet følger oss både når vi sover og når vi våker. Solen går ned og etterlater oss i mørket, men vår Gud hører aldri opp med å lyse over sine barn med kjærlighetens stråler. Hans ømhet strømmer stadig som en elv, like uuttømmelig som hans eget vesen. Som luften stadig omgir jorden og holder menneskene i live, slik omgir Guds godhet alle hans skapninger. I den lever og rører de seg, som i sitt rette element.

Men om sommeren gleder solen oss med varmere og klarere stråler enn ellers. Elvene svulmer av og til opp av regn, og selve luften kan være friskere, mer styrkende og mildere. Slik er det også med Guds nåde. Den har sine gylne stunder, sine dager med overflod, da Herren lar sin nåde stråle blant menneskenes barn. Blant velsignelsene fra kildene her nede er de glade høstdagene en tid med særlig rik nåde.

Det er høstens herlighet at de modne skattene da blir gitt i overflod. Det er oppfyllelsens fagre tid, mens alt før bare var lengsel og håp. Stor er høstgleden, og lykkelige er høstfolkene som får hendene fulle av himmelens rike gaver. Salmisten sier at høsten er kronen på året. All denne nåde og godhet fortjener visselig en stor takk!

La oss gi Herren denne takken, først med *inderlig takknemlighet* i hjertet. Å, måtte hjertene våre bli varme, og måtte vår sjel minnes Herrens godhet, tenke over den og betrakte den! La oss så *prise ham med våre lepper* og love og opphøye navnet til ham som all denne godheten strømmer fra. La oss også prise Gud ved å ofre *våre gaver*

til hans rikes sak. Et særlig takkoffer til høstens Herre er et praktisk bevis på at vi er takknemlige.

2. august

«Så sanket hun aks på åkeren helt til kvelden» (Rut 2,17).

Måtte vi lære av Rut, hun som sanket aks! Slik hun gikk ut på åkeren for å sanke aks, må jeg gå ut på bønnens, betraktningens og Ordets mark og samle åndelig føde.

Hun som sanker, samler forrådet sitt aks for aks. Hun får lite om gangen. Slik må også jeg være villig til å lete etter én og én sannhet, om det ikke finnes flere. Hvert aks er med på å danne et kornbånd, og hver kristen lærdom er med på å gjøre oss vise til frelse.

Hun som sanker, må ha øynene åpne. Hvis hun gikk omkring på åkeren som en søvngjenger, ville hun ikke ha noen bør å bære glad hjem om kvelden. Jeg må være våken når jeg holder andakt, ellers blir den til ingen nytte for meg. Jeg er redd jeg allerede har mistet for mye. Å, at jeg måtte lære å verdsette hver anledning og sanke med større flid!

Hun som sanker, bøyer seg ned etter det hun finner, og det må også jeg. Stolte ånder kritiserer og vraker, men de ydmyke samler opp og får velsignelse av det. Et ydmykt sinn er en god hjelp til å høre Ordet med gagn. Frelsens livgivende ord blir bare tatt imot med ydmykhet. Den som har stiv rygg, blir en dårlig sanker. Ned med deg, stolthet! Du er en elendig tyv, og vi vil ikke tåle deg et øyeblikk.

Det hun har samlet, beholder hun. Høsten hennes ville bli liten om hun slapp ett aks for å ta et annet. Hun er like ivrig etter å bevare som etter å vinne, og derfor blir forrådet hennes stort til slutt. Hvor ofte glemmer jeg ikke det jeg hører! Den ene sannheten jager den andre ut av hodet mitt, og til slutt blir både det jeg hører og det jeg leser, til ingen nytte. Forstår jeg så godt som jeg burde, hvor viktig det er å ta vare på sannheten?

En sulten mage gjør den som sanker, klok. Har hun ikke korn i hendene, får hun ikke brød på bordet. Nøden driver henne til arbeidet, og derfor er skrittene hennes raske og grepet hennes sikkert. Min nød er enda større. Herre, lær meg å kjenne den, så den driver meg ut på de markene som lønner flittig sanking så rikelig.

3. august

«Men da han gikk av sted …» (Luk 8,42).

Jesus går gjennom folkemengden til Jairus' hus for å vekke opp synagogeforstanderens døde datter. Men han er så rik på nåde at han gjør et nytt under på veien. Denne Arons stav står ennå i blomst med et under som ikke er fullført, og samtidig bærer den moden frukt: en fullbrakt nådegjerning.

Når vi har et mål, er det nok for oss å gå rett på det og gjøre det vi skal. Det ville være uklokt å bruke kreftene våre på veien. Skynder vi oss for å redde en venn som holder på å drukne, har vi ikke krefter til å redde en annen som er i samme fare. Det er nok at et tre bærer én slags frukt, og at et menneske fyller sitt eget kall.

Men vår Mester kjenner ingen grense for sin makt og ingen grense for sin sendelse. Han er så full av nåde at hele veien hans stråler av kjærlighet, slik solen lyser mens den farer fram i sin bane. Han er kjærlighetens raske pil, som ikke bare treffer sitt mål, men også fyller luften med vellukt på veien dit. Kraft strømmer alltid ut fra Jesus, som den herlige duften fra blomstene, og den skal alltid strømme fra ham, som vannet fra den klare kilden.

For en dyrebar oppmuntring vi har i denne sannheten! Når vår Frelser har det så sterkt på hjertet å helbrede de syke og hjelpe dem som lider nød, så vær ikke sen, min sjel, med å stille deg i veien hans, der han kan velsigne deg. Vær ikke sen til å be, for han gir så gjerne. Lytt nøye til hans ord, nå og alltid, så Jesus kan tale til ditt hjerte gjennom det. Gå dit han er å finne, så du kan få hans velsignelse.

Når han er til stede for å helbrede, skulle han da ikke helbrede deg? Og visselig er han til stede også nå, for han kommer alltid til de hjertene som trenger ham. Og er ikke du en av dem som trenger ham? Å, han vet hvor stor din nød er! Du Davids sønn, vend dine øyne hit og se vår nød, og helbred dem som ber deg om det!

4. august

«Jeg slo dere med kornsot og rust, med hagl over alt deres henders arbeid» (Hag 2,17).

Hvor ødeleggende er ikke haglskuren for avlingen når den slår de dyrebare aksene til jorden! Hvor takknemlige burde vi ikke være når kornet blir spart for en slik ødeleggelse! La oss takke Herren for det.

Enda verre er de skjulte ødeleggerne, kornsot og rust. De gjør aksene til en masse av sot, får dem til å råtne eller lar kornet tørke inn. Alt skjer uten at mennesker kan hindre det, så bonden må rope: «Dette er Guds finger!» Utallige små skadedyr gjør sitt ødeleggende verk, og var det ikke for Guds barmhjertighet, ville «rytteren på den svarte hesten» snart spre hungersnød over landet.

Det er Guds uendelige barmhjertighet som sparer menneskenes føde. Men når vi tenker på de kreftene som står klare til å ødelegge avlingen, har vi med god grunn lært å be: «Gi oss i dag vårt daglige brød!» Forbannelsen omgir oss, og vi trenger stadig velsignelsen. Når kornsot og rust kommer, er de en tukt fra himmelen, og mennesker må lære å bøye seg for ham som sendte dem.

I åndelig forstand er kornsot og rust slett ikke sjeldne. Når arbeidet vårt ser mest lovende ut, kommer rusten. Vi håpet at mange skulle bli omvendt, og se: I stedet kom en alminnelig sløvhet, en voksende verdslighet og en forferdelig hardhet i hjertet! Kanskje gjør de vi arbeider for, ingen åpenbar synd. Men de mangler oppriktighet og fasthet, og det knuser håpet vårt.

Av dette lærer vi at vi er avhengige av Herren, og at vi må be om at kornsot og rust ikke skal ramme vårt arbeid. Åndelig hovmod eller lettsinn vil snart dra dette onde over oss, og bare høstens Herre kan ta det bort. Også våre egne hjerter kan rammes av rust og sot, så bønnene og andakten vår tar skade. Måtte den store Husbonden i nåde avverge en så tung ulykke! Lys, du salige rettferdighetens sol, og jag bort kornsot, rust og hagl!

5. august

«Skal deres brødre dra i krigen, og dere bli her?» (4 Mos 32,6).

Slektskap gir forpliktelser. Rubens og Gads stammer ville ha handlet lite broderlig om de hadde tatt det erobrede landet for seg selv og latt resten av folket kjempe alene om sin del. Vi har høstet mye av det de kristne før oss arbeidet og led for. Hvis vi ikke gir noe igjen ved å vie den kristne kirke våre beste krefter, er vi ikke verdige til å høre den til.

Andre kjemper mandig mot tidens villfarelser eller river de fortapte bort fra avgrunnens rand. Legger vi da lettsindig hendene i fanget, trenger vi å bli advart, så ikke forbannelsen over Meros skal ramme oss (Dom 5,23). Vingårdens Herre sier: «Hvorfor står dere her ledige hele dagen?» (Matt 20,6). Hva har vel den late å unnskylde seg med? Når noen tjener Gud med glede og i rikt mål, blir det desto mer en plikt for oss alle å tjene ham selv. Når vi sitter stille og ikke gjør noe, gjør de oppofrende misjonærene og de nidkjære prestene oss til skamme.

De som lever makelig og bekvemt i Sion, blir fristet til å slippe unna prøvelsen. De vil så gjerne slippe korset og likevel bære kronen. Særlig til dem er kveldens spørsmål rettet. Når de aller beste blir prøvd i ilden, skal da vi slippe smeltediglen? Når diamanten må slipes, skal da vi bli fullkomne uten lidelse? Hvem har befalt vinden å slutte å blåse fordi vår lille båt er ute på vannet?

Hvorfor skulle vi bli behandlet bedre enn Herren selv? Den førstefødte måtte lide mye, hvorfor ikke da også de yngre brødrene? Det ville være feigt av en av korsets stridsmenn å velge den myke puten og silkesengen. Langt klokere er den som først bøyer seg under Guds vilje og så, ved nådens kraft, kommer så langt at han blir glad i den. Slik lærer han å plukke liljer ved foten av korset og, som Samson, å finne honning i løven.

6. august

«All jorden skal fylles med hans herlighet! Amen, amen» (Sal 72,19).[1]

Dette er en stor bønn. Å be for en hel by krever en sterk tro, og noen ganger kan bønnen for ett eneste menneske være nok til å gjøre oss motløse. Men hvor vid var ikke den døende salmistens bønn! Hvor høy, hvor rik! «All jorden skal fylles med hans herlighet!» Ikke ett eneste land er unntatt, hvor hardt vantroen enn har tråkket det ned. Ikke ett eneste folk er utelukket, hvor barbarisk det enn er.

Denne bønnen blir båret fram for menneskeeteren så vel som for den dannede, for alle folkeslag og alle himmelstrøk. Den omfatter hele jordens krets, og intet Adams barn er unntatt. Vi må stå opp og arbeide for vår Mester, ellers kan vi ikke be en slik bønn oppriktig. Den kommer bare fra et ærlig hjerte når vi med Guds hjelp arbeider

[1] NB: «All jorden er full av hans herlighet! Amen, amen.»

for å utbre hans rike. Finnes det ikke noen som forsømmer både å arbeide og å be? Leser, er dette *din* bønn?

Vend blikket mot Golgata! Se livets Herre naglet til et kors, med tornekronen om pannen og med blødende hode, hender og føtter. Hva – kan du se på dette under over alle under, Guds døende Sønn, uten å kjenne en tilbedelse i hjertet som ingen ord kan uttrykke? Og når du har kjent at hans blod leger din samvittighet, og vet at han har slettet ut dine synder, da er *du ikke et menneske* om du ikke reiser deg og roper: «All jorden skal fylles med hans herlighet! Amen, amen!»

Kan du bøye deg for den korsfestede i tilbedende kjærlighet uten å ønske å se din Konge som herre over verden? Skam deg om du kan si at du elsker din Mester, uten å lengte etter å se ham herske over hele verden! Din kristendom er ingenting verd hvis den ikke får deg til å ønske at den samme nåde som er gitt deg, må gjøre alle mennesker lykkelige. Herre, høsttiden er kommet – ta ljåen din!

7. august

«Satan hindret oss» (1 Tess 2,18).

Helt fra den gang det gode og det onde først kom i strid med hverandre, har det vært en erfaring i det åndelige livet at Satan hindrer oss. Fra alle kanter, langs hele frontlinjen, i fortroppen og i baktroppen, ved daggry og ved midnatt hindrer Satan oss. Arbeider vi på åkeren, prøver han å bryte i stykker plogen. Bygger vi på muren, prøver han å kaste steinene ned. Vil vi tjene Gud i lidelse eller i strid – overalt hindrer Satan oss.

Han hindrer oss når vi først kommer til Jesus Kristus. Vi hadde harde kamper med Satan da vi først så på korset og fikk liv. Nå som vi er frelst, prøver han å hindre at vi blir helt helliggjort.

Kanskje sier du til deg selv: «Hittil har jeg vandret trofast; ingen kan dra min oppriktighet i tvil.» Vokt deg for store ord, for du skal ennå bli satt på prøve. Satan vil rette angrepene sine nettopp mot den dyden du er mest kjent for. Har du hittil hatt en sikker tro, skal den snart bli angrepet. Har du vært saktmodig som Moses, så vent deg å bli fristet til å fare opp i sinne. Fuglene spiser av dine modneste frukter, og villsvinet slår tennene i dine kosteligste vintrær.

Satan vil sikkert hindre oss når vi er brennende i bønn. Han demper vår lengsel og svekker vår tro, så vi om mulig skal gå glipp av

velsignelsen. Like flittig er han til å ødelegge det kristne arbeidet. Det har aldri kommet en vekkelse uten at også motstanden hans ble vakt. Så snart Esra og Nehemja begynte sitt verk, sto Sanballat og Tobia fram for å hindre dem.

Hva skal vi så si? Vi lar oss ikke skremme av at Satan hindrer oss. Det er et bevis på at vi står på Herrens side og gjør hans gjerninger, og i hans navn skal vi vinne seier og triumfere over våre motstandere.

8. august

«Alt er mulig for den som tror» (Mark 9,23).

Mange kristne tviler og frykter stadig og tenker i sin engstelse at slike følelser nødvendigvis hører med til det å være troende. Det er en misforståelse, for «alt er mulig for den som tror». Vi kan komme dit at tvil og frykt bare er som en trekkfugl som flyr gjennom sjelen, men aldri slår seg ned der.

Når du leser om de store og salige erfaringene andre benådede hellige har hatt, sukker og klager du i ditt hjerte: «Å, slikt er ikke for meg.» Men har du bare tro, skal du få stå på templets solbelyste tinder, for «alt er mulig for den som tror».

Du hører om de store gjerningene hellige menn har gjort for Jesus: hvor mye de har fått av ham, hvordan de har lignet ham, og hvordan de har kunnet tåle harde forfølgelser for hans skyld. Og du sier: «Å, jeg er dessverre ikke annet enn en orm; så høyt kan jeg aldri nå.» Men det en hellig har vært, kan også du bli. Det finnes intet mål av nåde, ingen Åndens gave, ingen klar visshet og ingen oppgave som ikke står åpen for deg, om du bare har kraft til å tro.

Legg bort sekk og aske og reis deg opp til den verdighet som er din. Du er liten i Israel fordi du vil være det, ikke fordi det må være slik. Det sømmer seg ikke at du kryper i støvet, du kongebarn. Stå opp! Visshetens gylne trone venter på deg, og kronen, fellesskapet med Kristus, ligger klar til å pryde ditt hode.

Kle deg i skarlagen og fint lin, og lev hver dag i glede og prakt. For tror du, skal du få ete «hvetens feteste marg» (5 Mos 32,14). Ditt land skal flyte av melk og honning, og din sjel skal bli mett. Samle nådens gylne kornbånd; de ligger og venter på deg på troens mark. «Alt er mulig for den som tror.»

9. august

«Han viste seg først for Maria Magdalena, som han hadde drevet sju onde ånder ut av» (Mark 16,9).

Maria fra Magdala var *offer for et forferdelig onde*. Hun var besatt, ikke av én ond ånd, men av sju. Disse fryktelige gjestene brakte mye lidelse og urenhet over det stakkars legemet de hadde tatt bolig i. Det sto forferdelig og håpløst til med henne. Verken hun selv eller noen menneskelig makt kunne hjelpe henne.

Men Jesus gikk den veien. Uten at noen ba ham om det, ja, sannsynligvis til og med mens den stakkars besatte gjorde motstand, talte han et maktord, og Maria fra Magdala ble *et tegn på Jesu helbredende kraft*. Alle de sju åndene forlot henne for aldri mer å komme tilbake; himmelens og jordens Herre drev dem ut. For en salig befrielse! For en lykkelig forandring! Fra vanvidd til fred, fra fortvilelse til glede, fra helvete til himmelen!

Straks ble hun en av dem som *stadig fulgte Jesus*. Hun lyttet til hvert ord han sa, fulgte ham på hans lange vandringer og delte hans møysommelige liv. Og samtidig ble hun *hans oppofrende hjelper*, den første i den flokken av helbredede og takknemlige kvinner som tjente ham med det de eide.

Da Jesus ble løftet opp på korset, ble Maria hos ham og *delte hans fornedrelse*. Først ser vi henne stå på avstand, siden nær ved foten av korset. Hun kunne ikke dø på korset med Jesus, men hun sto så nær hun kunne. Og da hans dyrebare legeme ble tatt ned, så hun etter hvor han ble lagt. Hun var *årvåken og trofast*, den siste ved graven der Jesus ble lagt, og den første ved graven da han sto opp.

For sin hellige troskap fikk hun den store nåde *å se sin dyrebare Mester*. Han kalte henne ved navn og gjorde henne til *sitt sendebud*, som skulle forkynne det glade budskapet for de skjelvende disiplene og Peter. Slik fant nåden henne som en besatt og gjorde henne til sitt redskap. Den drev de onde åndene ut og lot henne se engler; den befridde henne fra Satan og forente henne for evig med Herren Jesus. Måtte også jeg være et slikt nådens under!

10. august

«Menneskesønnen har makt på jorden til å forlate synder» (Matt 9,6).

Se her noe av det herligste ved den store legen: Han har makt til å forlate synder! Mens han levde her nede, før løsepengen var betalt, og før blodet i bokstavelig forstand var stenket på nådestolen, hadde han makt til å forlate synder. Har han da ikke makt til å gjøre det nå, etter sin død? For en makt må ikke han ha, han som trofast har betalt sitt folks gjeld til siste øre! Han har uendelig makt nå som han har tatt bort overtredelsen og gjort ende på synden.

Tviler du på det, så se ham stå opp fra de døde! Se ham i stigende herlighet bli opphøyd til Guds høyre hånd! Hør ham gå i forbønn for sine hos Faderen, mens han peker på sine sår og legger fram fortjenesten av sin hellige lidelse! Her er makten til å forlate! De mest blodrøde synder blir tatt bort ved hans røde blod.

Kjære leser, hvor stor din syndeskyld enn er, har Kristus i denne stund makt til å forlate – makt til å forlate *deg* og millioner slike som deg. Ett ord er nok. Han har ikke mer å gjøre for å vinne deg tilgivelse; hele forsoningsverket er fullbrakt. Som svar på dine tårer kan han forlate deg dine synder nå i dag og la deg få vite det. Allerede i denne stund kan han gi din sjel en fred med Gud som overgår all forstand, en fred som er frukten av at dine mange synder er fullkomment tilgitt.

Tror du det? Jeg håper at du gjør det. Måtte du nå få erfare Jesu makt til å forlate synder! Mist ingen tid, men vend deg til sjelens lege – skynd deg til ham!

11. august

«En evig trøst» (2 Tess 2,16).

«Trøst» – det er musikk i det ordet! Som Davids harpe jager det bort tungsinnets onde ånd. Det var en særlig ære for Barnabas å bli kalt «trøstens sønn». Ja, det er et av navnene til en som er større enn Barnabas, for Herren Jesus er «Israels trøst». «*Evig* trøst» – her har vi det beste av det beste, «kostbar nardus», for at trøsten varer evig, er dens krone og ære.

En eiendom er verd å eie når vi får et skjøte på den som gjelder for alle tider. Et menneske arbeider for å vinne eiendeler, og etter mye

strev får han dem i sitt eie. Det er en trøst for ham, men ikke «en evig trøst». For han kan miste eller ødelegge alle sine skatter, eller han må forlate dem når døden kommer. I beste fall kan de ikke gi mer enn en timelig trøst.

En annen strever av all makt etter kunnskap og blir en lærd mann. Han får et stort navn, og det er en trøst for ham etter alt arbeidet. Men den kan ikke vare lenge. For når han har hodepine eller hjertesorg, kan ikke all hans kunnskap og alle hans vitnemål trøste ham. Blir sjelen hans et rov for fortvilelsen, kan han lese gjennom mange lærde bøker før han finner balsam for et knust hjerte.

All timelig trøst er av natur forgjengelig. Den er like strålende og like snart borte som regnbuens farger i en såpeboble. Men den trøst Gud gir sine egne, blekner ikke og mister ikke sin friskhet. Den holder i alle prøvelser – i fristelsens angrep, i forfølgelsens flammer, mens tiden går, ja, i døden selv.

Hva består så denne evige trøsten i? Den rommer vissheten om at syndene er tilgitt. Den troende har i sitt hjerte fått Åndens vitnesbyrd om at hans overtredelser er utslettet som en tåke og hans synder som en sky (jf. Jes 44,22). Er det ikke en evig trøst at synden er tilgitt?

Dessuten gir Herren sine en varig visshet om at de er tatt imot i nåde i Kristus. Den troende vet at Gud ser på ham som en som er forent med Jesus. Og det er salig å vite at Gud tar nådig imot oss, og at vi i Frelserens rettferdighetsdrakt er like hellige som han. Foreningen med den oppstandne er den mest varige trøst som finnes; den er i sannhet evig.

La sykdommen bøye oss ned! Vi har sett mange kristne som har vært like lykkelige i legemlig svakhet som de ville ha vært i full og blomstrende helse. La dødens piler gjennombore hjertene våre – vår trøst dør ikke. Ofte har vi hørt de hellige juble og lovsynge i dødsstunden, fordi den levende Guds kjærlighet var utøst i deres hjerter. Ja, vissheten om å være tatt nådig imot i den Elskede er en evig trøst.

Den troende har også en visshet om at han er trygg. Gud har lovet å frelse dem som er i Kristus. En kristen setter sitt håp til Jesus og tror at Gud skal holde sitt ord og frelse ham. Derfor vet han at han er i god behold, hva som enn skjer, og hvordan enn fordervelsen innenfra eller fristelsen utenfra angriper ham. For han er forent med Jesu person og gjerning. Er ikke dette en kilde til stor og rik trøst?

De største og rikeste mennesker kunne gjerne gi sitt syn for visshe-ten om at de er frelst, og tapet ville være vinning for dem. Det ville være en god handel for mennesker å gå inn til livet halte og blinde, om de bare kunne nå dit. At vi eier dette livet, og at ingen kan ta det fra oss, er vår evige trøst.

Og nå, kjære leser, går du sørgende omkring og nekter å ta imot trøst? Er det å gi Gud æren? Skal du på den måten lære andre å lengte etter Jesus? Ta imot trøsten! Når Jesus gir en evig trøst, er det synd å klage.

12. august

«Buen kommer til syne i skyen» (1 Mos 9,14).

Regnbuen, tegnet på Guds pakt med Noah, er et forbilde på vår Herre Jesus, Guds vitne for folket. Når kan vi *vente å se paktstegnet*? Regnbuen viser seg bare mot *skyen* som bakgrunn. Når synderens samvittighet er dekket av svarte skyer, når han minnes sine tidligere synder og sørger og klager for Gud, da åpenbarer Jesus Kristus seg for ham som paktens regnbue. Han viser seg i all den herlige glansen av Guds vesen og forkynner fred.

Når prøvelser og fristelser omringer en kristen, er det salig for ham å se på vår Herre Jesu Kristi person – å se ham blø, leve, stå opp og be for oss. Guds regnbue er satt over skyen av våre synder, sorger og ulykker for å forkynne fred.

Men *skyen* alene danner ingen regnbue. Det må også være *klare dråper* som speiler solens stråler. Slik må sorgene våre ikke bare true, de må også virkelig ramme oss. Det hadde ikke vært noen Kristus for oss om Guds vrede bare hadde vært en truende sky. Straffen måtte falle i forferdelige dråper på stedfortrederen. Før synderen kjenner *virkelig nød* i sin samvittighet, finnes det ingen Kristus for ham. Først når tukten blir hard, kan han se Jesus.

Men det må også være *en* sol, for sky og regndråper alene gir ingen regnbue. Kjære venner, vår Gud, som er som solen for oss, lyser alltid. Men vi ser ham ikke alltid, for skyene skjuler hans ansikt. Likevel spiller det ingen rolle hvor tunge dråpene er, eller hvor mange skyer som truer. Om bare *han* lyser, blir det straks en regnbue.

Det sies at når regnbuen viser seg, er regnet over. Og visst er det at når Kristus åpenbarer seg, er det slutt på våre bekymringer. Når vi ser

Jesus, forsvinner syndene våre, og tvilen og frykten viker. Når Jesus går på havets bølger, blir det stille og fredfylt.

13. august

«Jeg vil komme i hu min pakt» (1 Mos 9,15).

Legg merke til hvordan dette løftet er formulert. Gud sier ikke: «Når dere ser buen og kommer i hu min pakt, *da* skal jeg ikke ødelegge jorden.» Løftet bygger ikke på *vår* hukommelse, som er skrøpelig og ustø, men på *Guds*, som er uendelig og uforanderlig. «Når buen står i skyen, vil *jeg* se den og minnes den evige pakten» (1 Mos 9,16).

Grunnen til min trygghet er ikke at *jeg* kommer Gud i hu, men at *han* kommer meg i hu. Det er ikke at *jeg* griper hans pakt, men at den griper meg. Lovet være Gud! Alle frelsens bolverk er vernet av Guds makt. Selv de mindre tårnene, som vi kanskje innbiller oss er overlatt til mennesker, blir bevart av den allmektiges arm. Ikke engang det å *minnes* pakten er overlatt til oss. For *vi* kan glemme, men Herren kan ikke glemme de hellige som han har tegnet inn i sine hender.

Det er med oss som det var med Israels barn i Egypt. Blodet var strøket på den øverste dørbjelken og på begge dørstolpene. Men Herren sa ikke: «Når dere ser blodet, skal jeg gå forbi dere», men: «Når *jeg* ser blodet, vil jeg gå dere forbi» (2 Mos 12,13). At jeg ser på Jesus, gir meg glede og fred. Men det er Guds blikk på ham som gjør frelsen sikker for meg og for alle hans utvalgte. For det er umulig for Gud å se på Kristus, vår blødende redningsmann, og deretter være vred på oss for de syndene som allerede er straffet på ham.

Nei, frelsen vår er ikke engang avhengig av at vi minnes pakten. Her er det ikke noe lappverk; ikke én eneste tråd spunnet av menneskehender skjemmer verket. Det er ikke *av* eller *ved* mennesker, men av Herren alene. Vi *bør* minnes pakten, og ved Guds nåde *skal* vi gjøre det. Men vår trygghet hviler ikke på det. Den hviler på at Gud kommer *oss* i hu, ikke på at vi kommer *ham* i hu. Derfor er pakten en *evig pakt*.

14. august

«Jeg har så visst sett mitt folks nød» (2 Mos 3,7).

Et barn holder motet oppe når det synger: «Min Far vet det.» Skal ikke vi også fatte mot når vi ser at vår Venn og sjelens brudgom vet alt som angår oss?

1. *Han er legen*, og når han vet alt, trenger ikke pasienten å vite det. Vær stille, du dumme, urolige hjerte, med all din leting og gransking og tvil! Det du ikke vet nå, skal du få vite siden (jf. Joh 13,7). I mellomtiden kjenner Jesus, den ømme legen, din sjel i motgangen (jf. Sal 31,8).

Den syke trenger ikke å undersøke alle legemidlene eller vurdere alle symptomene. Det er legens sak, ikke min. Min oppgave er å stole på ham, hans er å skrive ut medisinen. Skriver han reseptene sine med underlige bokstaver som jeg ikke kan lese, vil jeg ikke bli urolig for det. Jeg vil stole på hans ufeilbare evne til å gjøre alt klart til slutt, hvor gåtefullt det enn kan se ut underveis.

1. *Han er Mesteren*, og hans kunnskap skal være nok for oss i stedet for vår egen. Vi skal lyde, ikke dømme: «Tjeneren vet ikke hva hans herre gjør» (Joh 15,15). Skal byggmesteren forklare planen sin for hver murer som arbeider hos ham? Er det ikke nok at han selv kjenner sine hensikter? Leiren på pottemakerens hjul kan ikke vite hva den skal formes til. Men hva gjør det at den ikke vet, når bare mesteren forstår sitt verk? En så uvitende skapning som jeg må ikke stille Herren i forhør.
1. *Han er hodet*. All forstand har sitt sete der. Hvilken dømmekraft har armen? Hvilken forståelse har foten? All evne til å vite finnes i hodet. Hvorfor skulle hvert lem ha sin egen hjerne, når hodet gjør alt tankearbeidet? Slik må den troende, når han er syk, ikke bygge sin frimodighet på at han selv kan se, men på at Jesus vet alt. Kjære Herre, vær du alltid vårt øye, vår sjel og vårt hode, og gjør oss tilfreds med ikke å vite mer enn det du vil åpenbare.

15. august

«Jeg vil … gi dere et kjødhjerte» (Esek 36,26).

Et kjødhjerte kjennes på at det er *ømfintlig for synden*. Har et kjødhjerte gitt rom for urene tanker eller latt et ondt begjær dvele hos seg, om bare et øyeblikk, sørger det for Gud. Steinhjertet regner en stor urett for ingenting, men slik er det ikke med kjødhjertet.

Hvor Gud meg fører, går jeg glad,
han, ikke jeg, skal råde.
Jeg kaller alle tider hva
min Gud meg skikker: nåde.
Gud fører meg dog like hjem,
så går jeg alltid trøstig frem
og på hans hjerte drifter.

Kjødhjertet er *lydhørt for Guds vilje*. Det er vanskelig å få egenviljen til å adlyde Gud. Men når kjødhjertet er skapt, bøyer viljen seg som et ospeløv for hver vind fra himmelen og som et siv for hvert pust av Guds Ånd. Den naturlige viljen er hardt, kaldt jern som ikke lar seg hamre til. Men den nye viljen blir som smeltet metall, lett å forme for nådens hånd.

I kjødhjertet finnes *ømme følelser*. Det harde hjertet elsker ikke Frelseren, men den gjenfødtes hjerte gløder av kjærlighet til ham. Det harde hjertet er egenkjærlig og spør kaldt: «Hvorfor skulle jeg gråte over synden? Hvorfor skulle jeg elske Herren?» Men kjødhjertet sier: «Herre, du vet at jeg elsker deg. Hjelp meg å elske deg mer!»

Det nye hjertet har mange fortrinn: I det bor Ånden, og i det finnes Jesus. Det kan ta imot hver åndelig velsignelse, og det får den også. Det er rede til å bære alle slags himmelske frukter til Guds lov og pris, og derfor har Herren sin glede i det. Et ømt hjerte er det beste vern mot synden og den beste forberedelse til himmelen. Et gjenfødt hjerte står på vakt og speider etter Herrens komme. Har du et slikt kjødhjerte?

16. august

«Også vi som har fått Ånden som førstegrøde» (Rom 8,23).

Her er det tale om noe vi eier allerede nå. I denne stund har vi Ånden som førstegrøde. Vi har anger, denne juvelen av det reneste vann, troens kostbare perle, håpets himmelske smaragd og kjærlighetens strålende rubin. Ved Den Hellige Ånds kraft er vi allerede blitt en ny skapning i Kristus. Dette kalles førstegrøden fordi *det kommer først*.

Førstegrøden var et pant på høsten. Så snart israelitten hadde samlet inn de første kornbåndene av modne aks, så han med glad forventning fram mot den tiden da høstvognene skulle knake under tyngden av kornet. Slik er det også med oss, mine brødre. Når Gud ved

Den Hellige Ånds gjerning gir oss det som er rent og elskelig, er det et varsel om den kommende herligheten.

Førstegrøden var alltid hellig for Herren, og vår nye natur med alle sine nye krefter er hellig. Vi har ikke fått det nye livet for at vi skal regne dets dyder som vår egen fortjeneste. Det er Kristi bilde og verk, gitt for at han skal bli æret.

Men førstegrøden var ikke høsten, og Åndens gjerning i oss er ennå ikke fullendt. Det fullkomne er ennå i vente. Vi må ikke rose oss av det vi allerede har nådd, som om førstegrøden var hele årets avling. Vi må hungre og tørste etter rettferdighet og lengte etter den fulle forløsningens dag.

Kjære leser, lukk din munn vidt opp i kveld, så vil Gud fylle den (jf. Sal 81,11). La det gode du allerede eier, vekke i deg en hellig lengsel etter mer nåde. Sukk i ditt hjerte etter en høyere grad av helliggjørelse, og Herren skal gi deg den. For han er mektig til å gjøre langt mer enn det vi ber om (jf. Ef 3,20).

17. august

«Denne sykdommen er ikke til døden» (Joh 11,4).

Av Herrens ord lærer vi at det finnes en grense for sykdommen. Ordet «til» setter et ytterste mål for den, og den kan ikke gå lenger. Lasarus måtte gjennom døden, men døden skulle ikke bli det aller siste i hans sykdom. I hver sykdom sier Herren til plagen: «Hit skal du komme, og ikke lenger» (Job 38,11). Hans mål er ikke å ødelegge sitt folk, men å oppdra det. Det er visdommen som henger termometeret opp ved munningen på smelteovnen og passer på varmen.

1. *Grensen er nøyaktig fastsatt*. Nådens Gud har satt grenser for tiden, måten, styrken, varigheten og følgene av alle våre sykdommer. Hvert pulsslag er fastsatt, hver søvnløs time beregnet, hvert tilbakefall bestemt, hver svakhet forutsett, og hver helliggjørende virkning er tilmålt fra evighet av. Ingenting, verken stort eller smått, unndrar seg hånden til ham som teller hårene på vårt hode.
1. *Grensen er i visdom tilpasset* våre krefter, det målet han har satt seg, og den nåden vi får. Sorgen kommer ikke tilfeldig; tyngden av hvert slag er nøye beregnet. Han som ikke tok feil da han veide fjellene og målte himmelen, tar heller ikke feil når han veier ut

det som skal til i sjelens legemiddel. Vi kan ikke lide for mye eller få hjelp for sent.

1. *Grensen er satt i kjærlighet*. Den himmelske legens kniv skjærer aldri dypere enn det som er helt nødvendig. «Det er ikke av hjertet han plager eller bedrøver menneskenes barn» (Klag 3,33). Et morshjerte roper: «Spar mitt barn!» Men ingen mor har en slik medlidenhet som vår Gud. Når vi tenker på hvor gjenstridige vi er, kan vi undre oss over at vi ikke har fått et hardere bissel. Det er en trøstefull tanke at han som har fastsatt hvor vi skal bo, også har fastsatt grensene for våre lidelser.

18. august

«De ga ham å drikke vin blandet med myrra, men han tok den ikke» (Mark 15,23).

Det ligger en gyllen sannhet gjemt i at Herren ikke ville ta imot vinen som var blandet med myrra. En gang sto Guds Sønn der oppe i himmelen og så ned på vår jord. Da målte han den lange veien helt ned til det mørkeste dypet av menneskelig elendighet. Han regnet ut summen av all den angst og lidelse som soningen krevde, og slo ikke noe av. Høytidelig bestemte han seg for at han måtte gå hele denne veien for å bære fram et fullgyldig sonoffer – fra det høyeste til det laveste, fra herlighetens høyeste trone til korset med den dypeste lidelse.

Den bedøvende vinen med myrra ville ha stanset ham like før lidelsens ytterste grense. Derfor tok han ikke imot den. Han ville ikke slippe noe av det han hadde påtatt seg å lide for sitt folk.

Hvor mange av oss har ikke sukket etter en lindring i våre sorger som ville ha vært til skade for oss! Venn, har du aldri egenrådig og heftig bedt om å slippe et tungt arbeid eller en lidelse? Gud har med ett slag tatt fra deg dine øyers lyst. Si meg, kristne venn: Hvis du hadde fått høre: «Om du vil, skal den du elsker så høyt, få leve» – ville du da ha kunnet overvinne fristelsen og si: «Skje din vilje»?

Å, det er herlig å kunne si: «Herre, selv om jeg ellers ikke behøver å lide: Kan jeg ære deg mer ved å lide, og tjener det til din pris at jeg mister alt mitt jordiske gode, så la det skje. Jeg vil ikke ta imot trøsten om den står i veien for din ære.»

Å, om vi slik vandret mer i vår Frelsers spor! Om vi tålmodig bar prøvelsene for hans skyld, og straks og villig slo fra oss tanken på oss selv og på lindring når den ville hindre oss i å fullføre det verket han har gitt oss å gjøre! Det trengs stor nåde, men stor nåde er også gitt oss.

19. august

> «Du vil ta meg ut av garnet som de hemmelig har lagt for meg, for du er min styrke» (Sal 31,5).[2]

Våre åndelige fiender er av slangens ætt og prøver å fange oss med list. Bønnen her forutsetter at en kristen kan bli fanget som en fugl. Fuglefangeren går så listig til verks at de enfoldige snart er omringet av garnet. Teksten ber om at også den som er fanget i djevelens garn, må bli fridd ut. Det er en god bønn, og den kan bli oppfylt. Den evige kjærlighet kan frelse de hellige fra løvens gap og fra helvetes dyp.

Det trengs kanskje et hardt *ryk* for å redde en sjel ut av fristelsens garn, og et enda hardere for å rive et menneske løs fra den listige fiendens snare. Men Herren er sterk nok til begge deler, og ikke engang jegerens best utsatte garn skal kunne holde hans utvalgte fast. Ve dem som er så flinke til å legge ut garn! De som frister andre, skal selv bli rammet av ødeleggelsen.

For du er min styrke. For en usigelig trøst det ligger i disse få ordene! Hvor glade kan vi ikke ta fatt på strev og møye, og hvor gjerne tåle lidelsen, når vi kan få himmelsk styrke! Guds kraft skal rive i stykker alt det våre fiender har bygd, forvirre planene deres og gjøre deres listige renker til intet. Den som har fått en så uforlignelig mektig forbundsfelle på sin side, er et lykkelig menneske.

Vår egen kraft ville hjelpe lite om vi ble fanget i bedragets elendige garn. Men Herrens styrke strekker alltid til; vi trenger bare å påkalle den, så finner vi den nær oss. Stoler vi i tro bare på kraften til Israels mektige Gud, kan vi bygge på denne hellige tilliten når vi ber.

20. august

> «De befestet Jerusalem helt fram til den brede muren» (Neh 3,8).[3]

[2] NB: «… for du er mitt vern.»
[3] NB: «Det neste stykke av Jerusalems mur lot de være som det var helt fram til den brede muren.»

Befestede byer har brede murer, og det hadde også Jerusalem i sin storhetstid. På samme måte må det åndelige Jerusalem være omgitt og befestet av en bred mur, nemlig at vi er annerledes enn verden og *skiller oss* fra dens skikker og ånd. I våre dager drar alt i retning av å rive ned den hellige muren og gjøre skillet mellom kirken og verden til et skille bare i navnet. De kristne er ikke lenger strenge og nøye. Tvilsom litteratur blir lest på alle kanter, tomme fornøyelser blir tillatt overalt, og en voksende slapphet truer med å ta fra Herrens utskilte folk de hellige særpregene som skiller dem fra syndere.

Det blir en ond dag for kirken og verden når sammenblandingen er fullført og Guds sønner og menneskenes døtre blir ett. Da skal en ny vannflom av vrede bryte inn. Kjære venn, la det være ditt mål å bevare den brede muren i hjerte, ord, klesdrakt og handlinger. Husk at «vennskap med verden er fiendskap mot Gud» (Jak 4,4).

Innbyggerne i Jerusalem gikk gjerne opp på den brede muren, for derfra hadde de utsikt over landet omkring. Dette minner oss om Herrens bud, som «strekker seg meget vidt» (Sal 119,96). I dem vandrer vi fritt i fellesskap med Jesus; vi ser ned på det jordiske og opp mot himmelens herlighet. Vi er skilt fra verden og sier nei til all ugudelighet og kjødelig lyst. Likevel er vi ikke i fengsel og ikke bundet av trange bånd. Nei, vi vandrer i frihet, fordi vi holder hans bud.

Vandre med Gud i kveld, kjære venn! Som venner møtes på bymuren, slik skal du møte din Gud i bønn og betraktning. Du har rett til å gå på frelsens bolverk, for du bor i den kongelige by og er medborger i hele verdens hovedstad.

21. august

«Jeg har ikke sagt til Jakobs ætt: Søk meg uten nytte!» (Jes 45,19).

Vi kan hente mye trøst ved å tenke over hva Gud *ikke* har sagt. Det han har sagt, er usigelig rikt på trøst og salighet; det han *ikke* har sagt, er knapt mindre rikt. Det var et slikt «ikke sagt» som berget Israels rike i dagene til Jeroboam, sønn av Joasj. For «Herren hadde ikke sagt at han ville utslette Israels navn under himmelen» (2 Kong 14,27). I vår tekst har vi en forsikring om at Gud *skal* svare på bønn, fordi han «ikke har sagt til Jakobs ætt: Søk meg uten nytte!»

Dere som er harde mot dere selv, bør huske dette: Så lenge Gud ikke har utelukket dere fra sin nåde, er det ingen grunn til å fortvile, hva

tvilen og frykten deres enn sier. Til og med samvittighetens røst har lite å si om den ikke får støtte av Guds røst. Skjelv for det Gud har sagt! Men la ikke dine egne innbilninger overvelde deg med motløshet og fortvilelse.

Mange forsagte mennesker har vært plaget av tanken på at det kunne være noe i Guds rådslutning som utelukket dem fra alt håp. Men her har vi et fullkomment svar på den bekymringen. For ingen som søker oppriktig, kan være bestemt til vrede. «Ikke i det skjulte har jeg talt, ikke på et sted i et mørkt land. Jeg har ikke sagt» – ikke engang i mine uransakelige og skjulte rådslutninger – «Søk meg uten nytte!»

Gud har klart åpenbart at han *vil* høre bønnen til dem som påkaller ham, og den erklæringen kan ikke oppheves. Han har talt så bestemt og så sant at det ikke er rom for tvil. Han åpenbarer ikke sine tanker i ord ingen kan forstå, men taler tydelig og klart: «Be, så skal dere få» (Matt 7,7). Du forsagte venn, stol på denne sikre sannheten: Bønnen må og skal bli hørt. Og aldri, ikke engang i evighetens lønnkammer, har Herren sagt til noen levende sjel: «Søk meg uten nytte!»

22. august

«Kristi uransakelige rikdom» (Ef 3,8).

Min Mester har rikdommer som ingen regnekunst kan telle, ingen forstand kan fatte, ingen fantasi kan måle og ingen veltalenhet kan uttrykke. *De er uransakelige!* Du kan se og tenke og veie, men Jesus er likevel en større Frelser enn du tror, selv når du tenker aller høyest om ham.

Min Herre er mer villig til å tilgi enn du er til å synde, og raskere til å tilgi enn du er til å overtre. Min Mester er mer villig til å stille din nød enn du er til å bekjenne den for ham. Tenk aldri smått om min Herre Jesus. Når du setter en krone på hans hode, kroner du ham bare med sølv, mens han fortjener gull.

Min Mester har det rikeste mål av lykke å gi deg nå. Han kan la deg ligge i grønne enger og lede deg til hvilens vann. Ingen musikk er som tonene fra hans hyrdefløyte, når han er hyrden og du er sauen som hviler ved hans føtter. Ingen kjærlighet er som hans; verken jord eller himmel kan vise noe som ligner. Å kjenne Jesus og bli funnet i ham – det er liv, det er glede, det er vin uten berme.

Min Mester er ikke gjerrig mot sine tjenere. Han gir dem rike gaver, slik en konge gir til en annen konge. Han gir dem to himler: én her nede i tjenesten for ham, og én der oppe i den evige glede hos ham.

Hans uransakelige rikdom skal vi best lære å kjenne i evigheten. Han skal gi deg alt du trenger på veien til himmelen. Ditt vern skal være en fjellfestning, ditt brød skal du få, og vannet skal ikke slippe opp for deg (jf. Jes 33,16). Men det er der, *der*, du skal høre sangen fra dem som har seiret, og jubelen fra dem som holder fest. Der skal du se ham, den elskede og hellige, ansikt til ansikt.

Å, hvor uransakelig er ikke Kristi rikdom! Om den synger jordens sangere, og om den spiller himmelens harpespillere. Herre, lær oss mer og mer om Jesus, så vil vi forkynne det glade budskapet for andre.

23. august

«At Kristus må bo ved troen i deres hjerter» (Ef 3,17).

Det er usigelig viktig at vi som tror, alltid har Jesu person for øynene, så vår kjærlighet til ham kan bli tent og vår kunnskap om ham kan vokse. Av hele mitt hjerte ønsker jeg at alle mine lesere var flittige disipler i Jesu skole, fast bestemt på å nå langt i kunnskapen om korset.

Men skal vi alltid ha Jesus nær, må hjertet være fylt av ham og hans kjærlighet, så fullt at det nesten flyter over. Derfor ber apostelen om «at Kristus må *bo i deres hjerter*». Se hvor nær han ville at Jesus skulle være! Vi kan ikke ha noe nærmere enn det vi bærer i selve hjertet. «At *han må bo*» – ikke at han skal besøke dere nå og da, slik en tilfeldig gjest kommer til et hus og blir der natten over, men at han må *bo* der. Jesus skal bli innbygger og herre i ditt innerste og aldri gå bort.

Legg merke til ordene: at han må bo «i *deres hjerter*», det fornemste rommet i et menneske. Ikke bare i tankene, men i kjærligheten; ikke bare i forstandens overveielser, men i hjertets følelser. Vi skal strebe etter en varig kjærlighet til Kristus. Den skal ikke flamme opp og så slukne og bare etterlate litt aske. Den skal være en stadig ild som næres av hellig brensel, lik ilden på alteret, som aldri fikk slukne.

Det kan bare skje ved troen. Troen må være sterk, ellers blir ikke kjærligheten brennende. Plantens rot må være frisk, ellers kan vi ikke vente at blomsten blir vakker. Troen er liljens rot, og kjærligheten er dens blomst. Kjære venn, Jesus kan ikke være den ditt hjerte elsker, om du ikke holder ham sikkert fast med ditt hjertes tro. Be derfor om

at du alltid må elske ham. Er kjærligheten kald, kan du være sikker på at troen er svak.

24. august

> «Når ild bryter løs og fatter i tornehekker, og kornbånd eller det stående kornet eller hele åkeren brenner opp, da skal den som tente ilden, gi fullt vederlag» (2 Mos 22,6).

Men hvem kan gi vederlag når han har spredt villfarelsens ild eller splittelsens gnister og satt menneskers sjeler i brann med helvetes flammer? Den skylden kan ikke måles, og følgene kan ikke gjøres gode igjen. Selv om den som har gjort en slik synd, får tilgivelse, hvilken sorg skal ikke fylle ham når han ser tilbake på det onde han har voldt og ikke kan gjøre ugjort! Et ondt eksempel kan tenne en ild som mange år med et bedre liv ikke kan slokke.

Å brenne opp et menneskes mat er ille nok, men hvor mye verre er det ikke å ødelegge sjelen! Det kan være nyttig for oss å tenke over våre tidligere synder. Vi kan også granske om det nå finnes noe i oss som kan skade sjelene til våre slektninger, venner og naboer.

Stridens ild er et fryktelig onde når den bryter ut i en kristen menighet. Der mange ble omvendt og Gud ble æret, gjør nå misunnelse og mistro djevelens verk med stor fremgang. Der det gylne kornet ble høstet inn som lønn for den store Boas' arbeid, trenger fiendskapets ild inn og etterlater lite annet enn rykende, svarte ruiner. «Ve det mennesket som forførelsen kommer ved!» (Matt 18,7). Å, måtte den aldri komme ved oss! For selv om vi ikke kan gjøre skaden god igjen, skal vi visselig lide mest hvis det er vi som gir anledning til forførelse.

De som holder ilden ved like, fortjener med rette å bli klandret, men den som tenner den, har likevel den største skylden. Splid får som regel først fotfeste blant tornene. Den næres blant hyklere og uverdige medlemmer av menigheten. Så sprer den seg til de rettsindige, drevet av helvetes vinder, og ingen vet hvor den stanser. Å Herre, du som gir fred, gjør oss til fredsstiftere! La oss aldri støtte eller oppmuntre stridslystne mennesker, og la oss aldri, ikke engang uten å vite det, volde den minste splittelse blant ditt folk.

25. august

> «Tror du av hele ditt hjerte, så kan det skje» (Apg 8,37).

Disse ordene kan svare på de betenkelighetene du har når det gjelder visse ting i din ytre bekjennelse. Kanskje er du redd for å bekjenne åpent at du er død med Kristus og begravet med ham. Kanskje vegrer du deg for å gå til Herrens bord. Du skjelver for å ete og drikke deg selv til dom fordi du ikke akter rett på Herrens legeme (1 Kor 11,29). Å, du stakkars engstelige sjel, Jesus har gjort deg fri. Vær ikke så redd!

Hvis en fremmed kom til huset ditt, ville han bli stående ved døren eller vente i gangen. Det ville ikke falle ham inn å gå ubedt inn i stuen din – han er ikke hjemme hos deg. Men barnet ditt springer fritt omkring overalt i huset, og slik er det også med et Guds barn. En fremmed får ikke gå inn der barnet frimodig kan gå. Når Den Hellige Ånd har gitt deg barnekårets Ånd, kan du uten frykt bruke de midlene Gud har gitt.

Det samme gjelder *de indre fortrinnene en kristen har*. Du som søker, tenker at det ikke er tillatt for deg å glede deg med en usigelig og herliggjort glede (1 Pet 1,8). Du er helt fornøyd om du får komme innenfor døren til Kristi rike og sitte på den nederste plassen ved hans bord. Men du har slett ikke mindre rett enn de aller fremste.

Gud gjør ingen forskjell i sin kjærlighet til sine barn. Et barn er et barn for ham; han vil ikke gjøre det til en leiet tjener. Barnet skal ete av gjøkalven, og hjemkomsten skal feires med glede, som om det aldri hadde forlatt farshuset. Når Jesus får komme inn i hjertet, gir han oss full frihet til å glede oss i Herren. Ingen bærer lenker ved Jesu hoff. Kanskje vinner vi våre fortrinn litt etter litt, men det går sikkert.

Kanskje sier en av våre lesere: «Jeg skulle ønske jeg kunne glede meg over løftene og vandre i frihet i Herrens bud.» «Tror du av hele ditt hjerte, så kan det skje.» Gjør deg løs fra båndene om din hals, du fangne datter (Jes 52,2), for Jesus gjør deg fri!

26. august

> «Straks alt folket fikk se ham, ble de forferdet, og de løp til og hilste ham» (Mark 9,15).

Hvor stor er ikke forskjellen mellom Moses og Kristus! Da profeten fra Horeb hadde vært førti dager på fjellet, hadde han gjennomgått en slags forklarelse. Ansiktet hans lyste med en sterk glans, og han la et dekke over det fordi folket ikke kunne tåle å se den klarheten.

Slik var det ikke med vår Frelser. Han var blitt forklaret med en større herlighet enn Moses. Likevel leser vi ikke at folket ble blendet av glansen fra hans ansikt, men heller at de ble forundret og løp til og hilste ham. Lovens lys støter bort, men Jesu enda større herlighet drar til seg.

Jesus er hellig og rettferdig, men i ham er helligheten forent med så mye nåde og sannhet at syndere løper til ham. De undrer seg over hans godhet og blir fanget av hans kjærlighet. De hilser ham, blir hans disipler og tar ham til sin Herre og Mester.

Venn, kanskje er du nettopp nå blendet av glansen fra Guds lov. Du kjenner dens krav i samvittigheten, men du kan ikke holde den i ditt liv. Det er ikke slik at du finner noen feil ved loven; tvert imot vekker den din dypeste ærefrykt. Men den drar deg slett ikke til Gud. Den gjør heller hjertet ditt hardt og fører deg mot fortvilelse.

Du arme hjerte, vend blikket bort fra Moses og all hans frastøtende glans, og se på Jesus, som stråler av en herlighet som drar til seg. Se hans åpne sår og hans tornekronte hode! Han er Guds Sønn, og derfor er han større enn Moses. Men han er kjærlighetens Herre, og derfor er han mildere enn lovgiveren.

Han bar Guds vrede, og ved sin død åpenbarte han mer av Guds rettferdighet enn det flammende Sinai. Men den rettferdigheten har nå fått sitt, og heretter vokter den dem som tror på Jesus. Å synder, se opp til din blødende Frelser! Og når du kjenner hans kjærlighet dra deg, så fly inn i hans armer, og du skal bli frelst.

27. august

> «I din hånd overgir jeg min ånd, du forløser meg, Herre, du trofaste Gud» (Sal 31,6).

Disse ordene har hellige menn mange ganger brukt i sin dødsstund. La oss i kveld tenke over dem, så vi kan ha nytte av dem.

Det den fromme har omsorg for i liv og død, er ikke legemet eller eiendelene, men ånden. Den er hans fornemste skatt; blir den frelst, er alt godt. Hva er alt det timelige sammenlignet med sjelen? Den troende overgir sin sjel i Guds hånd. Den kom fra ham, den er hans eiendom, han har holdt den oppe hittil, han er mektig til å bevare den, og det er helt rett at han får den.

Alt er i sikker forvaring i Herrens hånd. Det vi betror Herren, er trygt både nå og på den store dagen som vi skynder oss mot. Å hvile i Herren gir et liv i fred og en salig død. Vi burde alltid overgi alt vi eier, i Jesu trofaste hånd. For da skal vår sjel være vel fornøyd og glede seg på de stille hvilestedene, selv om livet henger i en tråd og motgangene hoper seg opp omkring oss som sanden ved havet.

«Du forløste meg, Herre, du trofaste Gud!»[4] Gjenløsningen er en sikker grunn for vår tillit. David kjente ikke Golgata slik vi gjør, men den timelige forløsningen gledet ham. Skal ikke da den evige forløsningen gi oss en enda saligere trøst?

Den hjelpen vi har fått før, er en sterk grunn til å vente hjelp nå. Det Herren har gjort før, skal han gjøre igjen, for han forandrer seg ikke. Han er trofast mot sine løfter og nådig mot sine, og han skal ikke vende seg bort fra sitt folk.

28. august

«Rop med fryd, du ufruktbare» (Jes 54,1).

Selv om vi har båret Gud noe frukt og har det glade håpet at hans høyre hånd har plantet oss, kommer det tider da vi føler oss svært ufruktbare. Bønnen er uten liv, kjærligheten er kald og troen svak, og hver gave i hjertets hage visner og dør hen. Vi ligner blomstene i den brennende solen, som trenger det forfriskende regnet.

Hva skal vi gjøre når det står slik til? Vår tekst taler nettopp til slike: «*Rop med fryd, du ufruktbare!*» Men hva kan da jeg synge om? Jeg kan ikke tale om nåtiden, og selv fortiden ser bare ufruktbar ut. Jo, jeg *kan* synge om *Jesus Kristus*. Jeg kan tale om de besøkene min Frelser før har gitt meg. Eller jeg kan prise den kjærlighet han elsket sitt folk med, da han kom ned fra himmelen for å frelse det.

Jeg vil gå til korset igjen. Min sjel, husk at du en gang var tynget, og at du ble kvitt byrden der. Gå til Golgata igjen! Kanskje skal det samme korset som ga deg liv, også gi deg fruktbarhet. Hva er min ufruktbarhet annet enn det stedet der hans skapende kraft får virke? Hva er min tørre ørken annet enn den svarte innfatningen rundt edelsteinen, hans evige kjærlighet?

[4] NB: «du forløser meg».

Jeg vil gå fram i min fattigdom og hjelpeløshet, med all min skam. Jeg vil si til ham at jeg likevel alltid er hans barn. Og i tillit til hans trofasthet vil også jeg, den ufruktbare, juble og synge.

Syng, du troende kristen, for det skal oppmuntre både ditt eget hjerte og andre som er motløse! Syng! For nå som du virkelig skammer deg over at du er ufruktbar, skal det snart bli annerledes med deg. Nå som Gud har gjort deg *bedrøvet* over at du er uten frukt, skal han snart dekke deg med druer. Det er pinefullt å erfare at vi er ufruktbare, men Herrens besøk er salige. Følelsen av vår egen fattigdom driver oss til Kristus, og det er nettopp der vi trenger å være. For i ham skal vår frukt bli funnet.

29. august

> «Så lenge hans innvielse varer, skal han ikke ete noe av det som blir tillaget av vintreet, like fra kjerne til skall» (4 Mos 6,4).

Nasireerne hadde blant annet lovet ikke å smake vin. For at de ikke skulle bryte denne forpliktelsen, var det forbudt dem å drikke eddik av vin eller sterk drikk. Og for at forbudet skulle bli enda tydeligere, fikk de ikke røre den ugjærede saften av druer eller spise selve frukten, verken fersk eller tørket. For å sikre at løftet ble holdt helt, fikk de ikke engang spise noe som hadde med vin å gjøre. De skulle til og med unngå skinnet av det onde.

Dette er visselig en lærdom for Herrens hellige: De skal skille seg fra synden i alle dens skikkelser og unngå ikke bare dens grove former, men også dens ånd. I våre dager blir en streng vandel sterkt foraktet. Men vær viss på, kjære leser, at den er både den tryggeste og den lykkeligste. Den som viker et skritt eller to for verden, kommer i forferdelig fare. Den som spiser Sodomas druer, skal snart drikke Gomorras vin. En liten sprekk i dikene i Holland slipper havet inn; den vokser fort, og snart er en hel provins oversvømt.

Å bli lik verden, om det så bare er litt, er en snare for sjelen og gjør den mer og mer utsatt for syndens makt. Nasireeren som smakte druesaften, kunne ikke være helt sikker på at den ikke hadde begynt å gjære. Derfor var han heller ikke sikker på at han hadde holdt løftet sitt fullt ut. Slik kan heller ikke den kristne som gir etter for verden og retter seg etter den, ha en ren samvittighet. Han må kjenne at den indre røsten dømmer det han gjør.

Når det gjelder tvilsomme ting, trenger vi ikke å vakle; de er synd for oss. Med ting som frister, skal vi ikke leke, men flykte fra dem så fort vi kan. Det er bedre å bli ledd av som en altfor nøyeregnende kristen enn å bli foraktet som en hykler. En streng vandel kan kreve mye selvfornektelse, men den har også sine egne gleder, og de er en mer enn rikelig lønn.

30. august

«Leg meg, Herre, så blir jeg legt!» (Jer 17,14).

«Hans veier har jeg sett, og jeg vil lege ham» (Jes 57,18).

Å ta bort åndelig sykdom er Guds rett alene. Legemlig sykdom kan leges ved menneskers hjelp. Men også da bør æren gå til Gud, som gir legemidlene kraft og legemet styrke til å kaste av seg sykdommen. Det åndelige onde kan derimot bare den store legen bøte på. Han krever det som sin rett: «Jeg tar liv og gir liv. Jeg sårer, og jeg leger» (5 Mos 32,39). Og et av Herrens navn er «Herren, din lege» (2 Mos 15,26).

«Jeg sårer, og jeg leger» – dette er et løfte som ikke kan komme fra menneskers lepper, men bare fra den evige Guds munn. Derfor ropte salmisten til Herren: «Helbred meg, Herre, for mine ben er forferdet» (Sal 6,3), og igjen: «Helbred min sjel! For jeg har syndet mot deg» (Sal 41,5). Derfor priser også de fromme Herrens navn og sier: Han «leger alle dine sykdommer» (Sal 103,3).

Han som skapte mennesket, kan lege det; han som er opphavet til vårt liv, kan skape oss på ny. Hvor herlig er det ikke at i Jesu person «bor hele guddommens fylde legemlig» (Kol 2,9)! Min sjel, hva din sykdom enn er, kan Jesus lege deg. Er han Gud, kan det ikke finnes noen grense for hans makt.

Kom da med de blinde øynene til en formørket forstand! Kom med den haltende foten til en kraft som er tapt, med den lamme hånden til en svak tro, med feberen til et tungt sinn og med frostrystelsene til en skjelvende motløshet! Kom som du er, for han som er Gud, kan visselig lege deg. Ingen skal hindre den legende kraften som strømmer ut fra vår Herre Jesus.

Legioner av onde ånder har måttet erkjenne denne legens makt, og ikke én eneste gang har han mislyktes. Alle hans tidligere pasienter

er blitt helbredet, og det skal også alle de kommende bli. Du skal være en av dem, kjære venn, om du bare vil hvile i ham.

31. august

«Dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset» (1 Joh 1,7).

Likesom han er i lyset! Kan vi noen gang komme dit? Skal vi noen gang kunne vandre like helt og fullt i lyset som han vi kaller «vår Far», han som det står skrevet om: «Gud er lys, og det er ikke noe mørke i ham» (1 Joh 1,5)? Dette er visselig det målet som er satt for oss. For Frelseren sier selv: «Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen» (Matt 5,48). Vi må erkjenne at vi aldri kan nå Guds fullkommenhet. Likevel skal vi strebe etter den og aldri slå oss til ro før vi når den.

Når den unge kunstneren først begynner å bruke penselen, kan han vel ikke vente å bli en av verdens største mestere. Men hvis han ikke satte seg dette høye målet, ville han bare nå fram til det alminnelige og hverdagslige.

Men hva menes med at en kristen skal vandre i lyset, likesom Gud er i lyset? Vi forstår at det her er tale om *likhet*, ikke om *grad*. Vi er like visst og sikkert i lyset, og like oppriktig og ærlig, selv om vi ikke kan være det i samme grad.

Jeg kan ikke bo på solen, for der er det altfor lyst for meg, men jeg kan *vandre* i solskinnet. På samme måte kan jeg ikke nå den fullkomne hellighet og sannhet som hører hærskarenes Herre til, han som er den uendelig gode. Men jeg kan likevel alltid ha Herren for øye og, ved kraften fra Ånden som bor i meg, strebe etter å bli lik hans bilde.

En gammel, kjent bibelutlegger sier: «Vi kan være i lyset likesom Gud er i lyset når det gjelder *arten*, men ikke når det gjelder *graden*.» Vi kan ha det samme lyset og vandre i det, slik Gud selv gjør. Men full likhet med Gud i renhet og hellighet kan ikke komme før vi er kommet over Jordan og ser Gud ansikt til ansikt. Legg merke til at velsignelsen av det hellige fellesskapet og den fulle renselsen er knyttet til det å vandre i lyset.

September

1. september

«Sett deres lit til ham til enhver tid» (Sal 62,9).

Troen gjelder like mye for livet her i tiden som for det åndelige livet. Vi skal stole på Gud i våre jordiske saker like fullt som i de himmelske. Bare når vi lærer å tro at Gud skal sørge for alt vi trenger hver dag, kommer vi til å leve hevet over verden.

Vi må ikke være late; det ville vise at vi ikke stolte på Gud, men på djevelen, latskapens far. Vi skal heller ikke være uforstandige eller ødsle; det ville være å stole på tilfeldighetene og ikke på den levende Gud, som er sparsomhetens og ordenens Gud. Vi skal handle med all klokskap og redelighet og samtidig alltid stole helt og enfoldig på Herren.

La meg anbefale deg et liv i tillit til Gud i de jordiske tingene. Stoler du på Gud, kommer du aldri til å bruke syndige midler for å bli rik. Tjen Gud ærlig. Får du ikke framgang, har du i alle fall ingen synd som tynger samvittigheten. Stol på Gud, så vil du ikke motsi deg selv.

Den som stoler på sin egen dyktighet, er som en seilskute som drives snart hit, snart dit av lunefulle vinder. Men den som stoler på Herren, er som et dampskip: Det skjærer gjennom bølgene, trosser stormen og styrer mot havnen det skal til, og bak seg etterlater det et rett, sølvblankt kjølvann. Vær en mann med faste prinsipper, og bøy deg aldri for den verdslige visdommens skiftende vinder.

Gå med sikre skritt på din redelige og ærlige vei, og vis at du er uovervinnelig sterk ved den kraften som bare tilliten til Gud kan gi. Da blir du fri for all engstelig bekymring. Onde nyheter skal ikke gjøre deg urolig, og hjertet ditt skal være fast og stole på Herren.

Hvor herlig er det ikke å bli båret av forsynets mektige strøm! Det finnes ikke noe lykkeligere liv enn å leve i avhengighet av en Gud som holder sin pakt. Vi trenger ikke sørge for oss selv, for han sørger for oss. Vi har ingen bekymringer, for vi kaster våre byrder på Herren.

2. september

«Dersom dere ikke ser tegn og under, vil dere ikke tro» (Joh 4,48).

På Herrens tid var lysten etter undergjerninger et tegn på at menneskenes sinn var sykt. De ville ikke ha den sunne føden, men lengtet bare etter under. Evangeliet, som de trengte så sårt, ville de ikke ha. Men de krevde ivrig undergjerninger, som Jesus ikke alltid fant det godt å gjøre.

Mange i dag må også se tegn og under før de vil tro. Noen sier i sitt hjerte: «Jeg må kjenne en dyp angst i sjelen, ellers kan jeg aldri tro på Jesus.» Men hva om du aldri får oppleve noe slikt – og det er nok det sannsynligste? Vil du gå til helvete i trass mot Gud fordi han ikke vil behandle deg slik han behandlet en annen? En annen sier til seg selv: «Hvis jeg fikk en drøm eller ble sterkt grepet, da skulle jeg tro.»

Så dere tenker altså, dere arme dødelige, at Herren skal ta imot forskrifter fra dere! Dere er tiggere som ber om nåde ved hans dør, og så vil dere sette opp regler for hvordan han skal gi dere denne nåden! Tror dere han går med på det? Vår Mester er svært gavmild, men han har et virkelig kongelig sinn. Han vil ikke vite av forskriftene deres, men forbeholder seg retten til å bestemme selv.

Men kjære leser, hvis det er slik med deg – hvorfor krever du tegn og under? Er ikke evangeliet i seg selv tegn og under nok? Er det ikke et under over alle under at «så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes» (Joh 3,16)? Sannelig, de dyrebare ordene «den som vil, han får ta livets vann for intet» (Åp 22,17) og det høytidelige løftet «den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6,37) er bedre enn tegn og under!

En sannferdig Frelser burde bli trodd. Han er sannheten selv. Hvorfor vil du kreve bevis på at han taler sant, når han jo ikke kan lyve? Til og med de onde åndene bekjente at han var Guds Sønn. Skal du da tvile?

3. september

«Herren prøver den rettferdige» (Sal 11,5).

Alt som skjer, står under Guds ledelse. Derfor kan vi følge alle prøvelsene i vårt ytre liv rett tilbake til den første, store årsaken. Ut gjennom de gylne portene til Guds råd marsjerer prøvelsenes hær i slagorden, i jernrustning og med våpen i hånd. Alt det Gud lar skje, er dører som prøvelsene kommer inn gjennom. Selv våre nådegaver har torner, slik som rosene.

Mennesker kan drukne i medgangens hav like fullt som i sorgens elver. Våre fjell er ikke for høye og våre daler ikke for dype for fristelser; de står ved alle veier. Overalt er vi omringet av farer. Likevel faller ingen regnskur fra den truende skyen uten tillatelse. Hver eneste dråpe får sin ordre før den haster mot jorden.

De prøvelsene Gud sender, kommer for å prøve og styrke vår kraft. Samtidig viser de den guddommelige nådens makt, prøver om dydene våre er ekte, og gjør dem sterkere. I sin uendelige visdom og overstrømmende kjærlighet setter vår Gud så høy pris på sine barns tro at han ikke vil spare dem for de prøvelsene som styrker troen. Du skulle aldri ha fått den dyrebare troen som nå holder deg oppe, hvis ikke troen din var blitt prøvd som i ild.

Du er et tre som aldri ville ha slått så dype røtter hvis ikke vinden hadde kastet deg hit og dit og tvunget deg til å gripe fatt i nådepaktens dyrebare sannheter. Verdslig medgang er en stor fiende av troen. Den bryter opp rekkene i den hellige tapperheten og skjærer over senene i det hellige motet.

En ballong kan aldri stige før tauene er kuttet. Det er trengselen som gjør denne harde tjenesten for de troende sjelene. Så lenge hvetekornet ligger trygt i agnene, er det til ingen nytte for menneskene. Det må treskes ut av hvilestedet sitt før en kan bruke det. Slik er det godt at Herren prøver de rettferdige, for slik blir de rike for Gud.

4. september

«Rette vektskåler, rette vektlodder, rett efa og rett hin skal dere ha» (3 Mos 19,36).

Vektskåler, lodd og mål skal alle være slik rettferdigheten krever. Det burde ingen sann kristen trenge å bli minnet om. For om rettferdig-

heten ble jaget bort fra hele den øvrige verden, skulle den finne ly i de troendes hjerter. Men det finnes andre vekter som vi veier åndelige og moralske ting med, og de trenger ofte å bli gransket. Det vil vi gjøre i kveld.

Er vektskålene vi veier vårt eget og andres verd med, helt riktige? Gjør vi ikke unsene av vår egen godhet til pund, mens vi gjør det stikk motsatte med andres? Se etter mål og vekt her, kristne venn!

Er vekten vi veier prøvelsene og bekymringene våre på, helt riktig? Paulus hadde langt større lidelser enn vi, men han kalte sin trengsel lett (2 Kor 4,17). Likevel synes vi ofte at *vår* er svært tung. Det må sannelig være noe galt med loddene! Det må vi rette på, så vi ikke blir anklaget for uredelighet ved domstolen der oppe.

Er vektene vi veier vår tro og lære med, helt riktige? Nådens lære burde veie like mye for oss som Ordets bud, verken mer eller mindre. Men det er grunn til å frykte at den ene eller den andre skålen hos mange veier tyngre enn den skal. Det er en viktig sak å gi rett mål i sannheten. Vær nøye med dette, kristne venn.

Målet vi bruker for våre forpliktelser og vårt ansvar, ser temmelig lite ut. Når den rike ikke gir mer til Guds sak enn den fattige, er det da rett efa og rett hin? Når forkynnerne av Guds ord nesten sulter i hjel, er det rett og hederlig handlet? Når de fattige blir foraktet, mens de ugudelige rike møtes med stor ærefrykt, er det rett vekt?

Vi kunne ha fortsatt lenge. Men vi vil heller overlate til deg selv, kjære leser, å bruke kvelden til å finne fram og ødelegge alle urette vektskåler, lodd og mål.

5. september

«Er du kommet til havets kilder?» (Job 38,16).

Noen ting i naturen må forbli hemmeligheter, selv for de skarpeste og dristigste forskere. Menneskelig kunnskap har grenser som den ikke kan gå forbi. Å vite alt hører Gud alene til. Er det slik med de synlige og timelige tingene, kan jeg være viss på at det gjelder enda mer i de åndelige og evige.

Hvorfor har jeg da brutt hodet med grublerier over viljen og skjebnen, forutbestemmelsen og menneskets ansvar? Disse dype og dunkle sannhetene kan jeg like lite fatte som jeg kan måle det dypet verdenshavet henter vannet sitt fra. Hvorfor er jeg så nysgjerrig etter

å kjenne grunnene til min Herres styre, motivene for hans handlinger og hensikten med hans hjemsøkelser?

Skal jeg noen gang kunne holde solen i min knyttede hånd eller romme hele verdensaltet i den? Og likevel er de som en dråpe i bøtten sammenlignet med Herren min Gud. Å, om jeg ikke ville strebe etter å forstå det uendelige, men heller bruke kreftene mine på kjærligheten! Det jeg ikke kan eie med forstanden, kan jeg eie ved kjærligheten, og det får være nok for meg.

Jeg kan ikke trenge ned til havets bunn. Men jeg kan nyte de friske vindene som stryker over overflaten, og jeg kan seile over de blå bølgene med god bør. Om jeg kunne nå ned til havets kilder, ville ikke den bragden være til gagn verken for meg selv eller noen annen. Den ville ikke redde båten som synker, eller gi den druknede sjømannen tilbake til hans gråtende hustru og barn.

Det ville heller ikke gagne meg det minste om jeg kunne tyde de dypeste hemmelighetene. For den minste kjærlighet til Gud og den enkleste lydighet mot ham er bedre enn den største kunnskap. Herre, jeg overlater det uendelige til deg. Bevar meg fra en så sterk lyst etter kunnskapens tre at den kunne holde meg borte fra livets tre.

6. september

> «Men hvis dere blir drevet av Ånden, da er dere ikke under loven» (Gal 5,18).

Den som ser på seg selv og sin stilling fra lovens side, skal fortvile – ikke bare når han kommer til *slutten* av regnestykket. Er han en klok mann, fortviler han allerede i *begynnelsen*. For skal vi dømmes etter loven, blir ikke ett eneste menneske rettferdig. Hvor salig er det ikke å vite at vi bor innenfor nådens grenser og ikke innenfor lovens!

Når jeg tenker over min stilling overfor Gud, er spørsmålet ikke: «Er jeg fullkommen i meg selv overfor loven?» men: «Er jeg fullkommen i Jesus Kristus?» Det er noe helt annet. Vi trenger ikke spørre: «Er jeg av naturen uten synd?» men: «Er jeg blitt vasket i den åpne kilden mot synd og urenhet?» (jf. Sak 13,1). Det heter ikke: «Er jeg i meg selv til behag for Gud?» men: «Er jeg benådet i Den Elskede?» (jf. Ef 1,6).

En kristen som fra Sinais topp ser etter kjennetegnene på sin frelse, blir forferdet og engstelig. Det ville være mye bedre om han leste sitt

frihetsbrev i lyset fra Golgata. «Men», sier han, «troen min er blandet med tvil og kan ikke frelse meg.» Hadde han sett på det troen hans holder seg til, i stedet for på troen selv, ville han sagt: «Det er ingen feil ved ham, og derfor er jeg trygg.»

Han sukker over håpet sitt: «Ak, håpet mitt er formørket og svekket av engstelig bekymring for det som er nå. Hvordan kan jeg stå i nåden?» Hadde han sett på *grunnen* for håpet sitt, ville han sett at Guds løfte står fast. Hvilken tvil som enn stiger opp i oss, svikter aldri eden og løftet.

Det er alltid bedre for deg, min kristne venn, å bli ført av Ånden inn i evangeliets frihet enn å bære lovens lenker. Døm deg etter hva *Kristus* er, ikke etter hva *du* er. Satan vil prøve å forstyrre freden din ved å minne deg om din synd og ufullkommenhet. Du kan bare møte anklagene hans ved å holde deg trofast til evangeliet og nekte å bære trelldommens åk.

7. september

«I havet er det uro, det kan ikke være stille» (Jer 49,23).

Vi vet lite om den uroen som kan herske ute på havet akkurat nå. Vi sitter trygt i vårt lune hjem, men langt ute på det salte vannet er orkanen kanskje på jakt etter menneskeliv. Hør hvordan dødsfienden hyler i riggen, og hvordan hver bjelke braker når bølgene støter som murbrekkere mot skipssiden! Gud hjelpe dere, stakkars gjennomvåte mennesker! Jeg sender min bønn opp til Herren over hav og land, at han vil stille stormen og føre dere til den havnen dere lengter etter.

Men jeg bør ikke bare be. Jeg bør også være til nytte for de dristige mennene som stadig våger livet. Har jeg noen gang gjort noe for dem? Hva kan jeg gjøre? Hvor mange sjømenn blir ikke slukt av det brusende havet! Tusener av døde ligger der nede i dypet. Det hersker en dødens uro på havet, og den får svar i klagene fra enker og farløse.

Havets salte vann står i øynene på mang en mor og enke. Ubarmhjertige bølger, dere har slukt kvinners menn og familiers forsørgere! For en oppstandelse det blir når havet gir de døde tilbake! Til den dagen skal det være uro på havet.

Som om det tok del i jordens sorg, bryter havet uavlatelig mot tusen kyster med en sørgmodig klage, lik skriket fra fuglene sine. Det larmer i stadig uro, raser i vill harme eller skjærer i skingrende

mislyd. Havets brus kan være behagelig for et muntert sinn. Men for den som sørger, er det vide hav enda mer øde enn den vide verden.

Her har vi ingen hvile; det forteller de rastløse bølgene oss. Det finnes et land der havet ikke er mer (jf. Åp 21,1). Ansiktene våre er stadig vendt mot det; vi vandrer mot det stedet Herren har talt om. Til vi kommer dit, kaster vi sorgene våre på Herren, han som en gang vandret på havet, og som legger en vei for sitt folk midt gjennom bølgene.

8. september

> «… hvor overveldende stor hans makt er for oss som tror, etter virksomheten av hans veldige kraft. Det var denne han viste på Kristus da han reiste ham opp fra de døde» (Ef 1,19–20).

Ved Kristi oppstandelse, slik som ved vår frelse, var det intet mindre enn en *guddommelig makt* som virket. Hva skal vi da si om dem som mener at omvendelsen er et verk av menneskets frie vilje og en følge av hans egen bedre natur? Når vi får se de døde stå opp av graven ved egen kraft, da kan vi vente å se ugudelige syndere vende seg til Kristus av egen fri vilje.

Det er ikke det forkynte eller leste ordet i seg selv som virker; all livgivende kraft kommer fra Den Hellige Ånd. Verken soldatene eller yppersteprestene kunne holde Kristi legeme fast i graven, og ikke engang døden selv hadde makt til å holde Jesus i sine lenker. Like uimotståelig er den kraften som virker i et menneske når det vekkes opp til et nytt liv. Ingen synd, ingen fordervelse, ingen ånder fra avgrunnen og ingen syndere på jorden kan hindre Guds nådes hånd når den er rakt ut for å omvende en synder.

Legg merke til at kraften som reiste Kristus opp fra de døde, var *herlig*. Den ga Gud ære og vakte redsel blant de ondes skarer. Slik får Gud også ære hver gang en synder blir omvendt. Det var også en *evig* kraft. «Etter at Kristus er reist opp fra de døde, dør han ikke mer. Døden har ikke lenger noen makt over ham» (Rom 6,9).

Vi som er vakt opp fra de døde, skal ikke gå tilbake til våre døde gjerninger og vår gamle fordervelse, men leve for Gud. Han lever, og vi skal leve (jf. Joh 14,19). «Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud» (Kol 3,3). «Likesom Kristus ble reist opp fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt liv» (Rom 6,4).

Legg til slutt merke til *det nye livets forening med Jesus*. Den samme kraften som reiste opp hodet, gir liv til lemmene. For en nåde det er å bli gjort levende med Kristus!

9. september

> «Rundt omkring tronen var det tjuefire troner, og på tronene satt det tjuefire eldste, kledd i hvite klær» (Åp 4,4).

Om disse hellige heter det at de *sitter rundt omkring tronen*. I Høysangen er det et sted der Salomo synger om kongen som sitter ved sitt bord (Høys 1,12), og der leser noen «et rundt bord». Ut fra dette har noen utleggere sagt – og jeg tror ikke de gjør vold på teksten: «Det er likhet blant de utvalgte.» Den samme tanken vekkes av at de tjuefire eldste har sine plasser like nær tronen.

De forklarte åndene i himmelen er stadig nær Kristus. De ser hans herlighet klart, har alltid adgang til ham og fortrolig samfunn med ham. Heller ikke i dette er det noen forskjell mellom de salige. Alle Guds trofaste – apostler, martyrer, lærere og ukjente kristne – skal sitte *nær tronen*. Der skal de alltid se sin forherligede Mester og glede seg i hans kjærlighet.

De skal alle være nær Kristus, alle henrykt over hans kjærlighet, alle spise og drikke med ham ved hans bord. Alle skal være like elsket av ham som hans venner, selv om ikke alle får samme lønn som tjenere.

Å, om de troende her på jorden kunne ligne de salige i himmelen i dette, at de er nær Kristus! La oss her på jorden sitte rundt tronen slik de eldste gjør i himmelen. Måtte Kristus være det tankene våre er opptatt av, og midtpunktet i livet vårt. Hvordan kan vi holde ut å leve så langt borte fra vår elskede? Herre Jesus, dra oss nær til deg! Si til oss: «Bli i meg, så blir jeg i dere» (Joh 15,4), og lær oss å synge: «Hans venstre hånd er under mitt hode, og hans høyre hånd favner meg» (Høys 2,6).

Nærmere til deg og dine sår!
Og når snart jeg mine vinger får,
samme rop fra hjertet trenge seg:
nærmere til deg, til deg, til deg!

10. september

«… skarpere til å springe enn ulver om kvelden» (Hab 1,8).

Mens jeg har arbeidet med denne boka, har jeg så ofte tenkt på dette særegne uttrykket om kveldsulvene at jeg har bestemt meg for å vie det en side. Så slipper jeg å bli plaget av det lenger. Kveldsulven, rasende etter en dag med sult, er villere og grådigere enn han var om morgenen.

Kan ikke dette ville dyret være et bilde på vår tvil og engstelse etter en dag med sinnsuro, forretningsbekymringer og kanskje sårende hån fra våre medmennesker? Hvordan hyler ikke tankene i ørene våre: «Hvor er nå din Gud?» (jf. Sal 42,4). Hvor glupske og grådige er de ikke! De sluker alle trøstende tanker og er like sultne som før. Store hyrde, drep alle slike kveldsulver, og la sauene dine hvile på grønne enger, uforstyrret av den umettelige tvilen!

Helvetes onde ånder har mye til felles med kveldsulvene. Når Kristi hjord vandrer i mørke og skygge, og solen dens synes å gå ned, haster de fram for å rive i stykker og sluke. De angriper sjelden en kristen i troens dagslys, men i sjelekampens mørke kaster de seg over ham. Å, du som har gitt ditt liv for sauene, frels dem fra ulvens gap!

Falske lærere er like farlige som kveldsulver. De jager iherdig og med hell etter de dyrebare menneskesjelene og sluker dem ved sitt bedrageri. Mørket er deres element, bedrag er deres natur, og fordervelse er deres mål. Vi er i størst fare for dem når de går i fåreklær. Salig er den som blir bevart for dem. For tusener blir et rov for de glupende ulvene som trenger seg inn i menighetens sauekve (jf. Apg 20,29).

For et under av nåde det er når harde forfølgere blir omvendt! Da bor ulven sammen med lammet (jf. Jes 11,6), og mennesker med en vill og tøylesløs natur blir milde og lærevillige. Å Herre, omvend mange av dem! For slike vil vi be i kveld.

11. september

«Herre, led meg ved din rettferdighet for mine motstanderes skyld» (Sal 5,9).

Bitter er verdens fiendskap mot Kristi disipler. Mennesker kan unnskylde tusen feil hos hverandre, men de forstørrer den minste forseelse hos en som følger Jesus. I stedet for å klage nytteløst over dette

må vi dra nytte av det. Når så mange venter på at vi skal snuble, må det bli en særlig grunn for oss til å vandre varsomt for Gud.

Lever vi lettsindig, vil verden med sine argusøyne snart se det. Med sine hundre tunger vil den basunere det ut, overdrevet og pyntet på. Den vil rope triumferende: «Ja, slik går det! Se bare hvordan disse kristne bærer seg at! De er hyklere alle sammen!» Slik vil Guds sak lide stor skade, og hans navn vil bli hånet.

Kristi kors er allerede i seg selv et anstøt for verden. La oss ta oss vel i vare så vi ikke legger vårt eget anstøt til. Det er «for jøder et anstøt» (1 Kor 1,23); la oss vokte oss for å legge flere snublesteiner der det finnes mange fra før. Og «for hedninger en dårskap» – la oss ikke legge vår egen dårskap til, og slik gi næring til den hån og forakt som denne verdens vise møter evangeliet med.

Hvor våkne burde vi ikke være over oss selv, hvor strenge med vår samvittighet! Hvor forsiktige burde vi ikke være når motstanderne er til stede! De vil mistyde våre beste handlinger, og der de ikke kan laste gjerningene våre, angriper de motivene. De kristne går som mistenkte personer gjennom Forfengelighetens marked. Vi blir ikke bare holdt øye med; vi er omgitt av flere spioner enn vi aner. Spioneringen foregår overalt, hjemme og ute.

Faller vi i fiendens hender, kan vi heller vente barmhjertighet av en ulv eller nåde av en djevel. Overbærenhet med vår svakhet får vi ikke fra mennesker som krydrer sin vantro mot Gud med hån mot hans barn. Å Herre, led oss alltid, så ikke fiendene våre skal seire over oss!

12. september

«Om miskunn og rett vil jeg synge» (Sal 101,1).

Troen triumferer i prøvelsen. Fornuften blir satt i det innerste fengselet med føttene i blokken. Men troen lar fengselet gjenlyde av glade toner når den roper: «Om miskunn og rett vil jeg synge. Deg, Herre, vil jeg lovsynge.» Troen river den svarte masken av sorgens ansikt og ser engelen bak. Troen ser opp mot himmelen og ser at den er full av nåde og skal sende velsignelsens regn over troens eget hode.

Også i Guds dommer over oss finnes det stoff til lovsang. For det første er hjemsøkelsen *ikke så tung som den kunne ha vært*. For det andre er prøvelsen *ikke så stor som vi hadde fortjent*. Og lidelsen vår er dessuten *ikke så knusende som det andre har måttet bære*.

Troen ser at det ikke finnes straff selv i dens tyngste prøvelse. Det finnes ikke en dråpe av Guds vrede i den; den er sendt av kjærlighet og ikke noe annet. Troen ser kjærligheten glinse som en edelsten på brystet til en vred Gud. Om prøvelsen sin sier troen: «Dette er en utmerkelse.» Deretter synger den om de salige følgene av prøvelsen: Den gir åndelige goder.

Ja, troen sier videre: «Vår trengsel er kortvarig og lett, og virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål på overmål» (2 Kor 4,17). Slik rir troen seirende ut på den svarte hesten. Den tramper ned den kjødelige fornuft og det kjødelige sinn og synger seierssanger midt i den heteste striden.

Jo større kors, dess mer til himlen
seg nærmer den som elsker Gud;
ak, altfor lett i verdensvrimlen
av hjertet gudsfrykt slettes ut.
Lyksalig priser Jesus hver
som Gud beskikker trengsel her.

Jo større kors, dess mere blinker
hist kronen som oss smykke skal,
når Herren på sin trone vinker
oss hen blant de utvalgtes tall;
klenodiet som der vi få,
gjør lidelsene her så små.

13. september

«Denne mannen tar imot syndere» (Luk 15,2).

Legg merke til hvor dypt han bøyer seg ned i dette. Denne mannen står høyt over alle andre mennesker, hellig, uskyldig, ren og skilt fra syndere (jf. Hebr 7,26) – og *denne* mannen tar imot syndere. Denne mannen er ingen annen enn den evige Gud, som englene skjuler ansiktet for – og *denne* mannen tar imot syndere. Det trengs en engels tunge for å beskrive en kjærlighet som bøyer seg så dypt.

At noen av oss skulle være villige til å søke etter de fortapte, er ikke så underlig; de er jo av vår egen slekt. Men at han, den fornærmede Gud, han som synden er begått mot, skulle ta på seg en tjeners skik-

kelse og bære manges synder, og til og med være villig til å ta imot de usleste av de usle – det er forunderlig.

«Denne mannen tar imot syndere» – likevel ikke for at de skal fortsette å være syndere. Han tar imot dem for å tilgi dem syndene, gjøre dem rettferdige, rense hjertene deres ved sitt ord, bevare sjelene deres ved at Den Hellige Ånd bor i dem, og gjøre dem skikket til å tjene ham, forkynne hans pris og leve i samfunn med ham.

I sitt hjertes kjærlighet tar han imot syndere. Han løfter dem opp av dyndet og bærer dem som juveler i sin krone. Han river dem ut som brander av ilden og bevarer dem som dyrebare minner om sin kjærlighet. Ingenting er så vakkert i Kristi øyne som de synderne han ofret sitt liv for.

Når Jesus tar imot syndere, gjør han det ikke på et sted utenfor seg selv, på en tilfeldig plass, slik mennesker av barmhjertighet tar imot tiggere. Nei, han åpner de gylne portene til sitt kongelige hjerte og tar imot syndere der. Ja, han går inn i samfunn med den som ydmykt angrer, og gjør ham til et lem på sitt legeme, av hans kjøtt og av hans ben.

Aldri har noen blitt tatt imot slik! Og det er like sant denne kvelden at han tar imot syndere. Gud gi at syndere ville ta imot ham!

14. september

> «Jeg bekjente min synd for deg og skjulte ikke min skyld. Jeg sa: Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren! – Og du tok bort min syndeskyld» (Sal 32,5).

Davids sorg over synden var bitter. Virkningene av den kunne sees på ham: Bena hans ble tæret bort, og livssaften svant (jf. Sal 32,3–4). Han kunne ikke finne fred før han gjorde en full bekjennelse for nådens trone. Han forteller oss at han tidde en tid, og at hjertet ble mer og mer fylt av sorg. Lik en fjellsjø der utløpet er stengt, svulmet sorgens vann i sjelen hans.

Han fant på unnskyldninger og prøvde å tenke på annet, men alt var forgjeves. Angsten hans vokste, og så lenge han nektet å bekjenne, var sinnet hans sårt og fikk ingen ro. Til slutt kom det dit at han måtte vende tilbake til sin Gud i anger og bot, eller dø. Derfor skyndte han seg til nådestolen. Der la han fram hele syndsregisteret sitt for

den Allvitende og erkjente all ondskap på sine veier, slik vi leser det i Salme 51 og de andre botssalmene.

Han gjorde denne gjerningen, som er så lett og likevel så tung for hovmodet. Da fikk han straks tegnet på den guddommelige tilgivelsen. Bena som var tæret bort, kunne glede seg, og han gikk ut av kammeret sitt for å prise det mennesket salig som har fått sin overtredelse forlatt (jf. Sal 32,1).

Se her hvor verdifull en bekjennelse er når nåden har virket den! Den må skattes høyere enn alt. For overalt der det skjer en oppriktig bekjennelse, blir nåden gitt fritt – ikke fordi angeren og bekjennelsen *fortjener* nåde, men *for Kristi skyld*. Lovet være Gud, det finnes alltid legedom for knuste hjerter. Kilden som renser oss fra våre synder, flyter alltid. Ja sannelig, Herre, du er en Gud som er snar til å tilgi. Derfor vil vi bekjenne våre synder.

15. september

«… det folket som er ham nær» (Sal 148,14).

I den gamle pakt handlet alt om avstand. Selv da Gud viste seg for sin tjener Moses, sa han: «Kom ikke nærmere! Dra dine sko av føttene!» (2 Mos 3,5). Og da han åpenbarte seg på Sinai for sitt utvalgte eiendomsfolk, lød et av hans første bud: «Du skal avmerke en grense for folket rundt omkring» (2 Mos 19,12). Både i tabernaklet og i templet var tanken på avstand alltid til stede i gudstjenesten.

Folkemengden fikk ikke engang gå inn i den ytre forgården. Bare prestene fikk gå inn i den indre forgården. Ypperstepresten alene kunne gå inn i Det aller helligste, og bare én gang i året. Det var som om Herren i de tider ville lære menneskene at synden var ham så inderlig forhatt at han måtte behandle dem som spedalske som ble stengt ute av leiren. Og når han kom dem nærmest, lot han dem likevel kjenne den store forskjellen mellom en hellig Gud og en uren synder.

Da evangeliet kom, ble alt annerledes. Ordet «gå» ble byttet ut med ordet «kom». Avstanden måtte vike for nærhet, og vi som før var langt borte, er kommet nær ved Kristi blod (jf. Ef 2,13). Gud som er blitt menneske, har ingen ildmur omkring seg. «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Matt 11,28) – det er det glade budskapet fra Gud når han viser seg i menneskenatur.

Nå lærer han ikke den spedalske å kjenne sykdommen sin ved å holde ham på avstand, men ved selv å lide straffen for hans synd.

For en trygghet og en rikdom det er å være nær Gud ved Jesus! Kjenner du det av erfaring? Gjør du det, lever du da i kraften av det? Underfull er denne nærheten. Likevel skal den følges av en enda større nærhet, når det skal lyde: «Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem» (Åp 21,3). Å Herre, kom snart!

16. september

> «Er jeg et hav eller et havuhyre, siden du setter vakt over meg?» (Job 7,12).

Det var et underlig spørsmål Job stilte Herren. Han følte seg altfor ubetydelig til å bli så strengt bevoktet og tuktet. Og han håpet at han ikke var så gjenstridig at han trengte å bli holdt i så stramme tøyler. Spørsmålet var helt naturlig for en som var omgitt av så uutholdelig pine. Men det kan likevel få et svært ydmykende svar.

Det er sant at mennesket ikke er et hav, men det er enda mer urolig og tøylesløst. Havet holder seg innenfor sine skranker og går ikke over grensene sine, selv om de bare er et belte av sand. Hvor mektig det enn er, lytter det til Guds ord: «Hit skal du komme» (Job 38,11), og selv i den villeste storm adlyder det dette ordet. Men det egenrådige mennesket trosser himmel og jord, og det er ingen ende på dets opprørske overmot.

Havet adlyder månen og har regelmessig sin ebbe og flo. Slik viser det en lydighet som både er aktiv og passiv. Mennesket derimot er rastløst i det som ikke angår det, og unndrar seg sin plikt – lat der det burde være virksomt. Det vil verken komme eller gå på Guds bud. I stedet gjør det trassig det som ikke burde gjøres, og lar være det som blir krevd av det.

Hver dråpe i havet, hver bølge og skumperle, hver musling og stein kjenner lovens makt og retter seg straks etter den. Å, om bare vår natur var tilnærmelsesvis så lydig mot Guds vilje! Vi kaller havet ustadig og falskt, men hvor stadig er det ikke! Siden fedrenes dager, ja, enda lenger tilbake, har havet vært der det er, og slått mot de samme klippene med samme drønn. Vi vet hvor vi skal finne det, for det forlater ikke sitt leie og forandrer ikke sin brusing.

Men hvor er mennesket – det lettsindige og upålitelige mennesket? Kan den vise ane hvilken dårskap som neste gang skal lede ham bort fra lydighetens vei? Vi trenger å bli voktet bedre enn det brusende havet, for vi er langt mer opprørske. Herre, styr oss for din egen æres skyld. Amen.

17. september

«Sett mot i ham» (5 Mos 1,38).

Gud lar sine barn sette mot i hverandre. Han sa ikke til en engel: «Gabriel, min tjener Josva skal føre mitt folk inn i Kanaan – gå og sett mot i ham.» Gud gjør aldri unødvendige undergjerninger. Kan hans hensikt nås ved vanlige midler, bruker han ikke overnaturlige krefter. Gabriel ville ikke ha vært halvparten så skikket til dette oppdraget som Moses. En brors medfølelse er mer dyrebar enn en engels budskap.

Engelen med sine lynraske vinger ville nok ha forstått Mesterens ord bedre enn folkets sinnelag. En engel hadde ingen erfaring med hvor tung veien var. Han hadde ikke sett de brennende slangene, og han hadde heller ikke ført den hardnakkede skaren gjennom ørkenen, slik Moses hadde gjort.

Vi bør være glade for at Gud som regel virker for mennesker ved mennesker. Vi er forent ved brorskapets bånd, og ved at vi er avhengige av hverandre, blir vi enda tettere smeltet sammen til én familie. Mine brødre, ta dette ordet som et budskap til dere. Strev etter å hjelpe andre, og særlig etter å *sette mot* i dem.

Tal oppmuntrende til de unge og til dem som søker med uro, og prøv i kjærlighet å flytte snublesteinene ut av veien for dem. Når du finner en gnist av det gode i et hjerte, så fall på kne og blås til den blir en flamme. La den unge pilegrimen selv oppdage litt etter litt hvor ujevn veien er. Men fortell ham om kraften som er hos Gud, om at løftene er sanne, og om saligheten i samfunnet med Kristus.

Søk å trøste den sorgfulle og gi den motløse nytt mot. Tal et ord i rette tid til den trette, og oppmuntre dem som er altfor bekymret, til å gå veien med glede. Gud setter mot i deg ved sine løfter. Kristus setter mot i *deg* når han peker på himmelen han har vunnet for deg. Og Ånden setter mot i *deg* når han virker i deg både å ville og å virke

(jf. Fil 2,13). Gjør som den guddommelige visdom, og sett mot i andre etter ordet for denne kvelden.

18. september

«… og de følger meg» (Joh 10,27).

Vi bør følge vår Frelser like tillitsfullt som sauene følger sin hyrde, for *han har rett til å føre oss dit han vil*. Vi tilhører ikke oss selv; vi er dyrt kjøpt (jf. 1 Kor 6,19–20). La oss erkjenne den retten soningsblodet gir ham. Soldaten følger sin fører, og tjeneren adlyder sin husbond. Hvor mye mer bør ikke vi følge vår Frelser, når vi er hans kjøpte eiendom!

Vi lever ikke slik vi bekjenner som kristne, hvis vi gjør innvendinger mot det vår Herre og høvding befaler. Lydighet er vår plikt, gjenstridighet er dårskap. Ofte kunne vår Frelser ha grunn til å si til oss som han sa til Peter: «Hva angår det deg? Følg du meg!» (Joh 21,22).

Hvor Jesus enn leder oss, *går han foran oss*. Om vi ikke vet hvor vi går, så vet vi *med hvem* vi vandrer. Hvem skulle frykte farene på veien i et slikt følge? Reisen kan bli lang, men hans armer skal bære oss helt til enden. Jesu nærvær er forsikringen om evig frelse; han lever, og vi skal leve.

Vi bør følge Kristus i enfold og tro, fordi *alle veiene han fører oss på, ender i herlighet og evig liv*. De blir ikke alltid så *jevne* de kan være strødd med prøvelsenes skarpe steiner. Men de fører til byen «med de faste grunnvollene, den som har Gud til byggmester og skaper» (Hebr 11,10). «Alle Herrens stier er miskunn og trofasthet mot dem som holder hans pakt» (Sal 25,10).

La oss ha full tillit til vår fører. For vi vet at hva som enn møter oss – medgang eller motgang, sykdom eller helse, menneskers gunst eller forakt – skal hans mål nås. Og det målet er rent og ublandet godt for hver og en av hans nådes arvinger.

Vi skal finne det salig å gå opp de bratte fjellsidene med Kristus. Og når regn og snø slår oss i ansiktet, skal hans kjærlighet gjøre oss langt lykkeligere enn dem som sitter hjemme og varmer hendene ved verdens ild. Til Amanas topp, til løvenes bosteder og panternes fjell vil vi følge vår venn (jf. Høys 4,8). Kjære Jesus, dra oss, så vil vi løpe etter deg!

19. september

«Denne gutten var det jeg ba om» (1 Sam 1,27).

Troende kristne elsker å se på de nådegavene de har fått som svar på sine bønner, for i dem ser de Guds kjærlighet. Når vi kan kalle en velsignelse vår Samuel – det vil si «bedt om fra Gud» – blir den like dyrebar for oss som Hannas sønn var for henne. Peninna hadde mange barn, men de kom som en vanlig velsignelse som ingen hadde søkt i bønn. Hannas eneste barn, som Gud hadde gitt henne, var langt mer dyrebart fordi det var frukten av inderlig bønn.

Hvor forfriskende var ikke vannet som Samson fant ved kilden En-Hakkore, «kilden til ham som ropte» (jf. Dom 15,19)! Begre av kvassiatre gjør alt vann bittert, men bønnens beger gir sødme til hver drikk som skjenkes i det.

Har vi bedt om at barna våre må bli omvendt? Det er større å kunne glede seg over dem som frukten av våre bønner enn som frukten av vårt liv. Har vi bedt Herren om en særlig åndelig gave? Når vi får den, kommer den innhyllet i det gylne klede av Guds sannhet og trofasthet, og blir derfor dobbelt dyrebar for oss. Har vi bedt om framgang i Herrens gjerning? Hvor full av fryd er ikke den velsignelsen som kommer flyvende på bønnens vinger!

Det er alltid best å få velsignelsen inn i hjemmet vårt på rett vei, gjennom bønnens dør. Da er det virkelige velsignelser og ikke fristelser. Selv når bønnesvaret ikke kommer snart, blir velsignelsen bare rikere av ventetiden. Jesusbarnet var så mye kjærere i Marias øyne da hun fant ham, etter at hun lenge hadde lett etter ham med sorg (jf. Luk 2,48).

Det vi får ved bønn, bør vi vie til Gud, slik Hanna gjorde med Samuel. Gaven kom fra himmelen; må den også bli gitt tilbake til Gud. Bønnen hentet den ned, takknemligheten har sunget over den; må kjærligheten nå hellige den. Her er det særlig grunn til å si: «Av det som din hånd har gitt oss, har vi gitt deg» (1 Krøn 29,14). Leser, er bønnen ditt element, eller gjør den deg trett? Hvordan er det med deg?

20. september

«La ikke hånden hvile når det lir mot kveld» (Fork 11,6).

Det er rikelig med arbeid *når dagen lir mot kveld*. Da vender menneskene hjem fra dagens arbeid, og den nidkjære sjelesørgeren kan få fortelle om Jesu kjærlighet. Har jeg ikke noe kveldsarbeid for Jesus? Har jeg det ikke, å, så må jeg ikke lenger holde hånden tilbake fra en tjeneste der det er så mye å gjøre.

Syndere går fortapt fordi de mangler kunnskap. Den som unndrar seg, kan komme til å finne klærne sine farget av sjelers blod. Jesus overga begge sine hender til naglene. Hvordan kan jeg da holde en av mine tilbake fra det velsignede arbeidet for ham? Natt og dag arbeidet og ba han for meg. Hvordan kan jeg da ofre en eneste time på å tilfredsstille kjøttets krav på makelighet og gode dager?

Opp, du lettsindige hjerte! Rekk hendene ut til arbeid, eller løft dem opp i bønn. Himmel og helvete mener det alvorlig. Derfor må også jeg gjøre det og så den gode sæden for Herren min Gud i kveld.

Livets kveld har også sin oppgave. Livet er så kort at det bare består av en morgen med manndomskraft og en kveld da kreftene avtar. For mange synes det langt, men en øre er en stor sum for en fattig mann. Livet er så kort at ingen har råd til å miste en eneste dag.

Noen har sagt: Hvis en mektig konge ville gi oss en stor haug penger og be oss ta så mye vi kunne telle på én dag, da ville vi gjort den dagen svært lang. Vi ville begynt tidlig om morgenen og ikke latt hånden hvile om kvelden. Men å vinne sjeler er et langt høyere mål – hvordan kan det da ha seg at vi så snart holder opp med det?

Noen blir spart til en lang kveld i en kraftig alderdom. Blir det slik med meg, å, så la meg bruke de gavene jeg ennå har igjen, og tjene min kjære og trofaste Herre til min siste stund. Ved hans nåde vil jeg dø med rustningen på og først legge ned min gjerning når legemet blir lagt ned. Alderdommen kan undervise de unge, oppmuntre de syke og gi de nedslåtte mot. Har alderdommen mindre varme og kraft, bør den til gjengjeld eie mer av den rolige visdom. Derfor vil jeg ikke la hånden hvile om kvelden.

21. september

«Rykk ikke min sjel bort med syndere» (Sal 26,9).

Det var frykten som fikk David til å be slik. Det var som om noen hvisket til ham: «Kanskje du likevel til slutt skal bli samlet med syndere.»

Denne frykten røper svak tro, men i grunnen kommer den av en hellig uro over tidligere synder.

Også den som har fått tilgivelse, spør: «Tenk om syndene mine likevel blir husket til slutt, og jeg blir strøket ut av livets bok?» Han tenker på hvor ufruktbar han er nå – så svak tro, så lite kjærlighet og hellighet. Når han ser mot framtiden, tenker han på sin egen svakhet og alle fristelsene som angriper ham, og han frykter at han skal falle og bli et bytte for fienden. Følelsen av synden hans, den ondskapen som er i ham nå, og fordervelsen som hersker, driver ham til å rope med frykt og beven: «Samle ikke min sjel med syndere.»[1]

Leser, har du bedt denne bønnen, og er ditt sinnelag rett beskrevet i den salmen den er hentet fra? Da trenger du ikke frykte for at du skal bli samlet med syndere. Har du begge de egenskapene David hadde: den rettskafne vandelen i det ytre og tilliten til Herren i det indre? Hviler du i Kristi offer, og kan du med ydmykt håp gå omkring Guds alter? I så fall kan du være viss på at du aldri skal bli samlet med syndere, for det er umulig.

På dommens dag skal like samles med like: «Sank først ugresset sammen og bind det i bunter for å brenne det. Men hveten skal dere samle i låven min» (Matt 13,30). Er du da lik Guds folk, skal du få være *med* Guds folk. Du skal ikke samles med de ugudelige, for du er for dyrt kjøpt. Gjenløst med Kristi blod er du hans for evig, og der han er, må hans egne være.

Du er for høyt elsket til å bli kastet bort sammen med de ugudelige. Skal den som Kristus har kjær, gå fortapt? Umulig! Helvete skal ikke beholde deg; himmelen gjør krav på deg. Stol på din Frelser, og frykt ikke!

22. september

«Fra jordens ende roper jeg til deg, for mitt hjerte mister sin kraft.
Før meg opp på en klippe som er for høy for meg» (Sal 61,3).

De fleste av oss vet hva det vil si å ha et hjerte i angst: å være tom som et tørt kar som er vendt opp ned, synkeferdig og kantret som et stormpisket skip. Det kan komme når vi oppdager vår indre fordervelse, hvis Herren lar dypet av vår ondskap bli rørt opp så gjørme og urenhet

[1] NB: «Rykk ikke min sjel bort med syndere».

kommer fram. Skuffelser og hjertesorger kan føre til det samme når bølge etter bølge velter over oss, og vi er som et knust muslingskall som kastes hit og dit av brenningene.

Lovet være Gud, i slike stunder har vi rikelig trøst. For vår Gud er en havn for værbitte skip og et herberge for hjelpeløse pilegrimer. Han er høyere enn vi; hans barmhjertighet er høyere enn våre synder og hans kjærlighet høyere enn våre tanker. Det er trist å se mennesker sette sin lit til noe som er ringere enn dem selv. Men vi har satt vårt håp til en høy og mektig Herre.

Han er en klippe, for han forandrer seg ikke. Han er en høy klippe, for stormene som skremmer oss, blåser bare forbi ved foten hans. Han blir ikke urolig av dem, men styrer dem med sin vilje. Kommer vi i ly av denne mektige klippen, kan vi trosse stormen; i nærheten av den er det fred og ro.

Men dessverre er det urolige sinnet ofte så forvirret at vi trenger los for å komme inn i denne guddommelige havnen. Derfor ber vi som i teksten. Å Herre, vår Gud, lær oss ved din Hellige Ånd troens vei, og før oss inn til din hvile. Vinden driver oss ut mot havet, og roret lystrer ikke vår svake hånd. Du, bare du, kan føre oss trygt over grunnene og mellom skjærene inn til den havnen vi lengter etter.

Hvor avhengige er vi ikke av deg – du må selv dra oss til deg! Det er din gjerning og din alene å styre og lede i visdom til fred og hvile. Vær nådig mot dine tjenere i kveld.

23. september

«Jesus sa til ham: Om du kan tro …» (Mark 9,23).

En mann hadde en sønn som var besatt av en stum ånd. Faren hadde sett at disiplene forgjeves prøvde å helbrede gutten. Derfor hadde han liten eller ingen tro på Jesus og sa: «Men om du kan gjøre noe, ha medynk med oss og hjelp oss» (Mark 9,22). Det lå et «om» i spørsmålet. Men den stakkars urolige faren hadde satt dette «om» på feil sted. Jesus ber ham ikke ta det tilbake, men setter det mildt og vennlig på sin rette plass.

«Sannelig, sannelig sier jeg deg», er det som om han vil si, «det er ikke noe 'om' når det gjelder min makt eller min vilje. Dette 'om' gjelder noe annet: *Om du kan tro*, er alt mulig for den som tror.» Mannens tro ble styrket, og han ba ydmykt om å få mer tro. Straks talte Jesus

ordet, og den onde ånden ble drevet ut med befaling om aldri mer å vende tilbake.

Her er noe vi trenger å lære. Som denne mannen ser vi ofte at det ligger et «om» et sted, men vi gjør stadig den feilen at vi setter det på feil sted. O*m* Jesus kan hjelpe meg – o*m* han kan gi meg nåde til å overvinne fristelsen – o*m* han kan tilgi meg – o*m* han kan gi meg framgang … Nei, o*m* du kan tro, både kan og vil han det. Du har satt ditt «om» på feil sted.

Men så sant alt er mulig for Kristus, skal også alt være mulig for deg hvis du kan tro. Troen står i Guds kraft og er kledd i Guds majestet. Den bærer kongelig drakt og rir på kongens hest, for den er den nådegaven kongen elsker å ære og opphøye. Den omgjorder seg med den allvirkende Åndens herlige kraft, og ved Guds allmakt kan den handle, våge og lide. Alt er mulig for den som tror. Min sjel, kan du tro din Herre i kveld?

24. september

«Jeg sover, men mitt hjerte våker» (Høys 5,2).

Det finnes nok av motsetninger i de kristnes erfaringer, og her er en: Bruden sov, og likevel var hun våken. Bare den som har den troendes erfaringer, kan tyde den troendes gåte. Kveldens tekst har to sider: en bedrøvelig søvnighet og en våkenhet som gir håp.

Jeg sover. På grunn av synden som bor i oss, kan vi bli likegyldige i hellige plikter og forsømmelige i åndelige øvelser. Vi kan gå glipp av den åndelige gleden og bli søvnige og sorgløse. Det er en uverdig tilstand for den som den levende Ånd bor i, og den er også svært farlig. Til og med de kloke jomfruene slumret iblant. Men det er på høy tid for alle å riste av seg treghetens lenker. Det er fare for at mange kristne mister kraften sin, slik Samson mistet hårlokkene da han sov i den kjødelige trygghetens fang.

Det er forferdelig å sove når verden omkring oss går fortapt; med evigheten så nær er det galskap. Likevel er ingen av oss så våkne som vi burde være. Noen tordenslag ville gjøre oss alle godt. Og hvis vi ikke tar oss sammen, kan vi kanskje snart få dem over oss i form av pest, krig eller personlige sorger og tap. Å, om vi for alltid ville forlate den kjødelige makelighetens leie og gå ut med brennende lamper for å møte brudgommen!

Mitt hjerte våker. Det er et godt tegn. Livet er ikke slukket, selv om det er sørgelig undertrykt. Når det gjenfødte hjertet kjemper mot den naturlige tregheten, bør vi være takknemlige for at Guds nåde har bevart litt livskraft i dette dødens legeme. Jesus vil høre hva hjertene våre ber ham om. Han skal hjelpe oss, han skal besøke hjertene våre. For det våkne hjertets røst er i sannhet vår venns røst, som sier: «Lukk opp for meg» (Høys 5,2). Den hellige nidkjærhet skal sikkert åpne døren.

25. september

«… han som for oss er blitt visdom fra Gud» (1 Kor 1,30).

Menneskets forstand søker hvile, men søker den ikke hos Herren Jesus Kristus. Dannede mennesker har lett for å se på korsets enfold med et altfor lite ærbødig og kjærlig blikk, selv når de er omvendt. De er fanget i det gamle nettet som grekerne ble viklet inn i, og de har en viss lyst til å blande filosofi og åpenbaring sammen.

De dannede og lærde fristes til å fjerne seg fra den enkle læren om den korsfestede Kristus og, som det heter, bygge opp en mer *fornuftig* lærebygning. Slike forsøk førte den eldste kristne kirke inn i gnostisismen og i alle slags villfarelser. De er roten til neologien – den nye fornuftsteologien – og annet slikt, som var så vanlig i tidligere tider, og som ennå er så forlokkende for visse typer mennesker.

Hvem du enn er, kjære leser, og hvilken dannelse du enn har: Vær viss på dette: Hører du Herren til, finner du ikke hvile i fornuftslæren. Du kan få en læresetning fra den ene store tenkeren og en drøm fra en annen dyptenkt taler. Men sammenlignet med Guds rene ord er de som agnene mot hveten. Alt fornuften i beste fall kan finne ut, er bare sannhetens abc, og selv det mangler full visshet. Men i Jesus Kristus er alle visdommens og kunnskapens skatter samlet (jf. Kol 2,3).

Når troende prøver å nøye seg med systemer som visse tenkere vil godkjenne, må det mislykkes. Himmelens rette arvinger må vende tilbake til den store, enkle sannheten som får dagarbeiderens øyne til å stråle av fryd og glede, og som gleder den gudfryktige fattiges hjerte: «Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere» (1 Tim 1,15).

Jesus tilfredsstiller den mest utviklede forstand når han blir tatt imot i tro. Men uten ham finner den gjenfødte sjelen ingen hvile.

«Å frykte Herren er begynnelsen til kunnskap» (Ordsp 1,7). «God forstand har alle de som gjør etter hans bud» (Sal 111,10).

26. september

«Jamre deg, du sypress, fordi sederen er falt» (Sak 11,2).

Når en i skogen hører braket av en eik som faller, er det et tegn på at tømmerhoggeren er ute. Da må hvert eneste tre i hele trakten skjelve, for neste dag kan det være dets tur til å bli truffet av den skarpe øksen. Vi er alle som trær som er merket for øksen. Når ett faller, burde det minne oss om at den fastsatte tiden stille og ubemerket nærmer seg for hver og en, stor eller ringe.

Å, om vi ikke ble likegyldige for døden fordi vi så ofte hører tale om den! Måtte vi aldri ligne fuglene i kirketårnet, som bygger redene sine der klokkene ringer, og sover rolig mens luften dirrer av den høytidelige likringingen. Må vi se på døden som den viktigste av alle hendelser og bli edrue når den nærmer seg.

Det passer seg dårlig å leke mens vår evige skjebne henger i en tråd. Sverdet er dratt – la oss ikke spøke. Det er pusset og skarpt – la oss ikke leke med det. Den som ikke forbereder seg på døden, er mer enn tankeløs; han er en dåre. Når Guds røst høres mellom trærne i hagen, må både fikentreet og morbærfikentreet, almen og sederen høre den.

Vær beredt, Kristi tjener, for din Mester kommer plutselig, når den ugudelige verden minst venter ham. Se til at du er tro i hans gjerning, for graven din skal snart graves. Vær beredt, foreldre, og se til at barna deres vokser opp i Herrens frykt, for de må snart bli etterlatt alene.

Vær beredt, forretningsmenn! Se vel til at regnskapene deres er i orden, og at dere tjener Gud av hele deres hjerte. For deres jordiske arbeidsdag skal snart være slutt, og dere skal kalles til å avlegge regnskap for de gjerningene dere har gjort, enten de er gode eller onde. Måtte vi alle forberede oss på å tre fram for den store kongens domstol, og gjøre det med en flid som kan bli lønnet med de hellige ordene: «Vel gjort, du gode og tro tjener!» (Matt 25,21).

27. september

«Min elskede rakte sin hånd inn gjennom luken. Da ble mitt hjerte rørt for hans skyld» (Høys 5,4).

Det nyttet ikke at han banket på. Hjertet mitt var altfor søvnig, altfor kaldt og utakknemlig til å stå opp og åpne døren. Men da hans virksomme nåde rørte ved meg, måtte sjelen min våkne. Å, hvor langmodig er ikke min venn, som ventet da han fant seg stengt ute og meg sovende på latskapens leie! Å, hvor stor var ikke hans tålmodighet, da han banket gang på gang og bønnfalt meg om å åpne for ham! Hvordan kunne jeg si nei til ham? Elendige skapning, skam deg og rødm!

Men den største godheten av alt er at han selv lukket døren opp. Velsignet være den hånden som bøyer seg ned for å gripe om dørklinken og vri om nøkkelen. Nå ser jeg at ikke noe annet enn Guds egen kraft kan frelse en så usel masse av synd som jeg er. Nådemidlene, ja, selv evangeliet, har ingen virkning på meg før han rekker ut sin hånd. Nå merker jeg også at hans hånd kan hjelpe der intet annet kan; han åpner når intet annet makter det. Lovet være hans navn, jeg kjenner hans nådige nærvær også nå.

Vel må mitt hjerte bli rørt for hans skyld når jeg tenker på alt han har lidt for meg, og på hvor utakknemlig jeg har vært. Jeg har latt kjærligheten min gå til feil sted. Jeg har elsket andre høyere enn Herren og bedrøvet ham. Å, du skjønneste og herligste av alle, jeg har behandlet deg slik en utro hustru behandler sin mann. Å, mine store synder og mitt eget elendige jeg! Hva kan jeg vel gjøre? Tårer er et fattig bevis på min anger; hele hjertet mitt syder av harme mot meg selv.

For en usling jeg er, som har møtt min Herre – mitt alt i alle, mitt hjertes høyeste glede – som om han var en fremmed! Jesus, du tilgir rikelig. Men det er ikke nok; hjelp meg så jeg ikke er utro mot deg igjen. Tørk mine tårer, rens mitt hjerte og bind det til deg med sjudobbelte snorer, så det aldri mer viker bort fra deg.

28. september

«Sju ganger sa han: Gå dit igjen!» (1 Kong 18,43).

Framgangen er sikker når Herren har lovet den. Om du har bedt måned etter måned uten å få noe synlig bønnesvar, er det likevel umulig at Herren skulle være døv når hans folk ber inderlig om en sak som gjelder hans ære. Profeten på Karmels topp fortsatte å kjempe med Gud og ga ikke et øyeblikk etter for frykten for å bli avvist. Seks

ganger kom tjeneren tilbake, men han fikk aldri høre noe annet svar enn: «Gå dit igjen!»

Vi må ikke ha noe med tvilen å gjøre, men stå fast i troen helt til sytti ganger sju. Troen sender det forventningsfulle håpet for å speide ut fra Karmels høyder. Og ses det ingenting, sender troen det av sted igjen, gang på gang. Skuffelse på skuffelse knuser den ikke; tvert imot blir troen oppmuntret til å rope enda ivrigere til sin Gud. Den blir ydmyket, men ikke motløs. Den sukker dypere og roper sterkere, men slipper aldri taket og lar aldri hendene synke.

Det ville være behageligere for kjøtt og blod å få et raskt svar. Men troende sjeler har lært å være tålmodige og har funnet at det er godt å vente både *på* og *etter* Herren. Når bønnesvaret drøyer, driver det ofte hjertet til å ransake seg selv, og det fører til anger og indre fornyelse. Slik får ondskapen i oss sitt banesår, og billedkamrene i hjertet blir renset (jf. Esek 8,12).

Den store faren er at mennesket kan bli trett og gå glipp av velsignelsen. Leser, fall ikke i denne synden, men fortsett å våke og be. Til slutt ble en liten sky sett, det sikre varselet om regnskyll. Slik skal også du sikkert få et godt tegn, og du skal reise deg som en seirende fyrste for å ta imot den nåden du har søkt.

Elia var et menneske under samme kår som vi (Jak 5,17). Hans makt hos Gud lå ikke i hans egne fortjenester. Når hans bønn i tro utrettet så mye, hvorfor skulle ikke din også kunne gjøre det? Hold det dyrebare blodet fram for Gud med utrettelig iherdighet, så skal det skje deg som du vil.

29. september

> «… så fant jeg ham som min sjel elsker. Jeg grep fatt i ham, og jeg slipper ham ikke» (Høys 3,4).

Tar Jesus imot oss når vi kommer til ham, tross alle våre tidligere synder? Bebreider han oss aldri at vi først har prøvd alle andre utveier? Finnes det ingen på jorden som er lik ham? Er han det beste av alt godt og det skjønneste av alt skjønt? Å, så la oss prise ham! Dere Jerusalems døtre, lovsyng ham med trommer og harper! Ned med avgudene deres, og opphøy Herren Jesus! Nå må stolthetens og hovmodets faner tråkkes under føtter, og Jesu kors, som verden håner og ler av, løftes opp i deres sted.

Å, om vi hadde en elfenbenstrone til vår kong Salomo! Måtte han bli opphøyet for evig. Og måtte min sjel sitte ved hans fotskammel, kysse hans føtter og vaske dem med sine tårer. Hvor dyrebar er ikke Jesus! Hvordan kan det være mulig at jeg tenker så lite på ham? Hvordan kan jeg gå bort og søke glede og trøst andre steder, når han er så rik og alt jeg trenger?

Min troende bror, slutt en pakt med ditt hjerte om at du aldri skal gå bort fra ham, og be din Herre stadfeste den. Be ham sette deg som en ring på sin finger. Be ham feste deg til seg, slik bruden kler seg i sine smykker og pynter seg med sine juveler.

Jeg vil bo i Jesu hjerte; i den klippens kløfter vil min sjel bli for evig. «Spurven har jo funnet seg et hus, og svalen et rede hvor den har lagt sine unger – dine altere, Herre, hærskarenes Gud, min konge og min Gud!» (Sal 84,4). Slik vil også jeg bygge mitt rede, mitt hjem, i deg. Og måtte din due aldri fly bort fra deg, men komme stadig nærmere til deg, Jesus, min sanne og eneste hvile.

30. september

«En levende hund er bedre enn en død løve» (Fork 9,4).

Livet er dyrebart, og selv i den ringeste skikkelse er det bedre enn døden. Denne sannheten gjelder enda mer i åndelige ting. Det er bedre å være den minste i himmelriket enn den største utenfor det. Den laveste grad av nåde er langt større enn den ugjenfødte naturens edleste fullkommenhet. Der Den Hellige Ånd har gitt sjelen guddommelig liv, finnes en dyrebar skatt som ingen dannelse kan måle seg med.

Røveren på korset er mer enn keiseren på sin trone. Lasarus blant hundene er større enn Cicero blant senatorene, og den mest ulærde kristne er i Guds øyne langt mer enn Platon. Livet er kjennetegnet på at en har borgerrett i det åndelige riket. Menneskene som mangler det, er ikke annet enn grovere eller finere prøver av det samme livløse stoffet, som trenger å bli vakt til liv. For de er døde ved sine overtredelser og synder (jf. Ef 2,1).

En levende, kjærlig, evangelisk preken, selv med enfoldige og ulærde ord, er bedre enn det vakreste foredrag som mangler liv og kraft. En levende hund holder bedre vakt enn en død løve og er til større gagn for sin herre. Slik er også den ringeste troende predikant

uendelig mye mer verd enn en fremragende taler som ikke har annen visdom enn sine ord og ingen annen kraft enn stemmen.

Slik er det også med våre bønner og andre åndelige gjerninger. Vekker Den Hellige Ånd oss til liv i dem, er de til behag for Gud ved Jesus Kristus, selv om vi kanskje regner dem som verdiløse. Men våre store gjerninger, som hjertet ikke har vært med i, er som døde løver, bare åtsler for den levende Guds øyne.

Å, om vi hadde levende sukk og levende bedrøvelse heller enn døde sanger og en død ro! Alt annet heller enn død! Knurringen fra helvetes hund skal i det minste holde oss våkne. Men hvilken verre ulykke kan et menneske ha enn en død tro og en død bekjennelse? Vekk oss til liv, Herre!

Oktober

1. oktober

«Herren gir nåde og ære» (Sal 84,12).

Herren er gavmild av vesen; det er hans glede å gi. Gavene hans er umåtelig dyrebare, og de gis like fritt som solens lys. Han gir nåde til sine utvalgte fordi han vil det, til sine gjenløste for paktens skyld, til sine kalte for løftets skyld, til de troende fordi de søker den, og til syndere fordi de trenger den.

Han gir nåde i overflod og i rette tid, alltid villig og som en konge – og måten han gir på, gjør gaven dobbelt så verdifull. Nåde i alle former gir han sitt folk fritt. Trøstende, bevarende, helliggjørende, ledende, lærende og hjelpende nåde øser han gavmildt og uten opphold inn i sjelene deres. Og det skal han alltid gjøre, hva som enn skjer.

Sykdom kan ramme oss, men Herren gir nåde. Fattigdom kan komme, men nåden skal visselig bli gitt. Døden kommer, men nåden skal tenne et lys midt i den mørkeste stund. Kjære leser, årene iler av sted og løvet faller – hvor salig er det ikke da å ha et så herlig løfte å glede seg over: «Herren gir nåde.»

Det lille ordet *og* i dette verset er en diamantnagle som binder det nærværende sammen med det som kommer: Nåde og ære hører alltid sammen. Gud har forent dem, og ingen kan skille dem. Herren vil aldri nekte en sjel ære når han har latt den leve av sin nåde. Æren er i virkeligheten ikke annet enn nåden i høytidsklær – nåden i full blomst, nåden som høstens modne frukt.

Hvor snart vi skal få nyte æren, kan ingen si. Det kan hende at vi får se den hellige by før oktober er omme. Men enten det varer lenger eller kortere, skal vi om en liten stund bli herliggjort. Ære –

himmelens ære, evighetens ære, Jesu og Faderens ære og herlighet – skal Herren visselig gi sine utvalgte. Å, for et uforlignelig løfte fra vår trofaste Gud!

2. oktober

«Med evig kjærlighet har jeg elsket deg» (Jer 31,3).

Guds barn, nøler du med å ta disse ordene til deg? Har tvilen fått deg til å glemme at også du er høyt elsket? Må du ikke ha vært det, siden du er kjøpt «med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam» (1 Pet 1,19)? Da Gud slo sin enbårne Sønn for din skyld, hva viste det, om ikke at du var høyt elsket?

Du levde i synd og opprør. Må du ikke ha vært høyt elsket av Gud, når han kunne være så tålmodig med deg? Du ble kalt ved nåden og ført til Frelseren, og du ble gjort til Guds barn og arving til himmelen. Viser ikke alt dette en svært stor og overstrømmende kjærlighet?

Og enten veien din siden den gang har vært ulendt av bekymringer eller jevnet av nåde, har den vært full av beviser på at du er høyt elsket. Har Herren tuktet deg, så var det ikke i vrede. Har han gjort deg fattig, så har du likevel vært rik på nåde. Jo mer uverdig du synes du er, desto mer bevis har du for at bare en usigelig kjærlighet kan ha fått Jesus til å frelse en sjel som din.

Jo mer straffverdig du kjenner deg, desto klarere ser du hvor overstrømmende Guds kjærlighet var da han utvalgte deg, kalte deg og gjorde deg til arving til saligheten. Finnes det nå en slik kjærlighet mellom Gud og oss, så la oss leve under dens salige innflytelse og bruke den retten vi har som hans barn.

Vi skal ikke nærme oss Herren som om vi var fremmede, eller som om han ikke ville høre oss – for vår kjærlige Far elsker oss høyt. «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, hvordan skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?» (Rom 8,32). Kom frimodig, du troende! For tross alt det Satan hvisker til deg, og tross all din tvil, er du høyt elsket. Tenk i kveld over hvor overveldende stor og trofast Guds kjærlighet er, og gå så til ro i fred.

3. oktober

«… ved at han selv har lidd og er blitt fristet» (Hebr 2,18).

Det er en sannhet vi er vant til å høre, men for det tyngede hjertet smaker den som nektar: Jesus ble fristet slik som vi. Du har hørt denne sannheten mange ganger – men har du tatt den til deg? Han ble fristet til de samme syndene som vi. Tenk ikke på Jesus som om han sto utenfor vår menneskeslekt.

Du går gjennom et mørkt rom, men Jesus har gått gjennom det før deg. Du har en hard kamp å kjempe, men Jesus har stått ansikt til ansikt med den samme fienden. La oss være ved godt mot! Kristus har båret byrden før oss, og på den veien vi går i denne stund, kan vi se de blodige sporene etter herlighetens Konge.

Men det er noe som er enda bedre: Jesus ble fristet, men Jesus syndet aldri. Da behøver heller ikke du å synde, min sjel. For Jesus var et menneske, og har ett menneske holdt ut disse fristelsene uten å synde, kan også hans lemmer stå imot synden i hans kraft.

Mange nybegynnere i det åndelige livet tror at en ikke kan bli fristet uten å synde. Men de tar feil. Det er ingen synd å *bli fristet*, men det er synd å *gi etter for fristelsen*. Her er trøst for dem som blir hardt fristet.

Enda mer oppmuntring kan de finne i tanken på at Herren Jesus vant en herlig seier, selv om han ble fristet. Og slik han seiret, skal visselig også hans etterfølgere seire. For Jesus står i sitt folks sted; hodet har seiret, og lemmene får del i triumfen. Vi trenger ikke frykte, for Kristus er med oss, væpnet til vårt forsvar. Vårt tilfluktssted er Frelserens favn.

Kanskje blir vi fristet nettopp nå for at vi skal bli ført nærmere til ham. Velsignet være hver vind som driver oss inn i havnen – vår Frelsers kjærlighet! Lykkelige er de sårene som tvinger oss til å søke den store Legen. Dere som blir fristet, kom til den Frelser som selv ble fristet! For han kan ha medlidenhet med oss i vår skrøpelighet (Hebr 4,15), og han skal hjelpe alle som blir prøvd og fristet.

4. oktober

> «Hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige» (1 Joh 2,1).

«Hvis noen synder, har vi en talsmann.» Ja, selv om vi synder, har vi ham likevel. Johannes sier ikke: «Hvis noen synder, har han mistet sin talsmann», men «*vi har* en talsmann» – enda vi er syndere. Ingen

synd en troende noen gang har gjort eller kan komme til å gjøre, kan ta fra ham hans del i Jesus Kristus som hans talsmann.

Det navnet Frelseren får her, gir mye å tenke på. «Jesus.» Å, da er han en slik talsmann som vi trenger! For Jesus er navnet på ham som har det som sin glede og sin oppgave å frelse. «Du skal gi ham navnet Jesus, for *han skal frelse* sitt folk fra deres synder» (Matt 1,21). Allerede hans skjønneste navn sier at han vinner fram.

Videre heter han «Jesus *Kristus*» – den Salvede. Her ser vi at han har *makt* til å forsvare oss. Kristus har rett til det, for han er den talsmann Faderen selv har innsatt, og den prest han selv har utvalgt. Var han valgt av *oss*, kunne han mislykkes. Men når Gud har lagt hjelpen på en som er mektig, kan vi trygt legge bekymringene våre der Gud har lagt hjelpen.

Han er Kristus, og derfor har han makt og myndighet. Han er Kristus, og derfor er han skikket til gjerningen, for salvingen har utrustet ham fullt ut til den. Han kan be slik at han rører Guds hjerte og vinner fram. Hvilke kjærlige og overbevisende ord vil ikke den Salvede bruke når han reiser seg for å be for meg!

Ett av navnene hans står ennå igjen: «Jesus Kristus, *Den Rettferdige*.» Rettferdigheten er både hans vesen og hans forsvar. Den er hans vesen: Når Den Rettferdige er min forsvarer, er saken min god – ellers ville han ikke ha påtatt seg den.

Den er hans forsvar, for når jeg anklages for urettferdighet, møter han anklagen med at *han* er rettferdig. Han stiller seg fram i mitt sted og regner sin lydighet meg til gode. Min sjel, du har en venn som passer godt til å være din talsmann. Han kan ikke annet enn vinne fram. Overlat deg helt i hans hender!

5. oktober

«Den som tror og blir døpt, skal bli frelst» (Mark 16,16).

En misjonær spurte en gang folket på øya St. Kilda hvordan et menneske blir frelst. En gammel mann svarte: «Vi blir frelst hvis vi angrer og vender oss bort fra syndene våre og omvender oss til Gud.» «Ja», sa en middelaldrende kvinne, «og med et oppriktig hjerte.» «Og med bønn», la en tredje til. «Det må være hjertets bønn», fortsatte en fjerde. «Vi må også legge vinn på å holde Guds bud», svarte en femte.

Da alle hadde sagt sitt og mente de hadde gitt en svært respektabel bekjennelse, så de opp og ventet at misjonæren skulle gi dem sitt bifall. Men de hadde bare vakt hans dypeste medlidenhet. Det kjødelige sinnet velger seg alltid en vei der jeget kan få virke og gjøre seg stort. Men Guds vei går nettopp i motsatt retning.

Å tro og bli døpt er ingen fortjenstfulle gjerninger som en kan rose seg av. De er så enkle at all ros er utelukket, og den frie nåde får hele æren. Min leser, kanskje er du ennå ikke frelst – hva er grunnen til det? Synes du at den frelsesveien som teksten vår viser, er upålitelig? Hvordan skulle den kunne være det, når Gud har gitt sitt ord på at den er sikker?

Synes du den er for lett? Hvorfor går du da ikke på den? At den er lett, er ingen unnskyldning for dem som forsømmer den. Å tro er helt enkelt å stole på og forlate seg på Jesus Kristus. Å bli døpt er å gjøre det samme som de som ble omvendt på den store pinsedagen, og som fangevokteren gjorde samme natt som han ble omvendt. Det ytre tegnet frelser ikke, men det framstiller vår død, begravelse og oppstandelse med Kristus.

Kjære leser, tror du på Herren Jesus? Da bort med frykten – du skal bli frelst! Er du ennå vantro, så husk at det bare finnes én dør, og vil du ikke gå inn gjennom den, skal du dø i dine synder.

6. oktober

«For han hadde tatt til ekte en etiopisk kvinne» (4 Mos 12,1).

Moses hadde gjort et underlig valg. Men hvor mye mer underlig er ikke det valget som *han* har gjort, han som er en profet lik Moses og større enn ham! Vår Frelser, som er hvit som liljen, har trolovet seg med en som selv bekjenner at hun er sort, fordi solen har brent henne (Høys 1,5–6). Englene undrer seg over at Jesu kjærlighet skulle gis til fattige, fortapte og elendige mennesker.

Hver troende som fylles av Jesu kjærlighet, må også bli overveldet av forundring over at en slik kjærlighet skulle ødsles på noe så helt uverdig. Vi som kjenner våre skjulte synder, vår troløshet og vår ondskap, fylles av takknemlig undring over den uforlignelige, frie og mektige nåde.

Jesus må ha funnet grunnen til sin kjærlighet i sitt eget hjerte. I vårt kunne han ikke finne den, for der finnes den ikke. Også etter at vi

ble omvendt, har vi vært sorte, selv om nåden har gjort oss yndige. Et fromt Guds barn sa en gang noe om seg selv som vi alle må stemme i:

«Forholdet mellom ham og meg er at jeg er syk, og han er den lege jeg trenger. Og hvor ofte leker jeg ikke med Kristus! Han binder, og jeg løser opp; han bygger opp, og jeg river ned. Jeg trettes med Kristus, og han slutter forlik med meg tjue ganger om dagen!»

Du våre sjelers trofaste og kjærlige Brudgom, fullfør ditt nådeverk og gjør oss lik deg, til du kan stille også oss, stakkars etiopere, fram for deg «uten flekk eller rynke eller noe slikt» (Ef 5,27).

Moses møtte motstand på grunn av ekteskapet sitt, og både han og hustruen ble sett på med skjeve blikk. Kan det da undre oss at denne onde verden står Jesus og hans brud imot, særlig når store syndere blir omvendt? For dette er alltid grunnen til fariseernes uvilje: «Denne mannen tar imot syndere» (Luk 15,2). Ennå blusser den gamle striden opp, av samme grunn: «Han hadde tatt til ekte en etiopisk kvinne.»

7. oktober

«Hvem er det du da setter din lit til?» (Jes 36,5).

Kjære leser, dette er et svært viktig spørsmål. Hør hva den kristne svarer, og tenk etter om det også er ditt svar. «Hvem setter du din lit til?» «Jeg setter min lit til en treenig Gud», svarer den troende.

«Jeg tror på *Faderen*, som har utvalgt meg før verdens grunnvoll ble lagt. Jeg stoler på at han vil sørge for meg, lære meg, lede meg og irettesette meg om det trengs, og føre meg hjem til sitt eget hus med de mange rom.

Jeg tror på *Sønnen*. Han er sann Gud av Faderen fra evighet – og mennesket Jesus Kristus. Jeg stoler på at han tar bort alle mine synder ved sitt eget offer og kler meg i sin fullkomne rettferdighet. Jeg stoler på ham som min mellommann, som bærer mine bønner og ønsker fram for sin Fars trone, og som min forsvarer på den siste store dag, han som fører min sak og rettferdiggjør meg. Jeg stoler på ham for det han er, for det han har gjort, og for det han har lovet å gjøre.

Og jeg tror på *Den Hellige Ånd*. Han har begynt å frelse meg fra mine medfødte synder, og jeg stoler på at han skal drive dem alle ut. Jeg stoler på at han skal temme sinnet mitt, bøye min vilje, opplyse min

forstand, tøyle mine lidenskaper, oppmuntre meg når jeg er nedslått, hjelpe meg i min svakhet og lyse for meg i mitt mørke.

Jeg stoler på at han skal ta bolig i meg og herske i meg som min Konge, at han skal hellige meg helt, til ånd, sjel og legeme, og siden føre meg opp for å bo med de hellige i lyset for evig.»

Å, hvor salig det er å stole på ham! Hans kraft skal aldri bli uttømt, hans kjærlighet aldri svekkes, hans mildhet aldri forandres, hans trofasthet aldri svikte og hans visdom aldri komme til kort, og hans usigelige godhet kan aldri minke! Lykkelig er du, kjære leser, hvis denne troen er din! I denne troen skal du nyte en salig fred her nede og en evig herlighet siden, og grunnen for din tillit skal aldri rokkes.

8. oktober

«… be i Den Hellige Ånd» (Jud 20).

Legg merke til det gode kjennetegnet på ekte bønn: «i *Den Hellige Ånd*». Den bønnen som behager Gud, må ha sitt såkorn fra himmelens forrådshus. Bare den bønnen som kommer fra Gud, kan nå fram til Gud. Vi må skyte Herrens piler tilbake til ham. Den bønnen han skriver i hjertene våre, skal bevege hans hjerte og kalle velsignelse ned, men kjødets bønner kommer ingen vei hos ham.

Å be i Den Hellige Ånd er å be *brennende*. Kalde bønner fører ikke til bønnhørelse og velsignelse. De som ikke ber med varme, ber slett ikke. En kunne like gjerne snakke om lunken ild som om lunken bønn – det sier seg selv at den må være brennende.

Det er også å be *utholdende*. Den som virkelig ber, får stadig mer kraft jo lenger han holder ut, og blir enda ivrigere når Gud nøler med svaret. Jo lenger porten er stengt, desto hardere banker han på. Og jo lenger engelen nøler, desto fastere bestemmer han seg for ikke å slippe ham uten å få velsignelsen. Denne gråtende, kjempende, uovervinnelige pågåenheten er vakker i Guds øyne.

Det er også å be *ydmykt*, for Den Hellige Ånd gir oss aldri hovmod. Det er hans embete å overbevise oss om synd og slik bøye oss ned i anger, med et sønderknust hjerte. Vi skal aldri synge «Ære være Gud i det høyeste» uten at vi roper til Gud «av det dype» (Sal 130,1). Av dypets nød må vi rope, ellers skal vi aldri få se herligheten i det høye.

Det er å be i *kjærlighet*. Bønnen bør dufte av kjærlighet og være fylt av kjærlighet – til våre medbrødre i troen og til Kristus. Den må dess-

uten være en bønn full av *tro*. Et menneske seirer bare når det tror. Den Hellige Ånd er troens opphavsmann, og han styrker den også, så vi kan be i tillit til Guds løfter.

Å, måtte de skjønneste nådegaver – uvurderlige og duftende som de mest utsøkte krydder – finnes forent i oss fordi Den Hellige Ånd bor i hjertene våre! Du herlige Talsmann, åpenbar din mektige kraft i oss og kom oss til hjelp i vår svakhet når vi ber!

9. oktober

«Men han svarte henne ikke et ord» (Matt 15,23).

Oppriktige søkere som ennå ikke har fått visshet, kan hente trøst fra denne beretningen i Herrens ord. Frelseren ga ikke hjelpen straks, enda kvinnen hadde en sterk tro på ham. Han hadde tenkt å gi henne den, men han ventet litt. «Han svarte henne ikke et ord.»

Var ikke bønnen hennes god? Ingen har noen gang bedt en bedre. Var ikke nøden hennes stor? Jo, visselig, forferdelig stor. *Kjente* hun den ikke sterkt nok? Hun var helt overveldet av den. Var hun ikke ivrig nok? Jo, hun var ivrig i høyeste grad. Manglet hun tro? Nei, hun hadde så mye av den at til og med Jesus undret seg og sa: «Kvinne, din tro er stor!» (Matt 15,28).

Lær altså av dette: Det er sant at troen bringer fred, men den gjør det ikke alltid straks. Det kan finnes grunner til at troen må prøves i stedet for å lønnes. Den ekte troen kan finnes i sjelen, selv om den kanskje ennå ikke har satt knopp og foldet seg ut i glede og fred.

En pinefull taushet fra Frelserens side er en tung prøve for mang en søkende sjel. Men enda tyngre og mer nedslående er et så skarpt og hardt svar som dette: «Det er ikke pent å ta brødet fra barna og kaste det til de små hundene!» (Matt 15,26).

Mange som venter på Herren, finner straks fred og glede, men slik er det ikke med alle. Noen blir som fangevokteren ført fra mørke til lys på et øyeblikk, mens andre vokser langsommere. Kanskje får du en dypere syndserkjennelse i stedet for en følelse av tilgivelse. Da trenger du tålmodighet til å bære denne tunge byrden.

Å, du stakkars hjerte, om Kristus så slår og knuser deg, ja, til og med dreper deg, så forlat deg likevel på ham! Ja, om han så gir deg et uvennlig ord, så tro likevel på kjærligheten i hans hjerte. Jeg ber deg: Hold ikke opp med å søke og stole på min Mester, selv om du ennå ikke

har fått den kjennbare gleden du lengter etter. Forlat deg på ham og stol alltid på ham, også når du ikke kan glede deg i håpet.

10. oktober

> «Jeg vil redde deg av de ondes hånd, og jeg vil løse deg ut av voldsmenns grep» (Jer 15,21).

Legg merke til hvor personlig dette løftet er: *Jeg* vil. Herren selv trer til for å frelse og løse ut sitt folk; han tar det personlig på seg. Hans egen arm skal gjøre det, for at han skal få æren. Her står ikke et ord om at vi må gjøre noe for å hjelpe Herren.

Verken vår kraft eller vår svakhet regnes med. Bare dette ene *jeg* stråler i all sin fullkommenhet, som solen på himmelhvelvingen. Hvorfor regner vi da med våre egne krefter og stoler på kjøtt og blod, til skam og skade for oss selv? Herren har styrke nok og trenger ikke låne noe av vår svake arm. Ti, dere tvilens tanker! Ti stille og vit at Herren er konge!

Her nevnes heller ingen mellommenn eller redskaper. Herren sier ingenting om venner og hjelpere. Han tar gjerningen på seg alene og trenger ingen hjelp fra en menneskearm. Det nytter ikke å se seg om etter slekt og venner; de er skrøpelige siv hvis vi støtter oss til dem. Ofte vil de ikke når de kan, og kan ikke når de vil. Når løftet kommer fra Gud alene, er det godt å vente på ham alene. Og gjør vi det, skal vi aldri vente forgjeves.

Hvem er de onde, at vi skulle frykte dem? Herren skal gjøre helt ende på dem; de er mer å beklage enn å frykte. Voldsmenn er bare til skrekk for dem som ikke har noen Gud å ty til. Men når Herren er på vår side, hvem skulle vi da frykte? (Sal 27,1). Gir vi etter for synden for å behage de onde, har vi grunn til å frykte. Men står vi fast ved det rette, skal voldsmennenes raseri bli vendt til det beste for oss.

Da hvalfisken slukte Jonas, fant den ut at han var en bit den ikke klarte å fordøye. Og når verden sluker Kristi kirke, blir den glad for å bli kvitt den igjen. I alle ildprøvens tider må vi holde ut i tålmodighet og slik vinne våre sjeler (jf. Luk 21,19).

11. oktober

> «Og dem som han forut bestemte til dette, dem har han også kalt» (Rom 8,30).

I Paulus' andre brev til Timoteus, første kapittel, niende vers, leser vi disse ordene: «Han er den som har frelst oss og kalt oss med et *hellig* kall.» Her har vi en prøvestein som vi kan prøve vårt kall med. Det er et hellig kall – «ikke etter våre gjerninger, men etter sin egen rådslutning og nåde, den som han ga oss».

Dette kallet avviser all tillit til våre egne gjerninger og fører oss til Kristus alene for å bli frelst. Men deretter renser det oss fra døde gjerninger, så vi kan tjene den levende og sanne Gud. Slik han som kalte deg, er hellig, må også du være hellig.

Lever du i synden, er du ikke kalt. Men hører du i sannhet Kristus til, kan du si: «Ingenting piner meg så mye som synden. Jeg lengter etter å bli kvitt den. Herre, hellige meg!» Er dette hjertets ønske hos deg? Er dette grunntonen i ditt liv med Gud og hans hellige vilje?

I brevet til filipperne, tredje kapittel, fjortende vers, hører vi om det Gud har kalt oss til «*der ovenfra* i Kristus Jesus». Er da kallet ditt fra det høye? Har det foredlet hjertet ditt og vendt det mot det himmelske? Har det løftet ditt håp, dine lengsler og dine ønsker? Har det gitt livet ditt et større innhold, så du lever det med Gud og for Gud?

En annen prøve finner vi i Hebreerbrevets tredje kapittel, første vers: «dere som har fått del i et *himmelsk* kall». Med det menes et kall *fra* himmelen. Har bare et menneske kalt deg, er du ikke kalt. Er kallet ditt fra Gud? Er det et kall til himmelen like mye som fra den?

Er du ikke en fremmed her, og er ikke himmelen ditt hjem, er du ikke kalt med et himmelsk kall. For de som er det, bekjenner at de lengter etter byen med de faste grunnvollene, den som har Gud til byggmester og skaper, og at de selv er fremmede og utlendinger på jorden (Hebr 11,10.13). Er kallet ditt hellig, ovenfra og himmelsk? Da, min kjære, er du kalt av Gud. For slik er hans kall til sitt folk.

12. oktober

«Talsmannen, Den Hellige Ånd» (Joh 14,26).

Vår tid er særlig Den Hellige Ånds nådetid. Jesus gleder oss nå ikke ved at han selv er til stede, slik han en dag skal gjøre, men ved at Den Hellige Ånd bor i oss og alltid blir hos oss – han som til alle tider er kirkens Talsmann.

Det er hans embete å trøste hjertene til Guds barn. Han overbeviser om synd, han opplyser og lærer. Likevel er den viktigste delen av

gjerningen hans å glede hjertene til dem som er født på ny, styrke de svake og oppmuntre alle som er nedslått. Det gjør han ved å åpenbare Jesus for dem.

Den Hellige Ånd trøster, men Kristus er selve *trøsten*. Om vi kan bruke et slikt bilde, er Den Hellige Ånd legen, men Jesus er legemidlet. *Han* leger såret, men det skjer ved at han legger den hellige salven på det: Jesu navn og nåde. Han tar ikke av sitt eget, men av det som hører Kristus til. Er den ene han som trøster, så er den andre selve trøsten.

Hvorfor skulle en kristen da være sorgfull og motløs, når det er sørget så rikelig for det han trenger? Den Hellige Ånd har i nåde påtatt seg å trøste deg. Tror du da, du svake og skjelvende sjel, at han skal forsømme det som er betrodd ham? Kan du tenke deg at han har påtatt seg noe som han ikke kan eller vil utføre?

Er det hans særlige gjerning å styrke og trøste deg, tror du da at han har glemt sin oppgave, eller at den kjærlighetstjenesten han har påtatt seg overfor deg, skal mislykkes? Å, tenk ikke så ringe om den kjærlige, dyrebare Ånd som har navnet «Talsmannen»! Det er hans fryd å gi gledens olje i stedet for sorg (Jes 61,3). Sett bare din lit til ham, så skal han visselig trøste deg, helt til sorgens hus stenges for evig og bryllupsfesten begynner.

13. oktober

«For sterk som døden er kjærligheten» (Høys 8,6).

Hvilken kjærlighet kan dette være, som er like mektig som døden – døden som overvinner konger og legger menneskeslekten øde? Ville det ikke lyde som hån om disse ordene ble brukt om min fattige, svake og knapt levende kjærlighet til min Herre Jesus? Jeg elsker ham, og ved hans nåde kunne jeg kanskje også dø for ham. Men slik min kjærlighet er i seg selv, tåler den knapt en hånlig spøk, langt mindre en grusom død.

Det må visselig være min Frelsers kjærlighet det tales om her – Jesu kjærlighet, han som elsker sjelene som ingen annen. Hans kjærlighet var i sannhet sterkere enn den mest forferdelige død, for den holdt seirende ut gjennom korsets prøve.

Det var en langsom død, men kjærligheten overlevde lidelsene. Det var en nedverdigende død, men kjærligheten aktet ikke fornedrelsen.

Det var en straffedød, men kjærligheten bar våre synder. Det var en død i ensomhet og forlatthet, der den evige Far skjulte sitt ansikt, men kjærligheten holdt ut forbannelsen og seiret over alt. Aldri har det vært en slik kjærlighet, aldri har noen dødd en slik død. Det var en fortvilet kamp, men kjærligheten gikk av med seieren.

Og nå, mitt hjerte, blir du ikke inderlig grepet når du tenker på en slik himmelsk kjærlighet? Jo, min Frelser, jeg lengter og sukker etter å kjenne din kjærlighet gløde som en ild i meg. Kom selv og tenn den i mitt hjerte!

Hvorfor skulle jeg tvile på at jeg kunne elske Jesus med en kjærlighet så sterk som døden? Han fortjener det, og jeg ønsker det. Martyrene hadde en slik kjærlighet til ham, og de var jo bare kjøtt og blod – hvorfor da ikke også jeg? De sørget over sin svakhet, og likevel ble de gjort sterke nettopp i sin svakhet. Nåden ga dem deres ubøyelige standhaftighet – og den samme nåden finnes også for meg. Jesus, min sjels venn, øs i kveld denne kjærligheten, ja, nettopp din kjærlighet, ut i mitt hjerte!

14. oktober

«Og skikk dere ikke lik denne verden» (Rom 12,2).

Kan en kristen overhodet bli frelst mens han skikker seg lik denne verden, så må det i alle fall skje «som gjennom ild» (1 Kor 3,15). En slik knepen frelse er nesten like mye å frykte som å ønske. Kjære leser, vil du forlate denne verden i mørket på et angstfylt dødsleie og komme inn i himmelen slik en skipbrudden sjømann klatrer opp på klippene i sitt fedreland? Vil du det, så vær bare verdslig! Bland deg med verdens barn, og vegre deg for å gå ut til ham utenfor leiren og bære Kristi vanære (Hebr 13,13).

Vil du derimot ha en himmel både her nede og der oppe? Vil du sammen med alle de hellige fatte hva høyde og dybde er, og kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap (Ef 3,18–19)? Vil du få en rik inngang til din Herres glede? Gå da ut fra dem og skill deg fra dem, og rør ikke noe urent (2 Kor 6,17).

Vil du få troens fulle visshet? Du kan ikke vinne den så lenge du har fellesskap med syndere. Vil du brenne av hellig kjærlighet? Kjærligheten din skal slokne i de ugudeliges selskap. Du kan ikke bli noen stor kristen så lenge du retter deg etter verden og verdensmenneskenes

handlemåte. Et lite barn i nåden kan du være, men aldri en fullvoksen mann i Kristus Jesus.

Det er ille når en arving til himmelen er nær venn med helvetes arvinger. Det ser ille ut når en av kongens menn er fortrolig med hans fiender. Også ettergivenhet i det små er farlig. Små torner gir store sår, små møll ødelegger kostbare klær, og ettergivenhet og uærlighet i det små røver tusen gleder fra kristenlivet.

Du troende som skiller deg altfor lite fra syndere, du vet ikke hva du taper ved å skikke deg lik verden. Den skjærer over senene i din kraft og tvinger deg til å krype der du kunne løpe. Derfor, for din egen lykkes skyld og for din vekst i nåden: Vær en kristen, hvis du er en kristen – og vær en bestemt og tydelig kristen!

15. oktober

> «Det som åpner morsliv av esler, skal du løse med et stykke småfe. Men dersom du ikke løser det, da skal du bryte nakken på det» (2 Mos 34,20).

Alt førstefødt av dyrene skulle tilhøre Herren. Men fordi eselet var urent, kunne det ikke bæres fram som offer. Skulle det da være fritatt fra den alminnelige loven? Slett ikke. Gud tillater ingen unntak. Eselet er hans eiendom, men han vil ikke ta imot det. Han vil ikke gi slipp på sitt krav, og likevel kan han ikke ha behag i et slikt offer.

Det fantes ingen annen utvei enn å løse det ut. Dyret måtte reddes ved at et lam[1] trådte i dets sted. Ble det ikke løst ut på den måten, måtte det dø.

Min sjel, her er en lærdom for deg. Det urene dyret er du selv. Med rette er du din Herres eiendom, for han har skapt deg og holder deg oppe. Men du er så syndig at Gud ikke vil, ja, ikke kan ta imot deg. Og det er kommet dit at Guds Lam må tre i ditt sted – ellers må du dø for evig. La hele verden se din takknemlighet for det skyldfrie Lammet som allerede har gitt sitt blod for deg og slik løst deg ut fra lovens forbannelse.

Kan ikke israelitten av og til ha vært i tvil om hvem som skulle dø, eselet eller lammet? Kan han ikke ha tenkt seg om, vurdert og sammenlignet? Det fantes visselig ingen sammenligning mellom verdien

[1] NB: «et stykke småfe».

av en menneskesjel og Herren Jesu liv. Og likevel dør Lammet, og mennesket blir spart.

Å, mitt hjerte, tilbe Guds usigelige kjærlighet til deg og de andre i vår slekt! Elendige ormer kjøpes med blodet til Den Høyestes Sønn! Støv og aske blir løst ut for en pris som langt overgår sølv og gull (1 Pet 1,18–19)! Hvilken dom hadde ikke ventet meg, hvis det ikke var funnet en fullkommen løsepenge?

At eselets nakke ble brutt, var bare en lidelse som varte et øyeblikk. Men hvem kan måle den kommende vrede, som vi ikke kan tenke oss noen grense for? Å, hvor uvurderlig dyrebart er ikke Lammet for oss, han som har løst oss ut fra en slik dom!

16. oktober

«For hos deg er livets kilde» (Sal 36,10).

Det finnes tider i vårt åndelige liv da verken menneskers råd og medfølelse eller kirkelige skikker kan trøste eller hjelpe oss. Hvorfor tillater vår trofaste Gud noe slikt? Kanskje skjer det fordi vi har levd for mye uten ham. Derfor tar han bort alt vi har pleid å forlate oss på, for å drive oss til seg selv.

Det er salig å bo ved selve kilden. Så lenge vannsekkene våre er fulle, er vi som Hagar og Ismael fornøyd med å gå ut i ørkenen. Men når de er tømt, kan ingenting hjelpe oss unntatt dette: «Du er Gud, den som ser» (1 Mos 16,13). Vi ligner den bortkomne sønnen: Vi elsker svinenes skolmer og glemmer vår Fars hus.

Husk at vi kan gjøre svinemat og skolmer til og med av gudstjenestens former. De er gode ting, men vi kan sette dem i Guds sted, og da har de ingen verdi. Alt kan bli en avgud som en må sky, hvis det holder oss borte fra Gud.

Den bortkomne sønnen var aldri tryggere enn da han ble drevet inn i farens armer, for han kunne ikke finne hjelp noe annet sted. Herren sender oss hungersnød i landet, for at den skal drive oss til å søke ham enda mer.

Den beste stillingen for en kristen er å leve helt og direkte av Guds nåde – å bli stående på den samme plassen der han sto i begynnelsen: «som de som ingenting har, men likevel eier alt» (2 Kor 6,10). La oss ikke et øyeblikk bygge vårt håp på vår hellighet, på at vi korsfester

kjødet, på nådegavene våre eller følelsene våre. La oss heller vite at vi er frelst fordi Kristus har gjort full soning, for vi er fullkomne i ham.

Når vi ikke har noe eget å stole på, men hviler i Jesu fortjeneste, da er hans lidelser og hans hellige liv den eneste sikre grunnen for troen vår. Kjære venner, når vi er kommet dit at vi tørster, skal vi sikkert vende oss ivrig til livets kilde.

17. oktober

«I sin arm skal han samle lammene» (Jes 40,11).

Vår gode Hyrde har mange slags får i sin hjord. Noen er sterke i Herren, andre er svake i troen. Men han har like stor omsorg for alle sauene, og det svakeste lammet er like kjært for ham som den gjeveste sauen i flokken.

Lammene pleier å bli hengende etter, de har lett for å gå seg vill, og de blir ofte trette. Men Hyrden verner dem med sin mektige arm mot alle farene som disse svakhetene fører med seg. Han finner nyfødte sjeler som er nær ved å gå til grunne, lik spede lam – og han nærer dem til livet blir kraftig. Han finner svake sjeler som er nær ved å segne og dø – og han styrker dem og gir dem ny kraft.

Alle de små samler han, for det er ikke vår himmelske Fars vilje at en eneste av dem skal gå fortapt (Matt 18,14). For et skarpt blikk han må ha, han som kan se dem alle! For et ømt hjerte, som sørger for dem alle! For en mektig og vidtrekkende arm, som kan samle dem alle!

Mens han levde her på jorden, samlet han særlig de svake om seg. Og nå, da han bor i himmelen, lengter hans kjærlige hjerte etter de svake og sønderknuste, de forsagte og skjelvende, de engstelige og motløse her nede.

Hvor mildt har han ikke ført meg til seg selv, til sin sannhet, til sitt blod, til sin kjærlighet og til sin menighet! Hvor kraftig var ikke hans nådekall til meg om å komme til ham! Og hvor ofte har han ikke, siden jeg først ble omvendt, ført meg tilbake fra mine villfarelser og igjen sluttet meg i sine armer!

Og det beste av alt er at han ikke overlater dette kjærlighetsverket til noen annen. Han bøyer seg ned og frelser og bevarer selv den mest uverdige av sine tjenere. Hvordan skal jeg kunne elske ham nok og tjene ham rett? Jeg vil så gjerne utbre hans navn til jordens ender, men hva kan jeg utrette for ham i min svakhet? Store Hyrde, legg

denne nåden til all den du før har vist meg: et hjerte som elsker deg mer trofast, slik jeg burde.

18. oktober

«Lydighet er bedre enn offer» (1 Sam 15,22).

Saul hadde fått befaling om å ødelegge alle amalekittene og alt de eide. I stedet for å gjøre det sparte han kongen og lot folket sitt ta for seg det beste av storfeet og småfeet. Da han ble stilt til ansvar for denne synden, forklarte han at han hadde gjort det for å ofre til Gud. Men Samuel slo straks fast at offer ikke unnskylder åpenlys ulydighet.

Teksten vi har valgt, burde trykkes med gullbokstaver og henges opp for den avguderiske slekten i vår tid. Den elsker en selvlaget, ytre gudsdyrkelse, men forsømmer Guds bud helt og holdent.

Husk alltid at det er bedre å lyde Frelserens bud nøye enn å holde fast på alle ytre former i gudstjenesten. Å høre hans befaling med åpent øre er bedre enn å bære fram fettet av værer eller andre dyrebare ting på hans alter.

Forsømmer du å holde selv det minste av de budene Kristus ga sine disipler, så ber jeg deg: Vær ikke ulydig lenger! All din tale om at du elsker Mesteren, og alle de gode gjerningene du kanskje gjør, kan ikke veie opp for ulydighet. «Lydighet», selv i de minste ting, «er bedre enn offer», hvor prektig det enn måtte være.

Snakk ikke om sangene dine og all din ytre gudstjeneste. Det første Gud krever av sitt barn, er lydighet. Om du så ga ditt legeme til å brennes og alt du eier til de fattige (jf. 1 Kor 13,3), skal ingen av disse gjerningene gagne deg noe, så sant du ikke lytter til Herrens bud.

Det er velsignet å la seg lære som et lite barn. Men enda mer velsignet er det når en har lært leksen og så følger den til punkt og prikke. Hvor mange er det ikke som tilber Gud i det ytre, men nekter å lyde Herrens bud! Min sjel, vær ikke blant dem!

19. oktober

«Gud, min skaper, han som lar lovsanger lyde i natten» (Job 35,10).

Alle kan synge om dagen. Når begeret er fullt, finner mennesket stoff til sangen i det. Når rikdommen strør sin overflod rundt ham, kan hvem som helst takke den Gud som gir en rik høst og sender fullastede

skip hjem. Det er lett nok for vindharpen å gi toner når vinden blåser. Men når ingen vind rører seg, er det vanskelig å få musikken fram.

Det er lett å synge når vi kan lese notene i dagslyset. Men den som kan synge når det ikke finnes et glimt av lys å lese ved, er dyktig – han synger fra hjertet. Ingen kan av seg selv synge lovsanger om natten. Han kan prøve, men han skal nok merke at en sang om natten må være gitt av Gud.

Når alt går godt, kan jeg nok lage sanger der jeg går, inspirert av blomstene som vokser langs veien min. Men sett meg i en ørken der det ikke vokser et grønt strå – hvor skal jeg da hente en takkesang til min Gud? Hvordan skal et dødelig menneske lage en krone til Herren der det ikke finnes juveler?

La bare stemmen min være klar og legemet fullt av helse, så kan jeg nok synge Guds pris. Men legg meg på sykeleiet – hvordan skal jeg da kunne synge Guds pris, hvis han ikke selv gir meg sangen? Nei, det står ikke i et menneskes makt å synge når alt er mot ham, hvis ikke leppene hans blir rørt av en glo fra alteret (jf. Jes 6,6–7).

Profeten Habakkuk sang en himmelsk sang da han sa: «Fikentreet springer ikke ut, og vintrærne bærer ikke. Oljetreets frukt slår feil, og markene gir ingen føde. Han har utryddet sauene av innhegningen, og det finnes ikke fe i fjøsene. Men jeg vil fryde meg i Herren, jeg vil juble i min frelses Gud» (Hab 3,17–18).

Siden det er vår Skaper som *lar lovsanger lyde i natten*, så la oss vente på at han skal gi oss tonene. Å, du som er den fremste av alle sangere, la oss ikke bli uten sang fordi sorgen er kommet over oss! Stem du våre hjerter og våre lepper til lovsangens toner.

20. oktober

«Hold dem ikke tilbake!» (Jes 43,6).

Dette budskapet gjaldt Syden og Israels slekt, men det kan også være en nyttig oppfordring til oss. Av naturen er vi trege til å gjøre det gode, og nåden må lære oss å gå fremover på Guds veier.

Leser, er du uomvendt, men vil gjerne tro på Herren Jesus? *Hold deg ikke tilbake*[2]. Hans kjærlighet innbyr deg, løftene gir deg visshet om at du skal lykkes, og det dyrebare blodet baner veien for deg. La

[2] NB: «Hold dem ikke tilbake!».

ikke synden eller frykten hindre deg, men kom til Jesus nettopp slik du er.

Lengter du etter å kunne be? Vil du øse ut hjertet ditt for Herren? *Hold deg ikke tilbake*. Nådestolen er gjort i stand nettopp for slike som trenger nåde, og synderens rop formår mye hos Gud. Du blir innbudt, ja, mer enn det: Du får befaling om å be. Tre derfor frimodig fram for nådens trone (Hebr 4,16).

Kjære venn, er du allerede frelst? *Hold deg* da *ikke tilbake* fra fellesskapet med Guds barn. Kanskje er du av en tilbakeholden natur, men du må kjempe mot den, så den ikke blir et hinder for deg. De som bekjenner Kristus, har et herlig løfte. Vokt deg så du ikke går glipp av det, og så du ikke kommer under samme dom som de som fornekter ham.

Har du gaver, så forsøm ikke å bruke dem. Hop ikke opp pengene dine, kast ikke bort tiden din, la ikke evnene dine ligge i dvale eller innflytelsen din være ubrukt. Jesus holdt seg ikke tilbake. Bli lik ham ved å gå foran i selvfornektelse og selvoppofrelse.

Hold deg ikke tilbake fra det fortrolige samfunnet med Gud, fra å ta frimodig til deg fredspaktens velsignelser, fra å gå fremover i det åndelige livet og fra å granske de dyrebare hemmelighetene i Kristi kjærlighet. Kjære venn, gjør deg heller ikke skyldig i å holde andre tilbake med din kulde, din tvil og din treghet. Gå selv fremover, og oppmuntre andre til å gjøre det samme. Helvete er ute i kampen, sammen med vantroens og tvilens forente makter. Å, dere korsets stridsmenn, hold dere ikke tilbake!

21. oktober

> «Hvorfor er dere forferdet? Hvorfor stiger tvilende tanker opp i hjertene deres?» (Luk 24,38).

«Hvorfor vil du si, Jakob, og tale slik, Israel: Min vei er skjult for Herren, og min Gud bryr seg ikke om min rett?» (Jes 40,27). Herren har omsorg for alt, og selv de minste av hans skapninger får del i hans omsorg. Men særlig sørger han for sine hellige.

«Herrens engel slår leir rundt omkring dem som frykter ham» (Sal 34,8). «Deres blod skal være dyrt i hans øyne» (Sal 72,14). «Dyrebar i Herrens øyne er hans frommes død» (Sal 116,15). «For vi vet at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud» (Rom 8,28).

La det trøste og oppmuntre deg at han er frelser for alle mennesker, men særlig for dem som tror (1 Tim 4,10). Du står under hans særlige vern. Du er hans kongelige skatt, som han vokter som sin øyesten, og hans vingård, som han passer natt og dag. «Men endog hårene dere har på hodet, er talt alle sammen» (Matt 10,30).

La tanken på hans særlige kjærlighet til *deg* være et åndelig smertestillende middel, et dødsstøt for all din sorg: «Jeg skal ikke slippe *deg* og ikke forlate *deg*» (Hebr 13,5). Dette gjelder deg like mye som noen av de hellige i tidligere tider. Frykt ikke!

Vi går glipp av mye trøst fordi vi er vant til å lese Guds løfter som om de gjaldt hele kirken, i stedet for å bruke dem direkte på oss selv. Kristne venn, grip Guds ord med en personlig tro som tar det til seg. Tenk deg at du hører Jesus si: «Jeg ba *for deg* at din tro ikke måtte svikte» (Luk 22,32).

Tenk deg at du ser ham gå på bølgene av dine bekymringer – for han er der – og at han sier: «Det er meg. Frykt ikke!» (Matt 14,27). Å, for herlige ord fra Jesu munn! Måtte Den Hellige Ånd lære deg å ta imot dem som talt til *deg*. Glem andre et øyeblikk, ta Jesu ord personlig og si: «Jesus talte trøst til meg; jeg kan ikke stå imot den.»

22. oktober

«… han tar av mitt og forkynner for dere» (Joh 16,15).

Det finnes tider da ingen av Bibelens løfter og lærdommer hjelper oss, hvis ikke nådens hånd legger dem på oss. Vi er tørste, men altfor svake til å krype fram til vannet.

En soldat som er såret i krigen, har ikke stor nytte av å vite at det på sykehuset finnes folk som kan forbinde sårene hans, og legemidler som kan lindre alle smertene han nå lider under. Det han trenger, er å bli båret dit og få legemidlene lagt på seg.

Slik er det også med sjelene våre. Og det finnes én som møter denne nøden: sannhetens Ånd, som tar av det som hører Jesus til, og legger det på oss. Tro ikke at Jesus har satt gavene sine på en hylle, så vi selv skal klatre opp og ta dem ned. Han kommer selv til oss og øser sin fred ut i hjertene våre.

Å, kristne, om du i kveld strever under dyp sorg, så vit dette: Din Far har ikke gitt deg løftene og så overlatt til deg å dra dem opp av Ordet som en bøtte av brønnen. For de løftene han har skrevet i Ordet,

vil han skrive på ny i ditt hjerte. Han skal åpenbare sin kjærlighet til deg og ved sin gode Ånd jage bort dine bekymringer og din uro.

Du som går der og sørger, skal vite at det er Guds forrett å tørke bort hver tåre fra øynene til sine egne (jf. Åp 21,4). Den barmhjertige samaritan sa ikke: «Her har du oljen, og her har du vinen.» Han helte selv begge deler i sårene (Luk 10,34). Jesus gir deg ikke bare løftets søte vin, men han holder også gullbegeret til leppene dine og gir deg livsblodet å drikke.

Den stakkars syke og utmattede pilegrimen blir ikke bare styrket til vandringen; han blir båret på ørnevinger. Å, du salige evangelium, som sørger for alt for den hjelpeløse, som kommer til oss når vi ikke kan nå deg, og som bringer oss nåde før vi søker nåde! Lykkelige er vi som har Den Hellige Ånd, som fører Jesus til oss.

23. oktober

> «Hvorfor sover dere? Stå opp og be om at dere ikke må komme i fristelse!» (Luk 22,46).

Når er en kristen mest tilbøyelig til å sove? Er det ikke *når de jordiske kårene hans er lykkelige*? Har du ikke selv merket det? Da du hadde daglige bekymringer å bære fram for nådestolen, var du ikke mer årvåken enn du er nå? Bekvemme veier gjør vandrerne søvnige.

En annen farlig tid er når alt går strålende i det åndelige. Kristen sovnet ikke da løvene sto på veien hans, eller da han vadet gjennom elven, eller da han kjempet med Apollyon. Men da han var kommet halvveis opp på Vanskelighetens høyde og kom til den behagelige løvhytta, satte han seg ned og falt straks i søvn, til stor sorg og skade for seg selv.

Den fortryllede marken er et sted med milde vinder og berusende vellukt, godt egnet til å dysse den fremmede i søvn. Husk Bunyans beskrivelse: «Siden kom de til en løvhytte som lovet de trette pilegrimene mye hvile. For den var vakkert flettet over hodene deres med grønne ranker og forsynt med benker. Der var også en myk seng der den trette kunne hvile.» «Løvhytta ble kalt Den lates venn, og den var bygd med tanke på at den kanskje kunne lokke noen av pilegrimene til å hvile der når de var trette.»

Vær viss på at det er på bekvemme steder et menneske lukker øynene og forviller seg inn i glemselens drømmeland. En from mann

har sagt: «Jeg liker en brølende djevel bedre enn en sovende.» Ingen fristelse er halvt så farlig som ikke å bli fristet.

Den bedrøvede sjelen sover ikke. Det er etter at vi er kommet til troens fred og visshet, at vi står i fare for å sovne. Disiplene sovnet etter at de hadde sett Jesus forklaret på fjelltoppen. Vokt deg, du glade kristne! En salig følelse er en svært nær nabo til fristelsen. Vær så lykkelig du vil – bare du er årvåken.

24. oktober

«… og begynner å vaske disiplenes føtter» (Joh 13,5).

Herren Jesus elsker sine så høyt at han ennå hver dag gjør noe som ligner mye på det han gjorde da han vasket føttene deres. Han tar imot deres minste gjerninger, han kjenner deres mest skjulte sorger, han hører deres svakeste sukk, og han tilgir dem all deres synd. Han er fremdeles deres tjener, samtidig som han er deres venn og Mester.

Han gjør ikke bare det som er majestetisk for dem: å bære kronen på hodet og de dyrebare, glitrende edelstenene på brystskjoldet og reise seg for å be for dem. Han går også ennå omkring blant sine egne, ydmyk og tålmodig, med fatet og linkledet. Det gjør han når han dag etter dag tar bort våre utallige feil og synder.

I går kveld, da du bøyde kne, bekjente du med sorg at mye av det du hadde gjort, var en kristen uverdig. Og også i dag er du bedrøvet fordi du igjen har falt i den samme dårskapen og synden som nåden for lenge siden har frigjort deg fra.

Og likevel vil Jesus ha stor tålmodighet med deg. Han vil lytte til bekjennelsen din, og han vil si: «Jeg vil, bli ren!» (Matt 8,3). Han vil igjen rense deg i blodet, tilsi samvittigheten din fred og ta bort hver flekk.

Det er en stor gjerning av evig kjærlighet at Kristus benåder en fattig synder og tar ham inn blant Guds husfolk. Men for en tålmodighet det er når Frelseren bøyer seg ned og så langmodig tilgir sine egenrådige disipler de samme dårskapene igjen og igjen! Dag etter dag og time etter time vasker han bort de mange syndene hos sitt villfarne, men likevel elskede barn.

Å tørke ut en flod av opprør er noe underfullt. Men å tåle de stadige dryppene av gjentatte overtredelser – å holde ut en tålmodighetsprøve som aldri tar slutt – det er i sannhet guddommelig. Vi finner fred

og trøst i at vår Frelser renser oss hver dag. Men det bør også gjøre oss mer årvåkne og vekke vår lengsel etter hellighet. *Er det slik?*

25. oktober

> «... hun kom og sanket aks på åkeren etter høstfolkene. Nå traff det seg slik at den åkeren hun sanket på, tilhørte Boas, som var av Elimeleks slekt» (Rut 2,3).

Det *traff seg slik* for henne. Ja, det så virkelig ikke ut som noe annet enn en tilfeldighet – og likevel var det Guds styrelse. Med svigermorens velsignelse og under vern av hennes Gud hadde Rut gått ut til et ringe, men hederlig arbeid, og Gud ledet hennes skritt.

Hun ante minst av alt at hun der ute på åkeren skulle finne en ektemann som ville gjøre henne til eier av disse vide åkrene, og at hun, en fattig fremmed, skulle bli stammor til Messias. Gud er svært god mot dem som forlater seg på ham, og han gir dem ofte uventede velsignelser.

Lite vet vi hva som kan hende oss i morgen. Men vi kan trøste oss med den salige vissheten at han ikke skal nekte oss noe godt (Sal 84,12). Tilfeldighet er jaget ut av de kristnes tro, for de ser Guds hånd i alt. Små hendelser i dag eller i morgen kan få store følger. Å, Herre, vær like nådig mot dine tjenere som du var mot Rut!

Hvor salig ville det ikke være om vi, mens vi vandrer på betraktningens åker, skulle komme nettopp til det stedet der vår Elskede vil åpenbare seg for oss! Å, du Guds Ånd, før oss til ham! Vi vil heller sanke aks på hans åker enn høste hele avlingen på en annens. Å, måtte sporene etter hans hjord føre oss til de grønne engene der han er!

Verden er tung når Jesus er borte – vi kunne heller unnvære sol og måne enn ham. Men hvor himmelsk vakkert blir ikke alt i glansen av hans nærvær! Våre sjeler kjenner den kraften som bor i Jesus, og kan aldri bli tilfreds uten ham. Vi vil holde ut i bønn i kveld, til vi finner et stykke av Jesu åker der han vil åpenbare seg for oss.

26. oktober

> «Alle bekker renner ut i havet, men havet blir ikke fullt. Til det stedet som bekkene går, dit går de alltid igjen» (Fork 1,7).

Alt jordisk er i bevegelse, og tiden kjenner ingen hvile. Den faste jorden vår er en klode som ruller, og selv den veldige solen er en stjerne

som lydig går sin bane rundt et enda større himmellegeme. Havet går i flo og fjære. Vinden pisker opp havets overflate, og klippene males i stykker. Død og forgjengelighet hersker overalt.

Havet er ikke som en gjerrigs forrådskammer, der vannets rike skatt blir hopet opp. For like fort som én kraft fører vannet inn i det, drar en annen det ut igjen. Mennesket blir født bare for å dø, og alt er uro, strev og sorg.

Du som er venn av den uforanderlige Jesus, for en glede er det ikke å tenke på din arv som aldri kan gå tapt – ditt salighetens hav, som alltid skal være fullt, fordi Gud selv skal la evige gledesstrømmer renne ut i det! Vi søker en by som blir stående, en by over skyene, og vi skal ikke bli skuffet (jf. Hebr 13,14).

Teksten vår bør lære oss takknemlighet. Havet tar imot mye, men det deler også ut med rund hånd. Det bekkene gir, betaler det tilbake til jorden som tåke og regn. Et menneske som tar imot alt, men ikke gir noe tilbake, passer ikke inn i resten av skaperverket. Å gi til andre er bare å så for oss selv. Den som er en trofast forvalter og vil bruke gavene sine for sin Herre, skal få mer betrodd.

Jesu venn, gir du tilbake til ham i samsvar med det du har fått? Mye ble gitt deg – hvor er frukten din? Har du gjort alt? Kan du ikke gjøre mer? Det er en synd å være selvisk. Tenk om havet ikke skulle gi noe tilbake av sin vannrikdom – det ville bli vår slekts undergang.

Gud forby at en eneste av oss skulle følge den lave og ødeleggende grunnsetningen å leve for seg selv. Jesus levde ikke for seg selv. All fylde bor i ham, og av hans fylde har vi alle fått (Joh 1,16). Å, om vi hadde Jesu sinn, så vi heretter ikke skulle leve for oss selv!

27. oktober

«Vi ble som den urene alle sammen» (Jes 64,5).

Den troende er en ny skapning. Han hører til en hellig slekt og et utvalgt folk, Guds Ånd bor i ham, og på alle måter er han ulik det naturlige mennesket. Men likevel er den troende alltid en synder. Det er han fordi naturen hans er ufullkommen, og slik skal han forbli til livet her på jorden tar slutt.

Syndens sorte fingrer setter flekker på vår vakreste drakt. Synden besmitter vår anger før den store Mester har fått verket ferdig. Egenrettferdigheten setter flekker på tårene våre, og tvilen skaper

forvirring i troen vår. Det beste vi har gjort uten Jesu fortjeneste, har bare økt tallet på syndene våre.

For selv når vi har vært renest i egne øyne, har vi likevel ikke vært rene for Gud – like lite som himlene (jf. Job 15,15). Og finner han feil hos sine engler (Job 4,18), hvor mye mer finner han ikke hos oss, selv når sinnet vårt er på sitt aller beste!

Sangen som stiger opp til himmelen og prøver å ligne det himmelske koret, har jordisk mislyd i seg. Bønnen som setter Guds arm i bevegelse, er matt og svak. Den rører hans arm bare fordi den eneste syndfrie, den store Mellommannen, har trådt imellom og tatt bort det syndige i bønnen vår.

Den mest prøvde tro og den høyeste grad av hellighet som en kristen noen gang har nådd på jorden, er likevel så sterkt oppblandet at den i seg selv bare fortjener ilden. Hver kveld når vi ser oss i speilet, ser vi en synder og må nok bekjenne: «Vi ble som den urene alle sammen. All vår rettferdighet ble som et urent klesplagg.»

Å, hvor dyrebart er ikke Kristi blod for slike hjerter som våre! For en uvurderlig gave er ikke hans fullkomne rettferdighet! Å, hvor salig er ikke håpet om en fullkommen hellighet siden! Allerede nå, enda synden bor i oss, *er dens makt brutt*. Den har ikke herredømmet; den er en knust orm. Vi er i bitter strid med den, men det er en beseiret fiende vi har med å gjøre. Enda en liten stund, og så skal vi gå seirende inn i den byen der ingenting syndig finnes.

28. oktober

> «Hans hode er som det fineste gull. Hans lokker er kruset, svarte som ravnen» (Høys 5,11).

Alle sammenligninger som gjøres for å beskrive Herren Jesus, kommer til kort, men bruden bruker den beste hun kan finne. Ved Jesu *hode* tenker vi på hans guddom, for «Gud er Kristi hode» (1 Kor 11,3). Det fineste gull er da det beste bildet en kan finne, selv om det er altfor ringe til å beskrive en som er så dyrebar, så ren og så hellig.

Jesus er ikke et gullkorn, men en hel klode av gull, en uvurderlig rikdom, en skatt som verken jord eller himmel kan vise maken til. De skapte ting er bare jern og leire, og de skal alle forgå som høy, strå og halm. Men han som er det evig levende hodet for Guds skaperverk, skal stråle for evig. I ham finnes ingen oppblanding, ikke det minste

fnugg av fremmed stoff. Han er evig og uendelig hellig, helt igjennom guddommelig.

De krusede lokkene betegner hans mandige kraft. Det finnes ikke noe svakt hos vår venn. Han er den modigste blant menneskene, modig som løven, flittig som bien og rask som ørnen. All tenkelig skjønnhet finnes hos ham, enda han en gang var foraktet og forkastet av mennesker. Hodets pryd er ikke klippet av; han er for evig kronet med uforlignelig majestet.

Det sorte håret viser at han er ung og frisk, for Jesus har sin ungdoms kraft i behold. Andre blir svake med alderen, men han er prest til evig tid (Hebr 7,17). Andre kommer og går, men han forblir alltid Gud.

Vi vil betrakte og tilbe ham i kveld. Englene ser på ham – hans gjenløste må ikke vende øynene bort fra ham. Hvor finner du en venn som kan sammenlignes med ham? Å, om vi bare fikk en time i fellesskap med ham! Vik bort, dere forstyrrende bekymringer! Jesus drar meg, og jeg skynder meg etter ham.

29. oktober

«Men øynene deres ble holdt igjen, så de ikke kjente ham» (Luk 24,16).

Disiplene burde ha kjent Jesus igjen. De hadde så ofte hørt stemmen hans og så ofte sett dette sorgfulle ansiktet at det er underlig at de ikke kjente ham. Og likevel – er det ikke slik med deg også? Du har ikke sett Jesus på lenge. Du har vært ved hans bord, men du har ikke møtt ham der. Du er i mørke og uro i kveld, og selv om han tydelig sier: «Det er meg. Frykt ikke!», kan du likevel ikke kjenne ham igjen.

Å, øynene våre blir holdt igjen. Vi kjenner stemmen hans, vi har sett ham inn i ansiktet, vi har lagt hodet mot hans bryst. Og likevel sier vi, selv om Kristus er oss helt nær: «Bare jeg visste å finne ham!» (Job 23,3).

Vi burde kjenne Jesus, for i Bibelen har vi hans bilde malt for øynene våre. Men hvor lett er det ikke for oss å åpne denne dyrebare boken uten å se et glimt av vår venn! Kjære Guds barn, er du i en slik tilstand? Jesus vokter sin hjord blant liljene i Ordet (jf. Høys 2,16), og du vandrer blant disse liljene og ser ham likevel ikke.

Han pleier å vandre på Ordets stier og tale med sine egne, slik Gud Fader kom til Adam da dagen var blitt sval. Men selv om du vandrer i Skriftens hage, kan du ikke se ham – og likevel er han alltid der.

Og hvorfor ser vi ham ikke? Det må være av samme grunn som hos disiplene: tvilen. De ventet tydeligvis ikke å få se Jesus, og derfor kjente de ham ikke igjen. I det åndelige får vi som regel det vi venter av Herren. Bare troen kan lære oss å se Jesus.

La dette være din bønn: «Herre, åpne mine øyne, så jeg kan se min Frelser, som er meg nær.» Det er godt å *lengte* etter å se ham, men det er mye bedre å se ham. Han er god mot dem som søker ham, men over all beskrivelse god mot dem som finner ham.

30. oktober

> «Du som bor i hagene! Venner lytter til din røst, la meg høre den!» (Høys 8,13).

Min kjære Herre Jesus husker godt Getsemane hage. Og selv om han har forlatt den, ferdes han i sin kirkes hage. Der åpner han seg for dem som lever i det salige samfunnet med ham.

Den ømme røsten han taler til sine kjære med, er vakrere musikk enn himmelens harper. Den gjemmer et dyp av kjærlighet som langt overgår all jordisk musikk. Tusener på jorden og millioner der oppe får høre dens herlige toner. Mange som jeg kjenner så godt, og som jeg misunner, lytter i dette øyeblikk til den elskede stemmen. Å, om jeg fikk del i deres glede!

Det er sant nok at noen av dem er fattige, andre syke og noen nær dødens porter. Men, Herre, jeg ville gjerne sulte med dem, lide med dem eller dø med dem, bare jeg fikk høre din røst. En tid hørte jeg den ofte, men jeg har gjort din Ånd sorg. Vend deg igjen til meg i nåde, og si enda en gang til meg: «Jeg er din frelse!» (Sal 35,3).

Ingen annen røst kan gjøre meg tilfreds. Jeg kjenner din røst og kan ikke lokkes av noen annen. Jeg ber deg: La meg få høre den! Jeg vet ikke hva du vil si, og jeg setter heller ingen vilkår. Å, min venn, la meg bare høre deg tale – og er det en bebreidelse, vil jeg likevel takke deg for den.

Kanskje trengs det et legemiddel som blir tungt for kjødet, for å lege mitt døve øre. Men koste hva det koste vil, jeg vender meg ikke bort fra dette ene ønsket som fyller meg helt: La meg høre din røst!

Bor gjennom øret mitt på ny; la din strengeste røst trenge inn i det – bare la meg ikke bli døv for dine kall.

Herre, gi i kveld din uverdige tjener det han lengter etter, for jeg er din, og du har kjøpt meg med ditt blod. Du har åpnet mine øyne så jeg fikk se deg, og dette synet har frelst meg. Herre, åpne mitt øre! Jeg har lest i ditt hjerte; la meg nå høre din røst.

31. oktober

> «Det var jeg som sørget for deg i ørkenen, i det brennhete landet» (Hos 13,5).

Ja, Herre, du sørget virkelig for meg i min *falne tilstand*, og allerede da utvalgte du meg for deg selv. Da jeg var elendig og avskyelig, tok du meg til deg som ditt barn og møtte min store nød. Ditt navn være evig lovet for denne frie, rike og overstrømmende nåde!

Siden den gang har mitt indre liv ofte vært en ørken. Men du har likevel kjent meg som din brud og øst strømmer av nåde og kjærlighet inn i meg for å glede meg og få meg til å bære frukt. Ja, når mine *ytre kår* har vært som tyngst, og jeg har vandret i et hett og tørt land, har ditt salige nærvær lindret meg.

Mennesker har ikke villet kjennes ved meg når jeg har vært foraktet. Men du har kjent min sjel i motgangen, for ingen sorg kan formørke glansen av din kjærlighet. Nådige Herre, jeg priser deg for all din trofasthet mot meg i de tunge timene. Og det gjør meg vondt at jeg noen gang har glemt deg og vært hovmodig i hjertet, når det er din kjærlighet og godhet jeg har å takke for alt. Vær din tjener nådig!

Min sjel, har Jesus sørget slik for deg i den onde tiden, så bekjenn deg både til ham og til hans sak nå, når det går deg vel. Bli ikke oppblåst av din jordiske fremgang, så du skammer deg over sannheten eller over den ringe og foraktede menigheten du er medlem av. Følg Jesus ut i ørkenen. Bær hans kors når forfølgelsens hete blir sterk.

Han kjentes ved deg, min sjel, i din fattigdom og skam – vær aldri så troløs at du skammer deg over ham. Å, måtte jeg skamme meg dypt bare ved tanken på å skamme meg over min beste venn! Jesus, min sjel holder seg nær til deg!

November

1. november

«Og de visste ikke av det før vannflommen kom og tok dem alle, slik skal det også være når Menneskesønnen kommer» (Matt 24,39).

Dommen rammet alle; ingen slapp unna, verken rik eller fattig. Den lærde og den ukyndige, den beundrede og den foraktede, den aktverdige og den gudløse, den gamle og den unge – alle gikk til grunne i den samme ødeleggelsen. Mange hadde nok gjort narr av patriarken. Hvor er nå de overmodige spøkene deres? Andre hadde truet ham for hans iver, som de kalte galskap. Hvor er nå de store og harde ordene deres?

De som dadlet og dømte den gamle mannens verk, druknet i det samme havet som slukte spottefellene deres. De som nedlatende roste den gode mannen for at han var tro mot sin overbevisning, men som ikke selv delte den, sank og kom aldri opp igjen. Og arbeiderne som tok betalt for å hjelpe til med å bygge den underfulle arken, gikk også fortapt.

Vannflommen tok dem *alle*, uten unntak. Like visst går den som står utenfor Kristus, til grunne. Verken stand, evner eller anseelse kan redde en eneste sjel som ikke tror på Herren Jesus. Min sjel, tenk over denne dommen som rammer så vidt, og skjelv for den!

Hvor underlig var ikke den likegyldigheten som rådet overalt! De spiste og drakk, giftet seg og ble giftet bort, helt til den fryktelige morgenen grydde. Det fantes ikke ett eneste klokt menneske utenfor arken. Dårskapen forblindet hele slekten. Det var dårskap når det gjaldt å berge sitt eget liv – den største galskap av alle. Og det var dårskap i vantro mot den sanne Gud – den farligste dårskap av alle.

Er ikke dette underlig? Alle mennesker er likegyldige for sin sjel, helt til nåden gjør dem forstandige. Da legger de galskapen bort og handler som fornuftige vesener – men ikke før.

Alle som var i arken, var trygge, Gud være lovet. Der rammet ikke noe ondt dem. Alle ble bevart, fra den store elefanten til den lille musen. Den redde haren var like godt bevart som den modige løven, og den svake kaninen like trygg som den sterke oksen. Alle er trygge hos Jesus. Min sjel, er du i ham?

2. november

> «Brennende harme har grepet meg over de ugudelige, som forlater din lov» (Sal 119,53).

Mitt hjerte, kjenner du en hellig gru over andres synder? Hvis ikke, mangler du den indre helligheten. Davids kinn var våte av tårer over ugudeligheten som rådet (jf. Sal 119,136). Jeremia ønsket at øynene hans var tårekilder, så han kunne gråte over Israels barns misgjerninger (jf. Jer 9,1). Og Lot ble plaget av det han hørte fra innbyggerne i Sodoma. De som Esekiel så i sitt syn, var de som sukket og klaget over alle de avskyelige tingene i Jerusalem (jf. Esek 9,4).

Benådede sjeler kan ikke annet enn bli bedrøvet når de ser hvor mye bry menneskene gjør seg for å komme til helvete. De kjenner av erfaring hvor ond synden er, og de blir redde når de ser andre fly som møll inn i flammen.

Synden får den rettferdige til å skjelve, for den krenker den hellige loven, og å holde den loven er det høyeste gode for hvert menneske. Synden river ned søylene som samfunnet hviler på. Synden hos andre skremmer den troende, for den minner ham om hvor elendig hans eget hjerte er. Når han ser en overtreder, roper han med den hellige mannen som Bernhard forteller om: «Han falt i dag, og jeg kan falle i morgen.»

Synden er forferdelig for en kristen, for den korsfestet Frelseren. I hver urett ser han naglene og spydet. Hvordan kan en frelst sjel se den synden som drepte Kristus, uten avsky og harme?

Si meg, mitt hjerte, stemmer du helt og fullt med i alt dette? Det er en forferdelig ting å spotte Gud. Den gode Gud fortjener å bli behandlet bedre, den store Gud krever det, og den rettferdige Gud vil ha det

– og han skal gjengjelde sine motstandere. Et vakt hjerte skjelver over hvor frekk synden er, og står forferdet når det tenker på straffen.

Hvor uhyggelig er ikke opprøret! Hvilken gruelig dom venter ikke de ugudelige! Le aldri av syndens dårskap, så du ikke en dag kommer til å le av selve synden. Den er din og din Herres fiende. Se på den med harme og avsky! For bare slik kan du vise at du eier helliggjørelsen, og uten den skal ingen se Herren (Hebr 12,14).

3. november

«Deres bønn nådde til himmelen, hans hellige bolig» (2 Krøn 30,27).

I alle vanskeligheter er bønnen den kristnes tilflukt, og den svikter aldri. Når du ikke kan bruke sverdet ditt, må du gripe til bønnens våpen. Kruttet ditt kan være fuktig og buestrengen slapp, men bønnens våpen trenger aldri å være ubrukelig. Livjatan ler av kastespydet, men han skjelver for bønnen. Sverd og spyd må pusses, men bønnen ruster aldri, og når vi tror den er sløvest, biter den skarpest.

Bønnen er en åpen dør som ingen kan stenge. Djevelen kan omringe deg på alle kanter, men veien oppover er alltid fri. Så lenge den veien ikke er sperret, skal du ikke falle i fiendens hånd. Vi kan aldri tas ved beleiring, storm eller miner så lenge hjelpen kan komme ned til oss langs Jakobs stige og dekke alt vi mangler.

Bønnen er aldri ute av sesong: Både sommer og vinter er den mye verd. Bønnen får audiens i himmelen i nattens dypeste stillhet, midt i arbeidet, i middagsheten og i kveldsmørket. Hvordan du enn har det – i fattigdom eller sykdom, i ringhet, under dårlig rykte eller i tvil – vil din paktsgud gjerne høre din bønn og svare på den.

Bønnen er heller aldri *maktesløs*. Oppriktig bønn er alltid virkelig kraft. Du får kanskje ikke alltid det du ber om, men det du virkelig trenger, skal du alltid få. Når Gud ikke svarer sine barn etter bokstaven, svarer han dem etter ånden.

Om du ber om grovt mel, blir du vel ikke misfornøyd om han gir deg av det fineste? Ber du om helse for kroppen, bør du da klage om han lar sykdommen din bli et legemiddel mot en åndelig sykdom? Er det ikke bedre at korset blir helliget, enn at det blir tatt bort? Glem ikke i kveld, min sjel, å bære fram din bønn og ditt ønske. For Herren er rede til å gi deg det du lengter etter.

4. november

«I ditt lys ser vi lys» (Sal 36,10).

Ingen tunge kan male Kristi kjærlighet for hjertet før Kristus selv taler der inne. Alle beskrivelser er matte og svake hvis ikke Den Hellige Ånd fyller dem med liv og kraft. Før vår Immanuel åpenbarer seg i hjertet, kan sjelen ikke se ham.

Vil du se solen, samler du vel ikke sammen alle de vanlige lyskildene og prøver å se dagens stjerne på den måten? Nei, den forstandige vet at solen må åpenbare seg selv, og at den veldige lampen bare kan skues i sin egen glans. Slik er det med Kristus. «Salig er du, Simon, Jonas sønn!» sa han til Peter. «For det er ikke kjøtt og blod som har åpenbart dette for deg» (Matt 16,17).

Du kan oppdra og utvikle sjelsevnene dine så høyt du vil – likevel kan ingenting av dette åpenbare Kristus. Guds Ånd må komme med kraft og overskygge mennesket med sine vinger. Og i dette hemmelighetsfulle aller helligste må Herren Jesus åpenbare seg for det helligede troens øye, slik han ikke gjør for de nærsynte menneskebarna.

Kristus må være sitt eget speil. Den store mengden i denne blinde verden kan ikke se noe av Immanuels usigelige herlighet. For dem står han der uten skikkelse og herlighet, som en rot i tørr jord, forkastet av de forfengelige og foraktet av de stolte (jf. Jes 53,2–3). Bare der Ånden har smurt øynene med øyesalve, gitt hjertet del i det guddommelige livet og dratt sinnet oppover, bare der blir han forstått.

«For dere som tror, er han dyrebar» (1 Pet 2,7).[1] For dere er han den fremste hjørnesteinen, klippen for deres frelse, deres alt i alle. Men for de andre er han «snublestein og anstøtsklippe» (1 Pet 2,8).

Salige er de som Herren åpenbarer seg for! For til dem har han lovet at han skal *ta bolig hos dem* (Joh 14,23). Å Jesus, vår Frelser, hjertene våre er åpne. Kom inn og bli hos oss for alltid! Åpenbar deg for oss nå! Unn oss et glimt av din skjønnhet, som seirer over alt!

5. november

«Takk ham og pris hans navn!» (Sal 100,4).

Vår Frelser vil at alle hans barn skal være rike på høye og salige tanker om hans dyrebare person. Jesus er ikke fornøyd med at hans brødre

[1] NB: «Æren tilhører altså dere som tror.»

tenker smått om ham. Han fryder seg når hans brud gleder seg over hans skjønnhet. Vi skal ikke bare se på ham som noe nødvendig, slik som brød og vann, men som et overstrømmende gode, en sjelden og overveldende glede.

Derfor har han også åpenbart seg som «den kostbare perlen» i dens makeløse skjønnhet, som «myrraknippet» med sin friske vellukt, som «Sarons rose» med sin varige duft og som «liljen» i sin plettfrie renhet.

Vil du få høye tanker om Jesus, så husk hvor høyt han aktes der oppe i himmelen, der alt måles med det rette målet. Tenk på hvor høyt Gud akter sin enbårne Sønn, sin usigelig dyrebare gave til oss. Tenk over hvordan englene ser på ham, de som regner det som sin høyeste ære å skjule ansiktet ved hans føtter. Legg merke til hva de som er renset i blodet, tenker om ham, de som synger hans pris dag og natt.

Høye tanker om Jesus hjelper oss å være tro mot ham. Jo høyere vi ser Kristus opphøyet, og jo dypere vi bøyer oss ved foten av tronen, desto bedre skikket blir vi til å stå i et rett forhold til ham. Vi skal tenke godt om ham, så vi villig og gjerne bøyer oss under hans myndighet.

Høye tanker om ham øker også kjærligheten vår, for aktelse og kjærlighet går hånd i hånd. Derfor, du kristne, tenk høyt om din Mesters godhet! Se ham i den herligheten han hadde før han tok på seg vår natur. Tenk på den mektige kjærligheten som drev ham fra tronen for å dø på korset. Tilbe ham når han seirer over alle mørkets makter. Se ham oppstått, kronet og herliggjort! Bøy deg for ham som har all makt i himmelen og på jorden. For bare slik kan din kjærlighet til ham bli det den bør være.

6. november

> «Dette er paktens blod, den pakten som Gud har opprettet for dere» (Hebr 9,20).

Det ligger en underlig makt i selve ordet blod, og synet av blod griper oss alltid. Et ømt sinn tåler ikke engang å se en spurv blø. Før vanen har gjort det hardt, vender det seg bort med gru når et dyr blir slaktet. Menneskeblod er hellig. Å utgyte det i vrede er mord, og å ødsle det bort i krig er en fryktelig forbrytelse. Er ikke grunnen at livet er i blodet, og at blod som renner ut, er et tegn på død? Vi tror det.

Når vi løfter blikket og ser på Guds Sønns blod, blir ærefrykten enda større. Vi gyser når vi tenker på hvor ond synden er, og på den fryktelige straffen som syndebæreren måtte lide. Blod er alltid dyrebart, men når det strømmer fra Immanuels side, er det uten pris.

Jesu blod besegler *nådepakten* og stadfester den for evig. I gammel tid ble paktene sluttet ved offer, og den evige pakt er stadfestet på samme måte. Å, hvor salig det er å være frelst! En frelse ved lovens gjerninger er en skrøpelig farkost som helt sikkert vil forlise. Men paktens skip frykter ingen storm, for blodet er en sikker garanti.

Jesu blod gjorde hans *testamente* gyldig. Et testamente har ingen kraft før den som har opprettet det, er død. Sett slik er soldatens spyd en velsignet hjelp for troen, for det beviste at Herren virkelig var død. Det kan det ikke reises tvil om, og vi kan frimodig ta i eie den arven han etterlot sitt folk. Lykkelige er de som ser at en døende Frelser har sikret dem retten til evig velsignelse!

Men har ikke dette blodet noe å si oss? Oppfordrer det oss ikke til å hellige oss for ham som har gjenløst oss? Kaller det oss ikke til et nytt liv, og driver det oss ikke til å gi oss helt til Herren? Å, måtte vi kjenne blodets kraft i kveld!

7. november

«Dere skal være mine vitner» (Apg 1,8).

Vil du lære å gjøre din plikt som vitne om Kristus, må du se på hans eksempel. Han vitner alltid – ved brønnen i Sykar og i tempelet i Jerusalem, ved Galileasjøen og oppe på fjellet. Han vitner dag og natt: Hans mektige bønner om natten taler like tydelig til Gud som hans tjeneste om dagen. Han vitner under alle forhold. Fariseerne og de skriftlærde kan ikke stoppe munnen på ham, og selv for Pilatus avlegger han den gode bekjennelsen (1 Tim 6,13). Han vitner så klart og bestemt at ingen kan misforstå ham.

Kristne venn, la ditt liv være et klart vitnesbyrd. Vær som bekken der en kan se hver liten stein på bunnen, ikke som en grumset dam der en bare ser overflaten. Vær klar og gjennomsiktig, så alle kan se den kjærligheten til Gud og mennesker som bor i ditt hjerte. Du trenger ikke si: «Jeg er oppriktig.» *Vær* oppriktig! Skryt ikke av din ærlighet, men *vær* ærlig. Da blir vitnesbyrdet ditt slik at menneskene ikke kan unngå å legge merke til det.

Ti aldri med vitnesbyrdet ditt av frykt for svake mennesker. En glo fra alteret har rørt ved leppene dine; måtte de tale slik innviede lepper bør tale. «Så ut din sæd om morgenen, og la ikke hånden hvile når det lir mot kveld» (Fork 11,6). Se ikke på skyene, og spør ikke vinden til råds (jf. Fork 11,4). Vitne om Frelseren i tide og utide!

Kanskje må du for Kristi og evangeliets skyld tåle lidelser i en eller annen form. Vik da ikke tilbake, men gled deg over den ære det er å bli aktet verdig til å lide med din Herre. Gled deg også over at lidelsene, tapene og forfølgelsene skal gi deg en plass der du kan vitne om Jesus med større kraft og fremgang.

Se på ditt høye forbilde, og måtte du bli fylt av hans Ånd! Husk at du trenger mye undervisning og mye ydmykhet om vitnesbyrdet ditt skal bli til din Mesters ære.

8. november

> «Mesteren sier: Hvor er et rom for meg, der jeg kan ete påskelammet med disiplene mine?» (Mark 14,14).

I påsketiden var Jerusalem ett eneste stort herberge. Hver husfar hadde invitert vennene sine, men ingen hadde invitert Frelseren, og han hadde ingen bolig selv. Det var ved sin egen overnaturlige kraft han skaffet seg «et stort rom» der han kunne holde høytiden (Mark 14,15).

Slik er det ennå i dag. Menneskebarna tar ikke imot Jesus, unntatt der han ved sin overnaturlige makt og nåde gjør hjertet nytt. Alle dører står åpne for mørkets fyrste, men Jesus må bane seg vei selv eller bli stående ute på gaten.

Det var vår Frelsers hemmelighetsfulle makt som gjorde at husbonden ikke kom med innvendinger, men straks og villig åpnet gjesterommet sitt. Hvem han var, og hva slags mann han var, vet vi ikke. Men han tok gjerne imot den æren Herren viste ham.

På samme måte viser det seg ennå i dag hvem som er Guds utvalgte, og hvem som ikke er det. Når evangeliet kommer til noen, kjemper de mot det og vil ikke vite av det. Men der mennesker tar imot det, er det et sikkert bevis på at en skjult gjerning er i gang i hjertet, og at Gud har utvalgt dem til evig liv.

Er du villig til å ta imot Kristus, kjære leser? Da står ingen vanskeligheter i veien. Kristus vil være din gjest; hans egen kraft arbeider i deg og gjør deg villig.

For en ære det er å få ta imot Guds egen Sønn! Himlenes himler rommer ham ikke, og likevel bøyer han seg ned og tar bolig i våre hjerter! Vi er ikke verdige til at han går inn under vårt tak, men hvilken usigelig stor nåde viser han oss ikke ved å gjøre det! Der gjør han i stand sitt måltid og lar oss få del i sitt kongelige gjestebud. Vi sitter ved et bord der rettene er uforgjengelige og gir uforgjengelighet til dem som spiser av dem. Salige er de menneskebarn som tar imot englenes Herre!

9. november

> «Fjellfestninger er hans borg. Sitt brød skal han få, vannet skal ikke slippe opp for ham» (Jes 33,16).

Tviler du, kristne venn, tviler du på at Gud vil holde sitt løfte? Skal fjellfestningen tas med storm? Skal himmelens forrådshus gå tomme? Tror du at din himmelske Far, som vet at du trenger klær og mat, noen gang vil glemme deg? Når ikke en spurv faller til jorden uten din Far, og til og med hårene på hodet ditt er talt, skal du da tvile på ham og miste motet?

Kanskje vil sorgene dine vare helt til du våger å stole på din Gud, og så skal de ta slutt. Mange ble hardt prøvd, helt til fortvilelsen til slutt drev dem til å sette sin lit til Gud. Og i samme øyeblikk som de begynte å tro, kom hjelpen. De fikk erfare om Gud holder sine løfter eller ikke.

Å, jeg ber deg, tvil ikke lenger! Gjør ikke djevelens vilje, og plag ikke lenger deg selv med disse harde tankene om Gud. Regn det ikke for en liten ting å tvile på Jehova. Husk at det er *synd* – og ikke noen liten synd, men en stor forbrytelse. Englene tviler aldri på ham, og heller ikke djevelen. Vi er de eneste av alle Guds skapninger som vanærer ham med vår tvil og formørker hans ære med vår mistillit. Måtte vi skamme oss over det!

Vår Gud fortjener ikke å bli mistenkt på en så uverdig måte. I livet vårt så langt har vi funnet at han er sann og trofast. Vi har fått, og får fremdeles hver dag, så mange beviser på hans godhet og kjærlighet. Da er det skammelig og utilgivelig at vi lar en tvil få slå seg ned i hjertet.

Måtte vi fra nå av føre stadig krig mot all tvil om vår Gud – disse fiendene av vår fred og hans ære. Og måtte vi med urokkelig

visshet tro at han vil holde det han har lovet. «Jeg tror! Hjelp min vantro!» (Mark 9,24).

10. november

«Det er nok for disippelen at han blir som sin mester» (Matt 10,25).

Ingen vil motsi dette, for det ville jo være upassende om tjeneren sto over sin herre. Hvordan ble vår Frelser behandlet da han var på jorden? Ble hans krav anerkjent, hans formaninger fulgt og hans fullkommenhet verdsatt av dem han var kommet for å velsigne? Nei. «Foraktet var han og forlatt av mennesker» (Jes 53,3). Hans plass var utenfor leiren; å bære korset var hans gjerning.

Ga verden ham trøst og hvile? «Revene har huler, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til» (Matt 8,20). Dette ugjestmilde landet ga ham ikke ly; det kastet ham ut og korsfestet ham.

Den samme skjebnen må du vente deg hvis du følger Jesus. Menneskene vil behandle deg slik de behandlet Frelseren – med forakt. Tro ikke at verdens barn vil beundre deg. Tro heller ikke at menneskene blir vennligere mot deg jo helligere du blir, og jo mer du ligner din Frelser. De verdsatte ikke den slipte juvelen; hvordan skulle de da sette pris på den uslipte? «Har de kalt husherren Be'elsebul, hvor mye mer da hans husfolk!» (Matt 10,25).

Om vi lignet mer på Kristus, ville hans fiender hate oss mer. Det ville være en sørgelig ære for et Guds barn å være verdens yndling. Det er et dårlig tegn når den ugudelige verden klapper i hendene og roper «bravo!» til en kristen. Da bør han begynne å ransake seg selv og spørre om han ikke har gjort noe galt, siden de ugudelige gir ham sitt bifall.

La oss være tro mot vår Mester og ikke ha noe vennskap med den blinde og onde verden som spotter og forkaster ham. Å, måtte det være langt fra oss å søke en ærekrone der vår Frelser fikk en tornekrone!

11. november

«Han utvelger vår arvedel til oss» (Sal 47,5).

Kristne venn, selv om arvedelen din er svært liten, bør du være fornøyd med din jordiske lodd. For du kan være viss på at den er den

beste *for deg*. Den visdommen som ingen kan utforske, har bestemt din del og valgt den tryggeste og beste plassen for deg.

Et stort skip skal opp en elv, og et sted i elven ligger det en sandbanke. Tenk om noen spurte kapteinen: «Hvorfor styrer du inn i den dype delen av strømløpet og går så langt bort fra den rette kursen?» Da ville han svare: «Fordi jeg slett ikke ville få skipet i havn om jeg ikke holdt meg til det dype løpet.» Slik ville kanskje du også gå på grunn og lide skipbrudd om ikke din guddommelige los styrte farkosten din ut på bedrøvelsens dype vann, der bekymringens bølger følger tett etter hverandre.

Noen planter dør om de får for mye sol. Kanskje er du plantet et sted der du får lite av den. Den kjærlige husbonden har satt deg der fordi det bare er der du kan bære moden frukt. Husk dette: Om noen annen plass hadde vært bedre for deg enn nettopp den du står på, ville Guds kjærlighet ha gitt deg den.

Gud har satt deg der du har det best. Fikk du velge din lodd selv, ville du snart rope: «Herre, velg min arvedel for meg! For med min egenvilje volder jeg meg mange lidelser.» Vær fornøyd med det du har (jf. Hebr 13,5), for Herren har ordnet alt til ditt beste.

Ta opp ditt eget daglige kors. Det er den byrden som passer best for dine skuldrer, og den skal vise seg å være det beste middel til å gjøre deg fullkommen til all god gjerning, til Guds ære. Ned med ditt *jeg* og din stolte utålmodighet! Det er ikke du som skal velge, men kjærlighetens Herre.

12. november

> «I disse dagene skjedde det at han gikk opp i fjellet for å be. Og han ble der hele natten i bønn til Gud» (Luk 6,12).

Om noen som er født av en kvinne, kunne ha levd uten bønn, så var det vår syndfrie, fullkomne Herre Jesus. Likevel har ingen brukt så mye tid i bønn som han. Hans kjærlighet til Faderen var så stor at han elsket å være i stadig samfunn med ham. Og så høyt elsket han sine at han ville be mye for dem. At Jesus slik alltid var i bønn, er en lærdom for oss. Han har etterlatt oss et eksempel for at vi skal følge i hans fotspor (jf. 1 Pet 2,21).

Tiden han valgte, var utmerket. Det var stillhetens time, da folkemengdene ikke forstyrret ham. Det var hvilens tid, da alle unntatt

ham hadde sluttet å arbeide. Og det var den tiden da søvnen fikk menneskene til å glemme sorgene sine, så de ikke kom og ba ham om hjelp. Mens andre fant hvile i søvnen, fant han hvile i bønnen.

Stedet var også godt valgt. Han var alene, og ingen kunne legge merke til ham. Slik slapp han fariseernes fiendskap og mengdens forstyrrelser. De mørke og tause fjellene var et passende lønnkammer for Guds Sønn. I nattens stillhet hørte himmel og jord sukkene og klagene fra den hemmelighetsfulle, han som forente begge naturer i seg.

Utholdenheten i hans bønn er bemerkelsesverdig. De lange timene ble ikke for lange. Den kalde vinden kjølnet ikke hans andakt, og det triste mørket skjulte ikke hans tro. Vi greier ikke å våke én time med ham, men han våket mange netter for oss.

Legg også merke til *anledningen* til bønnen. Det var etter at fiendene hans var blitt rasende; da var bønnen hans tilflukt og trøst. Og det var før han sendte ut de tolv apostlene; bønnen var innledningen til hans store gjerning og forløperen for hans nye verk. Burde ikke vi lære av Jesus å ta vår tilflukt til bønnen når vi er i en særlig prøvelse, eller når vi skal begynne på noe nytt til Mesterens ære? Herre Jesus, lær oss å be!

13. november

> «Han sa en lignelse til dem om at de alltid burde be og ikke bli trette» (Luk 18,1).

Hvis alle mennesker bør be og ikke bli trette, så bør en kristen gjøre det så mye mer. Jesus har sendt sine ut i verden med det samme oppdraget som han selv kom hit med, og til dette oppdraget hører også forbønnen. Menigheten er verdens presteskap. Hele skapningen er stum, men menigheten skal være dens munn.

Det er menighetens høye forrett å be og bli bønnhørt. Nådens dør står alltid åpen for dens bønner, og de vender aldri tomhendte tilbake. *For den* revnet forhenget, *for den* ble blodet stenket på alteret, og Gud kaller den stadig til å be om hva den vil. Skal den gi slipp på et privilegium som englene kunne misunne den? Er den ikke Kristi brud? Har den ikke adgang til sin konge når som helst? Skal den la sin dyrebare rett ligge ubrukt?

Menigheten trenger alltid å be. Det finnes alltid noen i den som går tilbake eller faller i åpenbare synder. Vi må be for lammene, at de må bli båret i Kristi favn, for de sterke, at de ikke skal bli hovmodige, og for de svake, at de ikke skal fortvile. Om vi holdt bønnemøter alle døgnets tjuefire timer, hver eneste dag i året, ville vi aldri mangle emner å be for.

Er vi noen gang uten syke og fattige, bedrøvede og motløse? Mangler vi noen gang mennesker som lengter etter at slektningene skal bli omvendt, at de frafalne skal vende tilbake, eller at de fortapte skal bli frelst? I et land der utallige mennesker er døde i overtredelser og synder (jf. Ef 2,1), i en verden full av ondskap, avgudsdyrkelse og djevelskap – hvordan skal menigheten da unnskylde seg om den ikke ber, men så syndig forsømmer sin dyrebare Herres befaling?

Måtte menigheten være utholdende i bønn, og måtte hver eneste troende legge sin bønneskjerv i offerkisten!

14. november

«Laban svarte: Det er ikke skikk her på stedet å gi den yngste bort før den førstefødte» (1 Mos 29,26).

Vi forsvarer ikke Laban for hans bedrageri. Men vi nøler ikke med å lære noe av den skikken han viste til som unnskyldning. Noen ting må komme i en bestemt rekkefølge, og vil vi vinne den andre, må vi ta imot den første. Den andre kan være vakrere i våre øyne, men loven i himmelens rike står fast: Den eldste må giftes bort først.

Mange lengter for eksempel etter Rakel, troens fred og glede, som er så vakker og tiltalende. Men først må de forene seg med Lea, den sørgmodige angeren. Alle elsker lykken, og mange ville med glede tjene de sju årene to ganger for å vinne henne. Men etter loven i Herrens rike må Lea – den sanne helliggjørelsen – bli elsket av våre hjerter før Rakel – den sanne lykken – kan vinnes.

Himmelen vinnes bare ved å holde ut til enden. Korset må bæres før kronen kan bli vår. Vi må følge vår Frelser i hans fornedrelse, ellers skal vi aldri få del i hans herlighet.

Min sjel, hva mener du? Er du så forfengelig at du tror du kan oppheve himmelens ordning? Håper du på lønn uten arbeid og ære uten møye? Gi slipp på denne tomme forventningen, og vær fornøyd med å

ta imot det som blir gitt deg, for Jesu dyrebare kjærlighets skyld. Den skal holde deg skadesløs for alt.

Med et slikt sinn skal du under bønn og lidelse finne at det bitre blir salig og det vanskelige lett. Som for Jakob skal tjenesteårene dine synes deg som noen få dager, for den kjærligheten du har til Jesus (jf. 1 Mos 29,20). Og når bryllupsfestens salige stund er kommet, skal all din nød være glemt. Én time med Jesus skal veie opp for et helt livs møye og arbeid.

15. november

«Styrk, Gud, det du har gjort for oss!» (Sal 68,29).[2]

Det er både klokt og nødvendig at vi uavlatelig ber Gud styrke det han har gjort for oss. Mange kristne forsømmer dette, og derfor har de bare seg selv å takke for de sorgene og lidelsene som kommer av vantroen. Det er nok sant at Satan prøver å herje den skjønne hagen i hjertet deres og gjøre den til en ødemark. Men det er også sant at mange kristne selv lar dørene stå åpne. De slipper ulykken inn fordi de er likegyldige og forsømmer bønnen til den store hjelperen.

Vi glemmer ofte at troens opphavsmann også må være troens bevarer. Lampen som brant i tempelet, måtte aldri slokne, men skulle fylles med ny olje hver dag. På samme måte kan ikke troen vår leve uten å bli holdt ved like med nådens olje, og den kan vi bare få av Gud selv. Vi ville vise oss som uforstandige jomfruer om vi ikke skaffet oss den oljen lampene våre trenger.

Han som skapte verden, holder den også oppe; ellers ville alt styrte sammen. Og han som har gjort oss til kristne, må også holde oss oppe ved sin Hellige Ånd; ellers ville vi gå til grunne. La oss da gå til Herren kveld etter kveld og få den nåde og kraft vi trenger.

Og vi har en sterk grunn å vise til når vi ber. For det er *hans egen nådegjerning* vi ber ham styrke – «*det du har gjort for oss*». Tror du at han vil unnlate å verne om *den* og holde den ved like? La bare troen din gripe hans kraft. Da skal ikke alle mørkets makter med avgrunnens fyrste i spissen kunne kaste en skygge eller en sky over din glede og fred.

[2] NB: «Vis din styrke, Gud! Vis deg mektig, som du før har gjort for oss!»

Hvorfor gå avmektig når du kan være sterk? Hvorfor lide nederlag når du kan seire? Å, gå med din vaklende tro og din svake kraft til ham som kan gi dem nytt liv og styrke dem. Be alvorlig: «Styrk, Gud, det du har gjort for oss!»

16. november

«Dine øyne skal skue Kongen i hans herlighet» (Jes 33,17).

Jo mer du har lært å kjenne Kristus, desto mindre kan du nøye deg med et flyktig blikk på ham. Tenk dypere over hans del i den evige pakt, alt han har gjort for deg som den evige Frelser, og den rikdom av nåde som lyser fram i alle hans embeter. Jo dypere du gjør det, desto klarere skal du se Kongen i hans herlighet.

Tenk ofte over dette. Lengt mer og mer etter å se Jesus. Ettertanke og betraktning er ofte som vinduer av agat og porter av karfunkel (jf. Jes 54,12): Gjennom dem ser vi Frelseren. Gjennom betraktningen kan vi se Jesus bedre enn om vi hadde levd i hans dager på jorden.

Gud gi at vi hadde vårt hjemland mer i himmelen (jf. Fil 3,20), og at vi var mer opptatt av vår Herres person, gjerning og skjønnhet – han som ble menneske! Betraktet vi ham mer, ville Kongens herlighet stråle fram for oss med større glans.

Mine kjære venner, det er svært sannsynlig at vi i *dødsstunden* skal få et syn av vår herliggjorte Konge som vi aldri har hatt før. Mange døende hellige har løftet blikket fra de brusende dypene og sett Jesus gå på havets bølger. De har hørt ham si: «Det er meg. Frykt ikke!» (Matt 14,27). Ja, når huset begynner å skjelve og muren å falle, ser vi Jesus gjennom sprekkene, og himmelens solskinn strømmer inn til oss.

Men vil vi skue «Kongen i hans herlighet» ansikt til ansikt, *må vi komme til himmelen*, eller også må Kongen selv komme hit. Å, om han ville komme på stormens vinger! Han er vår ektemann, og vi er som enker når han er borte. Han er vår dyrebare bror, og vi føler oss ensomme og forlatte uten ham. Tett tåke og skyer henger mellom våre sjeler og deres sanne liv. Når skal dagen gry og skyggene fly (jf. Høys 2,17)? Å, du lengselsfullt ventede dag, kom snart!

17. november

«Den som hogger ved, kan komme i fare ved det» (Fork 10,9).

Undertrykkere kan gjøre som de vil med de fattige og svake, like lett som en kløyver ved. Men de gjør best i å la det være, for det er et farlig arbeid: En flis fra treet har ofte drept vedhoggeren. Jesus blir forfulgt i hver av sine hellige som blir urettferdig behandlet, og han er mektig nok til å hevne sine utvalgte. Den som har hell med å trå ned de svake og fattige, burde skjelve. Selv om undertrykkeren ikke er i noen fare her, skal faren bli så mye større siden.

Å kløyve ved er et helt vanlig arbeid, og likevel har det sine farer. Slik er det også farer knyttet til ditt kall og ditt daglige liv, kjære venn, og det er godt for deg å være klar over dem. Vi tenker nå ikke på ulykker, sykdommer og brå død, men på farer av åndelig art.

Selv om livsgjerningen din bare er å hogge ved, kan djevelen friste deg i den. Du kan være tjener, bonde eller håndverker. Du kan være vernet mot alle fristelser til grovere laster, og likevel kan en eller annen skjult synd skade deg. De som lever i sitt hjem og ikke kommer i berøring med den onde verden, kan likevel være i fare nettopp fordi de lever så avsondret.

Den som tror han er trygg, er ikke trygg noe sted. Hovmodet kan finnes i den fattiges hjerte, og gjerrigheten kan herske i husmannens sjel. Ukyskheten kan snike seg inn i det best vernede hjem, og vrede, misunnelse og hat kan trenge inn i den enkleste bolig. Vi kan synde bare ved noen ord til en tjener. En liten handel i en butikk kan være første ledd i fristelsenes lenke, og ett eneste blikk ut av vinduet kan være begynnelsen til en synd.

Å Herre, hvor utsatt vi er! Hvordan skal vi bli bevart? Vi greier ikke å verne oss selv; bare du kan bevare oss i denne ugudelige verden. Bre dine vinger over oss, så vil vi krype inn til deg som kyllinger og føle oss trygge.

18. november

«Fra evighet er du» (Sal 93,2).

Kristus er evig. Om ham kan vi synge med David: «Din trone, Gud, står fast for evig og alltid» (Sal 45,7). Gled deg, du troende, i Jesus Kristus, som er «i går og i dag den samme, ja, til evig tid» (Hebr 13,8).

Jesus har alltid vært til. Barnet i Betlehem var ett med Ordet, som var i begynnelsen, og som alt er blitt til ved (Joh 1,1–3). Da Kristus

åpenbarte seg for Johannes på Patmos, var navnet hans: «han som er og som var og som kommer» (Åp 1,8).

Var han ikke Gud fra evighet, kunne vi ikke elske ham slik. Da kunne vi ikke føle at han hadde noen del i den evige kjærligheten, som er kilden til all paktens velsignelse. Men fordi han har vært hos Faderen fra evighet, kan vi følge strømmen av Guds kjærlighet til ham like mye som til hans Far og Den Hellige Ånd.

Slik Herren alltid *har vært*, slik er han også evig nå. Jesus er ikke død, for han «alltid lever for å gå i forbønn for dem» (Hebr 7,25). Vend deg til ham, for han venter alltid på å få velsigne deg.

Vår Herre Jesus *skal* også alltid *være*. Om Gud lot deg leve til du ble nitti år, skulle du finne at den rensende kilden fremdeles står åpen (jf. Sak 13,1), og at hans dyrebare blod ikke har mistet sin kraft. Du skulle finne at vår ypperstepresst, som har fylt den hellige kilden med sitt eget blod, lever for å rense deg fra all urenhet. Når du bare har den siste striden igjen, skal du finne at hånden til din seierrike høvding ikke er blitt svak. Vår levende Frelser skal trøste den døende som tror på ham.

Når du kommer inn i himmelen, skal du finne ham der i all sin ungdoms skjønnhet. Gjennom hele evigheten skal Herren Jesus alltid være kilden til sine barns glede, liv og salighet. Levende vann kan du alltid hente fra denne hellige kilden. Jesus har vært, er og blir til evig tid. Han er evig i alle sine egenskaper og alle sine embeter, i all sin makt og villighet til å velsigne, trøste, bevare og opphøye sine utvalgte.

19. november

«Bare jeg visste å finne ham!» (Job 23,3).

I sin største nød ropte Job til Herren. Den brennende lengselen hos et Guds barn i sorg er å få se sin Fars ansikt igjen. Dets første bønn er ikke: «Å, om jeg kunne bli helbredet for denne sykdommen som plager meg så hardt!» Den er ikke engang: «Måtte jeg få se barna mine revet ut av dødens gap og eiendommen min berget fra ødeleggerens hånd!» Nei, dets første og ivrigste rop er: «Bare jeg visste å finne ham og kunne komme fram til hans trone!»

Guds barn skynder seg hjem når uværet bryter løs. Det er et instinkt fra himmelen i den troende sjelen å søke ly under Jehovas

vinger mot alt ondt. «Han som har gjort Gud til sin tilflukt» (jf. Sal 91,9) kunne være navnet på hver sann kristen.

Hykleren blir harm over prøvelsen Gud sender ham, og vil flykte som slaven fra herren som har tuktet ham. Men slik er det ikke med himmelens sanne arving. Han kysser hånden som slår ham, og søker vern nettopp ved hjertet til den Gud som ser truende på ham.

Jobs lengsel etter samfunn med Gud ble større fordi alle andre trøstekilder sviktet. Patriarken vendte seg bort fra sine dystre venner og så opp mot himmelen, slik en vandringsmann vender seg fra den tomme skinnsekken sin og skynder seg til kilden. Han tar farvel med de jordiske forhåpningene og bryter ut: «Bare jeg visste hvor jeg kunne finne min Gud!»

Aldri lærer vi så godt hvor dyrebar Herren er, som når vi erfarer hvor tomt alt annet er. Vi vender oss med forakt bort fra jordens bikuber, der vi ikke fant honning, men bare svidende stikk. Og vi gleder oss i ham som har milde ord, søtere enn honning som drypper fra vokskakene (jf. Sal 19,11).

I hver vanskelighet burde vi først prøve å bli viss på at Gud er med oss. Får vi bare se ham smile til oss, kan vi bære vårt daglige kors med et villig hjerte for hans skyld.

20. november

> «Fjellgrevlingene er ikke noe kraftig folk, og enda bygger de sitt hus i klippen» (Ordsp 30,26).

Fjellgrevlingene vet at de ikke kan forsvare seg selv. Derfor tar de sin tilflukt i hulene i klippen, og der er de trygge for fiendene sine. Mitt hjerte, du må lære noe av disse små dyrene. Du er like svak og like utsatt for farer som den redde fjellgrevlingen. Vær derfor klok, og søk deg et skjulested.

Mitt største vern er fjellfestningen til Jehova, den uforanderlige, der hans urokkelige løfter står som veldige klippemurer. Vel deg, mitt hjerte, om du alltid kan skjule deg bak hans egenskaper som bak voller! Hver eneste av dem er en sikker borg for dem som setter sin lit til ham.

Herrens navn være lovet, dette har jeg gjort! Som David i Adullam (jf. 1 Sam 22,1) har jeg funnet meg vernet mot min grusomme fiende. Jeg trenger ikke å lære nå hvor salig den er som setter sin lit til Herren

(jf. Sal 40,5). For lenge siden, da Satan og syndene mine forfulgte meg, flyktet jeg til klippekløften Jesus Kristus, og i hans gjennomstungne side fant jeg et salig tilfluktssted.

Mitt hjerte, fly til ham på ny i kveld, hvilken sorg som enn tynger deg. Jesus elsker deg, Jesus trøster deg, Jesus skal hjelpe deg. Ingen fyrste i sin uinntakelige festning er tryggere enn fjellgrevlingen i sin klippehule. Herskeren over ti tusen stridsvogner er ikke det minste bedre vernet enn den svake beboeren av fjellkløften.

I Jesus er de svake sterke og de forsvarsløse trygge. De kunne ikke vært sterkere om de var kjemper, eller tryggere om de var i himmelen. Troen gir pilegrimene på jorden vern fra himmelens Herre. Mer trenger de ikke, og mer kan de ikke ønske seg.

Fjellgrevlingene kan ikke bygge seg noen festning, men de bruker det som finnes. Jeg kan ikke selv lage meg et tilfluktssted, men Jesus har sørget for det. Hans Far har gitt meg det, og hans Ånd har åpenbart det. Og se, i kveld går jeg inn i det igjen og er trygg for hver fiende.

21. november

«Lasarus var en av dem som lå til bords sammen med ham» (Joh 12,2).

Han er å misunne. Det var nok godt å være Marta og varte opp, men bedre å være Lasarus og sitte ved bordet. Alt har sin tid, og hver ting er god på sin plass. Men ikke noe tre i hagen bærer slik frukt som det hellige samfunnets vintre. Å sitte hos Jesus, høre hans ord, se hans gjerninger og møtes av hans milde smil – det var en nåde som må ha gjort Lasarus like salig som englene.

Når vi har vært så lykkelige å få sitte til bords med vår elskede i hans hus, ville vi ikke gi et sukk for alle verdens riker, selv om vi kunne vinne dem med det.

Vi *bør ligne ham*. Det hadde vært underlig om Lasarus ikke hadde hatt plass ved samme bord som Jesus. For han hadde vært død, og Jesus hadde reist ham opp. Det ville sannelig ha vært utakknemlig om han som var vakt opp, hadde vært borte da Herren, som hadde gitt ham livet, var i huset hans.

Også vi var en gang døde. Ja, som Lasarus stinket vi (jf. Joh 11,39) der vi lå i syndens grav. Jesus vakte oss opp, og vi lever ved hans liv. Kan vi da være fornøyd med å være langt borte fra ham? Forsømmer

vi å minnes ham ved hans bord, der han så nådig møter sine brødre? Å, det er ille! Vi bør angre og gjøre det *han* har befalt oss, for hans minste ønske burde være vår lov.

Det hadde vært skammelig av Lasarus om han ikke hadde levd i stadig samfunn med ham som jødene sa dette om: «Se hvor han elsket ham!» (Joh 11,36). Er det da tilgivelig av oss, som Jesus har elsket med en evig kjærlighet? Det hadde vært unaturlig om Lasarus hadde vært likegyldig mot ham som gråt over hans livløse legeme. Hva viser det da om oss, vi som har kostet Frelseren ikke bare tårer, men blod?

Mine brødre, dere som leser dette: La oss vende tilbake til vår himmelske brudgom og be om hans Hellige Ånd, så vi kan komme i fortrolig samfunn med ham og fra nå av sitte til bords med ham.

22. november

«Kraften av hans oppstandelse» (Fil 3,10).

Læren om den oppstandne Frelseren er svært dyrebar. Oppstandelsen er hjørnesteinen i hele den kristne lærebygningen. Det skulle en hel bok til for å fortelle om alle strømmene av levende vann som renner ut fra denne hellige kilden: vår kjære Herre og Frelser Jesu Kristi oppstandelse.

Men enda mer dyrebart er det å vite at han er oppstått, og å ha samfunn med ham som den oppstandne. Det skjer ved at vi eier et nytt liv. Og vi ser ham forlate graven sin ved at vi selv forlater det verdslige livets grav. Læren er grunnlaget for erfaringen. Men slik blomsten er vakrere enn roten, er også erfaringen av samfunnet med den oppstandne Frelseren enda saligere enn selve læren.

Du skal *tro* at Kristus sto opp fra de døde, så du kan synge om det og hente all den trøst som er å få av denne sikre sannheten, stadfestet av vitner. Men jeg ber deg: Nøy deg ikke med dette.

Selv om du ikke som disiplene kan se ham med dine kroppslige øyne, må du likevel strebe etter å se Jesus Kristus med troens øye. Og selv om du som Maria Magdalena ikke får røre ved ham (jf. Joh 20,17), kan du likevel få tale med ham. Du kan vite at han er oppstått, fordi du selv i ham er vakt opp til et nytt liv.

Det er et høyt trinn av kunnskap å kjenne en korsfestet Frelser som naglet alle mine synder til korset. Men å kjenne en oppstanden Frelser som er min rettferdighet, og vite at han har gitt meg nytt liv

og gjort meg til en ny skapning ved kraften i sitt eget liv – det er høye og salige erfaringer. Uten dem burde ingen være tilfreds.

Måtte du kjenne både ham og kraften av hans oppstandelse! Hvorfor skal de som er vakt opp til liv med Jesus, bære verdslighetens og vantroens likklær? Stå opp, for Herren er oppstått!

23. november

«Stig opp på et høyt fjell» (Jes 40,9).

Hver troende burde tørste etter Gud, etter den levende Gud (jf. Sal 42,3), og lengte etter å stige opp på Herrens berg og skue ham ansikt til ansikt. Vi burde ikke nøye oss med å bli stående i dalens tåke når Tabors høyder venter på oss. Min sjel lengter etter å drikke dypt av det begeret som er gjemt for dem som når toppen av fjellet. Hvor ren er ikke duggen i høyden, og hvor frisk er ikke fjellufta! Hvor rik er ikke maten til dem som bor der oppe, de som har vinduene vendt mot det nye Jerusalem!

Mange kristne er fornøyd med å leve som arbeiderne i kullgruvene, som aldri får se solen. De spiser støv som slangen, enda de kunne få del i englenes himmelske mat. De nøyer seg med gruvearbeidernes klær, enda de kunne få gå i kongedrakt. Tårer væter ansiktet deres, enda de kunne salve det med himmelsk olje. Jeg er viss på at mang en kristen vansmekter i et fengsel, enda han kunne vandre på palassets tak og se det fruktbare landet og Libanon.

Reis deg, kristne venn, fra din lave plass! Kast fra deg din sløvhet, din treghet, din kulde eller hva det nå er som hindrer din rene kjærlighet til Kristus, din sjels brudgom. La ham være kilden og midtpunktet for all din glede.

Hva kan vel holde deg fast i en slik dårskap at du blir værende i en grav, når du kan sitte på en trone? Lev ikke i trelldommens dal når friheten på fjellene er gitt deg. Nøy deg ikke lenger med dine små fremskritt, men skynd deg framover mot det som er høyere og mer himmelsk. Strev etter å leve et høyere, edlere og rikere liv. Oppover mot himmelen! Nærmere Gud!

24. november

> «Bare sove litt til! Bare en liten blund! Bare folde hendene litt for å hvile! Så kommer armoden over deg som en landstryker, og nøden som en mann med skjold» (Ordsp 24,33–34).

De lateste menneskene ønsker bare å få sove litt til. De ville bli harme om noen beskyldte dem for å være virkelig late. Å få folde hendene litt for å sove er alt de ber om, og de har en hel mengde grunner som skal vise at det er helt rimelig å gi etter. Men mens de tar seg disse små stundene, glir dagen bort. Arbeidstiden er forbi, og åkeren er grodd igjen med torner.

Det er ved å utsette at menneskene mister sin sjel. De tenker visst ikke på å utsette i årevis. Om noen måneder kommer den beleilige tiden, og i morgen, om du vil, skal de tenke på alvorlige ting. Men akkurat nå har de så mye å gjøre, og det passer så dårlig, at de ber seg unnskyldt. Tiden renner bort som sanden i timeglasset. Livet blir sløst bort på småting, og nådetiden går tapt mens de sover.

Å, vær klok, grip den tiden som flyr, og bruk de flyktige øyeblikkene! Måtte Herren gi oss denne hellige visdommen. For ellers venter det oss en fattigdom av det tyngste slaget: en evig fattigdom, der en ikke har så mye som en dråpe vann og forgjeves ber om den (jf. Luk 16,24).

Slik en røver uten stans forfølger byttet sitt, slik innhenter fattigdommen snart den late, og ødeleggelsen rammer den som nøler. For hvert øyeblikk kommer den fryktelige forfølgeren nærmere. Han stanser ikke på veien, for han er ute i sin herres ærend og må ikke nøle. Slik en væpnet mann kommer med makt og myndighet, slik skal nøden komme over den late og døden over den ubotferdige, og det skal ikke finnes noen utvei.

Å, om menneskene ville være kloke i tide og ivrig søke Herren Jesus før den store dagen gryr! Da er det for sent å pløye og så, for sent å angre og tro. I høstens tid er det nytteløst å klage over at en forsømte såtiden. Ennå er det tid til å tro og fatte en hellig beslutning. Måtte vi gjøre det i kveld!

25. november

> «Han søkte sitt folks vel» (Est 10,3).

Mordekai var en sann venn av sitt fedreland. Derfor brukte han stillingen sin til å fremme Israels beste da han var blitt opphøyet til nærmeste mann etter kong Ahasverus. I dette var han et forbilde på Jesus, som på sin herlighets trone ikke søker sitt eget, men bruker sin makt til beste for sitt folk.

Det ville være godt om hver kristen var en Mordekai for menigheten og arbeidet for dens beste så godt han kunne. Noen er blitt satt på høye plasser med stor innflytelse. Måtte de bekjenne sin Herre og vitne om Jesus for de store!

Andre har det som er mye bedre, nemlig fortrolig samfunn med kongenes Konge. Måtte de be hver dag for de svake blant Herrens folk, for dem som tviler, dem som blir fristet, og dem som sørger! Det skal være dem til stor ære om de ber flittig for dem som er i mørket og ikke våger å tre fram for nådestolen.

Opplyste kristne kan gjøre sin Mester stor tjeneste om de bruker sine gaver til felles beste. De kan dele sitt rike forråd av himmelsk visdom med andre og lære dem om det som hører Guds rike til. Selv den ringeste i vårt Israel må i alle fall *søke* sitt folks vel. Og om han ikke kan gjøre mer, skal hans lengsel være til glede for Gud.

For en kristen er dette veien til å bli både lykkeligere og mer lik Kristus: at han ikke lenger lever for seg selv. Den som sprer velsignelse blant andre, kan ikke annet enn høste velsignelse selv. Å søke sin egen storhet er en syndig og elendig livsoppgave. Det er en vei som fører til sorg, og som ender i ulykke.

Her har jeg en god anledning til å spørre deg, min venn: Søker du, så godt du kan, det beste for Kristi menighet der du lever? Å, måtte du ikke skade den med bitterhet og anstøt, og heller ikke svekke den ved forsømmelse! Min venn, slutt deg sammen med Herrens små. Bær deres kors, gjør dem alt det gode du kan, og du skal ikke mangle din lønn.

26. november

«Med glede ser de blyloddet i Serubabels hånd» (Sak 4,10).

Redskapet Serubabel brukte da arbeidet begynte, var ringe, men ingen skulle forakte det. For Herren hadde vakt opp en som skulle holde ut helt til toppsteinen ble ført fram under jubel (jf. Sak 4,7).

Loddet var i gode hender. Her er en trøst for hver den som tror på Herren Jesus. Om nådeverket er aldri så lite i begynnelsen, så er loddet likevel i gode hender. En større byggmester enn Salomo har tatt på seg å bygge det himmelske tempelet. Han skal ikke ta feil eller la seg skremme før det siste tårnspiret står ferdig. Var loddet bare i en menneskehånd, kunne vi nok frykte for bygningen. Men Herrens vilje skal ha fremgang i Jesu hånd.

Arbeidet foregikk ikke uryddig og likegyldig, for *mesterens hånd holdt et godt redskap*. Hadde murene blitt satt opp i hast og uten nøye tilsyn, kunne de ha vært langt fra loddrette. Men loddet ble brukt av den utvalgte tilsynsmannen. Jesus våker uten stans over byggingen av sitt åndelige tempel, så det blir trygt og godt bygd.

Vi vil at det skal gå fort, men Jesus vil bygge nøyaktig. Han vil bruke loddet, og det som står utenfor snoren, må ned, hver eneste stein. Derfor mislykkes mang et verk som ser vakkert ut, og derfor svikter mang en glimrende bekjennelse. Det er ikke vår sak å dømme Herrens menighet. For Jesus har en sikker hånd og et skarpt øye, og han vet å bruke loddet. La oss glede oss over at dommen er overlatt til ham.

Loddet ble flittig brukt – det var i byggmesterens hånd. Det er et sikkert tegn på at han hadde tenkt å fullføre verket. Å Herre Jesus, hvor det skulle glede oss om vi kunne se deg i din store gjerning! Å du vakre Sion, dine murer ligger ennå nede! Stå opp, du store byggmester, og la hennes øde steder glede seg over at du kommer!

27. november

«Syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom» (Ef 1,7).

Kan det vel finnes et herligere ord i noe språk enn «forlatelse»? For en synder lyder det som jubelårets basuner for den bundne israelitten (jf. 3 Mos 25,10). Evig velsignet være forlatelsens salige stjerne, som lyser inn i den dømtes fengsel og sender en stråle av håp inn i midnattsmørket hos den fortapte og fortvilte!

Er det mulig at synd – slik synd som min – kan bli tilgitt, helt og fullt og for evig? Helvete er min lodd som synder. Det er ingen mulighet for å slippe unna så lenge synden hersker over meg. Kan skyldbyrden løftes av, og de blodrøde flekkene viskes ut? Kan de diamantharde

steinene i fengselet mitt noen gang løsne i fugene, eller dørene løftes av hengslene? Jesus sier til meg at jeg ennå kan bli fri.

Evig lovet være åpenbaringen av Guds kjærlighet! Den sier meg ikke bare at forlatelse er mulig, men at den er sikret alle dem som er i Jesus. Jeg har trodd på forsoningen, på den korsfestede Jesus Kristus. Derfor er mine synder i denne stund og for evig tilgitt i kraft av hans lidelse og død i mitt sted. Å, for en glede! Hvor salig det er å være en sjel som har fått full forlatelse! Min sjel vier alle sine krefter til ham som av egen ufortjent kjærlighet ble min stedfortreder og vant meg forløsning ved sitt blod.

For en rikdom av nåde forlatelsen viser! Den blir gitt helt, fritt og for evig. Her er det under på under. Jeg tenker på hvor store syndene mine har vært, hvor dyrebart det hellige blodet var som renset meg fra dem, og hvor nådig forlatelsen er sikret meg. Da blir jeg overveldet av tilbedelse og undrende kjærlighet.

Jeg bøyer meg for tronen der jeg er blitt frikjent. Jeg omfavner korset der jeg vant forløsning. Fra nå av vil jeg alltid tjene Gud, åpenbart i kjød (1 Tim 3,16) – ham som har gjort meg til en benådet sjel denne kvelden.

28. november

«Krydderier til salvingsoljen» (2 Mos 35,8).

Denne salvingsoljen ble mye brukt i den gamle pakts tid, og det den er et forbilde på, er av den største betydning i den nye pakt. Den Hellige Ånd, som gjør oss skikket til all god gjerning, er helt nødvendig for oss om vi vil tjene Herren rett. Uten hans hjelp er vår gudstjeneste bare et forfengelig offer, og vår indre erfaring er død.

Når vår tjeneste er uten salvingsolje, blir den bare et ynkelig fuskverk. Og det står ikke det minste bedre til med de kristnes bønner, lovsang, andakt og arbeid når salvelsen mangler. Den hellige salvelsen er gudsfryktens ånd og liv, og å mangle den er det aller største onde. Å tre fram for Herren uten salvelse ville være det samme som om en vanlig levitt hadde trengt seg inn i prestens embete. Det han gjorde, ville heller ha vært synd enn gudstjeneste. Måtte vi aldri begynne noen hellig gjerning uten den hellige salvelsen!

Den drypper ned på oss fra ham som er vårt hode (jf. Sal 133,2). Vi som er hans lemmer, får del i hans rike salvelse. Utvalgte krydde-

rier ble blandet i salvingsoljen, for at vi skulle se hvor rike Den Hellige Ånds virkninger er. Alt godt finnes hos Talsmannen. Uforlignelig trøst, ufeilbar lærdom, evig liv, åndelig kraft og guddommelig hellighet – alt ligger sammen med andre rike gaver i denne dyrebare øyesalven, Den Hellige Ånds himmelske salvingsolje.

Det mennesket den blir øst ut over, får en herlig duft over hele sitt vesen og sinnelag. Ingenting i alle de rikes skattkamre eller i de vises tanker kan måle seg med den. Den kan ikke sammenlignes med noe. Den kommer fra Gud alene og blir gitt ved Jesus Kristus til hver sjel som lengter etter den. La oss søke den, for vi kan få den, og det i kveld. Å Herre, gi den til dine tjenere!

29. november

> «Mikael og hans engler tok til å stride mot dragen. Og dragen stred, og dens engler» (Åp 12,7).

Striden mellom disse to maktene skal rase uten stans til den ene eller den andre er knust. Fred mellom det gode og det onde er umulig. Selv et skinn av fred ville i virkeligheten være en seier for mørkets makter.

Mikael skal alltid stride. Hans hellige ånd harmes over synden og kan ikke tåle den. Jesus skal alltid være dragens fiende, og det ikke i det stille, men virksomt og kraftig, fast bestemt på å gjøre ende på det onde. Alle hans tjenere, enten det er englene i himmelen eller budbærerne på jorden, skal og må stride.

De er født til krigere. Ved korset har de forpliktet seg til aldri å slutte våpenhvile med det onde. De er en krigerskare, kjekke i forsvar og tapre i angrep. Hver soldat i Herrens hær har plikt til å stride mot dragen hver dag, av hele sitt hjerte og av all sin kraft.

Dragen og hans engler viker ikke unna striden. De er utrettelige i sine angrep og sparer verken på ærlige eller uærlige våpen. Det ville være galskap om vi trodde at vi kunne tjene Gud uten motstand. Jo mer nidkjære vi er, desto sikrere kan vi være på å bli angrepet av helvetes skarer.

Kirken kan bli døsig, men ikke dens store motstander. Hans rastløse ånd lar aldri striden stanse. Han hater kvinnens ætt (jf. 1 Mos 3,15) og ville gjerne sluke kirken om han kunne. Satans tjenere har mye av den gamle dragens kraft og er som regel en virksom slekt. Krigen raser rundt oss, og det er farlig og nytteløst å drømme om fred.

Gud være lovet, vi vet hvordan krigen skal ende. Den store dragen skal bli kastet ut og knust for evig, mens Jesus og de som er med ham, skal få kronen. La oss slipe sverdene våre i kveld og be Den Hellige Ånd styrke armen vår til striden. Ingen strid har vært så viktig, ingen krone så herlig. Måtte hver mann stå på sin post, dere korsets stridsmenn, og måtte Herren snart knuse Satan under deres føtter (jf. Rom 16,20)!

30. november

«Se, alt sammen var tomhet og jag etter vind» (Fork 1,14).

Ingenting annet enn Herrens kjærlighet og Herren selv kan mette mennesket helt. Når Guds barn har prøvd å kaste anker i en annen havn, er de blitt drevet bort fra slike ulykkelige tilfluktssteder. Salomo, den viseste av alle mennesker, prøvde dette. Hør hans eget vitnesbyrd:

«Jeg ble større og mektigere enn alle som hadde vært før meg i Jerusalem. Og min visdom hadde ikke forlatt meg. Alt øynene mine hadde lyst til, lot jeg dem få. Jeg nektet ikke mitt hjerte noen glede. Hjertet hadde glede av alt mitt strev, dette var det jeg hadde igjen for alt mitt strev. Men når jeg så på alt det som mine hender hadde gjort, og på den plage det hadde kostet meg, da så jeg at alt sammen var tomhet og jag etter vind. Det er ikke noen vinning å nå under solen» (Fork 2,9–11).

«Tomhet og atter tomhet! Alt er tomhet» (Fork 1,2). Hva – er alt sammen tomhet? Du mektige konge, finnes det da ingenting i din rikdom, ingenting i din store makt? Finnes det ingenting i Palmyras herlige palasser, ingenting i Libanon-skoghuset? Ingenting i strengespill og dans, i vin og overflod? «Ingenting», sier han, «annet enn tomhet.» Dette var hans dom etter at han hadde smakt alle nytelser.

Å gripe Herren Jesus, bli i hans kjærlighet og være fullt viss på at en er forent med ham – det er det første og det siste. Kjære leser, du trenger ikke prøve noen annen livsvei for å se om den er bedre enn den kristnes. Om du vandrer gjennom hele verden, skal du aldri få se noe som kan måle seg med Frelserens ansikt.

Om du kunne vinne alle livets goder, men mistet din Frelser, ville du være å beklage. Men vinner du Kristus, kan du vansmekte i et fengsel og likevel ha det som i et paradis. Og om du så skulle leve

i fattigdom og dø av sult, skal du likevel være rik på nåde og full av Herrens velsignelse.

Desember

1. desember

«De skal prise Herren for hans miskunn og for hans undergjerninger mot menneskenes barn» (Sal 107,8).

Om vi klaget mindre og takket mer, ville vi være lykkeligere, og Gud ville bli mer æret. La oss hver dag takke Gud for *de daglige nådegavene*. Vi kaller dem ofte alminnelige, men de er så uvurderlige at vi nesten går til grunne uten dem. La oss takke Gud for øynene som ser solens lys, for helse og krefter så vi kan gå og røre oss, for brødet vi spiser, og for klærne vi har på oss.

La oss takke ham for at vi ikke er støtt ut blant de fortvilte eller sperret inne blant forbryterne. La oss takke ham for friheten, for venner, for familien og for et godt hjem. Ja, la oss takke ham for alt vi tar imot av hans gavmilde hånd. For vi fortjener lite, og likevel får vi så rikelig.

Men, mine venner, den reneste og herligste tonen i lovsangen vår bør gjelde *den frelsende kjærligheten*. Det Gud har gjort for å frelse sine utvalgte, er for alltid det store emnet for deres lovsang. Vet vi hva frelsen betyr, å, så la oss ikke tie med takkesangene! Vi er fridd fra syndens herredømme og løftet opp av fordervelsens dyp, dit vår syndige natur hadde styrtet oss.

Vi er ført til Kristi kors, og syndelenkene er løst. Vi er ikke lenger slaver, men den levende Guds barn, og vi kan se fram til den tiden da vi skal stilles fram for tronen uten flekk eller rynke. Allerede nå bærer vi ved troen palmegrener i hendene og kler oss i det fine, skinnende linet som skal være vår drakt i all evighet. Skulle vi da ikke uten opphør takke Herren, vår frelser?

Guds barn, kan du tie? Våkn opp, dere herlighetens arvinger, og bryt ut med David: «Min sjel, lov Herren, og alt som i meg er, love hans hellige navn!» (Sal 103,1). Måtte den nye måneden begynne med nye lovsanger!

2. desember

«Herren, mektig i strid» (Sal 24,8).

Det er ikke rart at Gud er herlig i sitt folks øyne, når han har gjort så underfulle ting for dem, i dem og ved dem. F*or dem* har Herren Jesus på Golgata overvunnet hver fiende og knust våpnene deres ved sin fullkomne gjerning, den lydigheten han viste i vårt sted. Ved sin seirende oppstandelse og sin himmelfart har han fullstendig gjort ende på helvetes håp. Han har åpnet fengselet og vunnet en herlig seier over våre fiender ved sitt kors.

Hver eneste pil av synd som Satan kunne skyte mot oss, er brukket. For «hvem vil anklage Guds utvalgte?» (Rom 8,33). Forgjeves sliper avgrunnens makter sine sverd, og forgjeves tar slangens ætt opp igjen den stadige kampen. For i Kristi kirke tar de lamme bytte (jf. Jes 33,23), og de svakeste stridsmenn blir kronet med seier.

De frelste må også tilbe Herren for hans seier i *dem*. Pilene fra deres naturlige fiendskap er brukket, og våpnene de gjorde motstand med, er knust. Hvilke seire har ikke nåden vunnet i våre onde hjerter! Hvor herlig er ikke Jesus når viljen er bøyd og syndens herredømme brutt! Den synden som ennå lever i oss, skal lide et like sikkert nederlag, og hver fristelse, tvil og frykt skal bli helt tilintetgjort.

I Salem, i våre fredfulle hjerter, er Jesu navn uforlignelig stort. Han har vunnet vår kjærlighet, og han skal få beholde den. Med like stor visshet kan vi vente seire *ved oss*. «I alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss» (Rom 8,37). Ved vår tro, vår iver og vår hellighet skal vi slå ned mørkets makter i verden. Vi skal vinne syndere for Jesus, styrte falske læresetninger og omvende folkeslag. For Gud er med oss, og ingen kan stå imot oss.

Måtte den kristne stridsmannen i kveld synge kampsangen og gjøre seg klar til morgendagens strid. For «han som er i dere, er større enn han som er i verden» (1 Joh 4,4).

3. desember

«… også vi sukker med oss selv, mens vi lengter etter vårt barnekår, vårt legemes forløsning» (Rom 8,23).

Dette sukket er felles for alle de hellige; i større eller mindre grad kjenner vi det alle. Det er ikke et sukk av klage eller knurr. Det uttrykker heller lengsel enn sorg. Vi har fått en forsmak, og nå vil vi ha hele vår del.

Vi sukker etter at hele vårt vesen – ånd, sjel og legeme – skal bli fritt fra de siste sporene etter syndefallet. Vi lengter etter å kaste av oss fordervelse, svakhet og vanære og bli kledd i uforgjengelighet, udødelighet og herlighet, med det åndelige legemet som Herren Jesus skal gi sine. Vi lengter etter at det skal bli åpenbart at vi er Guds barn.

«Vi sukker», men det skjer med oss selv. Det er ikke hyklerens sukk, som skal få folk til å tro at han er en helgen fordi han er bedrøvet. Våre sukk er hellige, altfor hellige til at vi skal la dem lyde for alle. Lengslene våre bærer vi fram for Herren alene.

Apostelen sier også at vi *venter*.[1] Det lærer oss at vi ikke skal være utålmodige som Jona og Elia da de sa: «Ta nå mitt liv!» (Jona 4,3; 1 Kong 19,4). Vi skal heller ikke klage og sukke etter at livet skal ta slutt, bare fordi vi er trette av arbeidet, eller ønske å slippe unna våre nåværende lidelser før Herrens vilje er fullført. Vi skal sukke etter herliggjørelsen, men vi må vente tålmodig på den, for vi vet at det Herren bestemmer, er det beste.

Å vente betyr å være beredt. Vi skal stå ved døren og vente på at vår venn skal åpne den og ta oss inn til seg. Dette sukket er en *prøve*. Et menneske kan bedømmes etter hva det sukker etter. Noen sukker etter rikdom – de tilber mammon. Andre sukker stadig under livets bekymringer – de er bare utålmodige. Men det mennesket som sukker etter Gud, og som ikke finner ro før han blir lik Kristus, er et lykkelig menneske. Måtte Gud hjelpe oss å sukke etter Herrens komme og den oppstandelsen han skal gi oss.

4. desember

«Så lot Herren meg se fire smeder» (Sak 2,3).

[1] NB: «lengter etter».

I synet som dette kapitlet forteller om, så profeten fire horn. De stanget til alle kanter og kastet ned både de sterke og de mektige. Profeten spurte: «Hva er dette?» Svaret var: «Dette er de horn som har spredt Juda» (Sak 2,2). Han så et bilde av de maktene som hadde undertrykt Guds kirke. Det var fire horn, for kirken blir angrepet fra alle fire kanter. Profeten hadde god grunn til å bli forferdet. Men med ett så han *fire smeder* foran seg. Han spurte: «Hva kommer disse her for?» (Sak 2,4). Det var de mennene Gud hadde valgt ut til å slå hornene i stykker.

Gud vil alltid finne menn til arbeidet, og han finner dem i *rett tid*. Profeten så ikke smedene *først*, mens det ennå ikke var noe for dem å gjøre. Først så han «hornene», så «smedene». Herren sender også *mange nok*. Han skaffet ikke *tre* smeder, men *fire*. Det var fire horn, og da måtte det være fire arbeidere. Gud finner *de rette folkene*: ikke fire skribenter, ikke fire kunstnere, men fire smeder som kunne ta det grove arbeidet.

Du som skjelver for Guds ark, vær viss på at når «hornene» blir for store, kommer «smedene». Du trenger ikke være urolig over at Kristi kirke er svak. I det skjulte vokser det kanskje opp en mektig reformator som skal ryste folkene. En Krysostomos kan komme fra fattigskolene våre, en Augustin fra de mørkeste avkroker.

Herren vet hvor han skal finne sine tjenere. Han har en skare av veldige menn i bakhold, og de skal rykke ut i striden på hans vink. For «Herren råder for krigen» (1 Sam 17,47), og han skal selv vinne seieren. La oss være trofaste mot Kristus, så skal han forsvare oss i rette tid, enten det er i vår egen nød eller i farlige tider for hans kirke.

5. desember

«… ombundet med et gullbelte under brystet» (Åp 1,13).

«En som lignet en menneskesønn» viste seg for Johannes på Patmos, og den elskede disippelen la merke til at han bar et belte av gull. Et *belte* – for da Jesus var her blant oss, gikk han alltid ombundet, klar til å tjene. Og der han nå står for den evige trone, har han ikke sluttet å utføre sin hellige tjeneste. Som yppersteprest er han ombundet med det hellige beltet over kjortelen.

Det er godt for oss at han ikke har sluttet med sin kjærlighetstjeneste for oss, og at «han alltid lever for å gå i forbønn» for oss (Hebr 7,25).

Jesus er aldri uten arbeid. Klærne hans henger aldri løst, som om tjenesten hans var over; han fører uavlatelig sitt folks sak.

Det var et *gullbelte*, for å vise hvor opphøyet hans tjeneste er, hvor kongelig hans person er, hvor høy hans stilling er, og hvor herlig hans lønn er. Han roper ikke lenger fra støvet her nede; han ber med kraft, konge så vel som prest. Vår sak er trygg i hendene på vår kronede Melkisedek.

Vår frelser gir alle sine et eksempel. Vi får aldri løse beltene våre. Dette er ikke en tid til å slå seg til ro; det er tjenestens og kampens tid. Vi må stadig spenne sannhetens belte om livet. Det er et gullbelte og skal derfor være vår rikeste pryd. Og beltet trenger vi sårt. For et hjerte som ikke er inderlig og fast bundet til sannheten slik den er i Jesus, og som mangler den troskapen Ånden virker, blir lett fanget av de timelige tingene og faller i fristelsens snarer.

Det hjelper oss ikke å ha Guds ord om vi ikke spenner det om oss som et belte. Det skal omslutte hele vår natur, holde alt i vårt indre i orden og gi hele vårt vesen fasthet. Løser ikke Jesus beltet i himmelen, skal vi langt mindre gjøre det her på jorden. «Stå da ombundet med sannhetens belte om livet» (Ef 6,14).

6. desember

«For dem alle er jeg blitt alt, for i alle fall å frelse noen» (1 Kor 9,22).

Paulus hadde et stort mål: ikke bare å undervise og forbedre, men å frelse. Noe mindre ville ikke ha tilfredsstilt ham. Han ville se mennesker med hjerter født på ny, med syndene tilgitt, helliget – med ett ord *frelst*. Har vårt kristne arbeid hatt noe lavere mål for øye? Da må vi rette på det. For hva er vunnet om det på den siste store dagen viser seg at vi har undervist og forbedret mennesker, men at de likevel står fram for Gud uten å være frelst? Klærne våre vil være blodrøde om vi hele livet har strevd med uviktige ting og glemt at menneskene trenger å bli frelst.

Paulus kjente fordervelsen i menneskenaturen. Derfor prøvde han ikke å forbedre den, men å frelse. Han så mennesker synke ned i avgrunnen, og han talte ikke om å foredle dem, men om å frelse dem fra den kommende vrede. For å frelse dem forkynte han evangeliet med utrettelig iver; han formante og ba menneskene om å la seg forlike

med Gud. Han var trofast i bønnen og utrettelig i arbeidet. Å frelse sjeler var hans største ønske, hans ærgjerrighet og hans kall.

Han ble alles tjener og arbeidet for sitt folk, og det var ve ham om han ikke forkynte evangeliet. I likegyldige ting ga han opp sin egen vilje. Bare menneskene ville ta imot evangeliet, kranglet han ikke om former og ytre ting. Evangeliet var for ham det viktigste, det som sto over alt annet. Kunne han bare frelse noen, var han fornøyd. Dette var den kronen han kjempet for, den eneste og fullt tilstrekkelige lønnen for alt hans arbeid og alle hans forsakelser.

Kjære leser, har du og jeg levd for å vinne sjeler? Er vi grepet av det samme altoppslukende ønsket? Og hvis ikke, hva er grunnen? Jesus døde for syndere – kan ikke vi leve for dem? Hvor er vår kjærlighet til Kristus, om vi ikke søker hans ære i at mennesker blir frelst? Å, om Herren ville gi oss en brennende iver for menneskenes sjeler!

7. desember

«I din godhet gjorde du det i stand for den elendige, Gud!» (Sal 68,11).

Alle Guds gaver er gjort i stand på forhånd og ligger ferdige for den nøden han har sett komme. Han vet på forhånd hva vi trenger, og av den rikdommen han har lagt opp i Jesus Kristus, deler han ut til de fattige etter sin barmhjertighet. Du kan stole på ham i all den nød du kan komme i, for han har sannelig sett den på forhånd. Under alle forhold kan han si om oss: «Jeg visste at det skulle gå deg slik og slik.»

En mann reiser gjennom ørkenen. Når han har gått en dagsreise og slått opp teltet, finner han ut at han mangler mange nødvendige ting som han ikke fikk med seg. «Å,» sier han, «dette hadde jeg ikke tenkt på! Skal jeg gjøre denne reisen en gang til, skal jeg ta med meg disse tingene som jeg trenger så sårt.»

Men Gud har sett på forhånd alt hans stakkars barn kommer til å trenge, og når nøden står for døren, er hjelpen klar. Det er godhet han har gjort i stand for dem som er fattige i ånden – godhet og bare godhet. «Min nåde er nok for deg» (2 Kor 12,9).

Kjære leser, er hjertet ditt tungt i kveld? Gud visste på forhånd at det ville bli slik. Den trøsten hjertet ditt trenger, ligger gjemt i kveldens bibelord. Du er fattig og trengende, men han har tenkt på deg og har nettopp den velsignelsen du trenger, klar til deg. Hold deg til løftet, tro det og ta imot oppfyllelsen.

Kjenner du at du aldri har vært så elendig som nå? Se, den blodrøde kilden renner ennå med all sin gamle kraft for å rense deg fra syndene dine. Du skal aldri komme i en slik stilling at Kristus ikke kan hjelpe deg. Ingen nød i ditt åndelige liv skal noen gang ramme deg uten at Jesus Kristus kan klare den.

8. desember

«Mitt folk skal bo … i trygghetens telter» (Jes 32,18).

Fred og ro er ikke for dem som ikke er født på ny. De hører bare Herrens trofaste til, og ingen andre. Fredens Gud gir fullkommen fred til dem som har hjertet sitt festet til ham. Før mennesket falt, fikk det Edens vakre hage av Herren som en trygg bolig. Men akk, hvor snart ødela ikke synden dette uskyldighetens hjem! På den store vredens dag, da vannflommen utryddet en syndig slekt, var den utvalgte familien i sikkerhet i arken. Den trygge boligen førte dem fra den gamle, dømte verden inn i regnbuens og paktens nye verden, og den var et forbilde på Jesus, vår frelses ark.

Israels barn satt trygge i sine blodbestenkte hus i Egypt da engelen slo de førstefødte i hjel. Og i den triste ørkenen ga skystøtten og klippen som ga vann, de trette vandrerne en herlig trygghet. Nå hviler vi ved løftene fra vår trofaste Gud, for vi vet at hans ord er fulle av sannhet og kraft. Vi hviler ved lærdommene i hans ord, som bare er trøst. Vi hviler ved hans nådepakt, som er en frelsens havn.

Vi har det mye bedre enn David i Adullam-hulen, for ingen kan angripe eller forstyrre vårt vern. Jesu person er hans folks trygge bolig. Og når vi kommer nær ham i nattverden, når vi hører ordet og gransker Skriftene, i lovsang og bønn, da merker vi hvordan nærheten hans gir hjertet vårt freden tilbake.

Jesus, ja, min Jesus ene,
han alene kan og vil;
derfor, hva enn andre mene,
ham jeg trenger meg hen til.
Det er ham, min sjel, du må
ene, ene lide på;
ham jeg også fast vil holde
til min' hender er kolde.

Jesus, takk at du tilsteder
meg å komme deg så nær!
Du har søte ord som gleder,
sterke ord som frelser her
fra all sorg og synd og nød;
se, jeg er i Jesu skjød!
Det er ære her å ligge,
det er rikdom her å tigge.

9. desember

«Herren åpnet hennes hjerte» (Apg 16,14).

Det er mye å legge merke til ved at Lydia ble omvendt. Det skjedde ved *omstendigheter som Gud styrte*. Hun var purpurkremmerske fra byen Tyatira, men vi finner henne i Filippi akkurat i rett tid til å høre Paulus. Videre *hadde nåden gjort hennes sjel klar for denne velsignelsen* – nåde forberedte nåde. Hun kjente ikke Frelseren, men som jødinne kjente hun mange sannheter som var utmerkede trappetrinn til kunnskapen om Jesus.

Hun ble omvendt mens hun brukte nådemidlene. På sabbaten gikk hun til det stedet der folk pleide å be, og på den tiden de ba. Forsøm aldri nådemidlene. Gud *kan* velsigne oss uten at vi er i hans hus, men vi har større grunn til å håpe at han *vil* gjøre det når vi er sammen med hans hellige.

Merk deg ordene: «*Herren* åpnet hennes hjerte.» Hun åpnet det ikke selv. Bønnene hennes gjorde det ikke, og heller ikke Paulus. Herren selv må åpne hjertet om det skal ta imot det som tjener til fred. Bare han kan sette nøkkelen i låsen, åpne døren og skaffe seg adgang. Han er både hjertets herre og dets skaper.

Det første ytre tegnet på at hjertet var åpnet, var *lydigheten*. Så snart Lydia trodde på Jesus, ble hun døpt. Det var et vakkert tegn på et ydmykt og sønderknust hjerte at hun straks var villig til å lyde sin Mesters bud og tre i fellesskap med ham. Det neste tegnet var *kjærligheten*, som viste seg i takknemlig omsorg for apostlene. Kjærlighet til de hellige har alltid vært et av kjennetegnene på en sann omvendelse. De som ikke gjør noe for Kristus og hans menighet, gir et fattig vitnesbyrd om et «åpnet» hjerte. Herre, gi meg et hjerte som alltid er åpent for deg!

Vår formørkede forstand
kan jo ikke sannhet kjenne,
uten din den gode Ånd
vil sitt lys i oss opptenne:
Godt å tenke, tale, gjøre,
dertil må din Ånd oss føre.

Å du herlighetens glans,
lys av lys, vår sjel bestråle!
Treng deg gjennom sinn og sans,
vekk oss av all tunghets dvale;
la vår bønn i himlen høres
og all gjerning vel utføres!

10. desember

«Tjen Herren Kristus!» (Kol 3,24).

Hvilke høye og utvalgte menn ble disse ordene sagt til? Var det konger som stolt roste seg av å herske av guddommelig rett? Å nei. Altfor ofte tjener de seg selv eller Satan og glemmer Gud, som i sin langmodighet lar dem bære en innbilt majestet en kort stund. Ordene ble ikke engang sagt til prester og lærere, eller til de rike og høyt aktede blant de troende. De ble sagt til tjenere, ja, til slaver.

Blant arbeiderne, dagarbeiderne, tjenerne og slavene på kjøkkenet fant apostelen noen av Herrens utvalgte, slik vi fremdeles kan gjøre. Og til dem sier han: «Det dere gjør, gjør det av hjertet, som for Herren og ikke for mennesker. For dere vet at dere skal få arven til vederlag av Herren. Tjen Herren Kristus!» (Kol 3,23–24).

Disse ordene løfter det jordiske arbeidet ut av den trettende ensformigheten og kaster glans over det enkleste yrke. Å vaske noens føtter kan være et ydmykende arbeid, men å vaske Herrens føtter er en kongelig gjerning. Å løse sandalremmer er en svært ringe tjeneste, men å få løse den store Mesterens er et fyrstelig privilegium.

Butikken, låven, bryggerhuset og smia blir templer når menn og kvinner gjør alt til Guds ære. Da er ikke «gudstjenesten» lenger begrenset til visse timer og steder. Hele livet blir viet til Herren, og alle steder og ting blir like hellige som tabernaklet med sine gylne lysestaker.

11. desember

«De har båret seg troløst mot Herren» (Hos 5,7).

Kristne venn, dette er en sørgelig sannhet. Du er Herrens elskede, kjøpt fri med hans blod, kalt av nåde, bevart i Kristus Jesus, tatt imot i den Elskede og på vei til himmelen. Og likevel har du vært troløs mot Gud, din beste venn, troløs mot Jesus, som du tilhører, og troløs mot Den Hellige Ånd.

Hvor troløs har du ikke vært mot dine egne løfter! Husker du din brudekjærlighet, den lykkelige tiden, våren i ditt åndelige liv? Hvor nær holdt du deg ikke da til din Mester! Du sa: «Aldri skal han få grunn til å bebreide meg for likegyldighet. Aldri skal føttene mine bli trege når det gjelder å tjene ham. Hjertet mitt skal ikke vende seg fra ham til noen annen; i ham finnes frelsens uuttømmelige rikdommer. Jeg vil gi opp alt for min Herre Jesu skyld.» Var det ikke slik?

Får samvittigheten tale, vil den si: «Den som lovet så mye, har holdt så lite. Bønnen er ofte blitt unnagjort i all hast. Den har vært kort, men ikke god; den har hatt få ord, men har ikke vært brennende. Samfunnet med Kristus er blitt glemt. I stedet for et himmelsk sinn har kjødelige bekymringer, verdslighet, forfengelighet og onde tanker hersket. I stedet for tjenestevilje har det vært ulydighet, kulde i stedet for brennende kjærlighet, egenrådighet i stedet for tålmodighet og tillit til menneskelig kraft i stedet for tro. Og som korsets stridsmann har du vist feighet, ulydighet og troløshet på en skammelig måte.»

«De har båret seg troløst.» Troløshet mot Jesus! Hvilke ord er sterke nok til å fordømme det? Ord hjelper lite. Måtte vi i anger og bot fordømme den synden som så sikkert finnes i oss. Troløs mot dine sår, Jesus! Tilgi oss, og la oss ikke synde mer! Hvor skammelig å være troløs mot ham som aldri glemmer oss, men som ennå i dag står for den evige trone med navnene våre skrevet inn på sitt brystskjold.

12. desember

«Jeg vil gjøre dine vinduer av agater» (Jes 54,12).[2]

Kirken blir på en lærerik måte framstilt som en bygning, reist ved guddommelig kraft etter en vakker og herlig tegning. Et slikt åndelig

[2]NB: «Dine murtinder gjør jeg av rubiner».

hus kan ikke være mørkt, for israelittene hadde lys i sine boliger. Derfor må det ha vinduer, så lyset kan slippe inn og de som er inne, kan se ut. Disse vinduene er *kostbare* som *agater*. Det betyr at de midlene kirken bruker for å se sin Herre og himmelen og alle de åndelige sannhetene, skal aktes høyt.

Agatene er *ikke de mest gjennomsiktige* av edelsteinene; de er bare halvt gjennomsiktige. Vår kunnskap om det andre livet er liten, og troens øyne er uklare. *Troen* er et av de dyrebare agatvinduene. Men akk, den er ofte så dekket av tåke at vi bare ser uklart og ofte tar grundig feil. Selv om vi ikke kan se ut gjennom vinduer av krystall og kjenne slik som vi er kjent, er det likevel salig å se den Elskede, selv om glasset er så dunkelt som agaten.

Erfaringen er et annet slikt uklart, men dyrebart vindu. Den slipper inn til oss et dempet åndelig lys, og i det lærer vi gjennom våre egne sorger å kjenne Smertenes mann i hans lidelser. Våre svake øyne kunne ikke tåle vinduer av helt klart glass, som ville slippe inn Mesterens herlighet. Men når øynene er dunkle av tårer, dempes strålene fra rettferdighetens sol. De faller inn gjennom agatvinduene med et mildt skinn som er usigelig herlig for tyngede sjeler.

Helliggjørelsen, i det mål Herren vil, er et tredje agatvindu. Bare i den grad vi blir himmelsk sinnet, kan vi fatte de himmelske tingene. De rene av hjertet ser den Rene. De som er lik Jesus, ser ham som han er. Fordi vi ligner ham så lite, er vinduene av agat. Vi takker Gud for det vi har, og lengter etter mer. Når skal vi se Gud og Jesus, himmelen og sannheten, ansikt til ansikt?

13. desember

«Jeg er korsfestet med Kristus» (Gal 2,19).

I alt det Herren Jesus Kristus gjorde, handlet han som den store stedfortrederen for alle sine, og hans død på korset var i sannhet hele hans folks død. Der betalte alle hans hellige det de skyldte, og ga Guds rettferdighet soning for alle sine synder. Hedningenes apostel gledet seg ved tanken på at han, som en av Kristi utvalgte, hadde lidd døden på korset i Kristus.

Han gjorde mer enn å tro denne sannheten som en læresetning. Han tok imot den i tillit og bygde sitt håp på den. Han trodde at han

i kraft av Kristi død hadde gjort fyllest for Guds rettferdighet og var blitt forsonet med Gud.

Kjære venner, hvor salig er det ikke når sjelen så å si kan strekke seg ut på Kristi kors og kjenne: «Jeg er død. Loven har drept meg, og derfor er jeg fri fra dens dom. For i min frelsers person har jeg båret forbannelsen, og alt det loven kunne komme med av fordømmelse, har rammet meg i min stedfortreder. For jeg er korsfestet med Kristus.»

Men Paulus mente mer enn dette. Han trodde ikke bare på Kristi død og stolte på den. Han kjente virkelig dens kraft i seg selv, ved at hans gamle, fordervede natur ble korsfestet. Når han så syndens gleder, sa han: «Jeg kan ikke ta del i dem; jeg er død for dem.» Slik er hver sann kristens erfaring. Etter at han har tatt imot Kristus, er han som en som er helt død for denne verden.

Men samtidig som han vet at han er død for verden, kan han si med apostelen at han lever – han lever «for Gud» (Gal 2,19). En kristens liv er mer enn noe annet en gåte. Intet verdens barn kan fatte den, og heller ikke den troende selv forstår den. Død og likevel levende – korsfestet med Kristus og samtidig oppstått med Kristus til et nytt liv! Å være forent med den lidende, blødende Frelseren og død for verden og synden – det er ting som gleder sjelen. Å, måtte vi få erfare dem mer og mer!

14. desember

«… og bygger grunnmuren din med safirer» (Jes 54,11).

Ikke bare det som er synlig av Guds kirke, men også det som ikke er synlig, er vakkert og kostbart. Grunnvollen ser ingen, og så lenge den er fast, venter ingen at den skal være kostbar. Men i Guds verk er alt av samme slag; ingenting er simpelt, ingenting er glemt. Nådeverkets dype grunnvoller er like kostbare som safiren, og ingen menneskeforstand kan måle deres herlighet.

Vi bygger på *nådepakten*, som er fastere enn diamant og like varig som edelsteiner, som tiden forgjeves sliter på. Grunnvoller av safir er evige, og pakten varer så lenge Den Allmektige lever. En annen grunnvoll er *Herren Jesu person*. Den er ren og uten flekk, evig og vakker som safiren, som på en gang gjenspeiler det dype blå i det bølgende havet og asuren i himmelhvelvingen som omslutter alt. En

gang lignet vår frelser rubinen, da han sto dekket av sitt eget blod. Men nå ser vi ham omstrålt av kjærlighetens milde blå farge, den overstrømmende, dype, evige kjærligheten.

Vårt evige håp er bygd på *Guds rettferdighet og trofasthet*, som er rene og klare som safiren. Vi er ikke frelst ved et kompromiss. Nåden har ikke satt rettferdigheten til side, og loven har ikke gitt avkall på sine krav. Nei, selv ørneøyne kan ikke finne en sprekk i grunnen for vår tillit. Vår grunnvoll er av safirer og skal holde i ildprøven.

Herren selv har lagt grunnvollen for sitt folks håp. Vi må i alvor spørre oss selv om vi har bygd vårt håp på denne grunnvollen. Gode gjerninger og et fromt ytre er ikke en grunnvoll av safirer, men av «tre, høy, strå» (1 Kor 3,12). Den er heller ikke lagt av Gud, men av våre egne meninger. Vår grunnvoll skal snart bli prøvd. Ve den som har et høyt tårn som skal styrte sammen med et brak, fordi det var bygd på løs sand! Den som har bygd på safirer, kan rolig vente på ilden eller stormen, for han skal bestå prøven.

15. desember

> «Du har ikke hørt det eller fått vite det, heller ikke er ditt øre for lenge siden blitt åpnet» (Jes 48,8).

Det er sørgelig å tenke på at denne anklagen til en viss grad kan rettes mot *de troende*. Altfor ofte er de på en måte *åndelig følelsesløse*. Vi har grunn til å gråte og klage over at *vi* ikke hører Guds røst slik vi burde: «Du har ikke hørt det.» Den Hellige Ånd virker stille i sjelen vår uten at vi gir akt på det. Like lite legger vår sløve forstand merke til hviskingen fra Guds bud og fra den himmelske kjærligheten.

Og vi har vært *uvitende av likegyldighet*: «eller fått vite det». Det er visse ting vi burde ha sett. Synder har fått innpass uten at vi la merke til dem. De ømme følelsene har vi ikke pleiet, og de har frosset i hjel som blomster i frosten. Vi burde ha kunnet fange et og annet glimt av Guds ansikt, om vi ikke hadde murt igjen sjelens vinduer. Men vi har ikke «fått vite det». Når vi tenker på dette, blir vi dypt ydmyket.

Hvor må vi ikke tilbe Guds nåde når vi av sammenhengen lærer at all denne dårskapen og uvitenheten hos oss var *forutkjent av Gud*! Og tross denne kunnskapen om oss har det likevel behaget ham å handle med oss i nåde. Tilbe den underfulle, veldige nåden som kunne utvel-

ge oss, enda den visste om alt dette! Undre deg over prisen som ble betalt for oss, enda Kristus visste hvordan vi var!

Han som hang på korset, så oss troløse, frafalne, kalde i hjertet, likegyldige og forsømmelige i bønnen. Og likevel sa han: «Jeg er Herren din Gud, Israels Hellige, din frelser … Fordi du er dyrebar i mine øyne, fordi du er aktet høyt og jeg elsker deg, gir jeg mennesker i ditt sted og folkeslag i stedet for ditt liv» (Jes 43,3–4). Å frelse, hvor underfullt og herlig stråler du ikke når vi tenker på hvor svarte vi er! Hellige Ånd, gi oss heretter et åpent øre og et hjerte som forstår!

16. desember

> «Jeg er døren. Om noen går inn gjennom meg, skal han bli frelst. Og han skal gå inn og gå ut og finne føde» (Joh 10,9).

Jesus, den store *Jeg er*, er døren til den sanne menighet og veien til Gud selv. Til den som kommer til Gud gjennom ham, gir han fire særlige rettigheter.

Den første: *Han skal bli frelst*. Manndraperen som flyktet, kom inn gjennom porten til fristaden og var berget. Noah gikk inn gjennom døren til arken og var i sikkerhet. Ingen som har fått Jesus som dør for sin sjel, kan gå fortapt. Den som går inn gjennom Jesus til fred, har en borgen for at han skal komme inn i himmelen gjennom den samme døren. Jesus er den eneste døren, en åpen dør, en trygg dør. Salig er den som bygger hele sitt håp om å komme inn i herligheten på den korsfestede Frelseren.

Den andre: *Han skal gå inn*. Han får rett til å gå inn blant himmelens medborgere, dele barnas brød og få del i alle deres gleder og rettigheter. Han skal gå inn i det fortrolige samfunnets rom, i kjærlighetens festsal, i paktens skattkammer og i løftenes forrådshus. Han skal gå inn til kongenes Konge ved Den Hellige Ånds kraft, og Herren selv skal være med ham.

Den tredje: *Han skal gå ut*. Denne rettigheten blir ofte oversett. Vi går ut i verden for å arbeide og lide, men hvilken nåde er det ikke å få gå i Jesu navn og kraft! Vi er kalt til å vitne om sannheten, oppmuntre de bedrøvede, advare de tankeløse, vinne sjeler og ære Gud. Engelen sa til Gideon: «Gå av sted, så sterk som du er» (Dom 6,14). Slik vil Herren at vi skal gå ut som hans sendebud, i hans navn og i hans kraft.

Den fjerde: *Han skal finne føde*. Den som kjenner Jesus, skal aldri lide noen mangel. Å gå inn og å gå ut skal være like nyttig for ham. Han skal vokse i samfunnet med Gud, og han skal selv bli styrket ved å styrke andre. Når han har valgt Jesus til sitt alt, skal han finne alt i Jesus. Sjelen hans skal være «som en vannrik hage, som et kildevell der vannet aldri svikter» (Jes 58,11).

17. desember

> «Du bør vite nøye hvordan sauene dine ser ut. Ha omsorg for din buskap!» (Ordsp 27,23).

Enhver klok kjøpmann gjør opp regnskapet sitt fra tid til annen. Han ser etter hva han har på lager, og forvisser seg om forretningen går fram eller tilbake. Enhver klok troende ber: «Prøv meg, Herre, og gransk meg» (Sal 26,2). Han setter ofte av særskilte timer til selvprøvelse for å se om alt står vel til mellom Gud og hans sjel. Den Gud vi tilber, ransaker hjertene. Hans tjenere har fra gammel tid kjent ham som han som sier: «Jeg, Herren, ransaker hjerter og prøver nyrer» (Jer 17,10).

La meg i hans navn be deg om å prøve din tilstand flittig og alvorlig, så du ikke går glipp av den lovede hvilen. Det hvert forstandig menneske gjør, og det Gud selv gjør med oss alle, det oppfordrer jeg deg til å gjøre med deg selv i kveld. Måtte de gamle kristne se nøye etter grunnvollen for troen sin, for under grått hår kan det skjule seg et svart hjerte. Og måtte heller ikke den unge bekjenneren forakte advarselen, for ungdommens umodenhet kan være forent med hykleriets råttenskap. Nå og da faller en seder midt iblant oss. Fienden sår fremdeles ugress blant hveten.

Det er ikke min hensikt å fylle hjertet ditt med frykt og tvil. Nei, sannelig, jeg håper tvert imot at selvprøvelsens skarpe vind skal drive dem bort. Det er ikke tryggheten vi vil drepe, men bare den kjødelige tryggheten. Det er ikke tilliden vi vil rydde av veien, men den tilliden som bygger på kjødet. Det er ikke freden vi vil forstyrre, men den falske freden.

Ved Kristi dyrebare blod, som ikke ble utøst for å gjøre deg til en hykler, men for at oppriktige sjeler skulle forkynne hans pris, ber jeg deg: Ransak og se etter, så det ikke til slutt blir sagt om deg: «Mene, mene, tekel … Veid er du på vektskål og funnet for lett» (Dan 5,25.27).

18. desember

«… og havet er ikke mer» (Åp 21,1).

Vi kan vel knapt glede oss ved tanken på å miste det prektige havet. Den nye himmel og den nye jord blir ikke vakrere i våre tanker om det bokstavelig talt ikke skal finnes noe stort og vidt hav med glitrende bølger. Mon ikke dette ordet skal leses som et bilde, farget av den uviljen folk i Østerlandene i gamle dager hadde mot havet? En virkelig, fysisk verden uten hav er trist å tenke seg. Den ville være som en jernring uten safiren som gjorde den verdifull. Her må det ligge en billedlig mening.

I den kommende tiden skal det ikke finnes noen *atskillelse*. Havet skiller nasjonene fra hverandre. For Johannes på Patmos var det dype havet som en fengselsmur som stengte ham ute fra brødrene og arbeidet hans. I den kommende verden skal det ikke finnes noe slikt stengsel. Milevis med brusende bølger ligger mellom oss og mang en slektning som vi i kveld husker i bønnene våre. Men i den lykkelige verden som vi er på vei til, skal hele den frelste slekten ha samfunn med hverandre. I den forstand skal det ikke lenger finnes noe hav.

Havet er et bilde på *omskiftelse*. Med flo og fjære, med speilblank overflate og skyhøye bølger, med sakte brus og voldsomt opprør er det aldri lenge seg selv likt. Det er avhengig av lunefulle stormer og av månens skiftninger, og dets ustadighet er blitt et ordtak. Slik vi har det nå, ser vi mye omskiftelse rundt oss. Jorden er bestandig bare i sin ubestandighet.

Men i den himmelske staden skal alle sørgelige omskiftelser være ukjente, og med dem også all frykt for at *stormen* skal knuse vårt håp eller drukne vår glede. Glasshavet stråler med en glans som ingen bølge forstyrrer. Ingen storm raser ved paradisets fredfulle strender. Snart skal vi nå det salige landet der atskillelse, omskiftelse og storm aldri finnes. Jesus skal føre oss dit. Er vi i ham eller ikke? Det er det store spørsmålet.

19. desember

«Kall arbeiderne fram og gi dem lønnen» (Matt 20,8).

Gud betaler godt. Han betaler sine tjenere både mens de holder på med arbeidet og etterpå, og en del av lønnen hans er *en god samvit-*

tighet. Har du vitnet trofast om Jesus for et menneske, legger du deg lykkelig om kvelden og tenker: «I dag har jeg gjort meg fri for dette menneskets blod.» *Det ligger en stor tilfredsstillelse i å gjøre noe for Jesus*. Å, hvor salig er det ikke å feste juveler i hans krone!

Det er også en stor lønn å *få se de første tegnene til omvendelse* hos en sjel. Å kunne si om den eller den piken i klassen: «Hun har et mykt hjerte; jeg håper Gud har begynt sin gjerning der inne.» Å få gå hjem og be for den eller den gutten som sa noe som fikk deg til å tro at han vet mer om Guds sannhet enn du hadde våget å håpe – å, det er en glede i håpet!

Men gleden når det lykkes – den er usigelig. Denne overveldende gleden gjør deg sulten; du lengter etter mer og mer av den. Å vinne sjeler er den største lykke i livet her. For hver sjel du fører til Kristus, får du en ny himmel på jorden. Men hvem kan fatte den saligheten som venter oss der oppe! Hvor herlige er ikke ordene: «Gå inn til din herres glede!» (Matt 25,21). Vet du hvilken glede Kristus har over en fortapt synder som blir omvendt? Det er nettopp den samme gleden vi skal eie i himmelen.

Ja, når han setter seg på sin trone, skal du få sitte der med ham. Når himlene gjenlyder av «Vel gjort, vel gjort», skal du få del i lønnen. Du har arbeidet med ham og lidd med ham, og nå skal du regjere med ham. Du har sådd med ham, og du skal høste med ham. Ansiktet ditt var dekket av svette som hans, og sjelen din var bedrøvet over menneskenes synder som hans. Nå skal ansiktet ditt stråle av himmelsk klarhet som hans, og sjelen din skal bli fylt av salig glede som hans.

20. desember

> «Jeg kledde deg med fargerike klær og hadde på deg sko av takasskinn, og jeg bandt fint lin om deg og hyllet deg i silke» (Esek 16,10).

Se hvilken makeløs gavmildhet Herren viser når han pryder sine. Ingen kunst kan måle seg med den som viser seg i vår frelse. Selv de fineste kunstverk tåler ingen sammenligning med den kledningen som er de helliges rettferdighet. Rettferdiggjørelsen har opptatt de lærde i alle kirkens tider og skal bli beundret i evigheten.

I dette kunstferdige arbeidet er nytte og varighet forent, slik det også er når vi får *sko av takasskinn*. Den rettferdigheten som kommer

fra Gud ved troen, varer evig. Den som har føttene kledd med denne guddommelige gaven, kan trygt gå gjennom ørkenen. Han kan til og med trå på løve og hoggorm (jf. Sal 91,13).

Det fine linet viser hvor ren og verdig vår hellige kledning er. Når Herren helliger sine, blir de kledd som prestene i den reneste hvite drakt; ikke engang snøen er hvitere. I menneskers og englers øyne er de vakre å se på, og selv i Herrens øyne er de uten flekk. Den kongelige drakten er også fin og kostbar som *silke*. Ingen bekostning er spart, ingen prakt er holdt tilbake.

Og hva så? Trekker vi ingen slutning av alt dette? Vi burde sannelig føle glede og vise vår takknemlighet. Opp, mitt hjerte, ti ikke med lovsangen din i kveld! Stem harpen din og rør ved strengene!

21. desember

«Guds segl» (Åp 9,4).

Hva er det for et hemmelighetsfullt segl som umiskjennelig kjennetegner et Guds barn? Det ville være formastelig om vi skulle prøve å avgjøre det ut fra vår egen forstand. Men Guds ord åpenbarer det for oss, og vi kan gå trygt der vi har denne veiviseren. Om vår frelser hører vi: «Alle dem som *tok imot* ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn» (Joh 1,12). Har jeg altså tatt imot Kristus Jesus i hjertet mitt, er jeg et Guds barn.

Det samme verset beskriver det å ta imot ham som å *tro på Jesu Kristi navn*. Tror jeg på Jesu Kristi navn – det vil si: setter jeg av oppriktig hjerte min lit til den korsfestede, men nå opphøyde Frelseren – da hører jeg til den Høyestes husfolk. Hva jeg ellers enn mangler: Har jeg bare dette, har jeg rett til å bli Guds barn.

Vår Herre Jesus sier det samme med andre ord: «Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg» (Joh 10,27). Her er prøven. Kristus blir kjent som hyrde av sine egne får, ikke av andre. Så snart han viser seg, kjenner hans egne får ham igjen. De setter sin lit til ham og er rede til å følge ham. De kjenner hverandre, og samfunnet mellom dem varer. Det eneste, det sikre, det umiskjennelige kjennetegnet på ny fødsel og barnekår er altså hjertets tro på den Frelseren Gud har utvalgt.

Kjære leser, tviler du? Er du usikker på om du bærer det hemmelige kjennetegnet til Guds barn? La i så fall ikke en time gå før du har sagt:

«Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte!» (Sal 139,23). Jeg ber deg: Ta ikke lett på dette! Må du absolutt ta lett på noe, så la det i det minste være ting av mindre betydning – helsen din, om du vil, eller det du eier her i tiden. Men når det gjelder din sjel, din udødelige sjel og dens evige skjebne, ber jeg deg ta det alvorlig. Gjør ditt arbeid slik at det holder for evigheten.

Ransak om Kristus seg
udi din sjel forklarer,
for det er Kristi liv
som *troen* åpenbarer;
den gjør rettferdig først,
så hellig, giver lyst
og kraft til gjerning god.
Er dette i ditt bryst?

Å Jesus, styrk du meg
i troen alle dage!
Så skal et hellig liv
og levnet og tiltage;
hvor lyset er, der må
og glansen ytre seg;
å, lær meg at jeg rett
og alltid følger deg.

22. desember

«… og din er natten» (Sal 74,16).

Ja, Herre, du stiger ikke ned fra din trone når solen går ned. Du overlater heller ikke jorden som et bytte for de onde maktene i disse lange vinternettene. Dine øyne våker over oss som stjernene, og din arm omfavner oss slik Melkeveien spenner seg over hele himmelhvelvingen. Den gode søvnens hvile har du i din hånd, og nattens høytidelige frykt og farer rår du også over. Dette er salig for meg å vite når jeg våker gjennom midnattstimene eller kaster meg fram og tilbake på leiet i smerte. Det kommer kostelige frukter både av månen og av solen. Måtte Herren gi meg del i dem.

Sorgens natt står like mye under den evige kjærlighets makt og styring som den lyse sommerdagen da alt er glede og fryd. Jesus er

i stormen. Hans kjærlighet skjuler seg i natten som i en kappe, men for troens øye er den mørke drakten knapt noen forkledning. Fra den første nattevakten til daggry gir den hellige vekteren akt på sine trofaste, og han lar midnattens mørke og dugg komme slik det tjener hans folk best.

Vi tror ikke på gode og onde guddomsmakter som kjemper mot hverandre om herredømmet. Vi hører Herrens røst si: «Det er jeg som er lysets opphav og mørkets skaper … Jeg, Herren, gjør alt dette» (Jes 45,7).

Heller ikke mørke tider, når åndelig likegyldighet og synd rår overalt, er unntatt fra Guds herredømme. Når sannhetens altere blir vanhelliget og Guds veier forlatt, feller Herrens tjenere bitre tårer. Men de må likevel ikke fortvile, for selv de mørkeste tider står under Herrens ledelse og skal ta slutt på hans bud. Det som for oss ser ut som et nederlag, kan i hans øyne være en seier.

23. desember

> «Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal sammen se at Herrens munn har talt» (Jes 40,5).

Vi venter på den salige dagen da hele verden skal være omvendt til Kristus. Da skal hedningenes guder være kastet bort til muldvarpene og flaggermusene (jf. Jes 2,20). Da skal pavedømmet være drevet ut, og Muhammeds halvmåne skal ha gått ned for aldri mer å kaste sine bedragerske stråler over folkene. Da skal kongene bøye seg for Fredsfyrsten, og alle slekter skal prise sin gjenløser salig.

Det finnes dem som tviler på dette. De ser på verden som et skip som har fått en knekk og holder på å bryte sammen, og som aldri mer skal flyte. Vi vet at jorden og alt som er på den, en dag skal brenne opp, og deretter venter vi nye himler og en ny jord. Men vi kan ikke lese Bibelen uten å bli overbevist om at Jesus skal herske over alle de land som solen lyser på i sin bane.

Vi blir ikke motløse over at han venter. Vi fortviler heller ikke fordi han har bestemt at kirken lenge skal kjempe med liten framgang og mange nederlag. Vi tror at Gud ikke for alltid skal la denne jorden, der Kristi blod en gang ble utøst, være en lekeplass for djevelen. Kristus er kommet hit for å frelse verden fra avgrunnsmaktenes herredømme.

Hvilken jubel skal det ikke bli når mennesker og engler blander sine røster og roper: «Halleluja! For Gud Herren, Den Allmektige regjerer som konge!» (Åp 19,6). Hvor glade skal vi ikke være den dagen for at vi tok del i striden, hjalp til med å bryte buens piler og var med på å vinne seier for vår Herre Gud! Salige er de som setter sitt håp til denne seirende Herren og kjemper på hans side, mens de i hans navn og ved hans kraft gjør det lille de kan!

Hvor ulykkelige er derimot de som står på den andre siden! De er blant dem som skal tape, og enden er ikke bare at de taper, men at de selv er fortapt for evig. På hvilken side står du?

24. desember

«Se, jeg er med dere alle dager» (Matt 28,20).

Herren Jesus er midt i sin menighet. Han vandrer blant de gylne lysestakene, og han har sagt: «Se, jeg er med dere alle dager.» Han er like sikkert med oss nå som han var med disiplene ved sjøen, da de så «en kullild der, som det lå fisk på, og brød» (Joh 21,9). Ikke legemlig, men likevel i full virkelighet er Jesus med oss. Dette er en dyrebar sannhet, for der Jesus er, *tennes kjærligheten*. Av alt i verden som kan sette hjertet i brann, er det ingenting som kan måle seg med Jesu nærhet.

Et glimt av ham griper oss så sterkt at vi nesten må bryte ut: «Vend dine øyne bort fra meg, for de overvelder meg!» (Høys 6,5). Selv duften av aloe, myrra og kassia som drypper fra klærne hans, gjør de syke og svake sterke (jf. Sal 45,9). Får vi bare et øyeblikk hvile hodet mot hans bryst og ta imot hans guddommelige kjærlighet i våre kalde, fattige hjerter, da er vi ikke kalde lenger. Vi brenner som serafene, duger til alt arbeid og kan bære enhver lidelse.

Vet vi at Jesus er med oss, skal *hver evne bli utviklet* og hver nådegave styrket, og vi skal kaste oss inn i Herrens tjeneste med hjerte og sinn. Derfor er Kristi nærhet å ønske mer enn alt annet. *Hans nærhet blir mest virkelig for dem som ligner ham mest*. Vil du se Kristus, må du vokse i likhet med ham. Søk ved Åndens kraft å bli ett med Kristus i lengsel, i forsett og i hensikter, så skal du sannelig få den nåden å kjenne hans nærhet.

Husk at du *kan få ha ham hos deg*. Hans løfte er alltid like sant. Det er hans glede å være med oss. Kommer han ikke, er det fordi vi hindrer ham ved vår likegyldighet. Han vil åpenbare seg som svar på

våre brennende bønner og i nåde la seg holde tilbake av våre sukk og tårer. For de er de gylne kjedene som binder Jesus til hans folk.

25. desember

> «Så ofte en slik omgang med gjestebud var over, sendte Job bud etter dem og helliget dem. Han sto tidlig opp om morgenen og ofret brennoffer, ett for hver av dem. For Job sa: Kanskje sønnene mine har syndet og sagt Gud farvel i sitt hjerte. Slik gjorde Job alltid» (Job 1,5).

Det patriarken gjorde for familien sin tidlig om morgenen etter gjestebudene, gjør hver kristen vel i å gjøre for seg selv før han går til ro i kveld. Midt i de glade samværene med slekt og venner er det så lett å bli dratt inn i syndig tankeløshet og glemme hva det vil si å være en kristen. Slik burde det ikke være, men slik er det likevel: Høytidsdagene våre er svært sjelden dager fulle av hellig glede. Altfor ofte blir de brukt til ugudelige fornøyelser.

Det finnes en vei til en glede som er like ren og helliggjørende som et bad i Edens elv. En hellig takknemlighet ville rense like godt som sorgen. Men slik våre fattige hjerter er, viser det seg dessverre at sørgehuset er bedre enn gjestebudet (jf. Fork 7,2).

Kristne venn, hva har du syndet med i dag? Har du glemt ditt høye kall? Har du som andre talt forfengelige og unyttige ord? Bekjenn da din synd og ta din tilflukt til offerlammet. Offeret helliger. Det slaktede Lammets dyrebare blod tar bort skylden og visker ut de syndene vi har gjort i uvitenhet og forsømmelighet. Dette er den beste avslutningen på juledagen – at vi på ny vasker oss i rensekilden.

Kristne venn, gå alltid til dette offerlammet. Er det godt i kveld, så er det godt hver dag. Det er det kongelige presteskaps rett å komme til alteret. For dem er synden, hvor stor den enn er, ingen grunn til fortvilelse, for de kommer igjen nær til forsoningsofferet, og samvittigheten deres blir renset fra døde gjerninger (jf. Hebr 9,14).

26. desember

> «Herren skal lede deg hele tiden» (Jes 58,11).

Herren skal lede deg – ikke en engel, men *Herren selv* skal gjøre det. En gang sa han at han ikke ville gå foran sitt folk gjennom ørkenen; en engel skulle gå foran dem og vise dem veien. Men Moses sa: «Dersom

ditt åsyn ikke går med, da la oss ikke dra opp herfra!» (2 Mos 33,15). Kristne venn, Gud har ikke overlatt deg til en engels varetekt på din pilegrimsferd her nede. Han går selv foran. Du ser kanskje ikke sky- eller ildstøtten, men Herren skal aldri forlate deg.

Merk deg ordet *skal*: «Herren skal lede deg hele tiden.» Hvor sikker blir ikke saken ved det! Så visst skal ikke Gud forlate oss! Hans høytidelige «skal» og «vil» er sikrere enn menneskers eder. «Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg» (Hebr 13,5).

Merk deg også ordene *hele tiden*. Vi skal ikke bare bli ledet nå og da; vi skal ha en stadig følgesvenn. Vi skal ikke stundom ledes av vår egen forstand og fare vill. Vi skal alltid høre den gode hyrdes røst, og følger vi tett i hans spor, skal vi ikke gå oss vill, men bli ført på rett vei til en by vi kan bo i (jf. Sal 107,7).

Kanskje må du skifte stilling i livet, eller du skal flytte til et fremmed land. Kanskje blir du fattig, eller du blir helt uventet satt på en mer ansvarsfull plass enn den du har nå. Kanskje blir du kastet ut blant fremmede eller fiender. Frykt likevel ikke, for «Herren skal lede deg hele tiden». Det finnes ingen vanskeligheter der du ikke skal få hjelp, om du lever nær Gud og hjertet ditt er gjennomtrengt av hellig kjærlighet.

Den som vandrer med Herren, går ikke vill. Gå med Gud som Enok, så kan du ikke komme bort fra veien. Du har den ufeilbarlige visdom til veiviser, den uforanderlige kjærlighet til trøst og den evige allmakt til forsvar. «Herren» – gi akt på dette ordet – «Herren skal lede deg hele tiden.»

27. desember

«Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd» (Matt 10,34).

En kristen kan være sikker på å få fiender. Han vil gjerne slippe å ha noen. Men om han mister hver eneste venn fordi han tror sannheten og gjør det som er rett, skal han regne det for et lite tap. For da vil hans store venn i himmelen vise seg enda mer nådig mot ham enn noen gang før.

Dere som har tatt hans kors på dere, vet dere ikke hva deres Mester sier? «Jeg er kommet for å sette skille mellom en mann og hans far, mellom en datter og hennes mor, mellom en svigerdatter og hennes svigermor, og en manns husfolk skal bli hans fiender» (Matt 10,35–36).

Kristus er den store fredsstifteren, men han sender strid før freden. Der lyset kommer, må mørket vike. Der sannheten er, må løgnen flykte. Blir løgnen værende, må det bli en hard kamp, for sannheten kan ikke og vil ikke senke sitt merke, og løgnen må tråkkes under fot. Følger du Kristus, får du alle verdens hunder i hælene.

Vil du leve slik at du kan bestå prøven på den siste store dagen, kan du være viss på at verden ikke vil tale godt om deg. «Den som vil være verdens venn, blir Guds fiende» (Jak 4,4). Men er du trofast og oppriktig overfor Gud, vil menneskene bli vrede over din urokkelige troskap, fordi den er et vitnesbyrd mot syndene deres.

Du må gjøre det som er rett, uten å frykte følgene. Det krever en løves mot å gå uten å nøle når veien vil gjøre din beste venn til din verste fiende. Men for Jesu kjærlighets skyld må du ha mot til det. Å sette navn og alt på spill for sannhetens skyld er en så stor gjerning at du hele tiden trenger en indre styrke som bare Guds Ånd kan gi.

Men vend ikke feigt ryggen til; vær en mann! Følg modig i din Mesters spor, for han har gått denne møysommelige veien før deg. Bedre en kort strid og en evig hvile enn en falsk fred og en evig jammer.

28. desember

«Hva mener dere om Messias?» (Matt 22,42).

Den store prøven på hvordan det står til med sjelen din, er dette: *Hva mener du om Kristus*? Er han i dine øyne «den fagreste av alle menneskenes barn» (Sal 45,3)? Der Kristus blir aktet slik, får alle det åndelige menneskets krefter vokse og utfolde seg. Jeg vil bedømme din gudsfrykt etter denne prøvesteinen: Står Kristus høyt eller lavt for deg?

Har du tenkt lite om Kristus, har du vært fornøyd med å leve uten samfunn med ham, har du brydd deg lite om hans ære, har du ikke aktet på hans bud – da vet jeg at sjelen din er syk. Gud gi at det ikke må være en sykdom til døden!

Men har den første tanken i hjertet ditt vært: «Hvordan skal jeg kunne ære Jesus?» Har sjelen din daglig lengtet: «Bare jeg visste å finne ham!» (Job 23,3)? Da kan jeg si deg dette: Om du så har tusen mangler og knapt vet om du er et Guds barn, tviler jeg ikke det minste på at du er i sikkerhet. For Jesus er dyrebar for deg.

Jeg bryr meg ikke om fillene dine – hva mener du om *hans* kongelige drakt? Jeg spør ikke etter sårene dine, selv om blodet strømmer

fra dem – hva mener du om *hans* sår? Er de ikke strålende rubiner i dine tanker? Jeg akter deg ikke ringere om du så ligger i smusset som Lasarus, og hundene slikker sårene dine. Jeg dømmer deg ikke etter din fattigdom: Hva mener du om Kongen i hans skjønnhet?

Har han en høy og herlig trone i hjertet ditt? Ville du sette ham enda høyere om du kunne? Ville du være villig til å dø om du bare med det kunne gjøre lovsangen til hans ære enda sterkere? Da står det vel til med deg. Hva du enn tenker om deg selv: Er bare Kristus stor for deg, skal du snart være hos ham.

29. desember

«Skjønner du ikke at dette vil ende med sorg?» (2 Sam 2,26).

Kjære leser, bekjenner du deg bare i det ytre til troen på Kristus Jesus, uten å eie den i hjertet? Da skal det som følger, være et bilde på hvordan det vil ende med deg.

Du tar del i gudstjenestene. Du går dit fordi andre gjør det, ikke fordi hjertet ditt er rett innfor Gud. Dette er begynnelsen. Jeg tenker meg at du blir spart i tjue, tretti år og får fortsette som nå. Du bekjenner deg som kristen ved å bruke nådemidlene, men hjertet er ikke med. Les nå med ettertanke, for jeg vil vise deg dødsleiet til en som er som deg.

La oss se på ham. Pannen hans er dekket av klam svette. Han våkner av blunden og roper: «Å Gud, det er tungt å dø! Har dere sendt bud etter presten?» «Ja, han kommer snart.» Presten kommer. «Jeg er redd jeg må dø!» «Har du noe håp?» «Det tør jeg ikke si at jeg har. Jeg gruer meg for å tre fram for Gud. Å, be for meg!»

Det blir bedt for ham med oppriktig alvor, og veien til frelse blir vist ham for tusende gang. Men før han har fått tak i tauet, ser jeg ham synke. Jeg må lukke disse brustne øynene, for de skal aldri mer se noe her på jorden.

Men hvor er nå dette mennesket, og hvor er hans egentlige øyne? Det står skrevet: «Og da han slo sine øyne opp i dødsriket, der han var i pine …» (Luk 16,23). Og hvorfor slo han ikke øynene opp før? Fordi han var så vant til å høre Guds ord at sjelen hans hadde sovnet inn ved det. Tenk om du skulle slå øynene opp først der – hvor bitter blir ikke da jammeren din!

La Frelserens egne ord vise deg hvor stor nøden er: «Far Abraham! Forbarm deg over meg og send Lasarus, så han kan dyppe fingertuppen sin i vann og svale min tunge! For jeg lider svær pine i denne ilden» (Luk 16,24). Det ligger en fryktelig mening i disse ordene. Måtte du aldri komme til å lese dem i det flammende skinnet fra Guds vrede!

30. desember

«Herren ga, og Herren tok, Herrens navn være lovet!» (Job 1,21).

Disse ordene av den fromme Job har ofte trøstet sørgende sjeler. I kveld vil vi minne hverandre om dem. Ennå er det slik: Gud gir, og Gud tar. Det er jo nettopp det vi klager over. Alle våre kjære døde har vært virkelige gaver fra Gud til oss. Det skjønte vi da de ble tatt fra oss. Som en Guds gave har foreldrene hilst sitt barn da det ble født. Som en Guds gave har mann og hustru tatt imot hverandre da de ble forlovet, og år for år er det blitt klarere for dem hvilken stor og herlig gave fra Gud de hadde i hverandre.

Din far, din mor, din bror og din søster var Guds gaver til deg. Vennen og medarbeideren, ja, selv den syke naboen – alle som du nå minnes med vemod, hadde Herren gitt deg. Nå, mens vi minnes dem og sørger over dem, ser vi enda klarere at de alle var Guds gaver.

Og nå har Herren, den samme Herren, tatt. De er ikke her lenger, disse store gavene fra Gud, som vi har gledet oss over i lengre eller kortere tid. De er ikke her lenger; plassen deres står tom. Der Gud tar bort noe, kjenner vi det. Det blir et sår, og selv om det er lenge siden, blir det et arr som aldri helt gror. Det verker ved den minste berøring og går lett opp igjen.

Ingen av de gavene vi vil minnes i kveld, var gitt oss til varig eie. Gud hadde bestemt hvor lenge vi skulle få beholde dem og glede oss over dem. Døde de for tidlig, slik din kjærlighet ser det, så var det likevel Guds kjærlighet som hadde fastsatt deres time, og han har ikke tatt feil. Ble den du sørger over, tatt bort plutselig, så hjertet ditt ennå skjelver ved tanken på hvor fort båndet ble revet i stykker? Også den brå døden var Guds sendebud som utførte hans vilje.

Eller led han mye og sukket i de kvalfulle dagene og ukene: «Gjør det fort, Herre»? Har du stått rådløs og hjelpeløs ved sengen hans og klaget med ham: «Å Herre, hvorfor venter du så lenge?» Til slutt blir det likevel det samme svaret, hvordan vi enn grubler: Herren har tatt

ham. Alle ulykker på land og hav, i fabrikker og i hjemmene, alle de fryktelige hendelsene som røver menneskeliv – alt tjener Herren. Det er Gud som tar bort.

Vi må tåle det, vi må finne oss i det. Gud har makt, og Gud har rett til å ta det han har gitt. Men hva står da igjen for oss? Det er da ingen trøst om klagen tier og det stakkars hjertet bærer smerten i stillhet. Er det bare slik at Gud gir og tar, og at vi stakkars sørgende mennesker må bære vår tunge skjebne fordi vi ikke kan annet?

Ja, slik blir det sannelig. Men nettopp i dette ligger det, tross all vår motvilje, også en kilde til trøst. Hold bare fast ved det, og klamre deg til det tross alle beregninger og grublerier som vil trenge seg på. Det er Gud som har gitt, og Gud som har tatt. Det er ingen blind skjebne og ikke den ubarmhjertige døden som har gjort livet ditt fattigere. Det er Gud, din Gud, som har tatt.

Målet og enden for hans veier ligger ikke i graven, men oppe i den lyse himmelen der han bor. Dette målet hadde han også bestemt for dem du sørger over. Han har forkynt dem det i sitt ord, og han har gitt dem løftet om det i den hellige dåp. For våre kjære døde trenger vi nå ikke lenger å sørge; vi vet hvem som har tatt dem.

Men vi vil tro at vår kjære Herre Gud vil føre oss dit der vi ikke har noe annet å gjøre enn å love hans navn i all evighet. Å, hvor salig klinger ikke lovsangens toner der! Der blir våre inderligste bønner hørt, og Guds rike løfter oppfyller han langt ut over det vi kan be om og forstå. Der skal vi finne en evig glede. Herrens navn være lovet!

31. desember

> «Innhøstingen er forbi, sommeren er til ende, men vi er ikke frelst» (Jer 8,20).

Ikke frelst! Kjære leser, er dette din sørgelige tilstand? Du er blitt advart mot den kommende dom og oppfordret til å redde livet ditt, og likevel er du i denne stund *ikke frelst!* Du kjenner frelsens vei, og likevel forsømmer du den, og derfor er du *ikke frelst*. Du skal ikke ha noen unnskyldning når Herren skal dømme levende og døde.

Den Hellige Ånd har gitt det forkynte ordet større eller mindre velsignelse, og tider med vederkvegelse er sendt fra Gud. Likevel er du uten Kristus. Alle disse timene fulle av håp har kommet og gått – din sommer og din høst er forbi – og ennå er du *ikke frelst*. Det ene året

har fulgt etter det andre, og ditt siste år kommer snart. Ungdommen er forbi, manndomsårene svinner, men du er *ikke frelst*.

La meg spørre deg: *Skal du noen gang bli det*? Er det sannsynlig? De beste anledningene er forbi – skal det gå bedre senere? Medgang og motgang har ikke utrettet noe. Tårer, bønner og formaninger er sløst bort på ditt harde hjerte. Den beleilige tiden er ennå ikke kommet (jf. Apg 24,25) – vil den noen gang komme?

Å, tenk deg om! Vær klok, vær klok i tide, og tro på Jesus, som har makt til å frelse, før et nytt år begynner. Bruk disse siste timene til stille ettertanke. Vel deg om en dyp anger våkner i hjertet ditt! Vel deg om den fører deg til en ydmyk tro på Jesus! Å, se til at ikke årets siste øyeblikk finner deg som en sjel som ennå ikke er frelst! La ikke neste morgengry lyse over et hjerte som ikke har fred!

Nå, nå, nå: Tro og lev! «*Fly for ditt liv! Se deg ikke tilbake og stans ikke noe sted på hele sletten. Fly opp i fjellene for at du ikke skal bli revet bort!*» (1 Mos 19,17).

Om C. H. Spurgeon

1834–1892

Charles Haddon Spurgeon (1834–1892) ble født 19. juni 1834 i Kelvedon i Essex i England. Som femtenåring kom han en snøfull søndag inn i et lite metodistkapell, der en lekpredikant ropte ordet fra Jes 45,22 til ham: «Vend dere til meg, så skal dere bli frelst, alle jordens ender!» Han så hen til Kristus og ble frelst, og fra da av var det dette han forkynte.

Allerede som nittenåring ble han pastor i London, og fra 1861 forkynte han i Metropolitan Tabernacle for over fem tusen mennesker hver søndag. Prekenene hans ble trykt hver uke og spredt over hele verden, og han kalles ofte «predikantenes fyrste». Han grunnla også et predikantseminar, et barnehjem og en kolportørvirksomhet. Han døde i Menton i Frankrike 31. januar 1892.

Spurgeon var baptist og kalvinist, og der han taler om dåpen og utvelgelsen, lærer han annerledes enn den lutherske kirken. Men det som bærer forkynnelsen hans, er det samme som hos Rosenius: synderens nød, Kristi blod og nåden alene. Mange av bøkene hans ble oversatt til norsk allerede på 1800-tallet.